

Đội Thi Công Tình Yêu

Contents

Đội Thi Công Tình Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	6
4. Chương 2	6
5. Chương 3	10
6. Chương 3	10
7. Chương 4	14
8. Chương 4	17
9. Chương 5	21
10. Chương 5	24
11. Chương 6	28
12. Chương 6	28
13. Chương 7	32
14. Chương 7	32
15. Chương 8	35
16. Chương 8	35
17. Chương 9	39
18. Chương 9	39
19. Chương 10	42
20. Chương 10	42
21. Chương 11	45
22. Chương 11	45
23. Chương 12	49
24. Chương 12	49
25. Chương 13	52
26. Chương 13	52
27. Chương 14	57
28. Chương 14: Chương 14	57
29. Chương 15	60
30. Chương 15	60
31. Chương 16	63
32. Chương 17	67
33. Chương 18	71
34. Chương 19	75
35. Chương 20	78
36. Chương 21	82
37. Chương 22	86
38. Chương 23	89
39. Chương 24	93
40. Chương 25	97
41. Chương 26	100

42. Chương 27	104
43. Chương 28	107
44. Chương 29	112
45. Chương 30	115
46. Chương 31	119
47. Chương 32	122
48. Chương 33	125
49. Chương 34	128
50. Chương 35	132
51. Chương 36	135
52. Chương 37	138
53. Chương 38	142
54. Chương 39	146
55. Chương 40	149
56. Chương 41	153
57. Chương 42	155
58. Chương 43	159
59. Chương 44	162
60. Chương 45	165
61. Chương 46	170
62. Chương 47	173
63. Chương 48	176
64. Chương 49	180
65. Chương 50	184

Đội Thi Công Tình Yêu

Giới thiệu

Tình yêu không đơn giản vì vậy mà không phải ai cũng biết tình yêu bắt đầu từ đâu, phải chăng có r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-thi-cong-tinh-yeu>

1. Chương 1

2. Chương 1

Thành Hạ tự mình đi nhập học, cũng là bất đắc dĩ thôi, mẹ cô đi Tây Bắc họp còn chưa về.

Con đường rợp bóng cây trên sân trường có không ít nam sinh đang chờ đón, nhưng đáng tiếc không có ai để ý đến cô gái nhỏ kéo chiếc vali to thùng này cả! Không phải là vì hình dáng làm cho người ta (nhất là

nam sinh) không muốn bảo vệ sao: tóc ngắn, mặc Tshirt, dáng vẻ thì chưa trở mã lắm.

Cuối cùng cũng tìm được nơi đón tiếp của Ngành Kiến trúc, lúc này náo nhiệt chẳng khác nào chợ bán thức ăn, thật vất vả kéo cái vali chen vào lấy số, rồi qua kế bên xem Bảng hướng dẫn, xem ra nơi phải đến cũng không ít, còn kéo cái vali to như vậy thì phải làm sao đây?

Mặt trời chói chang, cô dám khẳng định mình không muốn chết vì mất nước đâu, nhìn qua nơi tiếp đón, cô âm thầm suy nghĩ, có lẽ giới tính vẫn có thể chiếm chút ưu thế, những người khóa trên nơi tiếp đón - họ sẽ phải giúp cho cô chứ? Không giúp à? Cũng phải giúp thôi!

“Aizz, cô bạn này, cái vali của cô kìa.” Có người gọi cô bé.

Khua xấp biên lai nhỏ trong tay: “Không có ai trông giúp em cả, học trưởng, làm ơn đi, em sẽ quay lại liền.” Xoay người là chạy ngay.

Người xếp hàng đa phần là phụ huynh, Thành Hạ xếp ở trong đó cũng có vẻ có chút vượt trội.

Nói là quay lại ngay, nhưng thời gian mỗi lần nộp phí đều không ngắn, chờ cô quay lại đã hơn 40 phút sau, mồ hôi chảy ròng ròng trên người, trên mặt.

Cô thúc vào chiếc vali đặt ở bên cạnh nam sinh, lúc này là giữa trưa nên người đến nhập học ít, anh chàng đang nhắm mắt dựa vào cái vali của cô nghỉ ngơi.

“Học trưởng, xin cảm ơn ạ.” Thành Hạ nói. Anh mở mắt nhìn Thành Hạ, vì bị ánh nắng gắt chiếu vào mà khuôn mặt cô đỏ lên, nói: “Trời rất nóng phải không?”

“Vâng, không sao, cũng nhanh mát thôi, cảm ơn học trưởng.” Thành Hạ kéo cái vali đi tìm ký túc xá của cô.

“Cô bé này nhìn rất hoạt bát.”

“Vâng, tên cũng hoạt bát, Thành Hạ.”

Nhìn khuôn mặt đỏ như quả táo, Giang Nam Đồng lấy lại tinh thần, suy nghĩ.

Nhập học kết thúc như vậy, trừ lúc nộp phí không cần thận đáp người đằng sau một cái, ngoài ra không có gì hơn. Bởi vì trường học quá đông, không đủ chỗ nên Ngành Kiến trúc của họ rất may được xếp lịch tập Quân sự vào hè sang năm, Thành Hạ cảm thấy không có gì, ngược lại thì rất nhiều nữ sinh đã than thở vì lúc nghỉ hè không thể về nhà.

Không tập Quân sự nên bắt đầu sớm hơn so với các ngành khác, gọi điện nhắn tin với bạn học cũ, nghe họ miêu tả việc tập quân sự cô luôn có cảm giác mình đã bỏ sót một công đoạn, giống như là chưa đăng ký kết hôn mà đã động phòng rồi vậy.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng khi bước vào phòng học nhìn thấy toàn một kiểu đầu đinh, trong lòng Thành Hạ vẫn có chút chán nản, nơi dương thịnh âm suy, phải cẩn thận.

25 thành viên, chỉ có 5 nữ, quả thực là động vật quý hiếm cấp quốc bảo. Mỗi ngày đi học, Thành Hạ đều cảm thấy mình như là phụ nữ lạc vào vương quốc đàn ông vậy.

Có lẽ, tất cả nam thanh nữ tú đối với truyền thuyết ‘TÌNH YÊU SINH VIÊN’ đều đặc biệt khao khát, cho nên lúc này mới vừa tựu trường khoảng một tháng mà các nam sinh đã bắt đầu rạo rức, trong không khí hình như cũng tràn ngập hương vị mờ ám.

Thành Hạ không muốn trở thành mục tiêu liên trốn tránh, việc học là quan trọng nhất được đặt lên hàng đầu, lên thư viện thì nhảy tót vào một góc trống nào đấy.

Lâm Phóng gửi tin nhắn hỏi về cảm tưởng học đại học của cô, Thành Hạ nói, không có gì, chỉ cảm thấy mọi người bắt đầu phát tình.

Lâm Phóng nói cô có thể yên tâm, các nam sinh đều thích loại chó to như nhau, không có hứng thú lắm đối với loại chó nhỏ Bắc Kinh này.

Thành Hạ sờ mũi một cái, Lâm Phóng hãy chờ cô được nghỉ sẽ đập chết anh!

Nguyên nhân Lâm Phóng gọi Thành Hạ là con chó nhỏ Bắc Kinh bởi vì cái mũi của cô. Thành Hạ có chiều cao bình thường, dáng người bình thường, cũng có thể nói là không có gì nổi bật, con mắt to còn tròn nữa, nhìn xuống dưới chỉ có cái sống mũi không cao lắm lại không thẳng lắm, được cái đặc điểm của mũi cũng tạm tạm, theo lời Lâm Phóng nói, cái mũi của cô giống với con chó Bắc Kinh đáng yêu của cô trước đây, chó Bắc Kinh gọi là Đại Mao, vì vậy Lâm Phóng gọi cô là Nhị Mao.

Một giờ 50 phút chiều, bốn nữ sinh ở trong phòng 317, kéo rèm cửa sổ, lúc này yên tĩnh.

“Thành Hạ, hôm nay cậu không đi học hả?” Một nữ sinh dáng người cao gầy tóc dài phấp phới, cầm sách gõ vào mép giường.

Một cái đầu đen bỗng thò ra khỏi màn: “Ồ! Buổi chiều có tiết. Nguy rồi, quên mất, Phương Ngu, mấy giờ rồi?”

“Một giờ 50’, còn có mười phút, tớ đi trước đây, có cần giữ chỗ cho cậu không?” Phương Ngu ôm sách vừa đi tới cửa vừa nói.

“Không cần, cảm ơn, tớ ngồi hàng cuối cùng.” Động tác nhanh chóng bò dậy, tùy tiện cầm bộ quần áo mặc vào, thật liều mạng, mới nhập học hai tuần lễ mà cô đã lần thứ năm tới trễ rồi.

Không có xe đạp, giảng đường mới Ngành Kiến trúc lại xa, đôi chân Thành Hạ thoăn thoắt, cuối cùng cũng tới ngoài phòng học lúc hai giờ năm phút, trời nóng, cửa mở rộng, thừa dịp thầy giáo quay lại viết lên bảng trống, Thành Hạ từ từ lên vào vị trí hàng thứ hai từ dưới lên sát hành lang ngồi xuống.

Hừ, thật là nguy hiểm!

Trên bục giảng, thầy giáo đang đồng dục: “Acsimet đã từng nói, hãy cho tôi một điểm tựa, tôi có thể bẩy cả trái đất lên” Lời giới thiệu của thầy giáo thật dài dòng, nhưng cô vẫn tìm ra trọng điểm.

“Để Ngài ảo tưởng đi thống trị Địa Cầu thì còn thực tế chút, để Ngài có thể bẩy cả trái đất lên, tìm đâu ra chiếc đòn bẩy dài như vậy cho Ngài đây” Thành Hạ nói thầm nho nhỏ, tuy là Acsimet nói, cô cũng cảm thấy những lời này rất ba hoa.

Từ phía sau truyền đến tiếng hắng giọng khả nghi, Thành Hạ quay đầu lại, thuận tiện đưa ánh mắt tới, dù sao vẫn phải lấy tay đẩy mắt kính tới vị trí thích hợp trên sống mũi thấp đáng ghét.

Gương mặt lịch sự nhã nhặn, xem ra không có vẻ ngây ngô của tân nam sinh năm nhất, cũng không có vẻ chán nản của cựu nam sinh năm cuối. Anh đang khoan thai tự đắc lau khôe miệng, một chai nước trên bàn, nắp chai được mở ra khỏi chai.

Người này sao trông quen thế nhỉ? Lại đẩy mắt kính lần nữa.

“Đã giới thiệu rồi, vẫn chưa nhớ ra sao?” Anh cười nhìn cô.

Quay đầu lại chép bài, lại quay đầu lại muốn hỏi quý danh, thấy anh chỉ chỉ mảnh giấy trắng trước bàn, trên đó viết mấy chữ “Tự trường, nơi tiếp đón, hành lý.”

A, nhớ rồi, khó trách nhìn quen mắt: “A, Học trưởng ‘hành lý’” cô thốt lên.

Quay đầu lại chép bài, không nhìn thấy Học trưởng “Hành lý” ở phía sau vẽ một Quả táo nhỏ!

Hết giờ học, đang muốn chạy trốn ra ngoài thì thấy một cái bóng nhẹ di chuyển đến trước mặt, Thành Hạ sợ hết hồn.

“Bạn Thành Hạ.” Người này là Lý Hàm Trúc – Lớp trưởng năm 2 Khoa Kiến trúc.

“Dạ có!” Tuyệt đối phản ứng theo bản năng, ai bảo giọng điệu anh trai này như Chủ nhiệm lớp vậy.

Ngược lại thì Lý Hàm Trúc lại sững sờ, nụ cười trên mặt có chút ngưng ngừng, gãi gãi đầu: “Ấy, đừng nghiêm túc như vậy, anh có chuyện phải báo cho em, nhưng không tìm được em.”

“Dạ, xin mời ạ.” Thành Hạ nói, cánh mũi phập phồng.

“À, khoảng hai tuần nữa trong Khoa có một cuộc thi đồng ca, trong hai tuần này mỗi ngày chúng ta bỏ ra nửa giờ để tập luyện, thời gian thì em hỏi tụi Phương Ngu là được, nếu như thuận tiện hi vọng em tham gia đúng giờ.” Lý Hàm Trúc nói.

“Nhất định rồi ạ.” Thành Hạ nói, quả nhiên là làm lãnh đạo có khác, lời nói thật dễ nghe.

Lý Hàm Trúc hài lòng đi khỏi, Thành Hạ thu mắt kính: “Trời ạ, cuộc thi đồng ca á Chẳng lẽ đời sống văn hóa đại học cũng thiếu thốn như vậy sao?”

Buổi học kết thúc, mọi người tan tác như chim muông, Thành Hạ đi ngang qua hành lang lầu bốn, thuận tiện nhìn mấy bảng tên phía trên các phòng làm việc, chỉ thấy tên mà không thấy bóng dáng một người hướng dẫn nào, lúc này có cánh cửa mở ra, bên trong có một người đang đứng ở bên tủ sách tìm cái gì đó, gò má nhìn giống như là Học trưởng hành lý lúc này.

Những ngày tiếp theo, đương nhiên là phải chuẩn bị tập luyện so tài rồi, mặc dù đa số mọi người đều giống nhau, không có hứng thú gì, trời thì quá nóng mà gào khàn cả giọng cũng không phải là hay. Lúc này, mọi người lại càng không hứng thú lắm với việc thảo luận trước khi chính thức tập luyện, Thành Hạ cũng bận rộn.

Lâm Phóng gửi tin nhắn cho cô, nói mình chuẩn bị học luôn Nghiên cứu sinh, định tới thành phố S, nhưng cha không đồng ý.

Thành Hạ trả lời: “Đáng đời, ai bảo ban đầu anh chọn ngành Y. HAHA!”

Vô cùng hả hê.

Bị tiếng hét tập thể “Ah” làm cho hoàn hồn, ngơ ngàng nhìn về phía bục giảng, anh Hàm Trúc đang làm dấu tay ra hiệu, ý bảo mọi người bình tĩnh đừng nóng vội.

“Không phải là tôi muốn chọn đồng ca Hoàng Hà, mà trong Khoa yêu cầu, có thể chọn mấy bài như vậy, nhưng cũng còn một tiết mục tự do nữa, sau khi Ban chấp hành xem xét sẽ quyết định chọn hai tiết mục dự bị” Anh Hàm Trúc thông báo.

Thành Hạ chớp mắt mấy cái: “‘Câu chuyện Quan Âm’ sao? Đại học đúng là đại học, còn có thể tụng kinh nữa.”

Ban chấp hành thật là kiên quyết.

Một nam sinh trước mặt quay đầu lại, Thành Hạ biết nam sinh này, nhập học được một tuần đã được chọn làm “Gương mặt tiêu điểm” Ngành Kiến trúc - Tiểu Thanh, Tiểu đẹp trai.

“Các bạn! Mặc dù bài hát này hơi cổ một chút nhưng không phải là lịch sử như ‘câu chuyện thời gian’ của La Đại Hữu.” Tiểu Thanh nói, người này là bạn học của Thành Hạ - lúc nộp phí hôm nhập học cô đập cậu ta một phát, nói xin lỗi cũng không phải luôn không có thành ý, ngẩng đầu nhìn qua ngực cậu ta một cái, nói liên tục hai câu “Thật xin lỗi” rồi quay đầu lại, đi qua, thế nhưng không nhìn thấy gương mặt đẹp trai này của cậu ta.

A, thì ra là nghe lầm, Thành Hạ nghĩ, chỉ là không biết vì sao ánh mắt Tiểu đẹp trai nhìn mình lại có chút bất mãn chứ? Chẳng lẽ bởi vì cô không ầm ĩ, điên cuồng, ánh mắt không lóe ra hai trái tim đỏ lấp lánh khi nhìn cậu ta?

“A, ‘Câu chuyện Quan Âm’ ai hát vậy?” Thành Hạ hỏi, vẻ nghiêm chỉnh.

.

“Ồ, không biết.” Tiểu Thanh nói, có bài hát này sao?

“Này bạn, bạn không biết là bình thường thôi, bởi vì không có.” Thành Hạ nói. Hừ, còn ra vẻ không biết nữa chứ!

Thành Hạ lại cúi đầu chuyên tâm gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: “Một hot boy lớp em nói chuyện với em nha.”

Một phút đồng hồ sau tin nhắn trả lời: “Có thể là cậu ta đang nghiên cứu thuyết tiến hoá Darwin - người đang trong quá trình tiến hóa bảo tồn tính động vật đặc trưng, rõ ràng.”

Thành Hạ: “Cút đi! Đi tìm chết một trăm lần.”

Lâm Phóng: “Y học đã xác nhận, cái chết thực sự chỉ có một lần, không có ai may mắn chết lâm sàng 99 lần đâu. Nhị Mao, có thời gian học thêm chút kiến thức đi.”

Thành Hạ: “Anh hãy chờ đấy cho em!”

Lâm Phóng: “Anh luôn mở rộng vòng tay chờ em trở về đấy.”

Thành Hạ: ^~^!

Tiểu Thanh vẫn nghiêng người, chống tay dựa vào tường, ánh mắt liếc nhìn cái đầu đen bù xù kia, vừa rồi mới nhìn kỹ một chút, cái mũi cô bạn cùng lớp này có điểm đặc biệt, nhìn sao mà giống . . . như vậy.

Đồng ca trừ hát ra thì phải có một đội hình, 25 thành viên này, có một người đóng làm chỉ huy, còn lại xếp đủ thành hai hàng. Đương nhiên, bốn vị trí hoàng kim ở giữa dĩ nhiên là phải dành cho ‘động vật quý hiếm’ của lớp chúng ta. Tiểu Thanh đứng giữa hàng thứ hai, bên trái là Thanh Hạ, bên phải là Phương Ngụ.

Đồng ca Hoàng Hà phẳng phất như là chuyện nhiều năm trước, nhưng vừa nghe đến nhạc đệm, nhiệt huyết đã sôi trào.

Nhưng lần đồng ca thứ nhất đúng là “Rống như ngựa điên” vậy.

Hát xong, tất cả mọi người đều nhìn Thành Hạ, xong lại cất giọng lên.

Lần thứ hai hát xong Lý Hàm Trúc nhìn Thành Hạ nói: “Thành Hạ, khẩu hình của em hình như không theo kịp đó!”

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười này chợt vang lên làm mọi người lại dời tầm mắt sang, Tiểu đẹp trai cười đến mắt cả hình tượng.

3. Chương 2

4. Chương 2

Sau một tuần tập luyện, người đảm nhiệm vai trò Chỉ huy không biết được ‘cao nhân’ nào chỉ bảo bỗng thông suốt, rất không hài lòng rằng mình chỉ có hai cơ hội lộ diện đó là cúi chào lúc lên sân khấu, cúi chào khi xuống sân khấu, nên quyết liệt yêu cầu được đối mặt với khán giả, Thành Hạ cao hứng đề nghị được đảm nhận vị trí Chỉ huy, xem ra cuối cùng cô cũng không cần ‘tấu’ lên âm cao nữa rồi.

Động tác chỉ huy của Thành Hạ xem ra chính là không ngừng đem chữ “Bát” viết đi viết lại hai nét mà thôi, thử mấy lần hình dáng cũng giống giống.

Hát một tuần rồi, cảm giác hứng khởi của mọi người giảm đi, lại rơi vào giai đoạn chống chọi, âm thanh yếu ớt, không còn vẻ sôi nổi như ve kêu trên cây ban ngày nữa.

Vì vậy, vị lãnh đạo Lý Hàm Trúc suy nghĩ biện pháp động viên tinh thần quần chúng – đó là mượn phòng học đa phương tiện để chiếu phim, hơn nữa còn suy nghĩ rất chu đáo, vừa sẵn sóc được nam sinh ưa náo nhiệt cũng thông cảm được nữ sinh yêu lãng mạn.

Phim thứ nhất: Lưỡi hái Tử Thần (Final Destination).

Phim thứ hai: Thư tình.

Nữ sinh ít cũng có cái lợi, khi xem phim kinh dị sẽ không có tiếng thét chói tai bất ngờ.

Điện thoại di động rung lên, lấy ra xem, là Lâm Phóng.

Vừa xem phim, vừa nhắn lại anh ấy mấy chữ đơn giản.

Lười Hái Tử Thần chiếu xong rồi, bên trong phòng học chìm vào bóng tối, đang bấm chữ cái, Thành Hạ bị một tiếng “A” làm cho sợ rơi cả điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn xem cô bạn nào mà phản xạ hét lớn như vậy chứ?

Vừa ngẩng đầu lên, tia sáng chợt lóe lên trước mắt, rồi lại chìm vào tối tăm, ai lại thất đức dọa cô như vậy?

Đáng tiếc, ngay lập tức tất cả yên tĩnh lại, cô cũng không biết là ai.

Xem phim xong, bốn nữ sinh dàn hàng ngang ở hành lang, các nam sinh thì ở phía sau, Thành Hạ vẫn còn đang nghĩ tới vừa rồi ai là người cầm đầu dọa cô, hồn nhiên không hay người khác hỏi cô phim nào hay hơn.

“À? Cái gì?”

“Chỉ huy Thành, cậu nói phim nào hay hơn?”

“Các cậu nói Lười hái Tử Thần với Thư Tình à? Bách Nguyên Sùng đẹp.” Thành Hạ nói.

Kết quả là phát hiện vẻ mặt khinh khỉnh của mọi người.

Trước cuộc thi một ngày đã xuất hiện sự cố, bao đựng đĩa nhạc đệm của đội Đồng ca Hoàng Hà bị một người nào đó dẫm lên nát vụn, dưới tình thế cấp bách này phải đi tìm mua đĩa gốc để diễn rồi.

Nhìn mấy Chỉ huy trước đó, rồi lại nhìn chiếc áo thun xanh nhạt, chiếc quần jean xanh đậm, Thành Hạ rất im lặng, anh Hàm Trúc, anh định tạo nên phong cách người chỉ huy bình dân, tự lực cánh sinh cho em sao?

Đội đội hình đứng ngay ngắn, Chỉ huy Thành căng thẳng lên sân khấu, cúi chào khán giả, nhìn một cái thấy ngay Học trưởng ‘Hành lý’ đang đứng thẳng, khoanh tay nhìn lên sân khấu cười, vóc dáng còn rất cao nữa.

Dàn đồng ca bắt đầu rất ổn, Thành Hạ cũng bắt chước cách thức Chỉ huy.

Chỉ có điều, dàn đồng ca vì sao càng hát càng nhanh? Hoàn toàn không nhìn tay cô.

“Chậm một chút!” Thành Hạ mở miệng về phía các bạn nháy mắt thì thầm, nhưng tập thể lại không thấy.

Được rồi, cô cũng theo tập thể vậy.

Đến đoạn thứ hai thì hay rồi, nhạc đệm vẫn đang hùng hồn bắt đầu đoạn thứ hai, nhưng trên sân khấu thì không có một ai há miệng!

Không cần quay đầu lại Thành Hạ đã nghe được tràng cười phía dưới.

Cuối cùng thì bài thứ nhất cũng qua, đến bài thứ hai ‘Bướm bướm bay’, nhạc dạo vang lên, Thành Hạ đã không nhịn được muốn cười, anh Hàm Trúc nói đây là một ca khúc vui, cho nên anh đã suy nghĩ cặn kẽ muốn làm động tác nắm tay uốn lượn hình sóng biển, lúc tập luyện Thành Hạ đã muốn cười lăn ra rồi, mọi người thì bên trái một đằng, bên phải một nẻo, động tác rất hoan hỉ.

Không bắt ngờ, phía dưới lại một tràng tiếng cười.

Thành Hạ quay lưng về phía người xem, lúc này cũng toét miệng cười, suy nghĩ, có lẽ sẽ cho họ thưởng thức một ca khúc hài hước nhất.

Màn trình diễn kết thúc, chào cảm ơn, Thành Hạ lại một lần nữa đối mặt với khán giả, nhìn thấy tất cả mọi người đã cười lăn cười bò, người thư ký đứng phía bên cạnh cũng đang xoa bụng.

Mất mặt cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Các bạn lớp 0302 chạy khỏi sân khấu như chạy nạn vậy.

Buổi chiều thì có kết quả, lớp mình đạt được giải thưởng “Biểu diễn hay nhất ”! Anh Hàm Trúc an ủi mọi người, như vậy cũng là có giải rồi.

“Nếu như lần sau có cuộc thi biểu diễn nữa, chúng ta tranh thủ giật lấy giải ĐỒNG CA HAY NHẤT đi!” Thành Hạ nói.

Cũng chỉ như là Vật lý so với Hóa học, Hóa học thi với Vật lý vậy thôi.

Có điều, nhờ vào cuộc thi Đồng ca lần này, quan hệ giữa mọi người thân hơn rất nhiều, không khí ‘ái muội’ cũng rõ rệt hơn. Tuần tiếp theo, Thành Hạ đã thấy XX và OO cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học. Sau đó cô gửi tin nhắn cho Lâm Phóng than thở: tụi nó bây giờ tình cảm tới thực vui vẻ.

Lâm Phóng nói: Em cũng đừng ăn nhanh, tiêu hóa không tốt để làm cho dạ dày không tốt. Dạ dày không tốt sẽ nhanh già đó!

Không chịu ngồi yên, anh Hàm Trúc phát động phong trào Lớp học không ‘lén’ online, nếu bắt được một lần thì phạt viết một bài thơ tình dán lên Bảng THÔNG BÁO CHUNG, Thành Hạ than thở, tâm lý anh Hàm Trúc này không phải đen tối bình thường đâu!

Sắp tới Nô-en rồi, đúng lúc anh Hàm Trúc rảnh rỗi, trong THÔNG BÁO CHUNG ghi rõ: Ai online đề nghị đóng góp một tiết mục cho lễ hội Nô-en.

Ngày nhìn thấy thông báo đó đúng ngày mấy người phòng Thành Hạ đi ra tiệm net suốt đêm, vừa trông thấy mỗi người viết ra một ý kiến, Lâm Lâm thì nói là đi quán bar, Chu Nhược Nhược nói là đi du lịch, Thành Hạ nói không ý kiến, theo số đông, hồi lâu không thấy Phương Ngu online, Lâm Lâm bèn hỏi, Phương Ngu nói cô đang trốn một người đáng ghét.

Gần mười giờ, chân dung Tiểu Thanh bỗng xuất hiện, đề xuất là: cùng nhau suốt đêm.

Rất nhanh, một người bạn khác xuất đầu lộ diện, báo cáo với anh Hàm Trúc, nói là Tiểu đẹp trai cố ý ‘ấn thân’! Yêu cầu cho cậu ta viết thơ tình!

Ồ hic! Thành Hạ cười, có náo nhiệt, Lâm Lâm cũng cười, nhanh như chớp lách cách gõ ra một hàng chữ: Phương Ngu ở đây cũng ‘ấn thân’.

Suốt đêm tới tận rạng sáng, Thành Hạ xem ‘Shin – Cậu bé bút chì’ rồi ngủ thiếp đi, năm giờ rưỡi sáng chạy về trường, không ít bạn học đã thức dậy, bốn người mới về ngủ lại lúc hai giờ vội vàng rời giường đi học, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược có bạn trai giữ chỗ, mỹ nữ Phương Ngu có chỗ ngồi cố định, Thành Hạ có thói quen ngồi hàng cuối cùng.

Mí mắt càng ngày càng trĩu xuống, Thành Hạ nhéo bấp dùi, nhưng cũng vô dụng, uống nước, cũng vô dụng. Nhìn ba phương bốn hướng, đã sớm ‘tử trận’ rồi, vì vậy Thành Hạ cũng an tâm ‘tử trận’, tuyệt đối không biết Học trưởng phía sau từ từ lặng lẽ dịch cái bàn ngồi vào bên cạnh cô.

Giang Nam Đồng chống cằm, xem ra Quả táo nhỏ này vô cùng buồn ngủ, những thứ mới vừa ghi chép đó đều như ma quỷ vậy.

Giống như cô đang nói thầm cái gì đó, lặng lẽ nghiêng đầu lắng nghe: “Chuyện này cứ quyết định như vậy!”

Nổi lòng hiếu kỳ, Giang Nam Đồng nhỏ giọng hỏi tiếp: “Em tự tính toán à?”

“Đúng! Em quyết định, không phục từ em nói!” Một câu khí phách tận trời xanh!

Phòng học lập tức yên lặng như tờ!

Quả Táo nhỏ, xem ra em nổi tiếng rồi. Giang Nam Đồng thầm nghĩ.

Thầy giáo có lẽ đã thấy nhưng cũng không trách, chỉ thông thả ung dung nói một câu: “Thông báo một quy tắc, từ nay về sau đi học mà ngủ không được nói mơ!”

Tiếng cười ầm ầm cũng không đánh thức được Thành Hạ, cô vẫn ngủ say sưa.

Mãi đến khi tan học làm tỉnh giấc, Thành Hạ còn không biết rõ tình hình, ba tờ ghi chép tóm tắt ngay ngắn nắn nót, đơn giản, rõ ràng trước mặt càng làm cho cô mờ mịt, nhìn bút tích là của phái nam, chẳng lẽ đầu năm nay còn ‘cô tám nhỏ’ sao?

Chu Nhược Nhược nói là các cô cũng ngủ nên không nhìn thấy.

Buổi chiều, trong điện thoại di động mọi người nhận được tin nhắn anh Hàm Trúc gửi chung, nói là thơ tình của Tiểu đẹp trai. Xem xong, Thành Hạ không tự chủ sờ mũi một cái.

”Trong đám đông anh liếc mắt là thấy em ngay!

Dưới cây liễu, dáng người nhỏ nhắn, mái tóc mềm mại
Bàn tay xinh xắn, ánh mắt ngơ ngác như nai con.
Được thiên sứ dẫn đường, anh từ từ, từ từ đến gần em.
Giây phút anh gần như đụng phải em đó
Em lại xoay người
Kiên quyết quay đầu áp mặt lên lồng ngực một người đàn ông khác
Để cho anh một mình đứng tại chỗ, mãi gọi theo phía em đi,
Em - chó Bắc Kinh thật đáng yêu!”
Gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: Em muốn cái mũi to.
Lâm Phóng lập tức nhắn lại: Thông minh, có một biện pháp đơn giản, kẹp khung cửa!
Thành Hạ xử anh ta tội chết theo quy định mới nhất luật pháp về điều kiện xử tử!
Thơ tình của Tiểu đẹp trai viết xong, mọi người lại trông chờ Phương mỹ nhân, Phương Ngu cũng nhanh nhẹn, ngày thứ hai đã viết rồi dán lên.
”Nếu như em nói ‘Em yêu anh’, đó nhất định là thật.
Nếu như em nói ‘không thích anh’, có lẽ là giả.
Nếu như em nói ‘ơ hay’, vậy nhất định không phải giả.”
Từ đó, Thành Hạ đặc biệt bội phục Phương Ngu, đúng là một mỹ nữ toàn diện.
Nhân dịp Nô-en, anh Hàm Trúc đưa ra một đề nghị để thực hiện, bởi vì trong Khoa muốn tổ chức lễ hội Nô-en.
Nghe tin này, Thành Hạ suy nghĩ, đây chẳng lẽ là chiêu ‘quyến rũ’ trá hình để giải quyết nguy cơ tài nguyên giống đực quá dư của ngành kiến trúc sao? Ừ, rất có khả năng.
Vào một ngày, khi rửa mặt buổi tối, Phương Ngu nói “Thế này thì các hòa thượng có thể hoàn tục rồi.”
Rất nhanh đã tới lễ Nô-en rồi, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược được hoàng tử chở đi chơi từ sớm, Thành Hạ và Phương Ngu liền lững thững đi tới Đại Lễ Đường, từ xa đã nghe tiếng nhạc.
Đẩy cửa vào trong, mây ngũ sắc lập lòe, không nhìn rõ mặt của từng người. Hai người lặng lẽ tìm một chỗ ngồi xuống, thấy trong sàn nhảy đã có mấy đôi đang khiêu vũ.
“Thành Hạ, cậu thấy hai chúng ta ăn mặc có chút quái dị phải không?” Phương Ngu hỏi.
“Ừ, giống như thu dọn tàn cuộc vậy.” Thành Hạ nói, quần jean dày, áo len phía trong, bên ngoài mặc áo khoác không tay, trang phục này giả trang làm người tình nguyện cũng sinh động lắm.
Lối ăn mặc này, lại núp ở trong góc không ai mời hai cô khiêu vũ cũng là bình thường, Thành Hạ dựa vào thành ghế, sắp phiêu du theo tiếng nhạc du dương này. Từ từ mở mắt ra, phát hiện không thấy Phương Ngu đâu, đưa mắt tìm, thì ra Phương Ngu đang cùng một nam sinh nhịp nhàng khiêu vũ trong sàn nhảy, nam sinh kia không phải là ai khác, chính là Tiểu đẹp trai!
Hotboy và hotgirl, trông thật là đẹp đôi!
Trước mặt bỗng bị che khuất, một bóng người đứng ngay trước mặt cô: “Thành, Thành Hạ, anh mời em khiêu vũ được không?”
Không, không được! Thành Hạ rất muốn trả lời như vậy, nhưng đây là anh Hàm Trúc, cô phải chờ chút mặt mũi chứ.
“Lớp trưởng, em không biết khiêu vũ, nếu dẫm lên giày của anh thì em không đền nổi đâu.” Thành Hạ nói.
“Không sao, giày không đắt lắm.” Anh Hàm Trúc cười nói.

Thành Hạ đang suy nghĩ, giả bộ đứng lên bị tụt huyết áp đến trời đất quay cuồng, ngờ đâu điện thoại di động vang lên đúng lúc, liếc nhìn, là Lâm Phóng, Thành Hạ vội vã có vẻ như kinh ngạc: “Thật xin lỗi, lớp trưởng, điện thoại của mẹ em, em đi trước.” Rồi chỉ ra ngoài cửa, anh Hàm Trúc thân thiện gật đầu một cái.

Hừ!

“Làm chuyện gì xấu đó? Âm thanh sao như ‘có tật giật mình’ vậy? Nha đầu to gan, mau mau thành thật khai báo, nếu không Cầu Đầu Trăm phục vụ, ù ù òa à à aaaaaa” Ở đầu điện thoại bên kia, Lâm Phóng dùng giọng Bao Công.

“Anh bị đau răng à? Kim nén một chút đi. Trong Khoa tổ chức lễ hội, lúc trước anh nói anh dạy em trượt băng - bơi lội - đánh tennis, sao không dạy nghiêm chỉnh chút, đây không phải là làm lơ tương lai của em sao?” Tay Thành Hạ đút vào trong túi áo khoác, đi kiêu rãnh qua lại trên con đường nhỏ.

“Còn nhỏ tuổi vậy không học hành nghiêm chỉnh, nam nữ ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì?” Lâm Phóng bỗng nhiên ra vẻ biện hộ.

“Stop! Giống như là anh chưa từng ôm ấp ấy nhỉ, em phiền nhất loại người như anh, nghiêm khắc kiểm chế bản thân em, lại ép buộc đức hạnh của em.” Hứ một tiếng Thành Hạ nói tiếp: “Được, Bồn cung hôm nay tâm tình tốt không so đo với nhà anh. Tiểu Lâm Tử, anh yên tâm đi.”

“Vâng, Tiểu tổ tông! Nô-en vui vẻ nhé!” Lâm Phóng tính tình dễ chịu nói.

“Dạ. Tiểu Lâm Tử, vài hôm nữa là tới năm mới rồi, nhớ đi phủ Nội Vụ cầu Thánh mẫu xin lộc nha.” Thành Hạ nói xong cúp điện thoại.

Mặc dù nghe điện thoại nhưng Thành Hạ vẫn không trốn được lời mời của anh Hàm Trúc, bản nhạc tiếp theo lại tới, Thành Hạ hơi ngượng ngùng.

“Aizz, lớp trưởng, lát nữa nếu anh đến Khoa Chính hình thì đừng quên tìm em để lấy tiền thuốc thang nha.” Thành Hạ nói.

Anh Hàm Trúc cười cười: “Thành Hạ, quả thực em là sát thủ giày da.”

5. Chương 3

6. Chương 3

Từ sau lễ hội Nô-en, quan hệ giữa Tiểu Thanh và Phương Ngụ tiến triển nhanh chóng, nhưng hai người cố gắng phủ nhận đang yêu, còn Thành Hạ và anh Hàm Trúc cũng rất được chú ý. Tuy nhiên, cô cảm thấy nhảy một bản có thể truyền scandal là có chút kỳ quái, nhưng dần dần anh Hàm Trúc nhắn tin cũng nhiều hơn, khiến Thành Hạ hơi phiền.

Khó trách Lâm Phóng nói, ở đại học rất nhiều người yêu nhau là do những lời đồn đại, ỡm ờ tác hợp, rồi họ hòa theo thôi.

Nhưng mấu chốt là cô không muốn tác hợp!

Phải làm gì đây!? Cô rất muốn anh Hàm Trúc thổ lộ với cô - như vậy cô có thể thẳng thừng từ chối anh. Hình như người ta cũng chưa nói gì, nội dung tin nhắn cũng chỉ là chương trình học tập và sinh hoạt hàng ngày.

Thành Hạ suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Lâm Phóng hỏi anh ấy nghĩ có muốn tới thành phố S ngắm cây cổ thụ không, Lâm Phóng chần chừ năm giây: “Nha đầu, có phải em không có tiền mua vé xe về hay không hả?”

“Ừ, nghèo rớt mòng tơi rồi, bây giờ mỗi ngày chỉ ăn một cái bánh bao và uống nước lọc thôi.” Thành Hạ nói.

“Nói đi, lại có gì chuyện phiền phức?” Lâm Phóng hỏi.

Thành Hạ cứ kể lể như vậy, cuối cùng tăng thêm một câu: “Anh xem, người ta còn nhỏ tuổi như thế nói yêu đương không hay lắm, sẽ ảnh hưởng đến việc học, cho nên.”

“Để anh quay về giặt giũ đồng quần áo rét và bít tất đã, nếu không không bàn nữa.” Lâm Phóng nói.

“Xem như anh lợi hại, đồng ý! Tốt nhất anh xuất hiện đúng ngày 18 tháng 1 cho em!” Thành Hạ nói.

“Chuẩn bị sẵn sức lực của em để giặt bít tất đi, Tiểu Hạ Hạ thân yêu của anh.” Lâm Phóng cười ha ha cúp điện thoại.

Tiếp theo, chuẩn bị thi cuối kỳ, mọi người cũng không có thời gian làm chuyện mờ ám nữa, cuối cùng mọi người trong khoa đều thở phào nhẹ nhõm, vừa dọn dẹp đồ đạc, vừa hỏi thăm lẫn nhau khi nào thì rời trường về nhà.

Một tiếng “Hạ Hạ” hấp dẫn ở ngoài cửa thu hút sự chú ý của mọi người, nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy một hot boy phong độ ngồi ngồi, thân hình to cao, mắt sáng mày ngài đang nhìn về phía bên này toét miệng cười.

“Ah? Sao anh tới sớm thế? Không phải ngày 18 sao?” Thành Hạ hỏi.

“Anh tới sớm một chút nhưng xem ra em mất hứng phải không, sao vậy. Không thì anh biến mất hai ngày, ngày 18 sẽ trở lại vậy.” Phần cuối chữ “trở lại” đó âm lượng thoáng nâng cao lên chút, căn cứ vào sự hiểu biết của Thành Hạ đối với Lâm Phóng mấy năm nay, có ngu cũng hiểu ra ý tứ là “Em dám làm thử như vậy cho anh xem!”

“Anh chưa ăn cơm đâu hả, đi, em mời anh ăn cơm.” Thành Hạ nhanh chóng kéo Lâm Phóng đi, cách khá xa một chút rồi nhỏ giọng: “Không phải nói anh khiêm tốn chút sao? Xem đi, anh có kém người khua chiêng gõ trống trong ban nhạc đâu.”

“Em không biết, những người yêu nhau lâu ngày chưa gặp, bộ dạng đều gấp gáp muốn gặp mặt nhau sao? Thôi, nói em cũng chẳng hiểu, em có cái đầu Nhị Mao mà.” Lâm Phóng tự nhiên làm rối bởi mái tóc ngắn của cô: “Dài rồi, em không cắt tóc hả?”

“Em muốn để dài!” Thành Hạ nói.

“Được, nghe lời anh trai, ngắn hợp em hơn, lười biếng như em, nuôi dài cũng bị em biến thành tổ chim thôi, đúng không? Sau này cung cấp cho bên Yến Sào hả?” Lâm Phóng nói.

“Đúng vậy, về sau cà phê của em cũng tự cung tự cấp.” Thành Hạ nói.

“Em đừng buồn nôn nữa, con chim còn chê chỗ em ô nhiễm môi trường nghiêm trọng đấy, đi, đi ăn.” Lâm Phóng tự nhiên dắt tay của cô, giống như khi còn bé cùng nắm tay nhau đi học vậy.

Buổi tối khi về phòng ngủ, các nữ sinh phát huy sở trường tò mò, hỏi bọn họ quen biết thế nào, Thành Hạ nói cha của anh ấy quen mẹ của tớ, cho nên bọn tớ từ nhỏ đã quen biết rồi. Lâm Lâm nói: khó trách cậu không nhìn trúng Lý Hàm Trúc, đối với cậu, anh ấy so với anh ta chẳng là gì cả.

Thành Hạ vẻ ngờ nghệch: “Hả? Ai? Lớp trưởng á? Đừng đùa chứ? Anh ấy chưa nói gì mà?”

Lâm Lâm vỗ không nhẹ lên bả vai cô một cái: “Đây không phải là chưa tới lúc sinh đã chết yếu rồi sao.”

Thành Hạ gãi gãi đầu tiếp tục giả vờ ngốc nghếch. Chúa ơi, thua thiệt con rồi, mau ra tay.

Sân bay thành phố S.

“Anh xác định là tết Dương lịch mẹ sẽ đến chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Dĩ nhiên, anh đã xác nhận qua với mẹ rồi.” Lâm Phóng nói, cầm điện thoại di động trong tay lướt qua lướt lại.

Thành Hạ nhìn tay của anh ấy: “Anh dám lừa em, em sẽ ném anh xuống sông Trường Giang làm mồi cho cá, sau đó hầm cách thủy canh cá với rượu trắng.”

“Em đúng là dã man.” Lâm Phóng thu điện thoại lại.

Ném bọc sách cho Lâm Phóng, Thành Hạ đi toilet, bởi vì không thích dùng máy sấy ‘đồ chơi’ đó, nên Thành Hạ để hai bàn tay ướt đầm đi ra, phía sau không biết đứa trẻ nhà ai lão đảo nhào vào người Thành Hạ, tự nhiên cô lão đảo một bước về phía trước, một bàn tay đỡ được cô lại, vội nói cảm ơn.

“Thành Hạ, sao em lại ở sân bay vậy?”

“Về nhà ạ.” Ngẩng đầu nhìn, trong đầu liền xuất hiện “Tự trường, nơi tiếp đón, hành lý” liền bật ra mấy chữ: “Học trưởng Hành lý, chào anh.”

“Kẻ hèn họ Giang, tên Nam Đồng.” Giang Nam Đồng cười nói. Hình như mỗi lần anh nhìn thấy cô, cô đều xuất hiện tình huống nhỏ.

Nam Đồng?

Lại một cái tên cha mẹ đặt để bài trừ bệnh tật sao.

Bên kia, Lâm Phóng đang gọi cô chuẩn bị lên máy bay, Thành Hạ vội lên tiếng chào rồi chạy đi.

Lúc này, loa phóng thanh đang thông báo: “Hành khách đi thành phố H xin chú ý.”

Thì ra là Quả Táo nhỏ lại là người phương bắc, người mới ngoắc cô là ai vậy ta?

Máy bay vừa hạ cánh đã cảm thấy cực lạnh, vừa lấy hành lý ra khỏi cửa kiểm soát, xa xa đã thấy một người đàn ông đang vẫy họ, Thành Hạ trốn sau lưng Lâm Phóng.

“Anh chưa nói ông ấy sẽ đến!” Thành Hạ nhỏ giọng nói.

“Có thể là quá nhớ em đấy.” Lâm Phóng nói.

Người gần đó, mặc dù đã là trung niên, vì bận rộn cộng thêm bản thân là thầy thuốc biết cách giữ gìn nên không có phát phì, có vẻ còn trẻ, khí sắc không tệ, thấy cô vui mừng không sao tả xiết, đưa chiếc áo lông dày trong tay đến trước mặt cô: “Hạ Hạ, bên ngoài lạnh lắm, ba nghĩ có thể con cũng không mang quần áo dày để mặc nên đi mua một cái, mặc tạm đi, nếu không vừa thì lát nữa đi đến cửa hàng thử.”

Chần chừ, Thành Hạ nhỏ giọng nói: “Cảm ơn - ba.”

Đây là ba cô, nhưng khi cô còn bé cùng mẹ đi Trùng Khánh, sau đó hiếm khi gặp, vì vậy ắt khó tránh khỏi không thân cận.

Gọi điện thoại cho mẹ, mẹ nói phải qua Tết Dương lịch mẹ mới đến được, tính toán cũng phải còn hơn mười ngày nữa, mặc dù đối với cô, ba hỏi han ân cần chăm sóc chu đáo, nhưng đều khiến cô cảm thấy ít nhiều không thoải mái, vì vậy vừa đeo bám dai dẳng vừa uy hiếp để Lâm Phóng đưa cô đi trượt tuyết, cũng nhiều năm không trượt tuyết.

Trong tuyết lạnh, Thành Hạ lại đánh mất nhiệt huyết, Lâm Phóng cầm máy chụp hình không ngừng chụp, mọi góc độ thể thảm của cô đều không bỏ sót, còn nhờ người chụp mấy tấm ảnh chung, buổi tối ở khách sạn đưa vào máy vì tính xem, Thành Hạ nói thẳng là quá xấu, nhưng cười thật vui vẻ.

Lâm Phóng để cô up hình lên blog, Thành Hạ nhú mày nhưng anh ấy nói, đây là diễn trò thì phải giống như thật, Thành Hạ suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, chọn ngay mấy tấm có vẻ lịch sự up lên.

Cuối cùng, mẹ Thành Hạ cũng tới, không khí gượng gạo, thỉnh thoảng Thành Hạ sẽ buồn bực, nhìn dáng dấp ba cô rất tình cảm, tại sao hai người lại xa cách lâu như vậy? Hơn nữa còn là “Ly hôn”! Vì vậy những ngày qua, lén quan sát đôi vợ chồng trung niên biến thành niềm yêu thích của cô.

“Anh nói xem, vì sao cha mẹ năm đó lại chia tay đây?” Sau khe cửa Thành Hạ nhỏ giọng hỏi.

“Lý do cầu huyết, tốt nhất em không nên biết thì hơn.” Lâm Phóng nằm nghiêng ở trên giường cô, lật sách xem, nói, cắn một miếng táo giòn.

“Chia tay rồi vì sao ở tuổi này còn dây dưa?” Thành Hạ tiếp tục hỏi, phòng bếp bên kia, nam trung niên định ôm nữ trung niên đối diện

“Em cuồng nhìn trộm à! Chuyện của người lớn trẻ con đừng xen vào, ngoan, ném vỏ táo giúp anh trai đi.” Lâm Phóng nói.

“Ăn hết đi!” Thành Hạ cũng không quay đầu lại.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng mẹ Thành Hạ gọi họ ăn cơm, Thành Hạ đầy căng thẳng “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, Lâm Phóng cười ha ha, nói cô làm tặc thể nào cũng bị tóm lại đánh cho như tử.

Tối đầu năm, Thành Hạ cùng mẹ trở về Trùng Khánh, mặc dù cô nhìn ánh mắt không buông của ba. Trên máy bay, Thành Hạ thật sự nhịn không được nữa, hỏi mẹ lúc nào thì tái hôn, mẹ Thành Hạ liếc cô một cái: “Chuyện của người lớn trẻ con đừng xen vào.”

Trở về Trùng Khánh gặp mấy người bạn tri kỷ, mấy ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, mẹ Thành Hạ đi công tác, chỉ còn một mình cô, ở nhà mấy ngày cũng lên xe lửa trở về thành phố S.

Gặp lại, cảm giác mọi người lại thân cận hơn chút, không biết ai lấy hình ở blog của cô gửi đến blog chung, Thành Hạ trở thành nguồn gốc sự tò mò của lớp Kiến trúc 0302, trong nhóm còn có người nói cô và Lâm Phóng rất có tương phu thê, thiếu chút nữa thì Thành Hạ chết cười.

Đại loại là vì Thành Hạ và Phương Ngu cũng còn độc thân, cho nên hai người thân nhau hơn chút, cũng có thể là vì Phương Ngu và Tiểu Thanh rất thân cận, nên đổi lại, quan hệ giữa Thành Hạ và Tiểu Thanh ngày càng thân thiết, Thành Hạ thấy, ba người họ giống như bạn thân vậy.

Chương trình cuối khóa có chút căng thẳng, Thành Hạ vẫn ‘đóng quân’ ở thư viện, thỉnh thoảng cùng Phương Ngu họ đi dạo phố một chút, tóc dài thêm, Lâm Lâm đề nghị cô nuôi dài, nói cho ra dáng thiếu nữ.

Đáng tiếc, Thành Hạ lại không cột tóc, tóc cô giống như là ruộng bậc thang: chỗ thì như núi chỗ lại là sông, cao thấp bất bình. Tóc xõa lên cổ nóng phát khiếp, định đi cắt tóc ngắn.

Chu Nhược Nhược nói là, phải trải qua khổ đau mới có thể trở thành người phụ nữ đẹp trong những người phụ nữ, người như cô giữ mái tóc cũng không kiên quyết thì đời này vô vọng rồi.

Tiểu Thanh cũng châm chọc cô, nói là mấy lần đều có người hỏi cậu ta, người nhỏ nhắn này có phải là Lưu học sinh đến từ Nhật Bản không, nếu cắt tóc nữa, từ đằng sau không xác định được giới tính của cô.

“Vậy từ phía trước có thể nhận ra không?” Thành Hạ hỏi.

“Cố gắng!” Tiểu Thanh nói.

“Vậy là được rồi, tớ không cần đem Chứng Minh Thư treo trước ngực để chứng thực.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh ho một tiếng: “Thật ra thì, nếu treo có thể cũng có người nghi ngờ mang 200 nghìn đi làm Chứng Minh Thư giả đó.”

Trong thư viện, tối hôm qua uống thuốc cảm vẫn còn tác dụng nên Thành Hạ hơi buồn ngủ, vì muốn chuyển sự chú ý, Thành Hạ tìm tờ giấy trắng vẽ bữa bãi, vẽ một con mèo ngáp, bên cạnh độc thoại: Buồn ngủ! Vẽ thêm một con chó khò khò ngủ say, trên đầu chĩa ra một đám chữ “z” nhỏ

Cuối cùng, nhân lực không thắng nổi được lực, Thành Hạ lại o o rồi.

Lúc hết giờ, phát hiện tờ giấy bên cạnh được vẽ thêm một hình bình trà, thầy chủ nhiệm với cặp mắt kính đen to, miệng mở lớn, chung quanh nước miếng bắn tung tóe đang giận dữ hét lên: đi học không được ngủ!

Ngó xung quanh một chút, người anh/chị/em/bạn nào mà có tài như vậy, lại vẽ bữa bãi lung tung lên cuốn vở của mình chứ! Mấy chữ này nhìn quen quen, nhưng lại muốn không đứng lên.

Đang suy nghĩ thì điện thoại ở dưới rung lên, cầm lên xem, là tin nhắn của Lâm Lâm, người này là một người có thâm niên do thám, tò mò, từ chuyện người lãnh đạo quốc gia, đến chuyện con nhện bắt muỗi ở góc tường toilet nữ lầu 2 của Ngành kiến trúc đều ở trong phạm vi theo dõi của cô.

“Cậu đoán xem, tớ nhìn thấy gì?” Lâm Lâm thừa nước đục thả câu.

“Chuyện hay.”

“Chuyện hay của ai vậy?” Thành Hạ cảm thấy lảng phất tin nhắn đi ‘tám’ với cô gái này.

“Dù sao cũng không phải của tớ.”

“Tiểu đẹp trai, rõ ràng cậu ta lại của được một người đẹp Khoa ngoại ngữ đấy, còn xinh đẹp hơn cả hotgirl Ngu đấy.” Con người là như vậy, nếu bạn giả bộ như không có hứng thú người ta chỉ sợ bạn không để ý.

“A, hái hoa phải hái liền tay, chớ để lâu ngày người khác bẻ mất tiêu.” Thành Hạ trở lại.

Bao nhiêu tuổi rồi, mà diện mạo Tiểu Thanh lại phơi phơi như hoa đào, bây giờ mới tìm bạn gái, cô mới cảm thấy lạ đấy.

7. Chương 4

Editor: Cogau

Có người tò mò, nhiều chuyện cũng có cái hay: Buổi tối trước khi tắt đèn, người người ở lớp Kiến trúc 0302 (bao gồm cả con gián ký sinh trong thùng rác) đều biết chuyện Tiểu ‘đẹp trai’ là hoa có chủ, các nam sinh trong nhóm âm ỉ đòi Tiểu ‘đẹp trai’ khao.

Phương Ngu đang đắp mặt nạ dưa leo, nghe Chu Nhược Nhược nhắc đến yêu cầu của mọi người, cô chợt cười, làm rơi cả mấy miếng dưa leo: “Có lẽ tiền của Tiểu Thanh sau này đều dùng vào việc chiêu đãi mọi người nhỉ.”

“Phương Ngu, cậu không coi trọng tình yêu của Tiểu ‘đẹp trai’ à?” Không phải Lâm Lâm không nhìn ra, khóe miệng lại còn cười gian nữa chứ.

“Bản chất quyết định ý thức!” Phương Ngu nói.

Thành Hạ nằm lì ở trên giường gửi tin nhắn cho Lâm Phóng, hỏi anh ấy lúc trước tìm bạn gái có khao mọi người hay không, Lâm Phóng nói, anh tìm bạn gái chứ không phải là tuyển người đẹp, có khao cái đầu ấy, có số tiền đó để dành mà dẫn bạn gái đi chơi còn hơn.

Thành Hạ trả lời anh ấy mấy chữ: Người khác thường, không nhân tính.

Nghe nói, cuối cùng Tiểu Thanh vẫn khao mấy người ở phòng của cậu ta, vì uống nhiều quá, nên lỡ lời nói một câu danh ngôn, ngày hôm sau đồn tới cả nhóm, bị bốn vị cô nương cực kỳ coi thường.

“Tam nhân hành tất hữu ngã thê!”** (Ba người cùng đi ắt có vợ của tớ)

(**Gốc: ‘Tam nhân hành tất hữu ngã sư’ Nghĩa là: Trong ba người cùng đi ắt có thầy của ta)

Theo người tiết lộ tình hình, sau ba tuần rượu, Tiểu ‘đẹp trai’ bị tra hỏi bí quyết theo đuổi người đẹp, Tiểu ‘đẹp trai’ cười tà mị “Còn đây là bí mật bất truyền của tớ”, sau đó phun ra câu danh ngôn này.

Từ sau khi kết thân với cô bạn gái Khoa Ngoại ngữ, Tiểu Thanh với nhóm bạn thân Phương Ngu và Thành Hạ càng ngày càng xa cách, chỉ chào hỏi khi đi học mà thôi, hơn nữa, có vẻ như ‘trình’ tiếng Pháp của Tiểu Thanh còn tăng lên, gặp mặt Phương Ngu và Thành Hạ liền chào một câu “Bon—jour”.

Khó khăn lắm mới có ngày Tiểu Thanh ăn cơm cùng các cô, Phương Ngu nói: “Tiểu Thanh, sau này, cậu đừng tìm bạn gái học Khoa âm nhạc nhé, nếu là Khoa âm nhạc thì đừng là chuyên ngành Tuồng đấy, tớ nghe đau đầu lắm.”

“Nếu là người học Tuồng thì mua hai cái nút tai là được, nhưng nếu cậu tìm người tập Taekwondo, Judo thì nhất định phải cách xa tớ ra một chút, những thứ đó thì không chơi.” Thành Hạ bổ sung.

“Nói có lý.” Phương Ngu gật đầu phụ họa.

“Tớ nói hai người các cậu này, khổ tớ quá, tớ vừa mới bắt đầu mà các cậu đã không coi trọng à?” Tiểu Thanh nuốt sùi mì xuống, hỏi.

“Chúng tớ nói như vậy, mục đích là hi vọng cậu và người này được lâu dài, thiên trường địa cửu - biển cạn đá mòn mà thôi.” Phương Ngu nói.

Thành Hạ gật đầu: “Có lợi cho ổn định xã hội, còn có lợi cho cá nhân cậu tiến bộ, có sao không làm?”

Tiểu Thanh lắng sang chuyện khác, nói đến anh chàng thạc sĩ Khoa toán sẵn đón Phương Ngu

Năm thứ nhất, tình yêu sinh viên cũng bắt đầu hình thành.

Nhìn tình yêu của người khác rút ra bài học cho mình, những ngày sau đó trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến cuối kỳ. Ngày nóng bức lại còn phải học không biết là cực hình thế nào?

Gửi tin nhắn cho Lâm Phóng than thở, nếu được sống ở dưới nước thì thật tốt.

Lâm Phóng cười ngất, nói: sống ở dưới nước, trừ Nàng Tiên Cá thì có cóc khô gì!

Thuận tiện, Lâm Phóng nói lịch trình nghỉ hè đã thu xếp ổn thỏa hết rồi, ba Lâm hỏi cô có ghé chơi không.

Thành Hạ nói cô phải về nhà với mẹ.

Cũng sắp tới kỳ Tập quân sự, thi cuối kỳ không đáng sợ. Chẳng qua, các nam sinh thì hưng phấn, còn các nữ sinh thì sợ rám, đen.

Tới ngày thi, Thành Hạ lại ngủ quên, thiếu chút nữa thì trễ, đến phòng học lớn phát hiện Học trưởng Hành lý Giang Nam Đồng đang đứng rất lịch sự trên bục giảng.

Cuộc thi bắt đầu, cũng không có gì là khó.

Vừa làm bài, ánh mắt liếc thấy có người đứng bên cạnh, đứng hồi lâu vẫn không nhúc nhích, Thành Hạ ngẩng đầu lờm một cái, dừng nhìn, nếu nhìn nữa cô sẽ quên hết đáp án những câu còn lại, Học trưởng hành lý cũng nhìn cô một cái, gật đầu rồi tiếp tục giám sát.

Chỉ còn một câu cuối cùng thôi! Thành công sắp lộ rạng.

Vẫn ra sức ghi ghi chép chép lên giấy.

Ông trời ơi! Cô muốn bay ngay đến căng tin của trường mua cây bút chấm điểm (chất lượng kém chút cũng được) để lừa gạt họ.

Một bàn tay trắng nõn cầm cây bút chấm điểm, đặt lên bài thi của cô, nhẹ nhàng để xuống rồi đi qua.

Oaaa! Cô muốn đi mua một lá cờ thi đua để khen thưởng! Học trưởng Hành lý quả nhiên là người tốt.

Làm bài xong, Thành Hạ kiểm tra lại một lần rồi nộp bài thi, cô ghét nhất mỗi lần kiểm tra lại, càng kiểm tra càng sai. Đi ra tới cửa phòng học còn len lén quay đầu lại nhìn một chút, Học trưởng hành lý đang cúi đầu xem bài thi của cô.

Cuối cùng cũng thi xong, trong Khoa thông báo ngày 19 tháng 8 trở lại trường, bắt đầu tập quân sự nửa tháng. Cơm còn chẳng muốn ăn, thời tiết nóng nực, tập quân sự đúng là một cuộc khảo nghiệm tàn khốc, chỉ mong đến lúc đó trời có thể mát mẻ hơn.

Trở về Trùng Khánh, ở nhà thoải mái một tháng, nghỉ hè không có bài tập, thành ra ngày nghỉ chẳng biết làm gì. Trong khi bạn rủ đi núi Tiên Nữ chơi, mặc dù đã mang theo nước hoa, dầu Bạc Hà, dầu gió các loại, nhưng trên người Thành Hạ vẫn bị không ít nốt đỏ.

Ngày 17, Thành Hạ trở lại trường, ba người nhà gần còn chưa tới.

Kỳ Quân sự bắt đầu, cho dù có thích ăn diện hay không, có vui vẻ hay không thì khắp nơi trên sân điền kinh, sân bóng rổ, bóng chuyền không phân biệt nam, nữ đều là quân phục và mũ rằn ri.

Mấy ngày trôi qua, dù có bôi kem chống nắng dày thế nào cũng không ngăn cản được ảnh hưởng của tia tử ngoại, Thành Hạ soi gương, da mặt càng ngày càng khác biệt so với khuôn mặt vốn trắng nõn của cô.

Ông trời ạ, cuối tháng 8 mà vẫn nóng nực như thế.

Thật ra thì, Thành Hạ cũng muốn giống như rất nhiều nữ sinh vậy, giả bộ ngất xỉu giữa trời nắng, suy đi nghĩ lại, như vậy không phải là làm mất mặt cha mẹ sao, nếu còn để cho Lâm Phóng biết thế nào cũng cười nhạo cô đấy! Suy nghĩ một chút nên thôi, chịu khó phơi nắng đi, dù sao bây giờ cô đã quyết tâm rồi. “Hàng tồn kho” rồi thì bề ngoài có đẹp hay không đẹp cũng không có vấn đề gì.

Nữ sinh “Bị cảm nắng” càng ngày càng nhiều, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược lần lượt xin nghỉ, chỉ còn Thành Hạ và Phương Ngu còn giữ vững trận địa. Lúc này là thời gian nghỉ ngơi, mọi người ngồi xuống đất.

“Phương Ngu, hình như tớ nghĩ thấy mùi vị thịt nướng.” Thành Hạ nói.

“Ừ, thêm chút tiêu, thì là thì càng tốt.” Phương Ngu nói rồi nhìn qua cô: “Ôi, Thành Hạ, cậu nói trong quân đội ngày ngày huấn luyện như vậy, cũng thật đáng thương. Không biết lính nào là cực khổ nhất nhỉ?”

Thành Hạ suy nghĩ một chút: “Lính cấp dưỡng.”

Phương Ngu vẽ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Vừa đội mũ xanh (cắm sừng), lại làm dâu trăm họ.” Thành Hạ giải thích.

Phương Ngu nhin không được cười hì hì thành tiếng, tựa vào vai Thành Hạ: “Cậu cứ nói quá lên thế.”

“Ý! Đây cũng không phải là tớ nói, mà là trong chuyện tiểu lâm, đối với Giải Phóng Quân kính yêu, tớ cũng không có nửa điểm bất kính nha.” Thành Hạ vội nói.

“Ôi, ngẩng đầu phóng tầm mắt nhìn, khỏi cần nói, nam nữ đều là đầu ‘đội mũ xanh’ đó!” Phương Ngu nói.

“Cái gì mũ xanh vậy?” Sau lưng chợt truyền đến Tiểu Thanh âm thanh.

Hai người ăn ý quay đầu lại xem một chút: “Cái mũ màu xanh lá cây.”

Bởi vì Khoa ngoại ngữ năm ngoái đã tập quân sự rồi, nên lúc này đại đa số còn chưa trở lại trường, Tiểu Thanh như uyên ương gãy cánh, lạc đàn nên thường xuyên trà trộn theo Thành Hạ và Phương Ngu.

Giờ này, cũng sắp kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, Phương Ngu được đồng hương rủ đi, Tiểu Thanh và Thành Hạ ở nhà ăn ăn cơm, Tiểu Thanh cầm chiếc đĩa nhìn Thành Hạ phía đối diện: “Sao ăn ít thế? Tất cả mọi người thân quen như vậy rồi, ở trước mặt tớ cũng không cần giữ ý đâu?”

Thành Hạ không để ý cậu ta, thấy cơm còn ít, im lặng không lên tiếng mang đồ ăn đặt trên bàn, dùng khay bưng chén cơm đi, Tiểu Thanh có chút không hiểu, đang suy nghĩ đồ ăn thừa của cô không cần anh giải quyết chứ, thì đã thấy Thành Hạ lại bưng cái khay quay lại, trên khay rõ ràng là một phần cơm khác.

Sau đó Tiểu Thanh ngẩng ngẩng cả người, sau đó nữa, Thành Hạ tiếp tục ăn cơm còn Tiểu Thanh cười ha ha.

“Nữ sinh các cậu rõ là. sĩ diện đến mức này.” Tiểu Thanh nuốt miếng cơm: “Sườn nhiều như vậy, cứ sĩ diện hão để mà đói chứ? Này cậu, có phải nửa đêm cậu đói bụng đến mức phát điên lên không?”

“Tớ lại không đói bụng, phát điên làm gì!” Thành Hạ nói, cố gắng ăn cơm, thật là, canteen Đại học T này thật quá đáng, một phần cơm chỉ có một lạng thôi, mỗi bữa làm hại cô phải đi hai lần, thật ra thì cô rất muốn đi thêm lần thứ ba, đáng tiếc mất hết cả thể diện.

Ăn cơm xong Tiểu Thanh còn cười, Thành Hạ ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái: “Tiểu ‘đẹp trai’, cậu cười thật mất điểm đấy.”

Cửa ra vào căn tin có chỗ bán đồ ăn vặt, Thành Hạ đi vào mua một cái bánh bao ra, mắt Tiểu Thanh trợn ngược: “Cậu ăn khuya à?”

“Món điểm tâm ngọt sau bữa ăn!” Thành Hạ nói, trời ạ, hai suất cơm mà còn không đầy bụng của cô à!

“Cậu mang đồ đã ăn để đâu hết rồi?” Tiểu Thanh rất nghi hoặc, vóc dáng nhỏ thó thế sao ăn được nhiều như vậy chứ, bạn gái cậu ăn một phần cơm còn sót qua cho cậu một nửa, cậu cho đó là sức ăn bình thường của nữ sinh, bây giờ thì không biết là ai không bình thường.

“Trong dạ dày, chẳng lẽ ăn vào trong óc hả?” Thành Hạ nói.

Đang nói, điện thoại di động vang lên, nghe thì là của Lâm Phóng, không đợi cô mở miệng đầu kia đã cười nói trước: “Nha đầu, ăn cơm chưa?”

“Hỏi luyện thuyền, nếu nói chưa ăn thì anh mời em ăn chắc?” Thành Hạ nói.

“Không thành vấn đề, muốn ăn gì thì nói với anh trai, anh trai sẽ đưa máy bay chở qua cho em.” Lâm Phóng cười.

“Không có gì đặc biệt muốn ăn, chỉ đặc biệt muốn ăn dưa hấu cát ướp lạnh thôi, anh chở cho em một xe tới đi.” Thành Hạ nói.

“Đồ chơi chơi xong rồi cũng hư, em về đây ăn đi, anh trả tiền vé máy bay cho em.” Lâm Phóng nói.

“Thôi, vé máy bay khứ hồi đủ em mua một xe dưa hấu và một máy game Hoàng Tử nhỏ rồi.” Thành Hạ nói.

“Vậy anh đến chỗ em.” Lâm Phóng hình như rất rảnh rỗi.

“Không cần, đi tới đi lui phiền lắm, hơn nữa tập quân sự xong là vào học rồi. Không nói chuyện với anh nữa, em muốn đi mua kem. Cúp máy đây.” Thành Hạ tắt điện thoại.

“Ôi, thật ngọt ngào.” Tiểu Thanh nói.

“Ngọt ngào cái . . .” Nhưng chợt nhớ tới: “Ngọt ngào là đương nhiên rồi, không ngọt ngào thì sớm chia tay thôi.”

“Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã à?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ nhún vai từ chối cho ý kiến, vừa đứng đến trước bồn hoa phòng ở liền vẫy tay tạm biệt.

Trưa hôm sau, ba người cùng nhau ăn cơm, lúc Phương Ngu và Thành Hạ bắt đầu ăn thì Tiểu Thanh mới bưng hai khay tới, cậu ta chuẩn bị một tô cơm to, bên cạnh là hai chén cơm nhỏ, cầm để xuống trước mặt hai người họ: “Sau này cứ đi theo tớ đây thì có thể ăn cơm no.”

Định mua một phần thôi nhưng chợt nghĩ còn có Phương Ngu nên quay lại mua một phần nữa.

Kết quả là Phương Ngu ăn một phần đã đủ rồi, hai phần cơm thêm này cũng vào bụng Thành Hạ hết. Phương Ngu coi như không thấy gì, nhưng Tiểu Thanh thì hơi kinh ngạc.

“Hôm nay không cần mua bánh bao ha, Thành Hạ?” Phương Ngu hỏi.

“Không cần, cuối cùng cũng ăn được bữa cơm no ở nhà ăn!” Thành Hạ nói, nhìn hai chén cơm thêm, thuận tay bỏ lại vào khay của Tiểu Thanh: “Tiểu ‘đẹp trai’, làm phiền nhé.”

Đang đi ra thì đụng phải Lý Hàm Trúc đi cùng một nhóm, họ nhìn Tiểu Thanh một chút, vẻ hơi nghi ngờ: “Tiểu Thanh, cậu đã ăn từng đó à?”

“Hôm nay quá đói!” Tiểu Thanh trả lời rất tự nhiên.

8. Chương 4

Có người tò mò, nhiều chuyện cũng có cái hay: Buổi tối trước khi tắt đèn, người người ở lớp Kiến trúc 0302 (bao gồm cả con gián ký sinh trong thùng rác) đều biết chuyện Tiểu ‘đẹp trai’ là hoa có chủ, các nam sinh trong nhóm ầm ĩ đòi Tiểu ‘đẹp trai’ khao.

Phương Ngu đang đắp mặt nạ dưa leo, nghe Chu Nhược Nhược nhắc đến yêu cầu của mọi người, cô chợt cười, làm rơi cả mấy miếng dưa leo: “Có lẽ tiền của Tiểu Thanh sau này đều dùng vào việc chiêu đãi mọi người nhĩ.”

“Phương Ngu, cậu không coi trọng tình yêu của Tiểu ‘đẹp trai’ à?” Không phải Lâm Lâm không nhìn ra, khóe miệng lại còn cười gian nữa chứ.

“Bản chất quyết định ý thức!” Phương Ngu nói.

Thành Hạ nằm lì ở trên giường gửi tin nhắn cho Lâm Phóng, hỏi anh ấy lúc trước tìm bạn gái có khao mọi người hay không, Lâm Phóng nói, anh tìm bạn gái chứ không phải là tuyển người đẹp, có khao cái đầu ấy, có số tiền đó để dành mà dẫn bạn gái đi chơi còn hơn.

Thành Hạ trả lời anh ấy mấy chữ: Người khác thường, không nhân tính.

Nghe nói, cuối cùng Tiểu Thanh vẫn khao mấy người ở phòng của cậu ta, vì uống nhiều quá, nên lỡ lời nói một câu danh ngôn, ngày hôm sau đồn tới cả nhóm, bị bốn vị cô nương cực kỳ coi thường.

“Tam nhân hành tất hữu ngã thê!”** (Ba người cùng đi ắt có vợ của tớ)

(**Góc: ‘Tam nhân hành tất hữu ngã sư’ Nghĩa là: Trong ba người cùng đi ắt có thầy của ta)

Theo người tiết lộ tình hình, sau ba tuần rượu, Tiểu ‘đẹp trai’ bị tra hỏi bí quyết theo đuổi người đẹp, Tiểu ‘đẹp trai’ cười tà mị “Còn đây là bí mật bất truyền của tớ”, sau đó phun ra câu danh ngôn này.

Từ sau khi kết thân với cô bạn gái Khoa Ngoại ngữ, Tiểu Thanh với nhóm bạn thân Phương Ngu và Thành Hạ càng ngày càng xa cách, chỉ chào hỏi khi đi học mà thôi, hơn nữa, có vẻ như ‘trình’ tiếng Pháp của Tiểu Thanh còn tăng lên, gặp mặt Phương Ngu và Thành Hạ liền chào một câu “Bon-jour”.

Khó khăn lắm mới có ngày Tiểu Thanh ăn cơm cùng các cô, Phương Ngu nói: “Tiểu Thanh, sau này, cậu đừng tìm bạn gái Khoa âm nhạc nhé, nếu là Khoa âm nhạc thì đừng là chuyên ngành Tuồng đấy, tớ nghe đau đầu lắm.”

“Nếu là người học Tuồng thì mua hai cái nút tai là được, nhưng nếu cậu tìm người tập Taekwondo, Judo thì nhất định phải cách xa tớ ra một chút, những thứ đó thì không chơi.” Thành Hạ bổ sung.

“Nói có lý.” Phương Ngu gật đầu phụ họa.

“Tớ nói hai người các cậu này, khổ tớ quá, tớ vừa mới bắt đầu mà các cậu đã không coi trọng à?” Tiểu Thanh nuốt sùi mị xuông, hỏi.

“Chúng tớ nói như vậy, mục đích là hi vọng cậu và người này được lâu dài, thiên trường địa cửu - biển cạn đá mòn mà thôi.” Phương Ngu nói.

Thành Hạ gật đầu: “Có lợi cho ổn định xã hội, còn có lợi cho cá nhân cậu tiến bộ, có sao không làm?”

Tiểu Thanh lảng sang chuyện khác, nói đến anh chàng thực sĩ Khoa toán sẵn đón Phương Ngu

Năm thứ nhất, tình yêu sinh viên cũng bắt đầu hình thành.

Nhìn tình yêu của người khác rút ra bài học cho mình, những ngày sau đó trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến cuối kỳ. Ngày nóng bức lại còn phải học không biết là cực hình thế nào?

Gửi tin nhắn cho Lâm Phóng than thở, nếu được sống ở dưới nước thì thật tốt.

Lâm Phóng cười ngắt, nói: sống ở dưới nước, trừ Nàng Tiên Cá thì có cóc khô gì!

Thuận tiện, Lâm Phóng nói lịch trình nghỉ hè đã thu xếp ổn thỏa hết rồi, ba Lâm hỏi cô có ghé chơi không.

Thành Hạ nói cô phải về nhà với mẹ.

Cũng sắp tới kỳ Tập quân sự, thi cuối kỳ không đáng sợ. Chẳng qua, các nam sinh thì hưng phấn, còn các nữ sinh thì sợ rám, đen.

Tới ngày thi, Thành Hạ lại ngủ quên, thiếu chút nữa thì trễ, đến phòng học lớn phát hiện Học trưởng Hành lý Giang Nam Đồng đang đứng rất lịch sự trên bục giảng.

Cuộc thi bắt đầu, cũng không có gì là khó.

Vừa làm bài, ánh mắt liếc thấy có người đứng bên cạnh, đứng hồi lâu vẫn không nhúc nhích, Thành Hạ ngẩng đầu lườm một cái, dừng nhìn, nếu nhìn nữa cô sẽ quên hết đáp án những câu còn lại, Học trưởng hành lý cũng nhìn cô một cái, gật đầu rồi tiếp tục giám sát.

Chỉ còn một câu cuối cùng thôi! Thành công sắp lộ rạng.

Vẫn ra sức ghi ghi chép chép lên giấy.

Ông trời ơi! Cô muốn bay ngay đến căng tin của trường mua cây bút chấm điểm (chất lượng kém chút cũng được) để lừa gạt họ.

Một bàn tay trắng nõn cầm cây bút chấm điểm, đặt lên bài thi của cô, nhẹ nhàng để xuống rồi đi qua.

Oaaa! Cô muốn đi mua một lá cờ thi đua để khen thưởng! Học trưởng Hành lý quả nhiên là người tốt.

Làm bài xong, Thành Hạ kiểm tra lại một lần rồi nộp bài thi, cô ghét nhất mỗi lần kiểm tra lại, càng kiểm tra càng sai. Đi ra tới cửa phòng học còn len lén quay đầu lại nhìn một chút, Học trưởng hành lý đang cúi đầu xem bài thi của cô.

Cuối cùng cũng thi xong, trong Khoa thông báo ngày 19 tháng 8 trở lại trường, bắt đầu tập quân sự nửa tháng. Cơm còn chẳng muốn ăn, thời tiết nóng nực, tập quân sự đúng là một cuộc khảo nghiệm tàn khốc, chỉ mong đến lúc đó trời có thể mát mẻ hơn.

Trở về Trùng Khánh, ở nhà thoải mái một tháng, nghỉ hè không có bài tập, thành ra ngày nghỉ chẳng biết làm gì. Trong khi bạn rủ đi núi Tiên Nữ chơi, mặc dù đã mang theo nước hoa, dầu Bạc Hà, dầu gió các loại, nhưng trên người Thành Hạ vẫn bị không ít nốt đỏ.

Ngày 17, Thành Hạ trở lại trường, ba người nhà gần còn chưa tới.

Kỳ Quân sự bắt đầu, cho dù có thích ăn diện hay không, có vui vẻ hay không thì khắp nơi trên sân điền kinh, sân bóng rổ, bóng chuyền không phân biệt nam, nữ đều là quân phục và mũ rằn ri.

Mấy ngày trôi qua, dù có bôi kem chống nắng dày thế nào cũng không ngăn cản được ảnh hưởng của tia tử ngoại, Thành Hạ soi gương, da mặt càng ngày càng khác biệt so với khuôn mặt vốn trắng nõn của cô.

Ông trời ạ, cuối tháng 8 mà vẫn nóng nực như thế.

Thật ra thì, Thành Hạ cũng muốn giống như rất nhiều nữ sinh vậy, giả bộ ngất xỉu giữa trời nắng, suy đi nghĩ lại, như vậy không phải là làm mất mặt cha mẹ sao, nếu còn để cho Lâm Phóng biết thế nào cũng cười nhạo cô đấy! Suy nghĩ một chút nên thôi, chịu khó phơi nắng đi, dù sao bây giờ cô đã quyết tâm rồi. “Hàng tồn kho” rồi thì bề ngoài có đẹp hay không đẹp cũng không có vấn đề gì.

Nữ sinh “Bị cảm nắng” càng ngày càng nhiều, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược lần lượt xin nghỉ, chỉ còn Thành Hạ và Phương Ngu còn giữ vững trận địa. Lúc này là thời gian nghỉ ngơi, mọi người ngồi xuống đất.

“Phương Ngu, hình như tớ ngửi thấy mùi vị thịt nướng.” Thành Hạ nói.

“Ừ, thêm chút tiêu, thì là thì càng tốt.” Phương Ngu nói rồi nhìn qua cô: “Ôi, Thành Hạ, cậu nói trong quân đội ngày ngày huấn luyện như vậy, cũng thật đáng thương. Không biết lính nào là cực khổ nhất nhỉ?”

Thành Hạ suy nghĩ một chút: “Lính cấp dưỡng.”

Phương Ngu vẽ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Vừa đội mũ xanh (cắm sừng), lại làm dâu trăm họ.” Thành Hạ giải thích.

Phương Ngu nhin không được cười hì hì thành tiếng, tựa vào vai Thành Hạ: “Cậu cứ nói quá lên thế.”

“Ý! Đây cũng không phải là tớ nói, mà là trong chuyện tiểu lâm, đối với Giải Phóng Quân kính yêu, tớ cũng không có nửa điểm bất kính nha.” Thành Hạ vội nói.

“Ôi, ngẩng đầu phóng tầm mắt nhìn, khỏi cần nói, nam nữ đều là đầu ‘đội mũ xanh’ đó!” Phương Ngu nói.

“Cái gì mũ xanh vậy?” Sau lưng chợt truyền đến Tiểu Thanh âm thanh.

Hai người ăn ý quay đầu lại xem một chút: “Cái mũ màu xanh lá cây.”

Bởi vì Khoa ngoại ngữ năm ngoái đã tập quân sự rồi, nên lúc này đại đa số còn chưa trở lại trường, Tiểu Thanh như uyên ương gãy cánh, lạc đàn nên thường xuyên trà trộn theo Thành Hạ và Phương Ngu.

Giờ này, cũng sắp kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, Phương Ngu được đồng hương rủ đi, Tiểu Thanh và Thành Hạ ở nhà ăn ăn cơm, Tiểu Thanh cầm chiếc đĩa nhìn Thành Hạ phía đối diện: “Sao ăn ít thế? Tất cả mọi người thân quen như vậy rồi, ở trước mặt tớ cũng không cần giữ ý đâu?”

Thành Hạ không để ý cậu ta, thấy cơm còn ít, im lặng không lên tiếng mang đồ ăn đặt trên bàn, dùng khay bưng chén cơm đi, Tiểu Thanh có chút không hiểu, đang suy nghĩ đồ ăn thừa của cô không cần anh giải quyết chứ, thì đã thấy Thành Hạ lại bưng cái khay quay lại, trên khay rõ ràng là một phần cơm khác.

Sau đó Tiểu Thanh ngậy ngẩn cả người, sau đó nữa, Thành Hạ tiếp tục ăn cơm còn Tiểu Thanh cười ha ha.

“Nữ sinh các cậu rõ là. sĩ diện đến mức này.” Tiểu Thanh nuốt miếng cơm: “Sườn nhiều như vậy, cứ sĩ diện hão để mà đói chứ? Ngày cậu, có phải nửa đêm cậu đói bụng đến mức phát điên lên không?”

“Tớ lại không đói bụng, phát điên làm gì!” Thành Hạ nói, cố gắng ăn cơm, thật là, canteen Đại học T này thật quá đáng, một phần cơm chỉ có một lạng thôi, mỗi bữa làm hại cô phải đi hai lần, thật ra thì cô rất muốn đi thêm lần thứ ba, đáng tiếc mất hết cả thể diện.

Ăn cơm xong Tiểu Thanh còn cười, Thành Hạ ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái: “Tiểu ‘đẹp trai’, cậu cười thật mất điểm đấy.”

Cửa ra vào căn tin có chỗ bán đồ ăn vặt, Thành Hạ đi vào mua một cái bánh bao ra, mắt Tiểu Thanh trợn ngược: “Cậu ăn khuya à?”

“Món điểm tâm ngọt sau bữa ăn!” Thành Hạ nói, trời ạ, hai suất cơm mà còn không đầy bụng của cô à!

“Cậu mang đồ đã ăn để đâu hết rồi?” Tiểu Thanh rất nghi hoặc, vóc dáng nhỏ thó thế sao ăn được nhiều như vậy chứ, bạn gái cậu ăn một phần cơm còn sót qua cho cậu một nửa, cậu cho đó là sức ăn bình thường của nữ sinh, bây giờ thì không biết là ai không bình thường.

“Trong dạ dày, chẳng lẽ ăn vào trong óc hả?” Thành Hạ nói.

Đang nói, điện thoại di động vang lên, nghe thì là của Lâm Phóng, không đợi cô mở miệng đầu kia đã cười nói trước: “Nha đầu, ăn cơm chưa?”

“Hỏi luyên thuyên, nếu nói chưa ăn thì anh mời em ăn chắc?” Thành Hạ nói.

“Không thành vấn đề, muốn ăn gì thì nói với anh trai, anh trai sẽ đưa máy bay chở qua cho em.” Lâm Phóng cười.

“Không có gì đặc biệt muốn ăn, chỉ đặc biệt muốn ăn dưa hấu cát ướp lạnh thôi, anh chở cho em một xe tới đi.” Thành Hạ nói.

“Đồ chơi chơi xong rồi cũng hư, em về đây ăn đi, anh trả tiền vé máy bay cho em.” Lâm Phóng nói.

“Thôi, vé máy bay khứ hồi đủ em mua một xe dưa hấu và một máy game Hoàng Tử nhỏ rồi.” Thành Hạ nói.

“Vậy anh đến chỗ em.” Lâm Phóng hình như rất rảnh rỗi.

“Không cần, đi tới đi lui phiền lắm, hơn nữa tập quân sự xong là vào học rồi. Không nói chuyện với anh nữa, em muốn đi mua kem. Cúp máy đây.” Thành Hạ tắt điện thoại.

“Ôi, thật ngọt ngào.” Tiểu Thanh nói.

“Ngọt ngào cái. . .” Nhưng chợt nhớ tới: “Ngọt ngào là đương nhiên rồi, không ngọt ngào thì sớm chia tay thôi.”

“Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã à?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ nhún vai từ chối cho ý kiến, vừa đứng đến trước bồn hoa phòng ở liền vẫy tay tạm biệt.

Trưa hôm sau, ba người cùng nhau ăn cơm, lúc Phương Ngu và Thành Hạ bắt đầu ăn thì Tiểu Thanh mới bưng hai khay tới, cậu ta chuẩn bị một tô cơm to, bên cạnh là hai chén cơm nhỏ, cầm để xuống trước mặt hai người họ: “Sau này cứ đi theo tớ đây thì có thể ăn cơm no.”

Định mua một phần thôi nhưng chợt nghĩ còn có Phương Ngu nên quay lại mua một phần nữa.

Kết quả là Phương Ngu ăn một phần đã đủ rồi, hai phần cơm thêm này cũng vào bụng Thành Hạ hết. Phương Ngu coi như không thấy gì, nhưng Tiểu Thanh thì hơi kinh ngạc.

“Hôm nay không cần mua bánh bao ha, Thành Hạ?” Phương Ngu hỏi.

“Không cần, cuối cùng cũng ăn được bữa cơm no ở nhà ăn!” Thành Hạ nói, nhìn hai chén cơm thêm, thuận tay bỏ lại vào khay của Tiểu Thanh: “Tiểu ‘đẹp trai’, làm phiền nhé.”

Đang đi ra thì đụng phải Lý Hàm Trúc đi cùng một nhóm, họ nhìn Tiểu Thanh một chút, vẻ hơi nghi ngờ: “Tiểu Thanh, cậu đã ăn từng đó à?”

“Hôm nay quá đói!” Tiểu Thanh trả lời rất tự nhiên.

9. Chương 5

Editor: Cogau

Thật vất vả tới ngày cuối cùng của kỳ Quân sự, ngày mai sẽ là ngày huấn luyện 15km dã ngoại truyền thuyết, ngày huấn luyện cuối cùng tưởng là không có chuyện gì nữa, ai dè lại có chuyện khẩn cấp phát sinh – trong vòng 15’ phải chạy thực mạng về phòng ở gói ghém chăn màn đeo trên lưng chạy quay lại sân huấn luyện, Thành Hạ vừa nghe mười lăm phút đã muốn chết ngay rồi, cô chạy 800m cũng không qua mà.

Phương Ngu kéo cô đi đường tắt, tối thui không nhìn rõ, chân không biết dẫm phải cái gì, chỉ cảm thấy lòng bàn chân lập tức đau nhói giống như bẻ thành hai nửa vậy, cho rằng chỉ là đau chân nên Thành Hạ cũng không chú ý lắm, chỉ sau khi về phòng mới phát hiện bàn chân lâm râm đau, đi bộ cũng phải nhẹ nhàng.

Phương Ngu nhìn cô đi như nhảy, hỏi bị làm sao, Thành Hạ nói có thể vừa rồi tẹo chân, không có gì lớn.

Ba giờ sáng, cả tầng đã thức dậy, bốn giờ, đội ngũ từ khu tập trung lên đường, mới xuất phát Thành Hạ lại cảm thấy có điểm không ổn, chân càng ngày càng đau, đau đến mức cô phải cắn môi. Tình hình này có vẻ muốn tàn phế rồi.

Thật vất vả kiên trì đến khu tập trung, ngồi xuống đất nghỉ ngơi Thành Hạ xoa xoa bàn chân, vừa đụng vào đã đau, lúc Lâm Lâm bỏ gói hành lý xuống không cẩn thận bình nước ở trong rơi ra, cũng tại Thành Hạ xui xẻo, bình nước 500ml đập trúng vào giữa chân cô, đau đến nỗi cô “Oa” lên một tiếng.

Về mặt đau đớn không thể là giả, Lâm Lâm vội tới hỏi thăm, Thành Hạ nói có lẽ tàn phế rồi, Lâm Lâm nói cô thật là ngu, như vậy còn kiên trì đi làm gì, rồi chạy nhanh đi tìm huấn luyện viên báo xin đến Phòng Y tế kiểm tra.

Lâm Lâm đi rồi, hai người nói đỡ Thành Hạ đi, nhưng vừa đứng lên chân Thành Hạ đã đau muốn chết.

Phương Ngu nhìn trái nhìn phải kêu một tiếng “Tiểu Thanh”, Tiểu Thanh cũng đang nhìn bên này vội đi tới.

“Cậu công Thành Hạ đến Phòng Y tế của trường đi, cậu ấy đau chân không thể nào đi bộ được.” Phương Ngu quả nhiên là một chỉ huy nhân tài, biết cách dùng người.

“Ấy, không cần, cậu và Lâm Lâm đỡ tớ đi là được rồi.” Thành Hạ nói. Việc này, mặc dù xã hội hiện đại không cần chú ý ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ và lại ‘Quan đi sứ cũng có phụ nữ’ mà - ngộ nhờ gây mâu thuẫn nội bộ cho người ta là có tội lớn.

“Đừng khoe khoang, đi thôi!” Tiểu Thanh ngồi xổm xuống: “Nhanh lên đi, chậm một phút chân cậu có thể tăng thêm nguy cơ tàn phế cả đời đó.”

Phương Ngu cũng khuyên, Thành Hạ cắn răng một cái, đành liều mạng vậy.

Đã có người đưa cô đi, nên huấn luyện viên không để nhiều người đi theo, chỉ để Tiểu Thanh công cô đến Phòng Y tế, balo hành lý đã quăng cho bạn trai hỗ trợ rồi.

Trời cực nóng lại công một người lớn đứng là mệt chết đi được, trong chốc lát Thành Hạ đã nhìn thấy mồ hôi từ trên đầu Tiểu Thanh chảy xuống cổ chảy vào cổ áo.

“Tiểu ‘đẹp trai’, nghỉ một lát đi.” Thành Hạ có chút ngượng ngùng, không quen không biết, đối với Tiểu Thanh mà nói đây không phải là bay lên tận đỉnh núi sao?

“Nếu tớ nghỉ một lát, có thể cả đời này cậu ‘chăm phẩy’ đấy.” Tiểu Thanh nói nhưng cũng không dừng lại.

“Cám ơn, đợi quay về tớ mời cậu ăn cơm.” Thành Hạ nói, đây là phong tục quê họ.

“Đến lúc đó tớ ‘giết’ cậu, cậu đừng kêu khóc nha.” Tiểu Thanh nói.

“Không thành vấn đề, tớ sẽ tìm chỗ tớ có thể mời được.” Thành Hạ nói. Cô mời không nổi ở Nhà hàng sang trọng, nhưng quán ăn bình dân thì cô có thể mời được, Tiểu Thanh có phình bụng ra thoải mái, thì 700 nghìn cũng đủ rồi.

Phòng Y tế của trường không xa lắm – xuyên qua góc đối diện kia là đến, dọc theo con đường này hai người bị không ít ánh mắt chăm chú.

Mơ hồ còn nghe được lời bình luận “Bây giờ sinh viên mới thật thoáng” Thành Hạ buồn bực, chỉ vì bàn chân cô bị thương mà có thể đánh giá cả nhân phẩm, rõ là. Gì cũng nói được, ông trời ạ.

Vào Phòng y tế, Tiểu Thanh đặt cô xuống chờ, một mình chạy đi đăng ký sau đó lại công cô lên lầu bốn, bác sĩ nhéo chân của cô rồi lại hỏi quá trình bị thương, sau đó đặt bút ghi “X quang”, bất đắc dĩ, Tiểu Thanh lại phải chạy tới chạy lui một hồi, cuối cùng chụp X quang khoảng 1 giờ mới có thể lấy, cũng được, bác sĩ lại không làm việc liên tục nên phải buổi chiều mới tới lấy được.

“Tiểu ‘đẹp trai’, thật xin lỗi, trời quá nóng, làm phiền cậu.” Hiện tại, Thành Hạ đành phải không biết xấu hổ thôi.

“Không có gì, sẽ đến lúc tớ thẳng thừng mà ‘giết’ cậu! Đợi một lát, tớ đi mua đồ ăn.” Rồi Tiểu Thanh xoay người đi.

Lúc này Thành Hạ mới nghĩ đến một vấn đề, cô chỉ mang theo 700 nghìn, khám bệnh có lẽ không đủ.

Trên hành lang bệnh viện, lúc này chỉ có một mình Thành Hạ, tay nắm chặt điện thoại suy nghĩ, vẫn không nên gọi cho Lâm Phóng, cô cũng đã học đại học rồi, không thể giống như khi còn bé chuyện gì cũng ỷ vào anh trai được.

Khi quay lại, Tiểu Thanh giờ lên một bịch Hamburger và Coca, chỉ thấy mình Thành Hạ ngồi ở trên ghế hành lang, cúi đầu, điện thoại cầm trong tay, bộ đồ giản dị này có vẻ rộng, cô lại nhỏ gầy, mũ lính thì để ở một bên, tóc ngắn cũng vuốt về đằng sau, hở ra cái tai xinh xắn.

Ăn Hamburger Thành Hạ nói: “Tiểu ‘đẹp trai’, 700 nghìn có đủ khám không?”

“Cảm thì đủ, gãy xương khẳng định không đủ.” Tiểu Thanh nói.

“Nói độc mồm, ai nói tớ gãy xương.” Thành Hạ nói.

“Đừng lo, tớ có tiền.” Tiểu Thanh nói, vài miếng giải quyết hết một phần: “Hai Hamburger cậu đủ ăn không?”

“Đủ rồi. Một cái đủ rồi, tớ không đói.” Thành Hạ nói.

“Hứ! Khỏi phải làm bộ với tớ, cậu ăn giống như dạ dày bị thủng đó! Ăn đi, tớ sẽ không nói cho ai biết đâu.” Tiểu Thanh cười nói.

“Được, đúng là bạn tốt!” Thành Hạ nói.

Thật vất vả, một giờ rưỡi chiều các bác sĩ mới đi làm, Tiểu Thanh đi lấy phim X quang rồi quay lại xem chân của cô: “Thật bất hạnh, tớ cảm thấy cậu gãy xương rồi.”

“Đừng có nhận mình là người chuyên nghiệp.” Thành Hạ nói. Gãy xương, bó bột, chân của cô sẽ tả tơi mất.

“Chẳng lẽ xương của cậu hình dáng đặc biệt? Còn có khe hở nữa?” Tiểu Thanh rút phim ra cho cô xem. Chưa ăn thịt heo còn chưa biết thịt heo tăng giá sao? Nghiệp dư như cô vậy cũng biết là vấn đề không nhỏ.

Theo bản năng, Thành Hạ thốt lên một câu “Trời ơi, sao mà xui xẻo thế không biết!”

“Kêu trời cũng vô dụng thôi.” Tiểu Thanh đỡ cô đi vào tìm bác sĩ, bác sĩ liếc mắt xem tấm phim rồi bỏ xuống.

“Chạy bộ bị thương sao? Em nói xem, một mình em, con gái con đứa chạy mạnh thế làm gì? Ngày hôm qua bị đau, hôm nay em còn huấn luyện làm gì vậy?” Người bác sĩ chưa kê đơn thuốc mà trước tiên giáo huấn cô một hồi đã.

“Vâng ạ, không phải là em cố gắng sao.” Thành Hạ nói, nếu mắng mà có tác dụng còn cần tới bác sĩ làm gì nữa, mắng cũng được nhưng nhanh kê đơn thuốc đi, người đau cũng không phải ông anh đâu!

Người bác sĩ trẻ tuổi cười: “Rạn xương nhỏ, không có gì lớn, về nhớ mỗi ngày chườm nóng ba lần, uống thuốc kết hợp với bôi ngoài da, chú ý không mang vác nặng, khoảng một tháng là có thể khỏi, về sau chú ý đừng nhảy từ trên cao xuống, rất dễ bị thương đấy.”

Ai mà lại tự nhiên đi nhảy từ chỗ cao xuống chứ! Nhưng ngoài miệng vẫn phụ họa: “Dạ, em biết rồi. Cám ơn bác sĩ ạ.”

Tiểu Thanh đi đóng tiền lấy thuốc, để Thành Hạ ngồi chờ ở hành lang, lúc này uống nước nhiều bây giờ hơi mót, quay đầu ngó nghiêng, cách đó không xa là phòng vệ sinh, Tiểu Thanh phải xếp hàng có lẽ lát nữa mới tới lượt, hay là cô thử tự đi xem.

Chân trái bị đau đành phải dùng sức ở chân phải, biến cô thành cô bé bước thấp bước cao, cuối cùng cũng nhảy được tới toilet. Đang lúc say sưa thì điện thoại vang lên, là một số điện thoại lạ, là ai vậy chứ?

Vừa nhận máy chỉ nghe một câu: “Cậu đi đâu vậy?”

“Toilet!” Thành Hạ nói.

“Chân cậu như vậy còn đi toilet được sao? Nhanh lên một chút, đang ở đâu?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ đầu đầy mồ hôi: “Tiểu ‘đẹp trai’, đi phía bên trái cửa chính, cuối hành lang có một phòng, trên bảng hiệu hai chữ cậu thấy chưa?”

Bên kia mắt tự nhiên cười một tiếng: “Nhanh lên một chút.”

Thành Hạ nói, nhờ Tiểu Thanh đỡ cô ra cổng thuê xe là được, Tiểu Thanh nói với cái chân này của cô đi tới cổng cũng phải buổi tối, vì vậy lại công Thành Hạ đi ra công dưới cái nắng chói chang của buổi chiều, phân khu mới này cây còn chưa cao lắm, nên bóng mát không được bao nhiêu, cho nên mặc dù cách một tầng đồ rắn rĩ vẫn bỏng rát, Thành Hạ nằm ở trên lưng Tiểu Thanh, trong tay cầm bịch ny lon choàng qua vai cậu ta lắc lư lắc lư.

“Hôm qua cậu bị thương, hôm nay còn khoe khoang cái gì vậy?” Tiểu Thanh hỏi.

“Tớ cho là không có chuyện gì lớn, vả lại cả đời có thể sẽ không có một cơ hội lớn huấn luyện tập thể như vậy, bỏ lỡ thì sau này cũng không có kỷ niệm gì, sau khi tốt nghiệp mười năm tụ tập lại, các cậu vui vẻ bàn luận chuyện huấn luyện dã ngoại, còn tớ thì ngồi thu lu một góc, chẳng có gì thú vị.” Thành Hạ nói.

“Bây giờ thì tốt rồi, nhiều năm sau thảo luận chuyện huấn luyện dã ngoại, có lẽ đều nhớ đến sự tích cái người thân tàn mà chí kiên cường này nhỉ, nghề Kiến trúc muôn năm.” Tiểu Thanh trêu ghẹo.

“Tớ vĩnh viễn sống ở trong lòng các cậu.” Thành Hạ nói xong, điện thoại di động kêu.

Số phận thật ưu ái, thường xuyên có người nhớ thương cô.

Là mẹ.

”Mẹ

” theo thói quen, âm thanh kéo dài làm nững trước.

“Hạ Hạ, mấy ngày nữa mẹ đi thành phố S, con có muốn gì không?” Thành Hạ mẹ hỏi.

“A, có. Mà thôi, mang đến con cũng không có cách nào ăn được.” Thành Hạ nói: “Mẹ, mẹ ở lại mấy ngày?”

“Nửa tháng, anh trai có tới thăm con không?” mẹ Thành Hạ hỏi.

“Không ạ, anh ấy đừng tới thì hơn, toàn coi thường con, bắt con giặt tất thôi cho anh ấy.” Thành Hạ nói, 1 đôi tất được 10 nghìn, nhưng tất quá hôi.

Mẹ Thành Hạ dọn dĩa cô uống nào là trà mát, nào là canh đậu xanh rồi cúp máy.

Tiểu Thanh khụ khụ hai tiếng: “Ồ, không nhìn ra cậu là loại vợ hiền mẹ đảm đấy nha!”

“A, con người của tớ luôn luôn khiêm tốn.” Thành Hạ nói, khi còn bé mẹ thường đi công tác đều là một mình cô nấu cơm giặt giũ trông nhà, lúc mới đầu còn sợ, cả một đêm không dám ngủ, trong tay cầm con dao phay, sau này cũng thành thói quen rồi.

“Khiêm tốn? Giọng của cậu còn hơn cả hát dân ca, còn khiêm tốn.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ cười hắc hắc hai tiếng. Đây là trời sinh hết cách rồi, di truyền mà, giọng điệu của Lâm Phóng chết tiệt kia còn thánh thót hơn ấy chứ.

Vẫy xe taxi trở về trường, nửa đường Tiểu Thanh nhận một cuộc điện thoại, có vẻ không kìm nén được: “Không về, đúng, ở trường học, làm gì á? Còn có thể làm gì nữa? Học tập, nếu không chẳng lẽ ăn chơi chác táng sao?”

Ăn chơi chác táng? Thành Hạ liếc mắt nhìn, quả nhiên nét mặt rất “bất cần”.

Đến dãy phòng ở, Thành Hạ sống chết cũng không để Tiểu Thanh công cô lên lầu, tự mình cầm bọc thuốc tập tễnh đi vào.

Có thể tính kỳ quân sự, Thành Hạ lấy vinh dự bị thương kết thúc, không ngờ bởi vì điều này còn được khen thưởng, Thành Hạ mang giấy khen nhét vào tận cùng trong ngăn kéo, chuyện thật mất mặt. Tiểu Thanh nhần tin cho cô, nói có được giấy khen là công của cậu ta một nửa, Thành Hạ lấy giấy khen đã nhiều nếp nhần từ trong ngăn kéo ra, tới lúc đi học đưa cho Tiểu Thanh để tùy cậu ta đi, giờ học tự nhiên cô nhìn thấy Tiểu Thanh mân mê con dao nhỏ.

Hết giờ học, Tiểu Thanh đưa cho cô một tờ giấy đã cắt chỉ còn lại phần khung hình chữ nhật phía ngoài, nếu mang về dán vào xung quanh khung ảnh vẫn rất sinh động.

“Đồng chí, đây là vinh dự, nhất định phải cất giữ cẩn thận!” Tiểu Thanh tình ý sâu xa, khuôn mặt cười xấu xa.

Cô cất giữ cái đường viền hình chữ nhật màu trắng này á. Ai biết đó là cái gì chứ?

10. Chương 5

Thật vất vả tới ngày cuối cùng của kỳ Quân sự, ngày mai sẽ là ngày huấn luyện 15km dã ngoại truyền thuyết, ngày huấn luyện cuối cùng tưởng là không có chuyện gì nữa, ai dè lại có chuyện khẩn cấp phát sinh – trong vòng 15’ phải chạy thực mạng về phòng ở gói ghém chăn màn đeo trên lưng chạy quay lại sân huấn luyện, Thành Hạ vừa nghe mười lăm phút đã muốn chết ngay rồi, cô chạy 800m cũng không qua mà.

Phương Ngu kéo cô đi đường tắt, tối thui không nhìn rõ, chân không biết dẫm phải cái gì, chỉ cảm thấy lòng bàn chân lập tức đau nhói giống như bẻ thành hai nửa vậy, cho rằng chỉ là đau chân nên Thành Hạ cũng không chú ý lắm, chỉ sau khi về phòng mới phát hiện bàn chân lâm râm đau, đi bộ cũng phải nhẹ nhàng.

Phương Ngu nhìn cô đi như nhảy, hỏi bị làm sao, Thành Hạ nói có thể vừa rồi tẹo chân, không có gì lớn.

Ba giờ sáng, cả tầng đã thức dậy, bốn giờ, đội ngũ từ khu tập trung lên đường, mới xuất phát Thành Hạ lại cảm thấy có điểm không ổn, chân càng ngày càng đau, đau đến mức cô phải cắn môi. Tình hình này có vẻ muốn tàn phế rồi.

Thật vất vả kiên trì đến khu tập trung, ngồi xuống đất nghỉ ngơi Thành Hạ xoa xoa bàn chân, vừa đựng vào đĩa đau, lúc Lâm Lâm bỏ gói hành lý xuống không cẩn thận bình nước ở trong rơi ra, cũng tại Thành Hạ xui xẻo, bình nước 500ml đập trúng vào giữa chân cô, đau đến nỗi cô “Oa” lên một tiếng.

Về mặt đau đớn không thể là giả, Lâm Lâm vội tới hỏi thăm, Thành Hạ nói có lẽ tàn phế rồi, Lâm Lâm nói cô thật là ngu, như vậy còn kiên trì đi làm gì, rồi chạy nhanh đi tìm huấn luyện viên báo xin đến Phòng Y tế kiểm tra.

Lâm Lâm đi rồi, hai người nói đỡ Thành Hạ đi, nhưng vừa đứng lên chân Thành Hạ đã đau muốn chết.

Phương Ngu nhìn trái nhìn phải kêu một tiếng “Tiểu Thanh”, Tiểu Thanh cũng đang nhìn bên này vội đi tới.

“Cậu công Thành Hạ đến Phòng Y tế của trường đi, cậu ấy đau chân không thể nào đi bộ được.” Phương Ngu quả nhiên là một chỉ huy nhân tài, biết cách dùng người.

“Ấy, không cần, cậu và Lâm Lâm đỡ tớ đi là được rồi.” Thành Hạ nói. Việc này, mặc dù xã hội hiện đại không cần chú ý ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ và lại ‘Quan đi sứ cũng có phụ nữ’ mà - ngộ nhờ gây mâu thuẫn nội bộ cho người ta là có tội lớn.

“Đừng khoe khoang, đi thôi!” Tiểu Thanh ngồi xổm xuống: “Nhanh lên đi, chậm một phút chân cậu có thể tăng thêm nguy cơ tàn phế cả đời đó.”

Phương Ngu cũng khuyên, Thành Hạ cắn răng một cái, đành liều mạng vậy.

Đã có người đưa cô đi, nên huấn luyện viên không để nhiều người đi theo, chỉ để Tiểu Thanh công cô đến Phòng Y tế, balo hành lý đã quăng cho bạn trai hỗ trợ rồi.

Trời cực nóng lại công một người lớn đứng là mệt chết đi được, trong chốc lát Thành Hạ đã nhìn thấy mồ hôi từ trên đầu Tiểu Thanh chảy xuống cổ chảy vào cổ áo.

“Tiểu ‘đẹp trai’, nghỉ một lát đi.” Thành Hạ có chút ngượng ngùng, không quen không biết, đối với Tiểu Thanh mà nói đây không phải là bay lên tận đỉnh núi sao?

“Nếu tớ nghỉ một lát, có thể cả đời này cậu ‘chăm phẩy’ đấy.” Tiểu Thanh nói nhưng cũng không dừng lại.

“Cám ơn, đợi quay về tớ mời cậu ăn cơm.” Thành Hạ nói, đây là phong tục quê họ.

“Đến lúc đó tớ ‘giết’ cậu, cậu đừng kêu khóc nha.” Tiểu Thanh nói.

“Không thành vấn đề, tớ sẽ tìm chỗ tớ có thể mời được.” Thành Hạ nói. Cô mời không nổi ở Nhà hàng sang trọng, nhưng quán ăn bình dân thì cô có thể mời được, Tiểu Thanh có phình bụng ra thoải mái, thì 700 nghìn cũng đủ rồi.

Phòng Y tế của trường không xa lắm – xuyên qua góc đối diện kia là đến, dọc theo con đường này hai người bị không ít ánh mắt chăm chú.

Mơ hồ còn nghe được lời bình luận “Bây giờ sinh viên mới thật thoáng” Thành Hạ buồn bực, chỉ vì bàn chân cô bị thương mà có thể đánh giá cả nhân phẩm, rõ là. Gì cũng nói được, ông trời ạ.

Vào Phòng y tế, Tiểu Thanh đặt cô xuống chờ, một mình chạy đi đăng ký sau đó lại công cô lên lầu bốn, bác sĩ nhéo chân của cô rồi lại hỏi quá trình bị thương, sau đó đặt bút ghi “X quang”, bất đắc dĩ, Tiểu Thanh lại phải chạy tới chạy lui một hồi, cuối cùng chụp X quang khoảng 1 giờ mới có thể lấy, cũng được, bác sĩ lại không làm việc liên tục nên phải buổi chiều mới tới lấy được.

“Tiểu ‘đẹp trai’, thật xin lỗi, trời quá nóng, làm phiền cậu.” Hiện tại, Thành Hạ đành phải không biết xấu hổ thôi.

“Không có gì, sẽ đến lúc tớ thẳng thừng mà ‘giết’ cậu! Đợi một lát, tớ đi mua đồ ăn.” Rồi Tiểu Thanh xoay người đi.

Lúc này Thành Hạ mới nghĩ đến một vấn đề, cô chỉ mang theo 700 nghìn, khám bệnh có lẽ không đủ.

Trên hành lang bệnh viện, lúc này chỉ có một mình Thành Hạ, tay nắm chặt điện thoại suy nghĩ, vẫn không nên gọi cho Lâm Phóng, cô cũng đã học đại học rồi, không thể giống như khi còn bé chuyện gì cũng ỷ vào anh trai được.

Khi quay lại, Tiểu Thanh giờ lên một bịch Hamburger và Coca, chỉ thấy mình Thành Hạ ngồi ở trên ghế hành lang, cúi đầu, điện thoại cầm trong tay, bộ đồ giản ri này có vẻ rộng, cô lại nhỏ gầy, mũ lính thì để ở một bên, tóc ngắn cũng vuốt về đằng sau, hở ra cái tai xinh xắn.

Ăn Hamburger Thành Hạ nói: “Tiểu ‘đẹp trai’, 700 nghìn có đủ khám không?”

“Cảm thì đủ, gãy xương khẳng định không đủ.” Tiểu Thanh nói.

“Nói độc mồm, ai nói tớ gãy xương.” Thành Hạ nói.

“Đừng lo, tớ có tiền.” Tiểu Thanh nói, vài miếng giải quyết hết một phần: “Hai Hamburger cậu đủ ăn không?”

“Đủ rồi. Một cái đủ rồi, tớ không đói.” Thành Hạ nói.

“Hừ! Khỏi phải làm bộ với tớ, cậu ăn giống như dạ dày bị thủng đó! Ăn đi, tớ sẽ không nói cho ai biết đâu.” Tiểu Thanh cười nói.

“Được, đúng là bạn tốt!” Thành Hạ nói.

Thật vất vả, một giờ rưỡi chiều các bác sĩ mới đi làm, Tiểu Thanh đi lấy phim X quang rồi quay lại xem chân của cô: “Thật bất hạnh, tớ cảm thấy cậu gãy xương rồi.”

“Đừng có nhận mình là người chuyên nghiệp.” Thành Hạ nói. Gãy xương, bó bột, chân của cô sẽ tả tơi mất.

“Chẳng lẽ xương của cậu hình dáng đặc biệt? Còn có khe hở nữa?” Tiểu Thanh rút phim ra cho cô xem. Chưa ăn thịt heo còn chưa biết thịt heo tăng giá sao? Nghịch dư như cô vậy cũng biết là vấn đề không nhỏ.

Theo bản năng, Thành Hạ thốt lên một câu “Trời ơi, sao mà xui xẻo thế không biết!”

“Kêu trời cũng vô dụng thôi.” Tiểu Thanh đỡ cô đi vào tìm bác sĩ, bác sĩ liếc mắt xem tấm phim rồi bỏ xuống.

“Chạy bộ bị thương sao? Em nói xem, một mình em, con gái con đứa chạy mạnh thế làm gì? Ngày hôm qua bị đau, hôm nay em còn huấn luyện làm gì vậy?” Người bác sĩ chưa kê đơn thuốc mà trước tiên giáo huấn cô một hồi đã.

“Vâng ạ, không phải là em cố gắng sao.” Thành Hạ nói, nếu mắng mà có tác dụng còn cần tới bác sĩ làm gì nữa, mắng cũng được nhưng nhanh kê đơn thuốc đi, người đau cũng không phải ông anh đâu!

Người bác sĩ trẻ tuổi cười: “Rạn xương nhỏ, không có gì lớn, về nhớ mỗi ngày chườm nóng ba lần, uống thuốc kết hợp với bôi ngoài da, chú ý không mang vác nặng, khoảng một tháng là có thể khỏi, về sau chú ý đừng nhảy từ trên cao xuống, rất dễ bị thương đấy.”

Ai mà lại tự nhiên đi nhảy từ chỗ cao xuống chứ! Nhưng ngoài miệng vẫn phụ họa: “Dạ, em biết rồi. Cám ơn bác sĩ ạ.”

Tiểu Thanh đi đóng tiền lấy thuốc, để Thành Hạ ngồi chờ ở hành lang, lúc này uống nước nhiều bây giờ hơi mót, quay đầu ngó nghiêng, cách đó không xa là phòng vệ sinh, Tiểu Thanh phải xếp hàng có lẽ lát nữa mới tới lượt, hay là cô thử tự đi xem.

Chân trái bị đau đành phải dùng sức ở chân phải, biến cô thành cô bé bước thấp bước cao, cuối cùng cũng nhảy được tới toilet. Đang lúc say sưa thì điện thoại vang lên, là một số điện thoại lạ, là ai vậy chứ?

Vừa nhận máy chỉ nghe một câu: “Cậu đi đâu vậy?”

“Toilet!” Thành Hạ nói.

“Chân cậu như vậy còn đi toilet được sao? Nhanh lên một chút, đang ở đâu?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ đầu đầy mồ hôi: “Tiểu ‘đẹp trai’, đi phía bên trái cửa chính, cuối hành lang có một phòng, trên bảng hiệu hai chữ cậu thấy chưa?”

Bên kia mắt tự nhiên cười một tiếng: “Nhanh lên một chút.”

Thành Hạ nói, nhờ Tiểu Thanh đỡ cô ra cổng thuê xe là được, Tiểu Thanh nói với cái chân này của cô đi tới cổng cũng phải buổi tối, vì vậy lại công Thành Hạ đi ra công dưới cái nắng chói chang của buổi chiều, phân khu mới này cây còn chưa cao lắm, nên bóng mát không được bao nhiêu, cho nên mặc dù cách một tầng đồ rần rĩ vẫn bóng râm, Thành Hạ nằm ở trên lưng Tiểu Thanh, trong tay cầm bịch ny lon choàng qua vai cậu ta lắc lư lắc lư.

“Hôm qua cậu bị thương, hôm nay còn khoe khoang cái gì vậy?” Tiểu Thanh hỏi.

“Tớ cho là không có chuyện gì lớn, vả lại cả đời có thể sẽ không có một cơ hội lớn huấn luyện tập thể như vậy, bỏ lỡ thì sau này cũng không có kỷ niệm gì, sau khi tốt nghiệp mười năm tụ tập lại, các cậu vui vẻ bàn luận chuyện huấn luyện dã ngoại, còn tớ thì ngồi thu lu một góc, chẳng có gì thú vị.” Thành Hạ nói.

“Bây giờ thì tốt rồi, nhiều năm sau thảo luận chuyện huấn luyện dã ngoại, có lẽ đều nhớ đến sự tích cái người thân tàn mà chí kiên cường này nhỉ, nghề Kiến trúc muôn năm.” Tiểu Thanh trêu ghẹo.

“Tớ vĩnh viễn sống ở trong lòng các cậu.” Thành Hạ nói xong, điện thoại di động kêu.

Số phận thật ưu ái, thường xuyên có người nhớ thương cô.

Là mẹ.

”Mẹ

” theo thói quen, âm thanh kéo dài làm nững trước.

“Hạ Hạ, mấy ngày nữa mẹ đi thành phố S, con có muốn gì không?” Thành Hạ mẹ hỏi.

“A, có. Mà thôi, mang đến con cũng không có cách nào ăn được.” Thành Hạ nói: “Mẹ, mẹ ở lại mấy ngày?”

“Nửa tháng, anh trai có tới thăm con không?” mẹ Thành Hạ hỏi.

“Không ạ, anh ấy đừng tới thì hơn, toàn coi thường con, bắt con giặt tất thối cho anh ấy.” Thành Hạ nói, 1 đôi tất được 10 nghìn, nhưng tất quá hôi.

Mẹ Thành Hạ dặn dò cô uống nào là trà mát, nào là canh đậu xanh rồi cúp máy.

Tiểu Thanh khụ khụ hai tiếng: “Ồ, không nhìn ra cậu là loại vợ hiền mẹ đảm đấy nha!”

“A, con người của tớ luôn luôn khiêm tốn.” Thành Hạ nói, khi còn bé mẹ thường đi công tác đều là một mình cô nấu cơm giặt giũ trông nhà, lúc mới đầu còn sợ, cả một đêm không dám ngủ, trong tay cầm con dao phay, sau này cũng thành thói quen rồi.

“Khiêm tốn? Giọng của cậu còn hơn cả hát dân ca, còn khiêm tốn.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ cười hắc hắc hai tiếng. Đây là trời sinh hết cách rồi, di truyền mà, giọng điệu của Lâm Phóng chết tiệt kia còn thánh thót hơn ấy chứ.

Vẫy xe taxi trở về trường, nửa đường Tiểu Thanh nhận một cuộc điện thoại, có vẻ không kìm nén được: “Không về, đúng, ở trường học, làm gì á? Còn có thể làm gì nữa? Học tập, nếu không chẳng lẽ ăn chơi chác táng sao?”

Ăn chơi chác táng? Thành Hạ liếc mắt nhìn, quả nhiên nét mặt rất “bất cần”.

Đến dãy phòng ở, Thành Hạ sống chết cũng không để Tiểu Thanh công cô lên lầu, tự mình cầm bọc thuốc tập tễnh đi vào.

Có thể tính kỳ quân sự, Thành Hạ lấy vinh dự bị thương kết thúc, không ngờ bởi vì điều này còn được khen thưởng, Thành Hạ mang giấy khen nhét vào tận cùng trong ngăn kéo, chuyện thật mất mặt. Tiểu Thanh nhắn tin cho cô, nói có được giấy khen là công của cậu ta một nửa, Thành Hạ lấy giấy khen đã nhiều nấp

nhấn từ trong ngăn kéo ra, tới lúc đi học đưa cho Tiểu Thanh để tùy cậu ta đi, giờ học tự nhiên cô nhìn thấy Tiểu Thanh mân mê con dao nhỏ.

Hết giờ học, Tiểu Thanh đưa cho cô một tờ giấy đã cắt chỉ còn lại phần khung hình chữ nhật phía ngoài, nếu mang về dán vào xung quanh khung ảnh vẫn rất sinh động.

“Đồng chí, đây là vinh dự, nhất định phải cất giữ cẩn thận!” Tiểu Thanh tình ý sâu xa, khuôn mặt cười xấu xa.

Cô cất giữ cái đường viền hình chữ nhật màu trắng này á. Ai biết đó là cái gì chứ?

11. Chương 6

12. Chương 6

Kỳ Quân sự kết thúc là lúc năm học thứ hai đại học chính thức bắt đầu, cũng thể hiện là họ đã chính thức bước vào cánh cửa lớn của Ngành Kiến trúc, thời khóa biểu dày đặc chương trình chuyên ngành: thiết kế kiến trúc, cấu tạo kiến trúc, cơ học kiến trúc, CAD, khảo sát thiết kế; đại đa số mọi người rất hưng phấn, vì dần tiến tới tên tuổi “Kiến trúc sư” mà.

Mấy người trong phòng bắt đầu nói giỡn, người trong phòng họ chính là Phương kiến trúc sư, Lâm kiến trúc sư, Chu kiến trúc sư, đến cô thì lại thành “Thừa”** kiến trúc sư. Thành Hạ suy nghĩ không biết có nên đổi hộ khẩu để cùng họ với Lâm Phóng không. (**Tiếng Trung chữ ‘Thừa’ và chữ ‘Thành’ đồng âm).

Đi học, ghi bài, đi thư viện, thỉnh thoảng bị lôi đi xem trận đấu bóng rổ, bóng chuyền gì đó, tự nhiên, có vài cao thủ luôn luôn thể hiện hết tài năng ra như vậy làm cho người ta suy nghĩ vô cùng xa xôi.

Đẹp trai chơi bóng, ném bóng vào rổ, đến cả việc mồ hôi vã ra vung vẩy khắp nơi cũng thấy đẹp.

“Aizz, bây giờ sinh viên mới thật là không chịu nổi.” Lâm Lâm nói, bạn trai cô đang trong sân mồ hôi vã ra như tắm, có mấy cô gái đang ghen ngào gào lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng.

“Làm bà lớn đòi hỏi phải bao dung. Hãy để cho mấy cô ấy kêu đi.” Chu Nhược Nhược nói.

Bây giờ, thời tiết không nóng lắm, xem trận đấu bóng cũng thoải mái, chỉ có điều âm thanh quá lớn làm cho đầu óc cũng ong ong.

“Không xem nữa, tớ về đi ngủ đây.” Thành Hạ nói.

“Ôi, đừng đi vội, Tiểu Thanh còn chưa vào sân đâu.” Chu Nhược Nhược kéo cô.

“Cậu ấy có vào sân hay không thì quan hệ gì tới tớ? Tớ cũng không phải là huấn luyện viên của cậu ấy, vả lại chân tớ bị đau cũng không thể đứng lâu, đi đây.” Thành Hạ nói. Không biết cái đầu thiên tài nào nghĩ ra được sáng kiến, chỉ vì một lần giúp đỡ mà đã cảm thấy cô và Tiểu Thanh chết không chia lìa.

Vừa mơ màng ngủ đã bị tiếng chuông điện thoại di động làm tỉnh giấc, cầm lên nhìn là Lâm Lâm, Thành Hạ biết, đại khái là lại muốn nhiều chuyện đây mà.

Quả nhiên, tiếng của Lâm Lâm tuy thấp nhưng lại vô cùng phấn khích, giống như là rất tâm đắc: “Tới nhanh chiêm ngưỡng người đẹp, bạn gái Tiểu Thanh đến.”

“A, các cậu nhớ kỹ, cần phải làm công tác tiếp đón cho tốt, rồi báo cáo cho tớ, được, yên tâm đi!” Thành Hạ mơ hồ tắt điện thoại.

Bạn gái Tiểu Thanh cũng không phải nữ hoàng Anh, phấn khích làm cái gì không biết, vả lại, nếu có là nữ hoàng Anh thì cô cũng không quan tâm!

Bốn giờ rưỡi, Thành Hạ đói bụng nên tỉnh giấc, cần phải ăn cơm, rửa mặt qua loa rồi nhanh nhẹn cầm khay đến nhà ăn, vừa ra khỏi cửa phòng, lại nhận được điện thoại hỏi thăm của Tiểu Thanh.

“Chân cậu lại đau à?” Tiểu Thanh hỏi.

“Không.” Thành Hạ đáp, người này tại sao lại rửa cô đau chân chứ?

“Vậy sao cậu không xem trận đấu?” Tiểu Thanh nghi ngờ.

“Tớ mệt nên quay về ngủ, sao? Thua à?” Thành Hạ hỏi, nhìn đám đàn anh năm 3 họ không phải người dễ ăn.

“Hừ, coi thường tớ đúng không? Trận đấu có Tiểu ‘đẹp trai’ tớ trấn giữ và chỉ huy sao có thể thất bại chứ?” Tiểu Thanh hài lòng.

“Stop! Chỉ là trận đấu trong nội bộ khoa mà thôi! Cúp máy đây, đi ăn cơm đã.” Thành Hạ nói.

Cúp điện thoại xong mới nhớ là quên không nhiều chuyện bạn gái cậu ta.

Ăn cơm xong Thành Hạ lên thư viện đọc sách, có quyển sách ở ngoài tiệm sách kiến trúc thì hết hàng, ở thư viện thì đã bị cho mượn, có lẽ tới giờ này cũng phải trả lại rồi chứ, xem nào, quả nhiên là có, đáng tiếc tay lại không với tới, không muốn đi tìm ghế, Thành Hạ nhón chân lên, đầu ngón tay với với, lại với thêm nữa thì đã thấy có sách rơi xuống, có thể là vì phần khích hơi dùng sức nên làm các cuốn sách bên cạnh rơi thẳng xuống mặt cô.

Theo bản năng, tránh sang bên cạnh, mặc dù cũng có chướng ngại vật, nhưng dù sao cũng tránh được nguy hiểm hủy hoại dung nhan.

“Tri thức đúng là sức mạnh, chuyển hóa thành sức mạnh giết người cũng không nhỏ ha” Thành Hạ lầm bầm.

“Ha ha!” Có người cười, cô áp sát vào chướng ngại vật này, tiếng cười liên tiếp không ngừng, chẳng lẽ là ‘gặp gỡ định mệnh’ thư viện sao? Cô chuẩn bị tâm lý thật tốt để nhìn dung nhan của con người này.

“Chào Học trưởng.” ‘Gặp gỡ định mệnh’ tiêu tan, thay vào đó là gặp lại phiên bản cũ. Anh đúng là cao, cô chỉ đến nách anh thôi, nếu nhìn hình dáng thì giống cha và con gái vậy.

Giang Nam Đồng dáng cao, giơ tay cầm quyển sách xuống: “Quyển này sao?”

“Vâng, cảm ơn học trưởng.” Thuận tiện giúp luôn việc xếp sách lại.

“Đừng khách sáo. Chỉ có điều, có thể thả cái chân của anh đang bị đè ra trước không?” Giang Nam Đồng cười cười.

Trên giày da của anh đột nhiên có một dấu chân, thì ra cô không chỉ là sát thủ giày da khi khiêu vũ thôi đâu!

Nhân tiện, hai người cũng lần lượt đọc sách, sách tối nghĩa khó hiểu lại không hấp dẫn, làm cô hoa cả mắt, lúc mới đầu còn có thể cố gắng, sau thì nhịn không được lại sợ học trưởng bên cạnh cười nhạo liền cầm sách đến giữa giá sách đứng xem, đứng một lúc cũng mỏi, Thành Hạ liền áp dụng chiêu Kim Kê Độc Lập. Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, quay lại chỗ ngồi thì không thấy học trưởng hành lý đâu, cầm thẻ mượn sách chạy thẳng tới chỗ mượn sách, phía trước đang xếp hàng, rất khéo, Học trưởng hành lý cũng ở phía trước cô.

“Bắt đầu học chuyên ngành rồi hả? Cảm giác thế nào?” Học trưởng Hành lý ôn tồn, tràn đầy quan tâm của đàn anh đối với đàn em.

“Tạm được, học trưởng, anh là tiến sĩ sao?” Thành Hạ hỏi.

“A, trông anh già vậy hả? Aizz, anh vẫn cho là mình còn rất trẻ đây.” Giang Nam Đồng cười hỏi.

“A. . . . Không phải, không phải coi thi bọn em sao?” Thành Hạ nói.

“Nghiên cứu sinh năm ba, nếu như qua được thì tháng Chín sang năm Tiến sĩ.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ lập tức làm một phép tính, nếu tính theo bình thường 18 tuổi vào đại học, hiện tại cũng 26 rồi. Chẳng lẽ còn trẻ tuổi sao?

“Tại sao học kiến trúc vậy?” Câu hỏi của Giang Nam Đồng rất thẳng thắn.

“À thì . . . để xây nhà.” Thành Hạ trả lời – mà trả lời như không trả lời vậy.

Giang Nam Đồng cười, lại hỏi cô cảm nhận đối với thành phố S, đối với trường Đại học, tóm lại nói chuyện trên trời dưới đất, chính trực, thẳng thắn, không khí rất sôi nổi, căn bản cũng không đề cập đến chuyện chính nào.

Trừ những môn chuyên ngành, lên năm thứ hai đại học là có thể chuyển cấp, mặc dù Anh ngữ cơ bản của Thành Hạ cũng tương đối nhưng vẫn không dám sơ sài, nghiêm túc đi mua từ điển, bộ đề, đề giải mẫu về mỗi ngày vác lên phòng tự học để làm.

Đang lúc bận rộn, Tiểu Thanh còn gây thêm phiền phức, một ngày kia bỗng nhiên hơn nửa đêm gọi điện thoại cho cô, nói sắp sinh nhật cậu ta rồi, mời anh em ăn cơm, mời cô và Phương Ngu cùng đi.

“Chú ý này, giới tính trên Chứng minh thư của tớ ghi rõ là: nữ, chứ không phải là nam nha.” Thành Hạ nói, một đám nam sinh uống rượu họ đi theo xem náo nhiệt gì chứ.

Quyền phát ngôn của Tiểu Thanh bị anh Hàm Trúc chiếm đoạt: “Thành Hạ, là như vậy, Tiểu Thanh nói cần em và Phương Ngu tới cậu ta mới dám đưa bạn gái đi.”

“A, thì ra là kiếm hai người làm nền, Lớp trưởng, đưa điện thoại cho cho Tiểu ‘đẹp trai’ đi.” Thành Hạ nói.

“Cái đó.” Tiểu Thanh.

“Cái đó.” Thành Hạ.

Hai người cùng đồng thanh.

“Quà tặng cũng không cần mua nhỉ.” Thành Hạ.

“Quà tặng không thể thiếu được!” Tiểu Thanh.

Lại cùng đồng thanh.

Thành Hạ và Phương Ngu bàn bạc, Phương Ngu nói đi thì đi, nếu phải tặng quà thì tặng gì để tránh hiểu lầm.

Hai người lên xe đi mua quà tặng, đồ muốn tặng thì đắt đến xuýt xoa, mân mê cái ví mà tim cũng đập theo, cuối cùng hai người mới nghĩ ra đến ‘AA’ mua chai nước hoa Jaguar Classic rồi dùng giấy gói màu xanh dương gói quà.

Những buổi chiêu đãi lớn thế này thường sắp xếp vào buổi tối, khi Thành Hạ và Phương Ngu căng thẳng đi tới chỗ đãi tiệc thì thấy trừ nữ chủ nhân ra thì mọi người đều đến đông đủ rồi. Mọi người ngồi nói chuyện một lúc, cuối cùng bạn gái Tiểu Thanh cũng tới, so sánh với Thành Hạ: tóc ngắn, T shirt cao bồi, còn Phương Ngu: mặc đầm hoa thì ‘nàng dâu’ của Tiểu Thanh: quần dài thướt tha, tóc dài quần, giở xách thời trang thì quả thật giống như ‘nàng dâu’ vậy.

Nàng dâu của Tiểu Thanh không chỉ xinh tươi, mà còn rất thoải mái tự nhiên, nói mình phải họp Hội sinh viên nên đến muộn, vô cùng xin lỗi.

Ôi, còn là người phụ nữ mạnh mẽ nữa nha.

Người đã đông đủ, gọi thức ăn lên, rượu đưa lên, ăn uống, nói chuyện, thật vui vẻ.

Mặc dù Tiểu Thanh kéo thêm hai bạn gái đến, nhưng có vẻ hơi thừa, nàng dâu của cậu ta rõ ràng thích cùng nhóm bạn thân của cậu ta nâng cốc nói cười hơn, Phương Ngu uống hai ly bia mặt đã đỏ tay chống trán nói choáng váng, đi ra ngoài cho tỉnh, Thành Hạ đỡ cô đi, tới toilet, Phương Ngu tỉnh táo vuốt tóc bảo Thành Hạ gọi điện thoại cho Tiểu Thanh nói cô đã ới, Thành Hạ đưa cô về trước.

Trong phòng ồn ào, có lẽ là đã bắt đầu giải thích, Tiểu Thanh gào cái gì cô cũng không nghe rõ, dù sao cũng nói là đưa Phương Ngu về.

Ra khỏi khách sạn, lúc này đã gần mười giờ rồi, hai người họ đứng ở ven đường đón xe, muốn chặn nhưng không gọi được, lại có một chiếc Audi màu đen dừng lại, chậm rãi hạ cửa kính xe xuống: “Không biết anh có may mắn gặp được hai người đẹp không đây?”

“Chú à, kiểu tiếp cận này cũ rồi.” Không biết hôm nay tại sao gan Phương Ngu lại to như vậy.

Thành Hạ vội nói không cần, mặc dù cô cũng biết người đàn ông này không có ý tốt, nhưng đừng chuốc những phiền toái không cần thiết cũng tốt hơn.

“À, vậy cùng đi uống một ly đi?” Người đàn ông Audi có lẽ cho là cô muốn nhưng còn làm bộ.

“Không có hứng thú uống rượu cùng ông già.” Phương Ngu đứng bên lạnh lùng, khoanh hai tay trước ngực.

Người đàn ông Audi cười, nhún vai: “Ngày nay thật dễ dàng!”

“Tiên sư ông, cút đi cho tôi, nói ai dễ dàng vậy?” Thành Hạ gào lên. Ven đường rất trống trải, nhìn một vòng cũng không thấy gì, Thành Hạ tiện tay lấy cái hộp từ trong túi ra, đập tới tấp vào cửa xe.

“Choang” có đồ bể.

Mùi thơm nồng nặc trong không khí.

Ngược lại, lúc này Phương Ngu lại kéo cô: “Được rồi, được rồi, cậu tính toán với cha già đó làm gì? Qua đây, chúng ta chờ xe.”

Người đàn ông Audi có lẽ cũng cảm thấy không thú vị, nhanh chóng lái xe chạy mất, Thành Hạ nhìn biển số xe lưu vào trong đầu.

“Các cậu, sao vậy?” Là tiếng của Tiểu Thanh.

“Khách chơi gái.” Phương Ngu nói, hít sâu một cái rồi nói với Thành Hạ: “Thành Hạ, cậu đập vỡ nước hoa rồi.”

“Quên mất.” Thành Hạ nói, tính khí của cô lúc nổi giận là rất hay đập đồ, vỡ được cái gì là đập cái đó.

“Tiểu ‘đẹp trai’, đây là Jaguar - quà tặng với Thành Hạ mua cho cậu, lại đây, cậu nhanh tới chỗ mùi thơm này còn dính được một ít, đừng có lãng phí.” Phương Ngu cười, nói.

“Ông ta bắt chuyện với các cậu á? Cái tên này. . . .” Tiểu Thanh tức giận.

“Này Thành Hạ, nếu như lúc này ông ta xuống xe thật thì làm thế nào?” Phương Ngu hỏi Thành Hạ.

“Đánh cho tới khi ông ta thừa nhận mình là con vịt, bị vô số người dẫm đạp thành con vịt chết.” Thành Hạ nói, mặt còn có chút dữ tợn: “Ôn trời, ngày mai tớ sẽ đưa biển số xe của lão vịt này lên internet.”

“Ha ha ha! Cậu thật thông minh, tớ cũng quên không nhìn!” Phương Ngu cười, cười đến mắt cả tự nhiên.

Anh Hàm Trúc cũng đi ra, nhìn ba người họ đứng bên lề đường, trong không khí còn có mùi nước hoa, chưa rõ xảy ra chuyện gì. Phương Ngu ngượng ngùng nói mình uống say muốn về trước.

“Lúc này uống rượu thì nóng, ra ngoài lạnh đây, không sao đâu, quay lại đi.” Phương Ngu phản ứng nhanh, đầu tàu gương mẫu đi vào trong.

Tiểu Thanh kéo Thành Hạ chậm lại, nhỏ giọng hỏi “Phương Ngu có điểm là lạ có phải không?”

“Bị người khác nói là Gà có thể thoải mái được sao?” Thành Hạ nhỏ giọng trả lời, suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Quà coi như cậu đã nhận rồi nhé, đừng có đòi tặng nữa đây.”

“Đồ keo kiệt.” Tiểu Thanh thuận tiện gõ một cái lên đầu cô: “Cậu nhớ số xe thật hả?”

“Dĩ nhiên rồi, lần sau mà để cho tớ gặp xem, tớ không thể không cho ông ta bẻ bánh.” Thành Hạ nói.

“Ừ, xem ra trong túi xách của cậu lúc nào cũng mang theo dao!” Tiểu Thanh nói.

13. Chương 7

14. Chương 7

Sau một hồi âm ỉ, Phương Ngu lại càng không vui, uống rượu nhiều hơn, lúc này đã say, họ la hét thật lớn tiếng vẫn không làm cô tỉnh, Thành Hạ giả bộ mình không uống được rượu, nhân vật chính không phải cô nên cũng chẳng ai tàn nhẫn ép cô uống cả, vì thế đầu óc vẫn hết sức tỉnh táo.

Ba cô gái hao tổn sức lực cuối cùng cũng khiêng được Phương Ngu lên giường, cả người Thành Hạ đều bốc mùi, Lâm Lâm thì thần thần bí bí kéo Thành Hạ lại hỏi, có phải Phương Ngu uống nhiều không, Thành Hạ nói uống cũng không ít. Lâm Lâm lại hỏi bạn gái Tiểu Thanh có đẹp không? Thành Hạ nói thực sự là xinh đẹp. Sau đó Lâm Lâm đưa ra một kết luận: khó trách Phương Ngu tâm tình không tốt, tình địch quá mạnh mẽ.

Lúc này Thành Hạ như được khai thông đầu óc, thì ra là như vậy. Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Tắm rửa thay đồ xong, đang chuẩn bị ngủ thì có tin nhắn, xem thì là Tiểu Thanh.

“Này, cậu hãy học cho kỹ, ở trên mạng ấy?? Ngày mai có đấy.” Tiểu Thanh đánh hai dấu chấm hỏi.

“Chỗ nào với chỗ nào thế?” Thành Hạ đầu đầy mê muội.

“Bị lừa bao lần rồi. cậu không rút kinh nghiệm sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“Sao toàn nói kiểu như vậy thế? Rõ là.” Thành Hạ mặc kệ cậu ta: “Ngủ ngon.”

“Phương Ngu sao rồi?” Tiểu Thanh lại hỏi.

“Uống nhiều quá, ngủ rồi.”

Kỳ thi đông thê nhưng may mà cô và Tiểu Thanh cùng một phòng thi, cậu ta lại vẫn ngồi phía trước cô.

“Ôi, Thành Hạ, lát nữa nếu làm bài tở buồn ngủ ngủ quên, cậu đập cái ghế của tở nhé.” Trước khi thi Tiểu Thanh dặn dò cô.

Thành Hạ cảm thấy có chút đùa giỡn, làm bài thi còn ngủ thì hoàn thành sao đây? Cô thì không ngủ được.

Nhưng trên đời vẫn có chuyện ly kỳ như vậy, không phải là không tồn tại, chỉ là không xảy ra mà thôi, Thành Hạ vừa làm bài xong, ngẩng đầu lên quả nhiên thấy Tiểu Thanh hình như ngủ gục trên bàn.

Đá một cái không nhúc nhích, đá tiếp một cái nữa, lúc này tiếng động hơi lớn nên bị thầy giám thị nhìn, nhìn thấy cụ Tiểu ngủ, thầy cũng có vẻ sững sốt, đi tới gõ mặt bàn cậu ta một cái, Tiểu Thanh tỉnh dậy theo bản năng quay đầu lại nhìn Thành Hạ, rồi lại quay lên làm bài tiếp.

Thành Hạ nộp bài đầu tiên, đi chưa đến cửa cầu thang đã bị Tiểu Thanh đuổi theo.

Thành Hạ nhìn chằm chằm cậu ta: “Phục đấy, Tiểu ‘đẹp trai’, ông đổi tên đi ông Tiểu! Đồ con trâu!”

“Tối hôm qua đánh bài hơi khuya.” Tiểu Thanh nói.

“Sống về đêm thật phong phú ha.” Thành Hạ khinh bỉ.

“Thành Hạ, đi ăn đi, sáng dậy trễ nên chưa ăn sáng, không được quyet nợ đâu, lần trước nói mời tở ăn đấy.” Tiểu Thanh nói.

“Ba trăm ngàn trở xuống thôi đấy.” Thành Hạ nói.

Kết quả là Tiểu Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi nói cậu ta biết một nhà hàng buffe hải sản, buổi trưa là 175 ngàn/người. Thành Hạ lấy ví tiền ra, cầm 200 ngàn: “Kêu ca, đi đi, còn 25 ngàn là tiền xe.”

“Sao cậu chẳng có thành ý chút nào vậy? Đi đi, thiếu 50 ngàn và tiền xe, Tiểu đại gia tở trả cho, đi.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ sờ sờ ví, từ khi biết Tiểu Thanh, ví của cô thường xuyên trong tình trạng teo tóp.

Tiểu Thanh định vậy taxi nhưng bị Thành Hạ ngăn lại, đi một lượt không 150 ngàn thì cũng phải 100 ngàn, bằng cả tiền ăn.

Xe điện ngầm ồn ào, Tiểu Thanh nói lên xe điện ngầm đã cảm thấy ù tai choáng váng, Thành Hạ nói Tiểu đại gia có tiền thì đi máy bay đi.

Lập tức, mấy cặp mắt đàn ông tập trung vào Thành Hạ, Thành Hạ nhìn Tiểu Thanh, vẻ mặt cậu cũng tức cười Thành Hạ chợt ý thức được mình đã nói sai gì đó. Xong rồi, vì vậy danh tiếng nữ lưu manh tàu điện ngầm xuất hiện.

Tiểu Thanh nhỏ giọng bên tai cô: “Chắc sẽ bị đưa lên mạng đấy! Nếu không tớ tuyên truyền giùm cậu.”

Trên tàu điện ngầm, Tiểu Thanh cười ha ha cảm giác như đứt dây thần kinh tới nơi, cánh tay vô tình khoác lên vai Thành Hạ.

“Tớ ngồi chờ xem ngày mai có ai viết chuyện của cậu post lên không.” Tiểu Thanh vẫn cười ngặt.

Thành Hạ liếc cậu ấy, giật mình thấy mặt người này quá gần, liền đẩy ra.

“Nếu không có, tớ sẽ post!” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ nhin không được: “Cậu rảnh quá.”

“Tiểu đại gia tớ đây ngày ngày đều vô cùng nhàn rỗi.” Tiểu Thanh nói.

Đi 15 phút lên lầu bốn, cuối cùng cũng tới nơi, bên ngoài còn có người xếp hàng, Thành Hạ nghĩ có lẽ ăn không được, ai biết Tiểu Thanh lại đặt trước rồi. Hơn nữa, không chờ cô lấy tiền Tiểu Thanh đặt một cái thẻ lên quầy thu ngân.

Gần đây, người có tiền đều cà thẻ.

Nhà hàng Buffe hải sản này cũng không tệ lắm, không ồn ào như những nhà hàng buffe bình thường khác, ngồi xuống chỗ đã đặt Tiểu Thanh chìa tay qua bàn: “Đưa 300 ngàn đây.”

“Tớ chưa nói là quýt nợ nha, là cậu giành trả trước chứ.” Thành Hạ lấy 350 ngàn đã chuẩn bị, để vào trong tay cậu ta. Nói là chỉ trả 300 ngàn thôi, chẳng lẽ không ngại để cho người ta phải trả thêm 50 ngàn nữa sao?

50 ngàn được đưa trả lại: “Tiểu đại gia tớ chưa bao giờ kiểm lời của phụ nữ, cất đi.”

Tiểu Thanh bước đi, nói là đi lấy rượu, Thành Hạ cũng đi, khi cô lò dò quay lại thì đã thấy Tiểu Thanh đang uống rượu, trước mặt chẳng có gì cả, thấy cô quay lại, cậu ấy nhìn cô bưng hai cái khay thiếu chút nữa sặc rượu.

“Ăn cá sống nhiều thế cậu không sợ đau bụng à?”

“Nguyên tắc ăn buffet của tớ là luôn luôn chỉ ăn đồ đắt tiền không ăn đồ phù hợp.” Thành Hạ nói, cắn một miếng, ừ, cá hồi ở đây vẫn tương đối tươi, lại hợp khẩu vị.

Đôi đũa của Tiểu Thanh cũng đưa tới gấp một miếng: “Tớ chỉ muốn tốt cho cậu, tránh ăn rồi lại đau bụng.”

Hai khay cá hồi sất lát hết rất nhanh, Tiểu Thanh đứng lên nhìn cô: “Cùng nhau đi lấy đồ ăn đi, cậu gấp, tớ bưng khay.”

Vừa này, Thành Hạ đã quan sát kỹ địa hình, cho nên lần này đi thẳng về phía cua cay, đúng lúc mới ra lò tha hồ lựa chọn, rồi lại lấy bào ngư, hải sâm, cuối cùng còn cầm thẻ chạy đi lấy hai chén cháo tổ yến.

Tiểu Thanh bưng ly rượu thông thả ung dung: “Nhà hàng Buffe lỗ vốn, cậu mời khách lỗ vốn nhưng tớ lại cứ tưởng là cậu ăn hời đấy.”

“Ăn không nói ngủ không nói, có thể ăn xong rồi nói không?” Thành Hạ nói.

Hết lần này tới lượt khác, cô đi qua đi lại không biết bao lần trong lối đi nhỏ lựa chọn đồ ăn, cuối cùng Thành Hạ cũng no, hài lòng uống một ngụm cocktail màu xanh nhạt giống như uống sinh tố, đối với cô mà nói chẳng ăn nhằm gì.

Tiểu Thanh vẫn uống rượu của cậu ta, dao nĩa trước mặt sạch bóng.

Bình thường thì ăn cả một thùng cơm, hôm nay hành động, đáng ngồi ăn uống lại lịch sự như tri thức giàu có, thật là một kẻ biến chất, chân dung chủ tịch lãng phí biến chất.

“Ôi, sao cậu không ăn, không phải bình thường đều ăn nửa cân cơm sao?” Thành Hạ hỏi.

“Cậu ăn như vậy tớ còn không biết xấu hổ nữa sao, để cho họ nghĩ là cậu lấy hai phần đi. Aizz! Lúc về đến nhà ăn mua cho tớ tô mì.” Tiểu Thanh nói xong lại bổ sung một câu: “Ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì mình đi.”

“Đợi lát đã!” Thành Hạ lại đi bộ đi ra ngoài, lúc quay lại tay trái một đĩa nhỏ bánh ngọt, tay phải một ly kem tươi xoài.

“Cậu ăn vẫn chưa no hả?”

“Vẫn chưa được. Cuối cùng tớ cũng cướp được một miếng Đề Lạp Mễ Tô.” Thành Hạ cầm dao cắt rồi thả vào trong miệng, từ từ nhai. Chúa ơi, sớm biết có thể cướp Đề Lạp Mễ Tô thì lúc này cô đã chờ sẵn ở đó.

Nĩa đưa qua, nửa miếng bánh ngọt còn lại bị xiên lên, trong giây lát bị nuốt mất tiêu.

“Tiểu đại gia tớ uống rượu cả buổi, quá đói bụng rồi.” Tiểu Thanh nói, lại nhìn cây kem tươi xoài của cô: “Cho một nửa đi, cho tớ tỉnh rượu.”

Cuối cùng, coi như ăn xong buffe rồi, Tiểu Thanh nói cô là ăn vào cảnh giới tối cao “Vịn tường vào, vịn tường ra”. Thật ra thì cũng không vịn tường, mà khi lên xe điện ngằm lẫn nữa, không khí không thông thoáng phải vịn vào cánh tay Tiểu Thanh mới cố nhịn được cảm giác buồn nôn.

Ở trên xe điện ngằm, Tiểu Thanh bảo cô tìm toilet để xả những thứ đã tích lũy trong bụng, Thành Hạ vỗ ngực ra vẻ “yên tâm”: “Thật vất vả mới ăn được lại ới ra, cũng thật có lỗi với thực phẩm, ‘ai ới bụng bát cơm đầy dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần’, đồng chí, phải nhớ cho kỹ đấy.”

“Ai ới bụng bát cơm đầy, cuối cùng thành cặn bã mới đúng chứ?” Đại loại là Tiểu Thanh rảnh rồi nhàm chán.

Thành Hạ vỗ vào vai cậu ta một cái: “Khiếp, mắc ới.”

Mới vừa vỗ xong, vai mình cũng bị vỗ mạnh một cái, làm cho dạ dày có cảm giác khó chịu.

“Ồ, hai người các cậu tay trong tay, vai kề vai đi đâu vậy?” Anh Hàm Trúc âm hồn chỗ nào cũng có.

Thành Hạ đang nghĩ cách thanh minh mình đi với Tiểu đại gia, chỉ nghe Tiểu Thanh nói một câu: “Tập bắn về.”

Thật tài tình.

Không biết lúc về anh Hàm Trúc uy hiếp tra hỏi Tiểu Thanh thế nào, mà từ đó về sau, khi vừa nhìn thấy cô và Tiểu Thanh, anh Hàm Trúc đã lên vào giữa, ánh mắt kỳ quái làm cô có cảm giác như mùa đông Phương Tây vậy.

Lâm Lâm có thâm niên do thám viên, thông qua mạng lưới tai mắt nhanh chóng biết được scandal, vì vậy nắm lấy cơ hội đi học cùng Thành Hạ cố gắng lấy được khẩu cung đảng gái.

“Thành Hạ, hôm đó cậu và Tiểu ‘đẹp trai’ đi chơi vui vẻ ha?”

“Làm ơn đi, có thể đừng nhiều chuyện không? Tớ chính là hoa đã có chủ, người của tớ ưu tú như vậy, sao có thể bỏ anh ấy đến với ông Tiểu chứ? Ông Tiểu có gì xuất sắc nào? Hôm nay mừng một sáng mai 15, đáng đập thì như say rượu mất lý trí.” Thành Hạ nói.

“Xét về diện mạo, hai người không hơn không kém sần sần nhau, chỉ có điều cậu không cảm thấy Tiểu ‘đẹp trai’ chính là loại người trong tiểu thuyết ‘trước khi gặp em thì ăn chơi hết mình, sau khi gặp em thì chỉ có mình em’ thôi sao?” Đại khái là Lâm Lâm bị ảnh hưởng nghiêm trọng của tiểu thuyết YY của Lưu Độc.

“Trước khi gặp em thì ăn chơi hết mình, sau khi gặp em thì bụng hư ruột thủng” thì có, bớt nhiều chuyện cho tớ, tớ đây toàn tâm toàn ý muốn nước chảy đá mòn sau đó nước chảy thành sông đấy.” Thành Hạ nói.

“Chẳng thú vị gì cả!” Lâm Lâm không phải là nói.

“Tìm thú vui à? Phòng TV ở dưới lầu ấy, ba giờ đêm, đại quan viên Tổng Nghệ đó.” Thành Hạ nói.

“Mua bánh bao phải mua khi còn nóng, nhiều chuyện đương nhiên là mới ra lò thì tốt hơn.” Lâm Lâm nói xong nghỉ ngơi lại nhìn lại Thành Hạ: “Ôi, sao gần đây Phương Ngu không để ý tới cậu thế?”

“Này, chẳng ai nhiệt tình cố gắng suốt đời với chuyện tào lao như cậu và nàng Lâm đâu.” Thành Hạ nói. Chỉ có điều, sau khi biết cô và Tiểu Thanh cùng đi ra ngoài ăn trưa, quả thật Phương Ngu có chút kỳ cục.

Vừa nói chuyện vừa đi vào giảng đường, hai người đi từ hành lang lên cầu thang, phía sau có hai người đàn ông đi từ phía bên trái giảng đường cũng đi lên cầu thang, vừa đi còn vừa nói chuyện.

“Này ông Giang, có phải kia là cô bé ngày nhập học đó không, tên gì ấy nhỉ.”

“Thành Hạ.”

“Nhớ rõ như thế à?”

“Trí nhớ của tớ tốt mà.”

“Cô bé này nói chuyện rất thú vị, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với người có dáng dấp ảo lả như say rượu mất lý trí hơn, ai vậy?”

“Tiểu Thanh, thành viên tích cực đấy.”

“Điều tra kỹ quá ha, thầy Giang, không phải có ý định gì chứ?”

“Chuẩn bị xuất ngoại nên không yên tâm về bạn thế này sao? Trong Khoa để cho tớ nhận làm Hướng dẫn, trước tiên cũng phải tìm hiểu một chút chứ.”

“VẬY CẬU CŨNG NHANH ĐẤY, PHÍA BÊN THẦY KHÔNG VẤN ĐỀ GÌ CHỨ?”

“Đến lúc đó xem thầy thế nào.”

Vừa đi vừa nói chuyện cũng đến lầu bốn rồi quẹo phải đi về phía phòng làm việc, đúng lúc Thành Hạ và Lâm Lâm đi phía này, nên gặp mặt.

Nhưng Thành Hạ không dám chào hỏi với Giang Nam Đồng – ‘bà tám’ ngay bên cạnh nên cử động mọi lúc có thể làm cho ‘bà ấy’ tưởng tượng vô cùng phong phú, thuận tiện có thể ‘sáng tác’ ra thiên tình sử vô cùng lãng mạn hoặc là bắt cá hai tay .v.v..., sau đó, còn có thể lấy cử chỉ của mình làm bằng chứng, để cho mình không nói lý được.

15. Chương 8

16. Chương 8

Dù Thành Hạ không chào hỏi, nhưng Giang Nam Đồng vẫn nhẹ gật đầu cười cười với cô – đây là kích thích rất lớn đối với người nhiều chuyện nhạy cảm như Lâm Lâm, vì thế khi đi học dứt khoát kiên quyết từ chối đi xe đạp với hoàng tử của cô, ngược lại lại cùng Thành Hạ chen chúc ở phía sau thăm thỉ.

Thành Hạ bị ép bất đắc dĩ, nói là vì khi nhập học nhờ người khóa trước này trông giúp hành lý, Lâm Lâm cười gian nói “Đàn anh – đàn em thành đôi đúng là phù hợp”, sau đó BLA BLA cho cô nói rất nhiều về chuyện của Giang Nam Đồng.

Ví như, Giang Nam Đồng tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ chính thức ở lại trường, dễ dàng thừa kế sự nghiệp lớn của thầy, chẳng biết tại sao tiến sĩ lại muốn chuyển đến thành phố lớn đi làm cấp dưới cho người ta, theo cô phân tích, hoặc là muốn chinh phục kỹ thuật cao, hoặc là đã ném trải đủ cát bụi rồi, muốn nhìn chút thực vật xanh để bảo vệ thị lực.

Rồi ví như, Giang Nam Đồng đẹp trai, lịch sự đang tuổi thanh xuân thì năm vừa tròn 25 tuổi lại âm ỉ chuyện bạn gái, hơn nữa bạn gái đã ấp ủ dự định ở lại Mỹ nên phản bội, tìm nơi nương tựa vào người da trắng bản địa để đảm bảo việc định cư.

Rồi ví như, lời đồn rằng, Giang Nam Đồng tiếp nhận hướng dẫn lớp 0302.

Nói xong ánh mắt còn lấp lánh: trời ơi, cho tớ một thầy hướng dẫn đẹp trai, cuộc sống sinh viên không còn gì tiếc nuối cả.

Thành Hạ vừa ghi bài, vừa nhẹ xoa huyết Thái Dương, ông trời ơi, có thể làm cho Lâm Lâm tạm thời im lặng hay không đây.

Tin tức lan truyền ở lớp này so với ở một phòng phát thanh có vẻ trì trệ hơn, cuối cùng Lâm Lâm tìm ‘hoàng tử’ của cô âu yếm, bên tai Thành Hạ cũng được yên tĩnh.

Lâm Phóng nhắn tin tới, nói là ở thành phố H tuyết đang rơi nhiều, giống như khi họ còn nhỏ, tuyết rơi thật như là lông ngỗng ấy.

Thành Hạ rất muốn về xem, kể từ khi cùng mẹ đi khỏi thành phố H rất hiếm khi thấy tuyết rơi nhiều như vậy nữa, theo cô, tuyết ở Trùng Khánh không thể gọi là tuyết, chỉ có thể gọi là nước mưa trước khi rơi xuống đất khoác một chiếc áo khoác bông tuyết hàng nhái chất lượng kém mà thôi.

Ra khỏi tòa nhà giảng đường, lại thấy một cô bé xinh xắn đang chần chừ nhưng thấy cô vẫn bắt chuyện: “Thành Hạ, có thấy Tiểu Thanh đâu không?”

Thành Hạ lắc đầu một cái, cô cũng không phải là bảo mẫu của Tiểu Thanh, mà phải luôn luôn để ý đến cậu ta, cậu ta có đi học hay không cô cũng không biết nữa.

Cô bé lại tiếp tục chờ, Thành Hạ đến nhà ăn ăn cơm, đang xếp hàng mua cơm thì bả vai lại bị vỗ một cái, Thành Hạ có chút ảo não, gần đây không biết là gặp phải cái gì, không có việc gì cũng thích vỗ vai cô, cũng đều thần không biết quỷ không hay.

Quay đầu lại, Tiểu Thanh, trên khay có hai món xào, một gà xé phay một thịt kho, ăn toàn món thịt.

“Bạn gái cậu chờ cậu ở cửa khoa đó, sao cậu lại tới ăn cơm một mình vậy?” Thành Hạ hỏi.

Không đến nỗi là điện thoại di động hư không liên lạc được chứ?

Tiểu Thanh ồ một tiếng quay đầu đi ra khỏi hàng.

Lúc này phòng ăn nhiều người, Thành Hạ đợi một lát mới tìm chỗ ngồi, mới vừa ngồi xuống Tiểu Thanh đã ngồi xuống đối diện cô, rất tự nhiên để phần cơm ở trước mặt cô.

Thành Hạ cũng không ăn đồ ăn của cậu ta, bởi vì cô thấy kỳ cục, nhưng Tiểu Thanh lại ăn đồ ăn của cô, cậu ta nói cậu ta vui lòng, không sợ cô có dịch long móng.

“Này, cậu và bạn gái cãi nhau à?” Thành Hạ không nhịn được hỏi, cãi nhau thì cũng phải gọi điện thoại bảo người ta đừng chờ, mặc dù không phải trời rét căm căm, nhưng nhìn cô bé mặc ít như vậy có thể cũng quá lạnh.

“Ăn không nói, ngủ không nói.” Tiểu Thanh nói.

“Hứ, tính tình, đồ con lừa.” Thành Hạ nói.

Ăn xong rồi.

“Cậu thấy Lý Viện thế nào?” Tiểu Thanh hỏi.

“Cá hồi cắt lát.” Thành Hạ ăn đồ ăn ở nhà ăn luôn không nhịn được nhớ tới món cá hồi cắt lát tươi ngon kia.

“Có ý gì?”

“Khôn mặt tươi trẻ, thân thiện, nhu mì, dễ động lòng người.” Thành Hạ nói: “Ôi, Tiểu đại gia, cậu hỏi cái này làm gì?”

“Muốn hỏi thì hỏi, cậu quản tớ à?” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ híp mắt: “Quản cậu á? Quản thì cậu mới sớm thành người. Đây, dầu gì có phong độ chút gọi điện thoại cho người ta đi, tớ thấy chờ tới khuôn mặt nhỏ cũng lạnh tái rồi. Đừng có nhìn chằm chằm tớ vậy, không thích nghe thì coi như tớ chưa nói, làm như tớ thích quản chuyện hư hỏng của cậu lắm vậy.”

Bưng khay đi, trời ạ, trước khi ăn xong chị đây còn chưa uống nước canh đây.

Thành Hạ không coi là quan trọng, ai ngờ buổi tối Lâm Lâm chạy vọt về phòng như đầu tàu hỏa chệch đường ray, kích động khẩn cấp như thấy người ngoài hành tinh: “Tin đặc biệt! Tin đặc biệt!”

“Lâm Lâm, nói đi, này, 5 ngàn.” Chu Nhược Nhược tự nhiên tiện tay cầm một xu ném cho Lâm Lâm.

“Thiếu trước, lát nữa tớ trả.” Thành Hạ nói.

Đạo này, bị buộc nghe chuyện ‘tám’ cũng phải nộp phí, còn tàn bạo hơn so với di động Trung Quốc.

“Tiểu Thanh chia tay.”

Thành Hạ mắt mở to, nhưng một lúc sau lại khôi phục lại bình thường, Chu Nhược Nhược than thở: “Phương Ngu đúng là nhà tiên tri!”

“Này, các cậu không hỏi vì sao chia tay à? Cảm xúc hai bên, rồi định hướng tương lai thế nào?” Lâm Lâm nói.

“Không có tiền!” Thành Hạ và Chu Nhược Nhược đều đồng thanh.

Thành Hạ lại gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: tình yêu sinh viên đều là cái đuôi thỏ nhĩ?

Mãi lâu Lâm Phóng không nhắn lại, không biết là không thấy hay là đang suy nghĩ nhập tâm.

Buổi chiều không có tiết, Thành Hạ lên thư viện trả sách. Sắp thi cuối kỳ nên người học trong thư viện đông hơn, muốn tự học cũng không tìm được chỗ ngồi, suy nghĩ một chút, thôi, về cái ổ ở phòng học vậy, đã mất công đi cũng không thể tay không trở về thuận tiện lại mượn hai quyển sách.

Nhảy nhót ra khỏi thư viện, trời bay đầy hoa tuyết, trời ơi, tuyết rơi, thật là tuyết rơi.

Không biết là ai cùng cô tâm ý tương thông như vậy, điện thoại rung lên không ngừng, sờ mãi ở trong túi mới lấy ra được, vừa nhìn thấy là của Lâm Phóng.

Vừa nghe điện thoại, không đợi Lâm Phóng nói chuyện Thành Hạ đã nói ngay: “Lâm Phóng, ở đây tuyết rơi đấy, có vẻ như rất nặng hạt, ha ha!”

Đầu kia không có động tĩnh, Thành Hạ nhìn lại điện thoại, vẫn “đang kết nối” mà, sao người không có động tĩnh gì vậy?

“Lâm Phóng! Lâm Phóng? Nói chuyện đi, giả bộ im lặng là vàng à?” Thành Hạ nói.

“Hạ Hạ, có phải em yêu rồi không đấy?” Lâm Phóng hỏi. Lúc này anh không đùa, mà trở nên nghiêm nghị.

“Không, chuyện gì vậy? Em yêu ai chứ?” Thành Hạ nói, cô vẫn còn đang học mà. Đầu người này sự tưởng tượng thật phong phú.

“Vậy cả câu em nhắn thấy thê thảm tội nghiệp như vậy làm gì? Em hãy thành thật khai báo cho anh, nếu không anh đến kiểm tra em đấy?” Lâm Phóng nói.

“Có trời đất chứng giám, Thành Hạ em nếu nói láo sẽ để cho Lâm Phóng cả đời cô độc!” Thành Hạ cười hi hi.

“Nếu cả đời anh độc thân thì em được ích lợi gì?” Cuối cùng Lâm Phóng cũng cười.

“Đương nhiên là có lợi rồi, ăn của anh, lấy của anh, có chị dâu cũng không dám sao. Nhưng mà, anh yên tâm, em của anh rất yêu anh trai, sẽ không để cho anh cả đời cô độc đâu.” Thành Hạ nói.

“Câu này còn nghe được!” Lâm Phóng nói.

“Nếu như anh thật sự không tìm được phụ nữ, em sẽ tìm đàn ông cho anh, anh chơi ‘gay’ đi! Em sẽ không coi thường anh đâu, thật đấy.” Thành Hạ vô cùng thành khẩn.

“Thành Hạ!” Lâm Phóng gào lên.

“Phía trước ồn ào, xin chú ý!” Thành Hạ vui mừng: “Lâm Phóng, kỳ nghỉ anh có kế hoạch gì chưa?”

“Trực cùng thầy hướng dẫn, có thể có kế hoạch gì được.” Lâm Phóng nói.

“Ôi. Vì nhân dân phục vụ là trách nhiệm vinh quang mà đảng và nhân dân tin tưởng giao phó cho anh.” Thành Hạ nói, nhất định là ý của ba cô.

“Đừng dài dòng, Hạ Hạ, khi nào thì nghỉ tết?” Lâm Phóng hỏi.

“Chờ em gọi điện thoại cho mẹ đã, em không muốn về, lạnh như vậy, ra cửa đi dạo phố cũng chết rét người ta.” Thành Hạ nói.

“Nha đầu, em về đi, anh sẽ dẫn em đi xem tượng đá!” Lâm Phóng nói.

“Xem rồi.”

“Xem băng đảng.”

“Xem rồi.”

“Mua đồ ăn ngon cho em.”

“Giảm cân.”

Đầu kia trầm mặc, mãi sau cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói: “Lấy tiền phụ cấp trực tết mua cho em laptop được chưa?”

“Đừng miễn cưỡng, hiện tại em cũng không quá cần cái này.” Thành Hạ nói, ha ha, không ngờ còn có phúc lợi bất ngờ - mẹ cô nói với cô phải về ăn tết từ lâu rồi.

“Tuyệt không miễn cưỡng! Muốn em về thôi.” Đầu kia có tiếng gọi, Lâm Phóng gấp gấp cúp máy, còn lại Thành Hạ cầm điện thoại di động đứng ở trong tuyệt vui vẻ cười.

Cuộc sống khắp nơi đều có chuyện bất ngờ, chỉ xem bạn có chấp nhận được hay không thôi, đây là chân lý.

Kỳ thi quan trọng lại tới rồi, nhưng một ngày chợt có thông báo mời dự Đại hội lớp, tưởng là chuyện gì, vui vẻ đi, Lâm Lâm tím được cô: “Xem đi, đổi thầy hướng dẫn rồi, tin tức của tớ không sai đâu.”

“Đừng nghĩ lấy tiền của tớ nha, tin này không trả!” Thành Hạ nói.

“Cái này là phúc lợi tớ nói trước với bạn học thôi.” Lâm Lâm vỗ vỗ bả vai cô, sau đó rù rì ở bên tai cô: “Tớ cảm thấy, người này và người đó của cậu có thể đang ganh đua cao thấp, đáng đáp như ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.”

Thành Hạ chìa tay: “Dùng tớ làm tư liệu sống để ‘tám’, đưa tiền đây.”

“Trời ơi, mau nghe xem thầy hướng dẫn trai đẹp nói gì thế, đừng quấy rối! Đến rồi, để xem có những cách liên lạc nào: điện thoại, Q, MSN, skype?” Lâm Lâm viết.

“Địa chỉ nhà, không chừng nghỉ tết thầy hướng dẫn ghé thăm đấy.” Thành Hạ nói. Còn SKYPE nữa, quá cường điệu rồi?

“A, là có khả năng này, dù sao chúng ta đều ở thành phố S.” Lâm Lâm nói, cô luôn thích trai đẹp, lúc này liền giơ tay hỏi “Thầy Giang, nghỉ tết có đi thăm hỏi không ạ? Có cần viết địa chỉ nhà không ạ?”

“Có thể viết địa chỉ nhà, như vậy về sau thầy sẽ xem xét chỗ các em để lựa chọn địa điểm du lịch.” Giang Nam Đồng cười nói.

Cười một tiếng khoe hàm răng trắng bóc, quả nhiên là đọc sách nhiều phong cách cũng như cuốn sách vậy.

“Ah, đúng rồi, còn có việc cần nói thêm, chính là vấn đề an toàn trong lúc nghỉ tết, đốt pháo cẩn thận chút. Bạn nào không về phải thường xuyên liên lạc, nếu thuận tiện thì chuyển đến ở cùng phòng thì tốt hơn, đặc

biệt một điều, trước mắt nhà trường không đề cập, không đồng ý việc người khác phái ở cùng phòng, nếu cố tình vi phạm sẽ bị kỷ luật, chú ý nhé.” Giang Nam Đồng nói.

Không một tiếng động, các bạn sinh viên cười âm, không biết lúc này cũng đã hiểu.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn người quản sinh trên bục giảng vẫn bình chân như vại, nhẹ cười - có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của phái nam.

17. Chương 9

18. Chương 9

Bởi vì sắp thi, các nữ sinh đa số đều thuộc hàng nghiêm túc, cho nên phía trong hành lang tắt đèn là địa bàn học tập, kẻ đứng người ngồi, kẻ yên lặng nhắm bài, người vò đầu bứt tai, còn có cả uể oải, các loại dáng vẻ khác nhau, như một bức tranh “Treo đèn chiến đấu ở hành lang” vậy.

Thành Hạ thức đêm kém, cộng thêm bình thường cũng khá nỗ lực, lúc này cũng không cần thức đêm, tắt đèn ngủ, người có thói quen tốt giống như cô chính là Phương Ngu.

Lúc này, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược phải cật lực học, phòng ngủ cũng mới vừa tắt đèn, Thành Hạ mò mẫm lên giường, chợt giường đối diện có ánh sáng chiếu lên bậc thang, thì ra Phương Ngu còn chưa ngủ.

“Còn chưa ngủ à?” Thành Hạ bò vào chăn, chân lạnh cóng.

“Ngủ rồi, dậy đi vệ sinh.” Phương Ngu cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Thành Hạ nằm trong chăn ôm túi chườm nóng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ nghe cửa mở, còn có tiếng để cái ghế, ánh sáng ngoài hành lang cũng chiếu vào, có lẽ là Lâm Lâm đi vào, đúng lúc Thành Hạ muốn đi toilet liền ngồi dậy: “Đừng đóng cửa!”

“Aaaaaaa” Chu Nhược Nhược hét lên một cái: “Thành Hạ, cậu làm tớ sợ muốn chết.”

“Thật xin lỗi, không cố ý.” Thành Hạ vội bò đi xuống lê dép ra toilet, mấy người chiếm đóng hành lang giờ phút này căn bản cũng thu quân về, mơ mơ màng màng đi vào toilet tiện tay kéo một cánh cửa khép hờ ra, đi vào.

Thuận tiện còn nhắm mắt lại, chợt cánh cửa trước mắt nhanh như chớp biến mất, thay vào đó là một mảng trống sáng choang, còn mơ hồ phấp phới. Nhìn lên trên, hai gương mặt đen kịt ở hai bên.

Hai giây sau.

“Aaaaa”

“Aaaaaaa”

“Oạp . . . ” hình như là tiếng giẫm vào trong nước.

“Thật xin lỗi, cô bạn, thật xin lỗi, tớ không ngờ bên trong có người, thật xin lỗi.” Cô gái mặc áo ngủ trắng vội vàng nói, lôi Thành Hạ ra ngoài.

Dép vải dưới chân bị thấm ướt, theo bản năng Thành Hạ liền nhấc chân lên.

“Cũng may, buổi tối tớ chỉ uống nước.” Thành Hạ nói. Nếu nói ăn nhiều cơm chắc nôn ra rồi.

“Xấu hổ quá, bạn, tớ thật sự không nhìn thấy, dép tớ sẽ đền cho bạn một đôi mới, thật sự xin lỗi nha.” Nữ sinh có khuôn mặt xinh đẹp cũng đỏ lên.

“Không việc gì, ngoài ý muốn thôi.” Nghĩ tới lòng bàn chân dẫm lên chút chất lỏng hóa học Thành Hạ rất không thoải mái, ném thẳng đôi dép vào trong thùng rác, rồi dùng nước lạnh như băng xối sạch chân mới tung tăng chạy về phòng.

Nữ sinh áo trắng sững sờ nhìn quên cả việc đuổi theo xem Thành Hạ ở phòng nào.

Đợi khi cô ấy lấy lại tinh thần dọn dẹp xong đi ra khỏi toilet chỉ nghe phòng tắm bên cạnh có tiếng nước chảy rào rào, nghiêng đầu nhìn thấy cô bạn hồi nãy đang ra sức chà chân, trên chân đi một đôi dép mùa hè.

“Bạn”

“Không việc gì, không còn sớm nữa, về ngủ đi! Ngủ ngon nha!” Thành Hạ lại lê dép chạy.

Nằm ở trong chăn, mang túi chườm nóng đặt ở lòng bàn chân cho ấm áp, xả hai lần nước lạnh đã sắp tê cóng rồi.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, ba người phát hiện Thành Hạ đã đổi dép rồi, bởi vì đôi dép cũ của Thành Hạ vốn là đôi dép to vừa dày vừa nặng rất dễ thấy, hỏi cô sao vậy, Thành Hạ nói ném đi rồi, cũng không giải thích gì.

Nhưng đến tối thì chân tương rõ ràng.

Lúc Thành Hạ rửa mặt về, đang vừa ngâm chân nước nóng vừa đọc sách ngon lành thì có người gõ cửa, một khuôn mặt xinh đẹp từ từ ngó vào, sau khi nhìn thấy Thành Hạ liền cười và đi vào giơ lên cái túi nylông lớn.

“Chào bạn, thật ngại quá, đây là đôi dép mới, cùng một kiểu dáng, nhưng màu sắc thì nhạt hơn một chút.” Nữ sinh vừa nói vừa lấy ra đôi dép to, so với đôi dép của cô thì đúng là nhạt màu hơn.

“Cậu khách sáo quá, không phải chuyện gì to tát cả.” Thành Hạ nói, cô suy nghĩ chỉ cần đổi phỏ với hai ngày thi xong ở trường, khi về cũng không cần dép lông nữa, mùa đông tới thì mua đôi kiểu mới.

Nữ sinh lại nói vài câu khách sáo rồi mới đi, bạn ấy vừa đi thì Thành Hạ đã bị bức cung, để cô khai báo xem có gì mờ ám, có phải một nam sinh đưa cho cô vật dính ước hay không, Thành Hạ sẽ không muốn kể ra cảm xúc buồn nôn của cô.

Sau khi khai báo toàn bộ chi tiết, Phương Ngu bụng chậu đi nói là đi rửa mặt, Lâm Lâm nói là đi đun nước nóng, họ đều đi ra ngoài, Chu Nhược Nhược nói một câu: “Cậu nói xem mới vừa rồi sao tớ lại là người chăm chỉ như vậy đây? Nếu như chưa giặt tất, thì có cơ hội trốn ra phòng tắm để cười rồi.”

Bởi vì Lâm Lâm đi ra ngoài cho nên Thành Hạ biết chuyện này sẽ lan truyền rất nhanh tới nhóm nữ sinh ngành kiến trúc, tiếp theo thì không dám tưởng tượng, vậy chỉ có thể cầu nguyện cho mọi người trí nhớ kém, bệnh hay quên thì hơn.

Tự nhiên buồn bực, muốn gửi tin nhắn cho Lâm Phóng nói chuyện dông dài, Lâm Phóng nói cô hoang phí, giặt sạch là có thể đi được. Thành Hạ nói lát nữa ra nhạt về, gửi chuyển phát nhanh 400km về thưởng cho anh, Lâm Phóng nói là được rồi, dù sao cũng có đôi mới rồi.

Kết thúc kỳ thi, Thành Hạ mua vé xe ngày mốt, dự định đi máy bay, nhưng tiền này tiết kiệm được cô sẽ dùng vào việc khác. Buổi chiều, Lâm Lâm liền xách túi về nhà, Phương Ngu và Chu Nhược Nhược ngày hôm sau cũng về, chỉ còn một mình Thành Hạ ở phòng, thông thả thu xếp đồ đạc rồi quét dọn vệ sinh, vừa quơ cây chổi quét rác vừa ngân nga theo điệu nhạc: “Cho dù tương lai em đi mệnh mông phía trước, may nhờ còn có anh ở bên cạnh em, đã trông mong từ lâu hôm nay cũng tới, chịu đựng thật lâu cuối cùng cũng qua.”

“Xem ra làm bài không tệ lắm nhỉ.” Có người nói.

“Tạm được, khẳng định không cần thi lại, nhưng cách học bỗng hơi xa chút.” Thành Hạ nói, nói xong ý thức được, âm thanh này không phải là giống . . . , nhìn về phía cửa, cây chổi quơ múa trên không trung: “Học trưởng Hành lý! À, thầy Giang.”

Xin hỏi tại sao thầy lại xuất hiện ở đây?

“Không cần khách sáo thế, gọi thầy có vẻ già quá, gọi là Học trưởng thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Lúc này Thành Hạ đang mặc bộ đồ ngủ màu xanh nhạt bằng vải thô in đầy chó SNOOPY, chân đi đôi dép lông to màu nâu nhạt, trong tay quơ cây chổi, nhìn thế nào cũng thấy giống như Tiểu Hầu Tử nhân cơ hội mẹ vắng nhà đại náo Thiên Cung vậy.

“Học trưởng, anh tìm người à?” Thành Hạ hỏi. Hoàn toàn không nhớ ra mình đang mặc cái gì, chỉ tự nhiên buông cây chổi xuống.

“Kiểm tra trước khi nghỉ theo quy định thôi, họ cũng về rồi hả?”

“Vâng, về hết rồi.” Thành Hạ đáp.

“Em chừng nào mới về?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Ngày mai. Học trưởng, anh phải thi à?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ, sắp rồi. Thành Hạ, trước khi đi khóa kỹ cửa sổ nhé, đi đường cẩn thận, lên đường bình an.” Giang Nam Đồng nói, tiếp tục đi tuần tra các phòng khác, trong hành lang truyền đến tiếng chào hỏi của anh và nữ sinh ở phòng khác.

Tiếng của Học trưởng hành lý đúng là diêm dăm, khiêm tốn.

Quét dọn xong, xách cây lau nhà lên mang ra phòng tắm chuẩn bị chà, đến cửa phòng tắm Thành Hạ ngó đầu vào xem xét, muốn đi không đi được, bên trong có một nữ sinh có vẻ như mười năm không gặp gọi cô: “Thành Hạ, nghe nói cậu bị rơi vào bồn cầu hả?”

Vì sao nghe sai đồn bậy thế chứ? Đây chính là lan truyền mấy ngày nay, tới giờ đã biến thành như vậy đấy.

“Không phải là rơi vào, mà chỉ té xuống một phần, một phần nhỏ thôi.” Thành Hạ nói, chà rửa cây lau nhà.

“Đó đúng là buổi tối rung động lòng người ha, ban đêm yên tĩnh, gió bắc gào rít ngoài cửa sổ. . . .” Một nữ sinh đang miêu tả tỉ mỉ.

“Vậy rốt cuộc là yên tĩnh hay là gào rít đây?” Thành Hạ ngắt lời.

“Yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động mới có thể nghe tiếng gió bắc ngoài cửa sổ gào rít chứ. Kết quả là. . . .” Một nữ sinh ngẩng đầu nhìn cô: “Cả tập thể bị thức giấc từ trong mộng đẹp, tiếng kêu thảm thiết và tiếng gió bắc gào rít thảm thiết hợp lại lại càng tăng thêm sức mạnh, đủ để lớn vồn bên tai ba ngày không dứt.”

“Sau này, nếu nghe nói Liêu Trai tuyển diễn viên, cậu nhớ đừng quên nhắc nhở tớ ghi danh nhé!” Thành Hạ giặt xong cây lau nhà, giữ bông lau nhà xuống, lạch cạch xách ra khỏi phòng tắm, phòng tắm đối diện hơi xéo với cửa phòng ngủ, Giang Nam Đồng đang “Tuần tra”, nhìn cô một cái, cười. Thành Hạ cảm thấy nếu cô không trốn nhanh có lẽ anh sẽ từ mỉm cười sẽ phải biến thành cười to mất.

Chưa bước vào phòng ngủ đã nghe chuông điện thoại đang vang lên không ngừng, cho là mẹ hoặc Lâm Phóng, nhưng nhìn thì lại là Tiểu ‘đẹp trai’.

“Làm gì vậy? Nghe thấy sột soạt thế.” Đầu điện thoại bên kia hỏi.

“Làm việc, dọn dẹp. Có chuyện gì không ông Tiểu?” Thành Hạ hỏi.

“Tớ đang nhàn rồi, này nhóc, cậu chưa về nhà chứ?” Tiểu Thanh hỏi.

“Chưa đâu, ngày mai. Tớ nói cậu này, rảnh rồi cậu đi ngủ một giấc đi, đừng làm phiền tớ, đang bận đây, không có việc gì thì cúp máy à. . . .” Thành Hạ còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Có chuyện đấy! Xin bữa cơm đi.” Tiểu Thanh giọng điệu đáng thương.

“You must be kid—ding.” Thành Hạ nói, người cà thê mà lại không có cơm ăn. . . . Nói đùa sao.

Tiểu Thanh nói: “I am not Kidding, I’m Qing Xiao.”

Thành Hạ sững sốt một chút, đợi phản ứng kịp chỉ cảm thấy sau lưng đầy mồ hôi, cô chột hiều tại sao lúc thi Anh ngữ Tiểu Thanh lại ngáy o o - ai bảo bài thi này thường gặp quá nhiều ở cấp hai, cấp ba chứ.

“Mười hai giờ, gặp ở lầu một cầngtin Bắc Uyển, bye!” Thành Hạ bắn liên hồi như nói xong là cúp điện thoại ngay.

Nếu không cúp cô sẽ không nhịn được cười!

Có lẽ, có thể khẳng định một điều là hồi trung học lực học của Tiểu Thanh nhất định không tệ.

19. Chương 10

20. Chương 10

Giặt xong định xách cây lau nhà đi phơi, nhưng nghĩ đến Giang Nam Đồng vẫn còn tuần tra đầu đó, ngộ nhờ lại bị cái giọng oang oang nào truyền đi phiên bản “Rơi bồn cầu” khác nên thôi vậy, quay lại đã, huống chi cũng sắp mười hai giờ rồi.

Vội vàng thay đồ, cầm phiếu ăn chạy xuống nhà ăn, xa xa đã nhìn thấy Tiểu Thanh tay đút túi quần nhìn về phía phòng của họ, thấy cô, lập tức nở nụ cười vô cùng nịnh nọt, giống như chó con đói bụng hai ngày nhìn thấy xương vậy.

“Aizz, chim vì ăn mà chết.” Thành Hạ nói thầm, liếc xéo Tiểu Thanh: “Sao, Tiểu đại gia mà đến tiền ăn cơm cũng không có sao?”

“Một câu khó nói hết.” Tiểu Thanh cố ý than thở.

Tiểu Thanh bưng khay giả bộ đáng thương đi theo phía sau Thành Hạ, Thành Hạ mua ba suất đồ xào, cậu ta không thể không thương, xung phong nhận việc cầm khay đi mua cơm.

Ngồi chỗ chờ, mắt lại nhìn thấy trên khay người quay lại còn có một chai bia nữa.

“Tiểu đại gia, ăn đồ ăn lại còn uống bia, thật biết hưởng thụ à nha?” Thành Hạ cười.

“Không uống một chút thật có lỗi với cậu vì đã mua ba suất đồ xào này.” Tiểu Thanh cũng cười.

“Cậu uống vào mới có lỗi với tiền của chị đây đấy!” Thành Hạ cụp mi mắt xuống. Ôi, nếu là ở nhà thì tốt, có thể cùng Lâm Phóng đi ra ngoài uống rượu, ở trường, cô thường là người ...“không uống được rượu”.

“Hep hời thế? Cậu đừng thấy Tiểu đại gia tớ hôm nay nghèo túng, lấy năng lực của Tiểu đại gia tớ muốn phát tài khó khăn sao? Chỉ tốn mười mấy ngàn của cậu mua chai bia thôi, chờ ngày Tiểu đại gia tớ phát đạt đừng nói một chai, chuẩn bị cho cậu cả hầm rượu cũng được nữa.” Tiểu Thanh nói xong, ực mạnh ngậm bia.

“Vậy thì không trông cậy gì được rồi, đợi khi Tiểu đại gia ngài phát đạt, hay là đưa đủ tiền cơm trước rồi hãy nói.” Thành Hạ nói.

Đang ăn cơm Thành Hạ chợt nhớ tới: “Này, Tiểu Thanh, khi nào cậu về?”

“Nói chuyện này, Tiểu Hạ” Thân thể Tiểu Thanh nhoài về phía trước, Thành Hạ đành lùi về sau dựa sát vào thành ghế.

“Bộ dạng này! Muốn vay tiền sao.” Thành Hạ nói.

“Ai nói với cậu là muốn vay tiền? Tiểu Hạ, tớ nói là có thể cho xin bữa cơm tối nữa không? Ngày mai tớ mới về nhà.” Tiểu Thanh nói.

“Không nói sớm, làm tớ lo lắng! Đang ngon miệng thiếu chút nữa bị dọa rồi.” Thành Hạ tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Sau gáy như bị đập một quyền: “Keo Kiệt là thần tượng của cậu sao. Cậu nói xem, thời gian cậu lẩn lộn với Tiểu đại gia tớ cũng không ngắn, sao lại không học được coi tiền bạc như cặn bã đây?”

“Đừng nói miệng, đối với loại người như cậu, không có đồng nào mà nói lời này nghe quá AQ.” Thành Hạ nói.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa, Tiểu Thanh hỏi cô lúc nào thì về, Thành Hạ bảo trưa ngày mai, Tiểu Thanh liền cười: “Ha ha, vậy sáng mai cũng có đồ ăn rồi, định nhịn đói về nhà rồi tính.”

“Nếu hôm nay tớ về thì cậu định làm thế nào?” Thành Hạ hỏi.

“Vậy thì ngủ thẳng tới ngày mai, nếu đói quá chịu không được thì chạy đến các phòng khác xin cơm, xin không được thì tớ đành uống nước cho no bụng vậy.” Tiểu Thanh nói, như có chuyện riêng: “Ê nhóc, lát nữa cậu làm gì?”

“Đi dạo phố.” Mua quà cho Lâm Phóng.

“Vừa hay tớ cũng không có việc gì, tớ đưa cậu đi. Coi như là báo đáp cậu mời tớ ăn cơm.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ suy nghĩ một chút, cũng được, mua quà cho Lâm Phóng có một bạn nam ở bên cạnh cho ý kiến cũng không tồi.

Siêu thị không xa lắm, đi bộ khoảng 20 phút, vừa ra khỏi cổng trường Tiểu Thanh rất tự nhiên đưa cánh tay lên, một chiếc xe taxi đi tới dừng ngay trước mặt họ. Thành Hạ vội vàng níu cánh tay Tiểu Thanh lại, thuận thế giơ tay khác lên nhìn về phía đường bên kia kêu: “Dì ơi, dì đi thông thả nha!”

Tài xế xe taxi rất bất mãn lườm họ một cái, xit khói về phía sau chạy thẳng.

Tiểu Thanh nghiêng đầu: “Chiều này học được ở đâu vậy? Phản ứng rất nhanh nha?”

“Lại giơ cánh tay lên nữa có thể hiểu rõ, cơm tối đây nha!” Thành Hạ nói.

Trên đường đi, Tiểu Thanh hỏi cô chiều vừa rồi học của ai, Thành Hạ nói nghe được từ chuyện tiểu lâm, ban đầu cho là chuyện tiểu lâm thôi, ai biết đúng phải Tiểu đại gia như vậy nên cô có cơ hội để diễn tập rồi.

Đến siêu thị, đi thẳng lên lầu năm, ở đó có model xe điều khiển từ xa, Lâm Phóng vẫn luôn thích đồ chơi này. Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình, có lẽ không rõ ràng tình hình lắm, vẫn lôi kéo Lâm Phóng giới thiệu đi giới thiệu lại, hơn nữa còn chuyên chọn loại đắt tiền giới thiệu, Thành Hạ đứng ở một bên nhìn sang trong lòng suy nghĩ, nếu như anh chàng bán hàng này biết Tiểu đại gia cơm tối cũng muốn ăn chực thì có thể đuổi cậu ấy đi ra ngoài không.

Tiểu Thanh nghe giới thiệu, thỉnh thoảng nói nhân viên bán hàng đưa kiểu dáng cậu ấy thích cho cậu ta chơi thử, chơi rất là vui vẻ.

Thành Hạ ưng ý một cái giá tiền 1,5 triệu, nói nhân viên bán hàng lấy xuống cho cô thử, bình thường về nhà chơi mấy cái mô hình của Lâm Phóng vì vậy rất thuận tay, so với Tiểu Thanh đi khắp nơi mấp mô tốt hơn nhiều.

“Oa, cậu còn có thể lộn nhào cơ đấy.” Tiểu Thanh nhìn Thành Hạ chơi.

“Tớ cũng lặn lội mà.” Thành Hạ cười nói.

Thử hồi lâu, mang mấy cái ngang giá ra thử một lượt, vẫn cảm thấy chiếc xe điều khiển từ xa màu đỏ Yoko—mo ưng nhất, giá tiền mặc dù hơi cao hơn dự tính, nhưng vẫn cần rằng mua, cho tới bây giờ Lâm Phóng mua đồ cho cô cũng không tiếc tiền, cô làm em cũng không nên keo kiệt nhỏ nhen quá.

Thành Hạ cầm hóa đơn đi thanh toán, để cho Tiểu Thanh chơi thử một chút, nhân viên bán hàng ở bên hâm mộ nói với Tiểu Thanh: “Bạn gái cậu thật tốt, còn chủ động mua cho cậu, bình thường đến chỗ này của bọn tôi đều là bạn gái ngăn không để cho mua.”

Tiểu Thanh cười cười: “Mua cũng là cô ấy chơi, chơi chán mới đến lượt tôi.”

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, cô bé này nhất định là mua cho bạn trai cô, không nhìn ra, bình thường đối với cậu thì cô thật hung dữ nhưng đối với bạn trai mình cô lại thân thiết như thế.

Nghĩ lại, bạn trai của cô, cậu đã từng “nhìn thoáng qua”, vừa cao to vừa đẹp trai, cô đối với anh ta một lòng một dạ thì cũng dễ hiểu thôi.

Thành Hạ thanh toán tiền xong, kiểm tra kỹ một lượt đồ chơi mới để cho gói lại, Tiểu Thanh chẳng cần biết tường tận ra sao, thuận tay xách đi, đồ chơi cũng không nhẹ.

“Mua cho bạn trai cậu à?” Ra khỏi siêu thị, trên đường trở về Tiểu Thanh nhàn rỗi không có chuyện gì hỏi mò.

.

“Đúng vậy.” Thành Hạ trả lời, thiếu chút nữa theo bản năng phản bác.

“Rất hào phóng.” Tiểu Thanh nói.

“Cái đó đúng.” Thành Hạ đáp.

“Sao không thấy cậu hào phóng với tớ như vậy?” Tiểu Thanh nói.

“Cậu cũng không phải là bạn trai tớ.” Thành Hạ nói.

“Chúng ta không phải là bạn thân sao?” Tiểu Thanh liếc mắt.

“Bạn thân là dùng để giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cảm ơn!” Thành Hạ nói.

Còn chưa tới giờ cơm tối, Tiểu Thanh đã gửi tin nhắn nói cậu đói. Kết quả là khi họ đi đến nhà ăn thì đồ ăn còn chưa mang lên. Đang ăn, Tiểu Thanh nói lát nữa ăn xong thì ngồi ở nhà ăn luôn, nếu không lại phải mất công đi ăn khuya lần nữa.

“Ồ, ăn khuya á? Có cần lát nữa sau khi ăn xong, ‘tạị hạ’ mua cho ‘ngài’ phần ăn khuya không vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Được rồi, chẳng qua tớ không quá thích ăn đồ ngọt, mua cho tớ chút trái cây là được.” Tiểu Thanh nói.

“Tiểu Thanh, Thành Hạ!” Có người gọi hai người họ, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là đồng chí Quân sinh.

“Thầy Giang cũng tới ăn cơm à?” Thành Hạ hỏi.

“À? Ha ha, cũng không muốn ăn, nhưng lại quá đói.” Giang Nam Đồng nói.

Ồi, thật ra thì ý của cô không phải là việc có ăn cơm hay không, mà là ăn ở nhà ăn kiểu này đồ ăn rất khó ăn.

Giang Nam Đồng thuận nước đẩy thuyền, ngồi chung bàn ăn với họ, tán gẫu mấy câu ăn xong rồi cũng giải tán.

Sáng sớm hôm sau, lại “bố thí” cho Tiểu Thanh bữa sáng, xong xuôi, Thành Hạ trở về phòng, ngủ luôn tới 10 giờ mới dậy, xách hành lý đi về, cô nói với Lâm Phóng là 11 giờ tối mai thì về đến thành phố H, đến lúc đó cho anh một niềm vui bất ngờ.

Xe lửa lắc lư, Thành Hạ nằm ở giường ngủ không biết trời đất gì, Lâm Phóng nhắn tin cho cô cô cũng không muốn nhắn lại, cuối cùng thì 5 giờ chiều hôm sau cũng tới, gió lạnh thấu xương, Thành Hạ vội vàng bắt xe về nhà.

Đến nhà, bấm chuông cửa nhưng cũng không ai trả lời, nhìn đồng hồ đã hơn sáu giờ rồi, chẳng lẽ chưa về sao?

Đứng đợi một lát, tuy đã mặc áo lông nhưng trời quá lạnh, Thành Hạ thì quá nóng, gọi điện thoại cho Lâm Phóng cũng không thấy nghe, bất đắc dĩ, gọi cho ba cô cũng không thấy nghe, lập tức Thành Hạ hơi lo sợ.

Suy nghĩ một chút, Thành Hạ lại kéo hành lý bắt xe đi tìm Lâm Phóng, có lẽ bây giờ anh đang đi thực tập với thầy ở khoa ngoại, cô đi tìm anh thì tốt hơn.

Kéo valy hành lý vào bệnh viện, phát hiện có chút bất thường, tiếng thét chói tai của mấy chiếc đèn xe cấp cứu đang chớp lóe làm cho người ta vô cùng lo sợ, một nhóm áo blouse trắng đi qua đi lại, âm thanh lẫn lộn “Tránh ra tránh ra, nhanh lên một chút! Chuẩn bị cấp cứu!” ... Tiếng la, có thể thấy được người bị thương được khiêng đi, máu thịt be bét.

Thành Hạ có thể biết vì sao họ đều không nghe điện thoại, lúc này bác sĩ khoa ngoại có lẽ cuống quýt lên rồi.

Tìm một chỗ yên ổn ngồi xuống, trước tiên, Thành Hạ gửi tin nhắn cho Lâm Phóng và ba, hi vọng lát nữa họ có thể nhìn thấy.

Chờ hoài, chờ mãi, điện thoại vẫn không động tĩnh gì. Tay Thành Hạ vịn valy hành lý ngủ gật, điện thoại chợt kêu lên, vào lúc này Thành Hạ cảm thấy chỉ có thể là Lâm Phóng thôi, cộng thêm đang buồn ngủ cho nên bấm luôn nút nghe, nói: “Lâm Phóng, anh hết bận rồi hả? Em đang ở bệnh viện.”

“Này nhóc, cậu làm sao lại nhập viện thế?” Thì ra là Tiểu Thanh.

“Hả? Ai nói tớ nhập viện? Sao tớ không biết?” Thành Hạ lên tinh thần một chút: “Tiểu ‘đẹp trai’, cậu có chuyện gì?”

“Không có việc gì, tại vì ăn chùa của cậu mấy bữa cơm thật ngại, nên vội vàng gọi điện thoại hỏi thăm, nhưng sao muộn thế này cậu còn ở bệnh viện làm gì đó?” Tiểu Thanh hỏi.

“Chờ người, tớ.” Lời nói của Thành Hạ bị một tiếng “Hạ Hạ” cắt ngang, Lâm Phóng mặc áo blouse như gió bay tới, Thành Hạ vội nói với Tiểu Thanh người cô chờ đã đến rồi, cô cúp trước, hôm nào liên lạc lại.

“Hạ Hạ, em chờ lâu rồi hả?” Lâm Phóng vừa nói vừa nhìn đồng hồ, mười hai rưỡi: “Đột nhiên xảy ra tai nạn xe liên hoàn, tới giờ vẫn bận, Hạ Hạ, em ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn, không đói bụng, chỉ buồn ngủ thôi, đưa chìa khóa cho em tự em về nhà, anh và cha giúp xong về nhà sớm, em nấu cơm cho hai người.” Thành Hạ nói. Cũng không quá đói, giờ lại thấy áo blouse của Lâm Phóng không cẩn thận dính vết máu cũng đủ ngán rồi.

“Đến phòng nghỉ ngủ đi, trẻ thế này em về một mình anh không yên tâm.” Lâm Phóng kéo cô đến phòng nghỉ của bác sĩ, bên trong có giường, có điều Thành Hạ vẫn luôn ác cảm với bệnh viện cho nên thà ngồi chơi còn hơn.

Lâm Phóng đang bận rộn, Thành Hạ đã gà gât được một lúc nên không buồn ngủ nữa, may mà cô còn mang theo MP3 và tiểu thuyết, nếu không không biết làm gì cả.

Tiểu thuyết là một quyển về chuyện ma bệnh viện, Thành Hạ đọc một lúc chỉ cảm thấy sau lưng gió mát thốc lên, xem ra ở bệnh viện mà đọc loại truyện này quả nhiên ‘tức cảnh sinh tình’ thật.

Thấy trên đường còn có một bác sĩ chạy qua nên sợ hết hồn, cơn buồn ngủ biến mất, trở mắt chờ trời sáng. Trời đã sáng, Lâm Phóng vẫn không được nghỉ ngơi, chỉ chạy tới đưa chìa khóa cho Thành Hạ để cho cô một mình về nhà trước, nghỉ ngơi cho khỏe.

21. Chương 11

22. Chương 11

Về nhà nhưng cũng không ngủ, Thành Hạ nấu cháo gà cho ba người, đợi cha và Lâm Phóng về hâm nóng lên là có thể ăn. Ăn no lúc này mới buồn ngủ, lên giường đi ngủ vậy. Tỉnh dậy đã hai giờ chiều rồi, trong phòng vẫn yên tĩnh không có một tiếng động, nhưng Thành Hạ cũng quen rồi, từ nhỏ đến lớn mẹ cô thường không ở nhà.

Tới phòng của Lâm Phóng lên mạng, đang nói chuyện vui vẻ với mấy người bạn cũ trên QQ thì chân dung Tiểu Thanh xuất hiện.

“Sao cậu lại đến thành phố H? Không phải nhà cậu ở Trùng Khánh sao?” Kèm theo là khuôn mặt với đầy dấu hỏi chấm ở trên đầu.

“Bà nội tớ nhà ở đây.” Thành Hạ trả lời. Đồ đàn, chẳng lẽ lại không biết nói kiểu quăn thế này sao?

“Thành phố H lạnh lắm phải không?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ chẳng muốn trả lời cậu ta vấn đề này.

“Tương đối lạnh, máy tính của tớ còn phải sưởi trên bếp than mới được đấy.” Thành Hạ nói bầy bạ.

“Cậu đừng ba hoa! Lúc này sao lại làm ỏ ở nhà vậy, không phải anh anh em em với bạn sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“A, tớ đang ở nhà anh ấy, anh ấy đi gọt táo cho tớ.” Thành Hạ trả lời, gửi đi hình ảnh một quả táo.

Tiểu Thanh gửi lại một hình chim cánh cụt lặn lộn cười: “Chính mình cũng là quả táo. Cùng một cội sinh ra giống nhau thôi!”

Thành Hạ khẳng định, Tiểu đại gia chắc là rảnh rỗi quá đây mà.

Chuông cửa vang lên, có lẽ là Lâm Phóng về, Thành Hạ vội vàng tạm biệt với Tiểu Thanh nói gặp lại rồi logout.

Là Lâm Phóng, mang theo một luồng khí lạnh vào nhà: “Hạ Hạ, ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, em nấu cháo gà, có gì không, anh ăn chưa? Ba đâu?” Thành Hạ vừa nói vừa giúp anh treo quần áo lên.

“Có ca phẫu thuật, Hạ Hạ, mức cho anh tô cháo đi, anh đi tắm!” Lâm Phóng đi vào phòng lấy quần áo.

Ngồi ở cạnh bàn ăn nhìn Lâm Phóng ăn như hổ đói, Thành Hạ cầm một quả táo cắn, cô thích ăn nhất loại táo to, màu xanh lá cây trơn bóng này, trên thị trường tuy hiếm, nhưng mỗi lần về Lâm Phóng luôn có thể kiếm cho cô một thùng, ăn thoải mái.

“Lại không gọt vỏ.” Lâm Phóng nói.

“Anh không biết, dinh dưỡng của quả táo này đều ở vỏ đấy.” Thành Hạ nói, cô ghét gọt vỏ quả táo, cảm giác không có thẩm mỹ.

“Vậy em ăn dinh dưỡng đi, đưa phần còn lại cho anh.” Lâm Phóng nói.

“Đợi lát nữa, em đưa tinh chất quả táo cho anh ăn.” Thành Hạ cười: “Lâm Phóng, buổi chiều anh còn phải đến bệnh viện sao? Khi nào ba mới về?”

“Buổi chiều không đi, buổi tối trực đêm, khoảng tối ba mới về.” Lâm Phóng ăn xong rồi Thành Hạ ném cho anh một cái quả táo: “Anh ngủ một chút, Hạ Hạ, em chơi một mình nhé.”

“Anh ngủ đi, em đi siêu thị mua đồ.” Thành Hạ nói, dọn dẹp bát đĩa xong quay lên phòng khách đã thấy Lâm Phóng đã ngủ thiếp đi rồi, cô vừa định đi lấy quà đưa cho Lâm Phóng, nhưng thôi, từ từ rồi đưa.

Chạy về phòng, lấy xe đưa điều khiển từ xa đặt trên khay trà, Thành Hạ dọn dẹp một chút rồi đi.

Siêu thị không xa lắm, người cũng không nhiều lắm, tha hồ trái chọn phải nhìn, chẳng mấy chốc xe đẩy đã đầy, giơ lên bốn túi mua hàng lớn, đi xuống lầu dưới Thành Hạ cảm thấy cánh tay nhức mỗi đầu gối, mắng mình đi ra ngoài mà không suy nghĩ, không có Lâm Phóng xách đồ, không phải cô tự mình gánh hết sao?

Thật vất vả cũng về đến nhà, Lâm Phóng còn ngủ, Thành Hạ nhẹ nhàng, rón rén mang tất cả đồ mua được sắp xếp gọn gàng, sau đó đóng cửa phòng bếp chuẩn bị cơm tối, Lâm Phóng thích ăn thịt gà, lấy chút gà hầm cách thủy với nấm, xào rau nấu canh là xong.

Đang rửa rau cải, nghe tiếng Lâm Phóng gọi cô ở trong phòng khách, mở cửa thì thấy anh đang mở hộp quà xe điều khiển từ xa: “Hạ Hạ, em mua à?”

“Không phải là em mua chẳng lẽ là tiên nữ đưa cho anh sao?” Thành Hạ đi ra, còn đeo tạp dề: “Cái này là mới ra đấy, vẫn quý tác cũ, cho em chơi trước, em chơi chán rồi thì anh chơi.”

“Tiền ở đâu ra mà mua?” Lâm Phóng hỏi.

“Cướp. Nhanh đi rửa mặt cho tỉnh rồi ăn cơm.” Thành Hạ nói.

Sau tiếng nước chảy ào ào, trong chốc lát Lâm Phóng đứng ở cửa phòng bếp: “Hạ Hạ, em về bằng xe lửa à?”

“À” Thành Hạ tùy ý trả lời, suy nghĩ một chút không đúng: “Không có, đi máy bay.”

“Vậy không phải là em ăn trộm vé xe lửa của người ta đấy chứ?” Chiếc vé xe lửa màu hồng phấn lấp ló trong tay Lâm Phóng.

“Hôm qua nhất được, định gài anh trả tiền cho em đấy.” Thành Hạ nói.

“Ngốc, sao không nhất thêm mấy tờ?” Lâm Phóng cười.

“Anh mới ngốc đấy? Em cũng không phải là con cua, một người có thể ngồi mấy chỗ như vậy, diễn trò thì cũng phải làm như thật chứ.” Thành Hạ xào đồ ăn, nói Lâm Phóng đi lấy bát đũa.

Cơm nước xong, Lâm Phóng dọn dẹp một chút rồi đi trực, chỉ còn lại Thành Hạ ở nhà một mình, gọi điện thoại cho mẹ, bà nói phải gần tết mới về.

Cúp điện thoại, đến phòng Lâm Phóng tìm một chiếc xe đưa điều khiển từ xa ra phòng khách chơi, đang cao hứng thì ba Lâm về, trở về từ hôm qua, đây là lần đầu tiên cô gặp ba, có thể là hai ngày nay quá mệt, cô luôn luôn thấy ba phong độ, nhanh nhẹn nhưng bây giờ vẻ mặt uể oải, có vẻ như không còn hơi sức.

“Hạ Hạ, còn chưa ngủ à con?” Ba Lâm cười hiền hòa hỏi cô.

“A, ba, ba ăn cơm chưa vậy?” Giống như trừ câu này cô cũng không biết nói gì với ba.

“Ừ, ăn rồi.” Thành Hạ giúp ông treo đồ lên, thuận tay nhận túi xách của ông đặt trên tủ gần cửa: “Ngày hôm qua bận quá, cho nên ba và anh con không đi đón con được.”

“Vâng, con biết rồi, anh nói với con rồi. Hơn nữa, con cũng lớn rồi, không phải là trẻ con nữa nên không cần đón.” Thành Hạ nói, đi xuống phòng bếp pha trà.

“Ở trong lòng ba, Hạ Hạ vẫn là một cô bé con đấy.” Ba Lâm cười, nhìn bóng dáng con gái bận rộn trong bếp, không tự chủ khẽ thở dài, nếu như năm đó không phải. Aizz, thôi đi.

Thành Hạ với ba vẫn không thân thiết như cha con khác, cho nên ngồi nói chuyện cũng chỉ là một người hỏi một người trả lời, sau đó Thành Hạ giục ba cô về phòng đi nghỉ, mình cũng trốn về phòng Lâm Phóng lên mạng.

Thật vất vả Lâm Phóng mới có ngày nghỉ để đưa cô đi mua máy tính, Lâm Phóng ưng ý một chiếc Apple, Thành Hạ nhìn giá xong thì kéo anh đi, vòng vo cả một buổi sáng mới xong, mua một chiếc Hoàn Cơ, Thành Hạ gơ máy tính lên vỗ vai Lâm Phóng: “Anh này, về sau chia tay là lỗ vốn rồi! Lần này là laptop, nếu sau này em mở miệng nói muốn mua xe, có lẽ anh phải bán mình kiếm tiền đấy ha.”

“Hừ, anh đây thật đẹp trai, nếu bán mình cũng đủ mua biệt thự ở thành phố S cho em đấy, gương mặt này vẫn có rất nhiều người mong muốn.” Lâm Phóng làm như thật.

Thành Hạ kéo cánh tay của anh: “Biệt thự á. không tệ, không tệ, nếu không, anh tìm người mua đi?”

“Bao nhiêu tiền vậy? Séc hay là tiền mặt?” Một âm thanh trong trẻo sau lưng.

“Chị thật nhanh tay đấy!” Thành Hạ cười nói, người này có lẽ là Lâm Phóng biết chứ?

Một bóng hồng hiện ra ngay trước mặt, Thành Hạ lập tức tròn to hai mắt, kinh ngạc, cô gái này thật xinh đẹp, mặt trái xoan, môi anh đào, dù cố ý mang mắt kính đen cũng không ngăn được phong cách hoạt bát của cô, ngược lại lại tăng thêm vẻ phong trần riêng biệt, dáng người cao gầy, cho dù mặc áo lông to xù cũng vẫn nhìn ra được dáng người yếu điệu.

Thành Hạ quan sát cô ta, cô ta cũng quan sát Thành Hạ.

Thành Hạ kết luận một điều, cô gái đẹp này và Lâm Phóng có gian tình.

Còn cô gái xinh đẹp kết luận gì cô cũng không biết.

“Lữ Đồng, bạn tốt của Lâm Phóng.” Người đẹp chìa tay ra, Thành Hạ vội nắm lấy.

“Thành Hạ, . . . của Lâm Phóng”

“Bạn gái!” Lâm Phóng nói tiếp.

“Bạn gái thì bạn gái, nét mặt sao thế, giống như tôi muốn cướp vậy?” Lữ Đồng thân thiết kéo tay Thành Hạ: “Tiểu Hạ, tôi vừa thấy cô đã thấy thân thiết rồi, hôm nào tôi tìm cô cùng đi dạo phố nhé, nhân tiện kể cho cô nghe về khuyết điểm của Lâm Phóng, về sau cô dễ dàng đối phó với anh ấy.”

“Vâng.” Thành Hạ cười nói, cô nhìn Lữ Đồng cũng thân thiết, cô chỉ thích một cô gái cởi mở không kén kiêu như vậy.

“Được rồi, đừng làm hư Hạ Hạ nhà tôi, đi thôi, còn có việc nữa đây.” Lâm Phóng gần như túm Thành Hạ đi.

Ra khỏi điện máy, Thành Hạ kéo tay áo Lâm Phóng: “Mau mau khai ra, có phải có gì mờ ám không?”

“Có cái gì mà có? Anh không muốn tìm một ‘người đàn ông’ để sống cùng.” Lâm Phóng nói, vung tay ấn chiếc máy tính vào tay Thành Hạ, dọc đường Thành Hạ càng không ngừng hỏi, Lâm Phóng vẫn một mực khẳng định không có gì.

“Cô bé, chú thấy bạn trai cháu rất tốt với cháu, không giống kiểu người ngoại tình, cháu đừng đồn ép cậu ấy.” Bác tài chột chen lời.

Thành Hạ hơi sững sốt, còn Lâm Phóng thì cười ngặt nghẽo.

Chuyện này cũng qua đi như vậy, sắp đến cuối năm, ba Lâm và Lâm Phóng cũng bận rộn, Thành Hạ xung phong nhận việc đi mua sắm đồ Tết, mỗi ngày bịch lớn bịch nhỏ mang về nhà, mỗi tối Lâm Phóng trở về nói cô như sóc con tha hạt thông.

Mẹ Thành Hạ cuối cùng cũng tới, trong nhà lập tức liền náo nhiệt, mỗi ngày Thành Hạ lôi mẹ đi đông chạy tây, biến mẹ thành một con sóc lớn, mỗi lần sóc lớn nấu cơm sóc con đều đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng sóc lớn hoa mắt với một đồng gia vị là lúc sóc con ra trận, những lúc này vẻ mặt sóc lớn thật áy náy.

Cùng nhau ngồi ăn bữa cơm tất niên, đột nhiên Thành Hạ cảm thấy rất hạnh phúc, trước kia, khoảng sáu năm đầu, giao thừa cô và mẹ thường ở nhà bà ngoại, khi đó còn nhỏ nên không hiểu, chỉ cảm thấy có thể chơi cùng với cậu và mấy đứa em cũng tốt rồi, sau này lớn lên chút thì cô không thích qua nữa, nhìn người ta hạnh phúc cô càng không thoải mái.

Khi đó lên cấp hai, Lâm Phóng bắt đầu thường xuyên gọi điện thoại cho cô, hơn nữa nghỉ đông và nghỉ hè đều đi Trùng Khánh ở một thời gian, hai anh em mới từ từ thân thuộc lại, Lâm Phóng bắt đầu dụ dỗ Thành Hạ về thành phố H ăn tết, Thành Hạ rục rịch mấy lần nhưng đều bị mẹ không cho nên sau đó mới không nói ra nữa, cho đến năm ngoái, mẹ Thành Hạ chủ động đề nghị ăn tết ở thành phố H, lúc ấy Thành Hạ ngạc nhiên thiếu điều rất cảm xuống mà thôi. Nhưng cô rất vui mừng, cả nhà đoàn tụ rồi, không cần ghen tỵ với người ta nữa.

Theo phong tục, mừng hai Tết phải đi thăm người thân, nhưng năm rồi mẹ Thành Hạ quá mệt mỏi, lúc này cũng không muốn đi nên thôi, Lâm Phóng và ba thỉnh thoảng đi trực, thời gian còn lại cả nhà bốn người đều ở nhà. Thỉnh thoảng, Lâm Phóng và Thành Hạ chơi đua xe, làm cho trong phòng náo nhiệt, chơi xong trên sàn nhà đầy vết bánh xe nhỏ zích zắc, Lâm Phóng và Thành Hạ bị mẹ túm được bắt mỗi người cầm một cái giẻ lau, lau sạch sàn nhà. Nhưng sau đó vẫn không chừa, lại tiếp tục chơi.

Mùng sáu Tết, ba Lâm và Lâm Phóng đều nghỉ, Lâm Phóng đi ra ngoài tìm tài liệu cho nghiên cứu và công việc, bạn học gọi điện thoại hẹn anh tụ tập, hơn nữa nghe Lữ Đồng nói anh có bạn gái, theo quy định của nhóm năm đó ép anh đưa Thành Hạ đi cùng.

Lúc Lâm Phóng nói với Thành Hạ, Thành Hạ đang nằm ở trước máy vi tính chơi trò chơi Zuma của con nít, Lâm Phóng nói xong Thành Hạ cười hì hì nhìn anh: “Đang bận rộn thế này, giúp sao đây?”

“Nói đi, muốn điều kiện gì! Muốn tiền không có, muốn chết không được!” Lâm Phóng nói.

“Anh trai, đừng manh động! Em còn chưa nói gì mà?” Thành Hạ đứng lên khoanh tay lại, một tay sờ lên cằm: “Em nói này Tiểu Lâm Tử, anh xem anh cũng giúp em không ít việc rồi, lần này coi như em báo đáp anh đi.”

“Tạ chủ long ân.” Lâm Phóng chấp tay bái.

“Ừ, ‘ngươi’ lui ra đi, chớ trì hoãn ‘Bổn cung’ chơi Zuma.” Thành Hạ lại ngồi xuống chơi trò Zuma của cô.

“Trời ạ, cứ chơi loại trò chơi Zuma này sẽ lãng phí chỉ số thông minh đấy.” Lâm Phóng nói.

“‘Ái khanh’ đừng lo, ‘Bổn cung’ tự có chừng mực, yên tâm đi.” Đầu Thành Hạ cũng không ngoảnh lại.

23. Chương 12

24. Chương 12

Tụ tập gặp mặt, đơn giản là ăn uống rồi ca hát, những người đàn ông Phương Bắc gặp nhau thì không thể thiếu rượu, ngoài ra còn trêu chọc ‘cô dâu’ của bạn nữa. Gặp mặt lần này, có hai người nữa cũng dẫn theo một nửa kia đến, nhưng độ thu hút của Thành Hạ đã chiếm hơn phân nửa, theo như cách nói của đám anh em: Lâm Phóng từ hồi đi học tới nay rất đào hoa, nhưng Thành Hạ là bạn gái duy nhất anh thừa nhận.

Có điều Thành Hạ thấy, có lẽ họ tò mò vì sao Lâm Phóng lại tìm một cô bé chưa trở mã hân, so sánh với Lữ Đồng đang ngồi đây thì cô giống như người thiếu kẽm, thiếu canxi, chưa lớn.

Dù là nam hay nữ đang ngồi đây thì tửu lượng cũng không tệ, Lâm Phóng đỡ thay cô mấy ly nhưng không chịu nổi họ thay nhau chuốc, biết Lâm Phóng say rượu sẽ bị phát ban, sẽ ói ăm ăm mà còn nhức đầu hai ngày sau, Thành Hạ suy nghĩ mình nên ra trận thôi, nếu đã đóng giả thì nên đóng giả cho tốt, tránh sau này mọi người nói bạn gái Lâm Phóng không thoải mái nhả nhả nhó nhó làm anh mất mặt.

“Lâm Phóng, anh nghỉ đi, em uống!” Thành Hạ cười nói.

Tuy Lâm Phóng biết tửu lượng của cô nhưng không muốn cô uống quá nhiều: “Hạ Hạ, để anh uống!”

Thành Hạ vỗ bả vai anh: “Anh đừng uống, lát nữa còn phải công em về nhà.” Nhìn xung quanh một vòng: “Lâm Phóng, em uống.”

Qua ba tuần rượu, Thành Hạ mặt không biến sắc, cũng uống khá khá rồi, bước đi hơi liêu siêu chân nam đá chân chiêu, bên kia ca hát hình như giọng cũng liên tục méo mó.

“Hạ Hạ, em không sao chứ?” Lâm Phóng lấy chai sữa chua từ trong túi xách cô ra đưa cho cô, mấy chàng trai liên tục lên tiếng:

“Tớ nói này Lâm Phóng, trước kia cũng không thấy cậu săn sóc với anh em như vậy, cậu trọng sắc quên bạn.”

“Anh em là dùng để giúp nhau không tiếc cả mạng sống.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ uống sữa chua ừng ực, cảm giác mình vẫn rất hoạt bát, chỉ là cô biết, không gượng được bao lâu nữa.

Cửa phòng thành linh bị đẩy ra, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút bởi người bất ngờ mở cửa đó.

“Giang. . . . thầy Giang?” Thành Hạ lắp bắp, giọng nói giống như là học sinh cần thuốc ở nhà vệ sinh bị thầy bắt được vậy.

“Hả? Thành Hạ? Thật là trùng hợp!” Giang Nam Đồng vừa cười vừa nói: “Đi nhầm tầng rồi, tưởng đây là 402, không ngờ còn gặp người quen, thật ngại đã quấy rầy.” còn gật đầu ra hiệu.

Mọi người đều nói “Không có việc gì”, nhìn Giang Nam Đồng biến mất phía sau cánh cửa.

Chỉ có Thành Hạ vỗ nhẹ cái trán, thật thần kỳ, ngay ở đây cũng có thể gặp được, chẳng lẽ đúng là đi tìm hiểu gia cảnh sao?

Tiếp đó, có người đưa ra sáng kiến để cho các cặp tình nhân hát đối tình ca, Lâm Phóng xua tay lia lịa: “Cha nhà các cậu, biết rõ tớ hát không được, cố ý hả? Phá đám có phải không?”

“Không hát thì kể chuyện tình yêu, tự chọn đi.” Mọi người đều ồn ào lên.

“Lâm Phóng, chúng ta hát đi, ai nghe thì người đó cố chịu thôi.” Thành Hạ cười, để cho mọi người ghi nhớ âm thanh kỳ dị của anh em họ Lâm, chất lượng bảo đảm, ôm cột nhà cả đời, làm bạn với cơn ác mộng!

Họ chọn bài hát “Người tình tri kỷ” rất hay!

Khi Thành Hạ vừa bắt đầu hát đã thấy vẻ mặt nhiều người rất kinh ngạc, không nhìn được, Thành Hạ cười, vừa cười vừa hát, cuối cùng cô và Lâm Phóng cứ thế biến một bản tình ca ngọt ngào thành khúc nhạc vui.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, lỗi tai cũng không chịu nổi rồi.” Có người bạn lên tiếng tổng kết.

Nhưng thật ra là vui chơi cũng gần đến nửa đêm rồi.

Mọi người vừa nói vừa cười đi ra khỏi phòng, Lữ Đồng kéo cánh tay Thành Hạ đi, vừa ra khỏi cửa Lâm Phóng đã đi tới bên cạnh Thành Hạ, khoác vai của cô, đi tới cửa cầu thang, vừa hay phía trên cũng có một nhóm người đi xuống, trong đó người cười tao nhã lịch sự tiến chân mấy người đó gạt đầu ra hiệu chính là “thầy Giang”, Thành Hạ cũng nhìn thấy anh, một giây sau - Thành Hạ không nói tiếng nào bất tỉnh nhân sự trước mặt mọi người, Lữ Đồng sợ hết hồn, còn Lâm Phóng thì thông dong công Thành Hạ, thấy mọi người kinh ngạc Lâm Phóng lắc đầu một cái: “Bệnh cũ, ‘ngần chén không say’, nhưng ra cửa lại gục.”

“Hiếm có! Hiếm có nha!” Có người gạt gù hả hê.

“Không phải là bị thầy bắt được nên bị sợ chứ!” Có người nhỏ giọng nói.

Bệnh cũ, ngủ một đêm là ổn thôi.

Nhưng buổi sáng, vừa mở mắt đã thấy cha mẹ - người thì chống nạnh, người thì khoanh tay, còn Lâm Phóng thì đứng bên cạnh cúi đầu.

Có vẻ như muốn hợp phê bình đây, Thành Hạ nghĩ, lập tức cự mình quay mặt vào trong làm như vừa rồi mình chỉ vô ý thức mở mắt, bất đắc dĩ, một giây sau chần chập bị xóc hết lên, không có cái gì che nữa, Thành Hạ không trốn được, không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy.

“Mẹ, cha, anh, chào buổi sáng!” Thành Hạ nói.

Kết quả là bị véo tai, nhưng sao cô còn nghe được tiếng kêu thảm thiết của anh trai, cố nghiêng đầu, à, thì ra là cô mẹ đang học lý luận Đặng Tiểu Bình: hai tay đều véo, hai tay đều mạnh mẽ!

Say rượu và dung túng say rượu, kết quả là hai người phải nhảy cóc 50 vòng ở trong phòng khách, sau đó quỳ xuống lau sàn nhà năm lần, giống như Nhất Hưu Ca và Tiểu Diệp Tử công móng lau sàn nhà vậy.

“Hạ Hạ, đầu còn đau phải không?”

“Đã không đau rồi, nhưng giật giật đầu như vậy quá lắc lư nên lại đau.” Thành Hạ nói.

“Anh mời em ăn cơm.” Lâm Phóng nói.

“Tiền mặt ~!”

“0,5!”

“Không giảm giá, nếu không ~” nháy mắt.

“Đồng ý!” Lâm Phóng nói.

Sau khi chịu phạt lao động xong, Lâm Phóng rất phóng khoáng quảng cho cô 5 tờ tiền: “Anh mời em ăn sáng quán bình dân.”

Thành Hạ bị tức cấn răng nghiến lợi.

“Hạ Hạ, thầy Giang đó dạy cái gì?” Hai anh em mỗi người cầm một trái táo to.

“Quần sinh, mới vừa nhận lớp, em thật sự lo, xa xôi vạn dặm mà cũng có thể gặp được.” Thành Hạ nói, xem ra thầy Giang có ấn tượng không tốt đối với người sinh viên và một đám người tụ tập say rượu này rồi.

“Thảo nào anh thấy trẻ thế. Có điều . . .” Lâm Phóng bóp đầu của cô: “Mới vừa nhận lớp mà đã nhận ra em? Có vẻ rất quen thuộc đấy nha.”

Thành Hạ nghe thế hiểu ra, lên tiếng tổng kết: “Thầy Giang rất tốt, nhả nhận lại có phép tắc.”

“Ừ, không tệ, chỉ là lớn hơn em sáu tuổi, quá già.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ chút nữa bị miếng táo nghẹn chết, ho đến mặt đỏ bừng cuối cùng cố gắng nuốt xuống: “Anh đúng là người có suy nghĩ đen tối đấy? Bọn em rõ ràng là quan hệ thầy trò trong sáng, thôi, nói anh cũng không hiểu đâu.”

Dường như muốn chứng minh lời nói của Lâm Phóng vậy, ngày hôm sau Giang Nam Đồng gửi tin nhắn tới, đầu tiên là ân cần hỏi thăm cô tỉnh rượu có nhức đầu không? Thành Hạ nói không nhức, không việc gì.

Giang Nam Đồng lại nói “Không việc gì hả? Vậy thì tốt, vừa hay anh cũng ở thành phố H, thuận tiện đi thăm hỏi các gia đình.”

Thành Hạ cầm điện thoại di động, tán loạn ở trong phòng, đi thăm hỏi các gia đình sao? Đây là chuyện hồi trước thôi, đi thăm hỏi các gia đình à, đại diện tố cáo Thật là đáng sợ.

“Hạ Hạ, con làm gì đấy, loạn xì ngầu lên vậy?” Mẹ Thành Hạ xem TV bị cô chặn lại.

“Không có gì ạ.” Thành Hạ nói, lại vào phòng mình ngồi ngẫm nghĩ, mãi lâu mới gửi tin nhắn: Thầy Giang, trong nhà em hiện tại không tiện lắm, nếu không, đi thăm hỏi các gia đình chỉ phỏng vấn em được chứ?

Tin nhắn gửi lại rất nhanh: “Như vậy cũng được! Gặp ở đâu đây?”

Thành Hạ thở phào nhẹ nhõm suy nghĩ hồi lâu, đối với thành phố H cô cũng không quen thuộc lắm, chỉ đi qua trung tâm thành phố, vì vậy hẹn ở đó đi.

Nhìn cô cuống cuống thay quần áo, mẹ Thành mặt khó hiểu: “Hạ Hạ, con đi đâu vậy?”

“Không có gì, con nóng, ra ngoài đi dạo một chút thôi.” Thành Hạ nói.

Bên ngoài rất lạnh, gió lớn, Thành Hạ tỉnh táo quàng thêm chiếc khăn to, mặc dù màu sắc và áo lông quả thật có chút không hòa hợp, nhưng ai thèm quan tâm chứ? Trời này quá lạnh nếu không muốn bị đông lạnh thì ngu mới cần hài hòa.

Run lập cập vọt vào quán cà phê chọn chỗ ngồi xong, nhìn xung quanh một lượt liền nhìn thấy Giang Nam Đồng đang nhấp nhệ ly cà phê gần cửa sổ bên kia, mặt trời mùa đông ở Phương Bắc mặc dù không ấm áp lắm, nhưng lại rất sáng, chiếu vào áo len màu trắng của Giang Nam Đồng trông như sáng hơn, rất chói mắt.

Thành Hạ moi ruột gan tìm ra một từ để hình dung “Đẹp trai”, nếu như trước mặt còn phải thêm một từ để hình dung thì đó chính là “Má ơi! Thật quá đẹp trai”!

“Thành Hạ!” Giang Nam Đồng nhìn thấy cô, đứng lên chào hỏi với cô.

Chuyển qua ngồi xuống đối diện với anh, tạm thời để trai đẹp qua một bên, cầm khăn quàng cổ, cởi áo lông, để gọn gàng bên cạnh rồi hỏi: “Thầy Giang, chờ lâu rồi ạ?”

“Không lâu lắm, dù sao anh cũng không có việc gì, cho hết thời gian.” Giang Nam Đồng nói.

Lời này là sao?

“Thầy Giang, vì không có chuyện gì làm muốn cho hết thời gian nên thầy đi thăm hỏi sao?” Thành Hạ hỏi, làm hại cô còn có chút lo lắng đề phòng ấy.

“Nói như vậy có vẻ anh không yêu quý công việc của mình, phải nói là anh đang thời gian nghỉ phép nên đi thăm hỏi.” Giang Nam đồng nói.

“Về bản chất không phải đều như nhau sao?” Thành Hạ nói.

“Năm đó lúc Tăng Quốc Phiên và Thái Bình Thiên Quân tổng tác chiến bị thua trận, cầu viện với triều đình, trong sổ còn viết câu ‘quân thần cứ đánh cứ bại’, cấp dưới của ông ta đề nghị ông ta đổi thành ‘khi bại khi thắng’, vua Hàm Phong xem xong không chỉ không trách anh đánh thua trận, còn cảm thấy anh trung dũng có thể khen, kém một chữ trị giá Vạn Kim, bản chất thì như nhau, nhưng hiệu quả lại không giống nhau, đây là nói chuyện nghệ thuật.” Giang Nam Đồng nói.

“Thầy Giang, không phải là thầy đang dạy sinh viên em học chút lời nói giả dối bề ngoài đấy chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Ha ha, những thứ này quá cao siêu, chỉ sợ em học không được thôi.” Giang Nam Đồng cười: “Ăn gì?”

“Thầy Giang, đến thành phố H còn ăn đồ ăn Tây quá thiệt thòi rồi, không giàu dinh dưỡng lại đắt, mấu chốt là còn ăn không đủ no.” Thành Hạ nói, người phục vụ đứng bên cạnh chờ chọn món nhỏ giọng ho khan một cái, Thành Hạ lập tức nói: “Thật ngại quá, mình không nhìn thấy bạn đứng ở đây.” Đứng ở trên đĩa bàn người ta lại phê phán trắng trợn quả thực là. sai lầm cấp thấp.

“Hướng dẫn du lịch Thành có đề nghị gì hay?” Giang Nam Đồng hỏi, buồn cười, khoe miệng nhếch lên thật đẹp trai, cộng thêm ánh sáng mặt trời hắt lên làm cho anh càng có vẻ đẹp trai.

“Đã đến đây rồi, thầy Giang, trước tiên thầy hãy uống hết cà phê đi đã, đừng lãng phí.” Thành Hạ vừa nói vừa bắt đầu mặc áo khoác, quàng chiếc khăn quàng cổ màu xanh nhạt to xụ lên.

“Có đồ ăn ngon thì không nên uống cái này chiếm dung lượng.” Giang Nam Đồng từ từ đứng dậy mặc áo khoác dạ ngoài màu đen lông cừu vào.

Aizz, trai đẹp vẫn là trai đẹp, không mặc áo dạ đã đẹp, mặc vào lại càng đẹp thêm! Đừng hiểu lầm, cô nói là chiếc áo khoác.

Thành Hạ nghĩ, Lâm Phóng mặc cái kiểu dáng này cũng không tồi.

25. Chương 13

26. Chương 13

Nơi Thành Hạ muốn đi cách quán cà phê không xa, chỉ đi qua một lối đi bộ ngầm rồi đi dọc theo đường cái queo trái là tới. Trên lối đi bộ, người đi đường không ít, mọi người đều hớn hở.

“Rất có không khí năm mới.” Giang Nam Đồng nói, hai tay dút ở trong túi áo nhìn trái nhìn phải, cực kỳ thông dong.

“Vâng. Đúng vậy, em cảm thấy không khí đón Tết ở đây càng náo nhiệt hơn.” Thành Hạ nói: “Thầy Giang, thầy đến thành phố H ăn tết à?”

“Anh và cha mẹ tới thăm nhà bạn ông ấy, thuận tiện du lịch năm mới luôn. Em thì sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Em à, em cũng có người thân ở đây!” Thành Hạ cười nói, ba cô, anh trai cô coi như là người thân chứ.

Len lén liếc Giang Nam Đồng một cái, anh hỏi như thế chứng tỏ là anh không có xem qua hồ sơ của sinh viên đúng không? Không biết trong hồ sơ công khai của cô, rụt rè viết ba chữ “Mồ côi cha” sao?

Vào quán thịt nướng kiểu Hàn, lúc này không ít người, may mắn còn có bàn ăn vừa mới để trống, vị trí thật đẹp.

Lại cởi áo lông và khăn quàng một lần nữa.

“Chiếc khăn quàng cổ này rất đặc biệt, nhưng có vẻ không hợp với phong cách của em.” Giang Nam Đồng nói.

“Của mẹ em, rất ẩm áp.” Vừa nói chuyện, nhân viên phục vụ mặc trang phục dân tộc đặc sắc đang cầm thực đơn đã đứng ở bên cạnh, mặc dù Thành Hạ tới ăn rồi, nhưng cũng không thể quyết định thay cho nên để Giang Nam Đồng tự xem muốn ăn gì.

Coi như làm chủ, cô mời khách đi, tiền mừng tuổi năm nay kha khá, lại không đi ăn chơi cùng Lâm Phóng.

“Thầy Giang, không biết lần viếng thăm này muốn tìm hiểu chuyện gì ạ?” Thành Hạ hỏi mặc dù cô vẫn tin chắc rằng thầy Giang tuyệt đối là quá rảnh rỗi tìm người giết thời gian, nhưng dù sao vẫn muốn hỏi.

“Tùy tiện đi xem một chút, để tình cảm thầy trò gần hơn thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Ôi!

“Thầy Giang thật là tận tụy với công việc đấy!” Thành Hạ nói.

“Ôi, học được ngôn ngữ nghệ thuật nhanh thế, trẻ con dễ dạy!” Giang Nam Đồng mỉm cười.

“Lời này nghe có chút ‘minh bao ám biếm’*.” Thành Hạ nói.

(*Bề ngoài thì khen ngợi nhưng bên trong lại ngầm châm biếm)

Một bàn đầy thịt và đồ ăn đã được bưng lên, Thành Hạ thấy sắp chảy nước miếng tới nơi, đôi đũa vươn ra lại rút về: “Thầy Giang, mời thầy ăn trước.”

Bị thức ăn ngon làm cho mờ mắt, thiếu chút nữa cô quên cả ‘tôn sư trọng đạo’, cũng may kịp thời ‘ghìm cương bên bờ vực thẳm’.

“Anh còn muốn học em xem ăn thế nào, tránh mất mặt, không phải em ép buộc anh đấy chứ?” Mặc dù Giang Nam Đồng nói như vậy, nhưng vẫn động đũa, lúc đi về phía bên này ngồi, anh đã nhanh chóng quét mắt xem người ta ăn thế nào, nếu không nhìn, có lẽ có miếng thịt chịu khó suy nghĩ một chút cũng biết ăn thế nào.

Anh động đũa, tự nhiên Thành Hạ làm theo, chỉ là - động tác có vẻ nhanh hơn so với Giang Nam Đồng.

“Trong Võ hiệp có Phật Sơn Vô Ảnh Cước, em đây là Trường Bạch Vô Ảnh đũa à?” Giang Nam Đồng cười hỏi.

Miếng thịt nướng nóng hổi thơm ngát đang nuốt đến cổ họng Thành Hạ, từ từ nuốt xuống rồi uống ngụm coca nữa: “Lúc ăn, phiền thầy Giang đừng nói chuyện cười, gây cản trở an toàn tính mạng, thời gian giải trí lùi lại tới một giờ chiều đi.”

“Anh tập nuốt trước.” Giang Nam Đồng bâng quơ một câu.

Đạo hạnh, đây chính là đạo hạnh.

“Tập nuốt xong rồi sao nữa? Thầy Giang à, em thật sự vô cùng đói.” Đôi đũa của Thành Hạ đang gắp một miếng thịt do dự có nên ăn luôn hay không.

“Ừ, xong rồi, ăn đi.” Giang Nam Đồng nói.

Một bữa cơm, Giang Nam Đồng ăn không nhiều lắm, Thành Hạ thì ăn được không ít, nếu có phân chia, đại khái là chia 3:7.

“Thầy Giang, ăn không ngon hả? Sao thầy ăn ít thế ạ?” Thành Hạ hỏi.

“Buổi sáng, trước khi ra ngoài mới vừa ăn sủi cảo, ăn hơi nhiều nên giờ vẫn chưa đói.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ lại nói: “Vậy sao thầy không nói, nếu nói thì em ăn tạm gì đó là được.”

Thật là áy náy, lôi kéo một người đã ăn no vào nhà hàng còn ăn món dầu mỡ như vậy, đây không phải là cố ý đối xử tệ với người ta sao?

“Anh cho là em muốn lôi kéo anh đi uống rượu, không nỡ từ chối.” Giang Nam Đồng nói.

Nói đến uống rượu, Thành Hạ nhìn cái ly đồ uống hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Thầy Giang, thật ra thì bình thường em không uống rượu, ngày hôm qua vì giúp anh của em một tay, nếu anh ấy uống rượu là phát ban, lại còn khó chịu hai ba ngày sau nữa.”

“Anh của em á?” Giang Nam Đồng nhẹ nhàng lắc ly đồ uống, nhìn chất lỏng nâu đỏ đầy bọt khí.

“Ngày hôm qua thầy thấy ai công em đi? Đó chính là anh em, nhưng mà anh ấy ở với cha em, còn em ở với mẹ.” Thành Hạ nói.

“Anh em nhà em lớn lên có chút giống nhau.” Giang Nam Đồng nói.

Nói tới đây, Thành Hạ không nhịn được cười: “Tụi Lâm Lâm còn nói, em và Lâm Phóng có tướng phu thê, ha ha, làm em cười muốn chết rồi.”

“Đóng vai người yêu lẫn cho nhau, sợ chuyện tình cảm phiền phức hả?” Giang Nam Đồng nói.

Đang cười, Thành Hạ sững sốt một chút: “Chuyện này, cũng không có cần nhắc qua, có lẽ là vậy.”

Bả vai bị người từ phía sau vỗ một cái, Thành Hạ giật mình quay đầu lại nhìn, là Lữ Đồng, hôm nay thay một chiếc áo khoác dạ lông cừu màu trắng, cắt may vừa vặn, dáng người hoạt bát nhìn thật tròn vẹn.

“Này, Thành Hạ, người này là thầy Giang đúng không? Xin chào, tôi là Lữ Đồng, bạn học của bạn trai Thành Hạ.” Lữ Đồng thoải mái chào hỏi, rồi lại quay lại nói với Thành Hạ: “Thấy hai người ở đây nên tới chào hỏi, định hai ngày nữa tìm em đấy, cũng may hôm nay không có tìm, như vậy đi, mấy ngày nữa nhé, trước khi em đi được không?”

“Vâng! Chị cũng tới ăn cơm à?” Thành Hạ hỏi.

“Coi như là vậy! Chị đi trước, còn có chút việc muốn làm, từ từ ăn nha.” Lữ Đồng nói, sau đó đi ra cửa như một cơn gió.

“Phụ nữ Phương Bắc quả nhiên rất cởi mở.” Giang Nam Đồng tán dương.

“Vâng, em cũng rất thích chị ấy, hi vọng chị ấy làm chị dâu của em, chị ấy và Lâm Phóng ở chung một chỗ khẳng định là siêu thú vị luôn.” Thành Hạ nói.

“Hiện tại, rõ ràng cô ấy cho rằng em là bạn gái Lâm Phóng, chỉ sợ bọn họ rất khó tiến thêm một bước phải không?” Giang Nam Đồng nói.

“Hai ngày nữa em sẽ nói cho chị ấy biết, giúp chị ấy hoàn thành kế hoạch lâu dài theo đuổi anh em. Anh Lâm Phóng, mặc dù có chút cố chấp, nhưng kết hôn nhất định là một người chồng tốt, vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, quan trọng nhất là lấy anh ấy thì sức khỏe được bảo đảm!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng chỉ cười cười, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ lầu dưới, cô gái gọi là Lữ Đồng đang mở cửa chiếc xe lớn, hơn nữa lúc này cô ấy từ khu làm việc đi tới chỗ Thành Hạ, Quản lý nhà hàng đi theo phía sau.

Cơm nước no nê xong cũng đến thời gian trò chuyện, Giang Nam Đồng nói anh quên từ rồi, đợi tìm lại bản thảo xem lại đã rồi nói. Bởi vì thời gian ăn cơm cũng không ngắn, cho nên muốn tính tiền đi về, Thành Hạ nói cô mời khách, cảm ơn sự quan tâm của thầy với sinh viên, hướng chi cô là chủ nhà, cũng muốn làm một chủ nhà tận tình, Giang Nam Đồng đồng ý, kết quả là đi tính tiền thì cô bé thu ngân nói đã thanh toán rồi. Về phần ai thanh toán, cũng không nói cho họ biết.

“Là Lữ Đồng sao?” Ra khỏi quán ăn Thành Hạ đoán.

“Có lẽ là vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Woa, chị Lữ Đồng là chủ nhà hàng này sao, woa, trẻ tuổi xinh đẹp còn có sự nghiệp của mình!” Thành Hạ đi ở lề đường – thông thường đường ở thành phố H có hình răng cưa.

“Hâm mộ sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Dĩ nhiên, có sự nghiệp có nhiều cảm giác thành công.” Ngẩng đầu nhìn mặt trời: “Nếu như mà em là trái đất, sự nghiệp của em chính là mặt trời!” Bởi vì ngẩng đầu không nhìn dưới chân, khi kịp phản ứng thì

nhận ra mình đang đứng chênh vênh sắp đắm lên vùng nước đục đang đóng băng, không biết người đàn ông lịch sự bên cạnh này có tốc độ anh hùng cứu mỹ hay không.

Khí lạnh ào vào trong ngực, chớp mũi cũng đều là khí lạnh, trước mắt tối sầm.

Aizz, ngã xuống đoạn đường này thì thật là . . . , nhưng cũng may, anh hùng cứu mỹ nhân cũng xuất hiện.

“Trái Đất, em không sao chứ?” Giang Nam Đồng hỏi.

Phốc!

“Không sao ạ, Trái Đất là rất kiên cường.” Thành Hạ thoát khỏi lồng ngực Giang Nam Đồng hỏi “Xin hỏi cao tính đại danh ‘hiệp sĩ’ ạ? Hôm nay nhờ gặp được ‘hiệp sĩ’ nếu không đã bị hủy hoại dung nhan rồi, ngày khác nhất định tới cửa bái tạ.”

“Không dám xưng hiệp sĩ, tại hạ tính Ngân tên Hà Hệ. Nếu các hạ có thịnh tình như thế tại hạ sẽ ở nhà giết gà nấu rượu, chờ đại giá.” Giang Nam Đồng nói.

Tính Ngân tên Hà Hệ? Hệ Ngân Hà?

Cô nói mình là Trái Đất, còn anh lại nói mình là Hệ Ngân Hà - đây không phải là rõ ràng.

“Hệ Ngân Hà đại hiệp, người không thể kỳ thị giới tính! Ta là Trái Đất, nên người cũng là hành tinh à?” Thành Hạ hỏi, ngẩng đầu ngược sáng nhìn Giang Nam Đồng.

Giang Nam Đồng suy nghĩ một chút lại nói: “Hệ Ngân Hà cũng chỉ là bút danh hành tẩu giang hồ của tại hạ, thật ra thì tại hạ họ Mộc tên Tinh.”

“Người.” Thành Hạ vỗ vỗ trán: “Là hành tinh người đều chọn hành tinh lớn nhất đó”

“Anh chỉ cần cứ theo tỉ lệ đầu chúng ta để quy đổi thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ cụt hứng!

Tiếp tục đi tới trạm xe buýt, Thành Hạ chợt nhớ tới câu chuyện cười: “Sao Mộc, em nói câu này, thầy phiên dịch ha.”

“Xin mời Trái Đất.” Giang Nam Đồng nói, nghiêm trang.

“Bắt siết cái dập đầu đường cái hình răng cửa thượng tạp khoan khoái da.” Thành Hạ nói. Rất nhiều người nghe được câu này tiếng phổ thông phiên dịch đều muốn cười quất tới.

“Phiên dịch thành cái gì?” Giang Nam Đồng vẻ nghiêm trang.

“Tiếng phổ thông!” Thành Hạ nói.

“Nếu như Trái Đất em là mùa Hạ quỳ tại đường cái hình răng cửa, có lẽ đầu gối cũng sẽ rách da.” Giang Nam Đồng nói.

“Woa? Thầy phiên dịch được à?” Thành Hạ ngạc nhiên: “Là ai kể cho thầy sao?”

“Đây không phải là một câu nói nổi tiếng tiêu biểu nhất thành phố H sao? Trên web có.” Giang Nam Đồng hỏi.

“A, thì ra là việc tuyên truyền ngôn ngữ thành phố H chúng ta làm tốt như vậy.” Thành Hạ nói.

“Đúng vậy, người địa cầu ai cũng biết rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Xe buýt tới, Thành Hạ hỏi Giang Nam Đồng đi chuyến xe nào, anh nói đi chuyến xe ở đây luôn, nói cô cũng đi chuyến này, vừa đúng thuận đường, hai người lên xe vừa hay còn chỗ ngồi trống, ngồi xuống, Thành Hạ lấy tay xoa lớp hơi nước phủ trên cửa sổ thủy tinh, thật vất vả mới tạo ra được một ô trong suốt có thể nhìn ngoài cửa sổ.

“Chỉ có điểm này là không được, trên xe không có điều hòa, hàng năm mùa đông đi xe buýt cũng phải tự mình ra tay dọn dẹp.” Thành Hạ nói.

“Tại sao?” Giang Nam Đồng kỳ quái.

“Nhìn chăm chăm trong xe sẽ say xe.” Thành Hạ nói, nghiêng đầu ngả ra chỗ có ánh nắng nhìn ra phía ngoài, ánh mặt trời chiều xuyên qua thủy tinh chiếu vào gò má và tai của cô, làm cho chúng thêm hồng như vỏ quýt, cùng với chiếc khăn quàng cổ to xụ màu xanh nhạt thật là quá đối lập.

“Thầy Giang, thầy xuống đâu vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Điểm cuối.” Giang Nam Đồng nói, dưới chân quả nhiên bắt đầu lạnh như băng.

“Em cũng xuống ở điểm cuối. Ồi, xem ra chúng ta ở không xa nhau.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười cười, so với thành phố S thì không xa, anh chạy xe lượn quanh nửa vòng là có thể đi về.

Chờ xe đến điểm cuối, Giang Nam Đồng cảm nhận được chân mình như không có tri giác nữa, động tác bước xuống xe có chút mất tự nhiên, Thành Hạ nhìn anh, lại nhìn xuống chân: “Aizz, vừa tới Trái Đất của chúng em chưa quen nhiệt độ này hả? Nhanh thôi, hãy dùng sức hít hơi sau đó nâng cao chân đạp xuống.”

Giang Nam Đồng nhìn nhìn cô lắc đầu một cái: “Em cũng muốn bán gậy cho anh à?”

“Nhanh lên một chút giẫm đi, nếu không thực sự phải mua gậy đấy.” Thành Hạ nói, vừa đúng lúc cô cũng giẫm chân vận động cho ấm.

“Em ăn kẹo hồ lô** không? Nghe nói mùa đông ở Phương Bắc, kẹo hồ lô ăn ngon nhất.” Giang Nam Đồng hỏi, nhìn sạp bên cạnh, trên đó cắm đầy từng xiên từng xiên một mứt quả.

(**Kẹo hồ lô: là một loại mứt làm từ trái cây khô hoặc tươi đều được, phủ bên ngoài một lớp đường mạch nha rồi rắc mè/vừng lên. Xiên thành từng xiên dài ngắn tùy theo giá tiền. Kẹo hồ lô còn được gọi là mứt quả.)

“A, thầy ăn đi, em rất sợ kẹo hồ lô.” Thành Hạ nói.

“Tại sao?” Giang Nam Đồng nghi ngờ.

“Lúc còn nhỏ, em ăn kẹo hồ lô quá vội, làm cho hai môi dính lại với nhau, khi mở được ra thì bị dính mất một lớp da, đau chết đi được.” Thành Hạ nói.

“Sao em lại tham ăn như vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Trẻ người non dạ! Không đề cập tới cũng được!” Thành Hạ xua tay.

“Em không phải về nhà sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Thầy còn phải đổi xe à?” Thành Hạ hỏi.

“Anh thuê xe, sẽ đến nhanh thôi, em đi về đi.” Giang Nam Đồng nói.

“Vây chờ thầy lên xe trước, em có thói quen là người đi cuối cùng.” Thành Hạ nói.

“Thói quen của chúng ta hình như giống nhau, nếu không, như vậy đi, hai chúng ta cùng đi, nếu như gặp xe thì đi trước.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ đồng ý, không vì cái gì khác, thời tiết này, đi bộ một chút có thể giãn gân lưu thông máu giúp ấm áp hơn.

Kết quả là xe taxi tới trước, Giang Nam Đồng lên xe, nhìn kính chiếu hậu thấy Thành Hạ đang vẫy tay từ biệt anh, mặt đỏ lên như quả táo, chiếc khăn xanh nhạt to xụ trên cổ có vẻ càng nhạt hơn, còn nhe răng cười một cái trông hàm răng thật trắng.

27. Chương 14

28. Chương 14: Chương 14

Khi Thành Hạ về, Lâm Phóng và cha còn chưa về, mẹ Thành đang chuẩn bị cơm tối, làm cho phòng bếp lênh láng, nhanh nhẹn thay đồ đi giúp mẹ, mẹ hỏi cô đi ra ngoài với ai, Thành Hạ khai báo đầu đuôi ngọn ngành - vốn là cô cũng không cho đây là chuyện không thể nói.

“Đi thăm hỏi các gia đình à? Sao con không mời thầy đến nhà?” Mẹ Thành hỏi.

“Rất kỳ cục! Mẹ, con gái mẹ lớn rồi, qua tuổi bị tới gia đình thăm hỏi rồi, mà có lẽ, chính là thầy ấy mới đến nên hơi rảnh rỗi, rất may gặp được người quen là con đây.” Thành Hạ nói qua rồi chợt nghĩ đến Lữ Đồng, liền như tên trộm theo sát mẹ nói, nói xong thì mặt mày hớn hở lại còn thêu dệt thêm.

“Nghe con nói như vậy, cô gái này ngược lại rất không tệ, anh con có thể xứng với người ta sao?” mẹ Thành hỏi.

“Nói chuyện này, mẹ coi anh Lâm Phóng như con cóc ăn thịt thiên nga vậy.” Thành Hạ cười.

“Cái con bé này, cứ ‘Lâm Phóng! Lâm Phóng!’ không biết lớn nhỏ gì, người ngoài nghe thành cái gì? Về sau đừng nói thế.” Thịnh mẹ hạ lệnh.

“Dạ.” Thành Hạ tùy tiện trả lời một tiếng.

Cơm tối, Lâm Phóng bị mẹ hỏi han, anh vừa nói qua không có gì vừa hung ác trừng mắt với Thành Hạ.

“Mẹ, mẹ xem đi, Lâm Phóng trừng con kìa, con cảm thấy ở đây nhất định có quỷ, trùng tim Lâm Phóng rồi.” Thành Hạ vừa nhìn nhưng vẫn không quên rướn thêm chút dầu.

“Tiểu Phóng, tuổi của con cũng nên tìm bạn gái rồi, nếu là cô gái không tệ, con đưa về ra mắt một chút coi.” Mẹ Thành nói.

Bà Lâm cũng thêm vào: “Con bé Lữ Đồng này cũng không tệ.”

“Vâng, không tệ, tự nhiên, cởi mở, còn xinh đẹp nữa. Lâm Phóng, anh theo đuổi đi.” Thành Hạ nói.

“Hạ Hạ, nói thế nào!” Mẹ Thành quay đầu lại quát lớn cô, lúc này Lâm Phóng cười.

Mấy ngày sau, Lữ Đồng cũng không tìm cô đi dạo phố, có lẽ là rất bận, Thành Hạ cũng chẳng để ý, chỉ là lúc sắp đi nhờ Lâm Phóng truyền đạt lời chúc phúc năm mới cho chị ấy, Lâm Phóng nói mặc kệ cô.

Hết Tết rồi, mẹ con Thành Hạ phải về Trùng Khánh, trước khi cô đi mấy ngày, Thành Hạ hé cửa nghe lén, hình như nghe bà nói về làm thủ tục gì đó, Thành Hạ đoán đại loại là chuyển công việc về thành phố H, nói thật cô không nở rời căn nhà kia, thời gian ở cũng dài nên so với nơi này tình cảm nhiều hơn, nhưng tuổi mẹ ngày một nhiều lên, cũng nên có nơi nương tựa để bà dựa vào nghỉ ngơi một chút, huống chi chỉ là đầy nắp chai rượu đã mở vào với chai mà thôi.

Quay về bằng máy bay, Thành Hạ dựa vào cánh tay mẹ.

“Mẹ, chúng ta định chuyển về sao? Nhà bán đi à?” Thành Hạ hỏi.

“Căn nhà ở Giang Cảnh tốt như vậy bán đi cũng rất tiếc, nếu không bán, sau này cha con về hưu chúng ta sẽ tới Trùng Khánh dưỡng già, ở đây có sông có núi rất thoải mái.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Mẹ, mẹ và cha con.”

“Hạ Hạ, có một số việc con không cần biết quá trình, chỉ cần biết kết quả là được, giống như khi con mua một căn nhà vậy, chẳng lẽ ngày ngày nhìn chăm chăm họ xây từng viên gạch, lợp từng viên ngói sao? Chỉ cần biết làm xong có thể ở là được.” Thành Hạ mẹ nói.

“Nhưng ít ra cũng phải có ‘Hồ sơ nghiệm thu’ và ‘Cam kết chất lượng ngôi nhà’ chứ?” Thành Hạ nói.

“Không có lỗi lớn là có thể tiếp nhận được. Không ảnh hưởng đến việc sử dụng là được, những chỗ nhỏ tự mình sửa chữa.” Thành Hạ mẹ nói.

“ Vâng.” Trong cổ họng Thành Hạ phát ra một âm.

Trong lòng hoang mang, có chút cảm giác không chân thật.

Lại tới ngày tựu trường, đã là nửa học kỳ sau năm thứ hai đại học rồi, bấm ngón tay tính toán, mới qua một học kỳ mà cô có thể thăng cấp làm ‘ma cũ’ rồi. Tất cả mọi người không thay đổi nhiều, không muốn nói là không có thay đổi gì, phẳng phất hình như là tóc cũng dài ra một chút vậy, ngoại trừ Phương Ngu, cô gái này không biết sao lại không thích tóc dài nên cắt thành tóc ngắn, cùng “độ dài tri thức” với Thành Hạ.

Tiểu Thanh khá là tiếc.

“Phương Ngu, cậu nói xem, cậu là cô gái xinh đẹp vì sao muốn học con nhóc này vậy? Cậu ấy, tóc ngắn mặc kệ tóc ngắn, còn cậu rất đáng tiếc, đây không phải là phá hủy phong cảnh của khoa Kiến trúc năm 2 chúng ta sao?”

Cốc cốc! Thành Hạ gõ cái bàn: “Ông Tiểu, cái gì gọi là tóc tôi ngắn mặc kệ tóc ngắn vậy hả? Làm phiền đến ai chứ?”

“Cô nhóc cậu để tóc dài. trông không hài hòa, dài ra trông như rau diếp vậy, mà mầu chốt là, có dài như rau diếp cũng không có ‘hoàng tử’ nào tự nguyện vượt đầu.” Tiểu Thanh nói.

“Nhắc nhở cậu này, hoàng tử của Thành Hạ rất đẹp trai, phóng tầm mắt nhìn khắp ngành Kiến trúc không có người nào vượt qua được đâu. Tớ muốn Thành Hạ cũng đừng nuôi dài lại, kéo một đám hoàng tử Ấch bò tới vượt rất đáng sợ.” Phương Ngu nói.

Sau đó, Tiểu Thanh tức chết, Thành Hạ thì vui chết.

Sau đó nữa, Thành Hạ và Phương Ngu hình như lại khôi phục quan hệ như hình với bóng như trước kia.

Tựu trường, thầy quản sinh Giang Nam Đồng xuất hiện một lần, nói chuyện nội dung chương trình học kỳ sau, Quản sinh đã nói không có gì khác biệt, có điểm duy nhất là muốn mượn “khoa học kỹ thuật hiện đại” hỗ trợ việc quản lý, vì vậy, muốn tạo QQ nhóm để dễ cho mọi người có việc kịp thời thông báo. Mặt khác cũng có thể giúp mọi người trao đổi với nhau. (QQ giống như FB hoặc Skype vậy, vì giữ nguyên tác nên tớ vẫn để QQ)

“Cái này, là khoa học kỹ thuật hiện đại sao?” Thành Hạ chống cằm, Học trưởng thật có sáng kiến, năm nhóm nhỏ cộng lại thành một nhóm lớn, mỗi ngày gõ chữ đầu ngón tay chắc gãy mất.

“Chẳng có gì đặc sắc.” Phương Ngu phụ họa.

“Đúng vậy, QQ là quá phổ biến rồi, nghề nghiệp tương lai của chúng ta là thành phần tri thức nên nói làm quen trước một chút với MSN mới đúng.” Chu Nhược Nhược nói.

Có điều đại đa số mọi người không có ý kiến, nên được thông qua, vì vậy hai ngày sau Lớp kiến trúc 0302 triển khai gấp một cuộc xây dựng hoạt động QQ nhóm kỳ quái, câu nói đầu tiên khi mọi người gặp mặt là: “Hôm nay cậu đã vào chưa?”

Vô cùng ý nghĩa, vô cùng viễn vông.

Bởi vì có Lâm Phóng “Quyên tặng” laptop, Thành Hạ lên thư viện lên mạng, ngồi ở trong phòng cũng lên mạng. Ban đầu có chút hưng phấn, nhưng chỉ mấy ngày sau thì hưng phấn cũng bay mất.

Bắt đầu có một ít bài học thiết kế đơn giản, sớm muộn gì đều muốn dùng ứng dụng chuyên ngành để hoàn thành, cho nên Phương Ngu, Lâm Lâm, rồi Chu Nhược Nhược đều lần lượt mua máy vi tính, máy vi tính cộng thêm Internet sẽ biến thành ‘thần kỳ đồ’, nó sẽ làm cho bạn và những người bạn phương xa trở nên gần gũi hơn, ví dụ như Thành Hạ và cô bạn tốt học chung cấp 2 Lê Lê, lúc này đang học ở Bắc Kinh, nhưng tương tự như vậy cũng sẽ kéo dài cự ly của bạn và những người ngay bên cạnh.

Hiện tại, có lẽ họ đi ngược lại với phương hướng di chuyển.

Cũng sắp đến ngày mùng một tháng năm, Lê Lê nói muốn đi Hàng Châu chơi, Thành Hạ cũng không đi đâu nên hai người hẹn nhau, Lê Lê nói hai ngày nữa sẽ qua thành phố S sau đó cùng đi. Cho nên định trốn

hai ngày - bởi vì tuần lễ trước ngày mùng một tháng năm là “Tuần lễ Lao động”, cái gọi là lao động lại đặc biệt đơn giản, hôm nay nhổ cỏ chỗ này, ngày mai sắp xếp chậu hoa chỗ đó, rồi sau đó chăm bón vun trồng.

Cùng Lê Lê ở Hàng Châu chơi ba ngày, trở về thành phố S đi dạo một ngày, rồi Lê Lê mua vé về Bắc Kinh.

Mấy ngày sau, Thành Hạ lên mạng, vừa mới login thì anh Hàm Trúc đã nhiệt tình nói cho cô biết cô bị phạt, trái tim Thành Hạ đập nhộn nhạo, anh Hàm Trúc cho cô xem văn bản chung.

Xem thì là Giang Nam Đồng phát hành, danh sách là người chưa tới điểm danh tuần lễ lao động, xử phạt là sử dụng ngày nghỉ, trốn bao nhiêu ngày thì phạt bấy nhiêu ngày, địa điểm lao động là nhà kính trồng hoa của trường, danh sách toàn trường cũng không có mấy người, ngành Kiến trúc tổng cộng ba, năm 2 chiếm hai, một là cô, người khác là Tiểu Thanh.

Tất cả mọi người là hai ngày - bởi vì ba ngày trước căn bản không điểm danh, nếu không Thành Hạ sẽ tìm người thay cô.

Suy nghĩ Chủ nhật chẳng có việc gì, nên nhanh chóng đi lao động công ích, vả lại, tuy nói là lao động, chẳng qua chỉ là đến lao động một chút ở nhà kính trồng hoa của trường, bên cạnh hồ nước trong xanh với cái tên rất đẹp – Hồ Ngọc Bích, phía sau là hòn non bộ, có núi có sông, coi như rèn luyện thân thể thôi.

Ăn sáng no nê, thuận tiện đi dạo tới nhà kính trồng hoa, nhìn một vòng, không có ai, chỉ có một con vật lưỡng thê** bị buộc chân kêu quang quác, có lẽ là bị cô dọa sợ.

**Động vật lưỡng thê: là loại động vật có xương sống, cỡ nhỏ, sống phổ biến ở vùng Nhiệt đới, sinh ra ở dưới nước nhưng sống trên cạn. Hiện nay, ở Việt Nam có khoảng hơn 80 loài động vật lưỡng thê.

“Xin hỏi, thầy Vương có đây không ạ?” Thành Hạ vào nhà kính trồng hoa, từng hàng giàn hoa được sắp xếp giống như thư viện vậy.

Không ai trả lời cô, cô lại tiếp tục ngó nghiêng, còn khom lưng về phía con vật lưỡng thê nghiên cứu một phen, cuối cùng cũng không có cách nào xác định đó là vịt hay là chim nữa.

“Làm cái gì đây?” Âm thanh từ sau lưng truyền đến tràn đầy khí thế.

“Không làm gì cả, làm việc ạ.” Thành Hạ vội đứng thẳng, một ‘ông chú’ không cao nhưng thoát nhìn rất có khí thế đứng trước mặt, có lẽ là thầy Vương trong lời kể của khóa trước sao? “Xin hỏi, thầy Vương có ở đây không ạ?”

‘Ông chú’ gật đầu, nhìn cô một cái: “Tuần lễ Lao động trốn nên bị lao động công ích hay sao? Tôi nói sinh viên các cô các cậu, nhổ cỏ bưng chậu hoa cũng không làm được, sau này còn có thể trồng cây được gì vào các cô các cậu đây?”

Ôi, vấn đề bị đề cao rồi, có chút không hài hòa.

“Dạ, thầy dạy dỗ rất đúng, cho nên em tới lao động công ích một chút, chứ không phải ăn chơi hưởng thụ theo tư tưởng Tư Bản Chủ Nghĩa mục nát đâu.” Thành Hạ nói, cười có vẻ nịnh nọt.

“Nghiêm túc một chút đi! Bây giờ, cả đám sinh viên mỗi người đều miệng lưỡi trơn tru.” ‘Ông chú’ lại nói.

Vì vậy, Thành Hạ lại nghiêm túc, ỉu xiu, đi theo phía sau ‘ông chú’ chờ đợi phân công nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ vì sao lại nặng nề như vậy. Nhìn đồng bùn phơi khô ở trước mặt và chậu cảnh trong bao nylon màu đen: “Thầy ơi, những thứ này đều phải làm hết sao?”

“Ừ, làm hết, sau đó đảo đều vào từng chậu một, về sau khi trồng cũng dễ dàng.” ‘Ông chú’ nói.

“Thầy, có bao tay nylon không ạ?” Loại đất này.

“Gặm xương sao? Làm bằng tay hết. cho nó khô nhanh hơn một chút, mười một giờ nghỉ ngơi, một giờ tưới chiều tiếp tục.” ‘Ông chú’ nói xong lại vội đi chỗ khác.

Mười phút sau.

“Phù phù. Sặc chết ta rồi.” Thành Hạ thuận tay vuốt vuốt lỗ mũi.

“Ê nhóc, cậu cũng ở đây à.” Nói như vậy, trừ Tiểu Thanh ra thì còn người kia nghĩ không làm sao.

“A, vừa tới một lát, ngồi, rồi làm việc.” Thành Hạ nói.

“Ôi, cậu làm cái gì vậy? Làm thế này á? Sao chẳng có chút kỹ thuật nào cả?” Tiểu Thanh thì thào, rồi tìm cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh cô.

“Được, đừng có lải nhải, cách mạng văn hóa năm ấy nhiều nhân vật lớn mới được đại diện làm việc nhà nông đấy, cậu có cơ hội này nên cảm thấy vinh dự đi.” Thành Hạ nói.

“Ê nhóc, cậu vì cái vinh dự này mà cố ý trốn hả?” Tiểu Thanh hỏi, tiện tay cầm một bịch chậu cảnh đổ ra, bụi tóa ra làm cho Thành Hạ lại ngứa mũi.

“Tối thiểu tớ còn có mục đích cao thượng, ông Tiểu nhà cậu thì thuần túy là trốn tránh lao động sao? Năm ngày, ôi, ba ngày trước cũng không gặp cậu.” Thành Hạ hắng giọng, giọng điệu học được của thầy Vương vừa nãy: “Tôi nói sinh viên các cô các cậu, nhỏ cổ bưng chậu hoa cũng không làm được, sau này còn có thể trông cậy gì vào các cô các cậu đây? Chưa từng nghe qua một đạo lý, một phòng không quét làm sao quét nổi thiên hạ đây? Lao động cũng trốn, sau này có thể làm gì?”

“Sinh viên các cô các cậu đấy, nói lý thuyết thì người nào cũng rõ ràng, nhưng đụng đến hành động thực tế là chạy hết không thấy bóng dáng đâu.” Có người nói.

Tiểu Thanh cười: “Thầy Vương, quả thật nhà em có chút việc gấp, ba em bị cao huyết áp nhập viện rồi.”

“Còn cô bé này?” Có lẽ thầy Vương muốn coi Thành Hạ làm “mục tiêu”.

“À, bạn ấy. bạn ấy đi cùng với em.” Tiểu Thanh nói.

Ông Tiểu à, quê quán ông ở đâu? Mấy thôn, mấy hộ? Trước cửa có mấy cây trụ vậy?

Thành Hạ đang trợn mắt suy nghĩ xem Tiểu Thanh ba hoa những gì, lại nghe thầy Vương nói: “Hừ, viện có này nọ như thế tôi thấy nhiều rồi, làm việc chăm chỉ đi, cậu, cậu nam sinh kia, cậu năm ngày phải không, phải lao động công ích.”

Biến hóa như thần, thầy Vương lại đi mất, Thành Hạ dùng bàn tay dính đầy bụi vỗ vỗ lên vai Tiểu Thanh: “Nén bi thương!” Giọng điệu thì có vẻ đồng tình, nhưng vẻ mặt lại rất hả hê.

Lại lục tục thêm mấy người tới lao động công ích, trong đó có một cô bé vừa xuất hiện đã thu hút tất cả ánh mắt, có lẽ, bao gồm cả con vật lưỡng thê cách đó không xa, bởi vì lẫn vào trong đám người cổ ý ăn mặc bụi bặm này thật sự là quá chói mắt, giống như là một con thiên nga xuất hiện giữa bầy gà vậy.

Đã từng gặp nữ sinh sợ nắng bôi kem chống nắng, đã từng gặp nữ sinh ăn trấu để giảm béo, đã từng gặp nữ sinh luôn lịch sự lễ phép, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp người biết là đi lao động công ích còn mặc đồ trắng đầy. Chính xác mà nói là một chiếc quần trắng dài đến mắt cá chân, phối hợp với mái tóc đen dài tới thắt lưng của cô ấy, thì đặc biệt có cốt cách của nữ sĩ Quỳnh Dao tự tình dưới ánh trăng.

Thành Hạ suy nghĩ, cô bé này chẳng lẽ cho là đến Điện Viên của Thiên Đình lao động sao?

29. Chương 15

30. Chương 15

Nghỉ giải lao, Thành Hạ nhìn con vật lưỡng thê, hỏi: “Tiểu Thanh, cậu bảo đấy là vịt hay là chim vậy?”

“Chim!” Tiểu Thanh nói.

“Sao tớ lại cảm thấy nó là thiên nga vậy?” Thành Hạ nói.

“Đại loại cậu cảm thấy nó có điểm giống với cậu, có chút hơi thở đồng loại sao?” Tiểu Thanh nói.

Có giọng nữ êm ái nói tiếp: “Đó là chim thiên nga.” Hai người quay đầu, thì ra là cô gái ‘đỏ trắng’ đang nói chuyện.

“Xem đi, tớ nói đúng rồi, chim thiên nga, chim là định ngữ, thiên nga là chủ ngữ.” Thành Hạ nói.

“Áy. . . .” Giọng nữ êm ái có chút chần chừ, nhưng mà vẫn nói: “Chim thiên nga hay cũng gọi là vịt trời.”

“Cậu xem đi, vịt trời, hiểu chưa? Con vịt trời màu xám đấy.” Đến phiên Tiểu Thanh cười, nhưng chưa cười xong thì lại nghe tiếng nữ sinh kia.

“Chỉ là cách gọi như vậy thôi, vịt trời chủ yếu chăn nuôi ở vùng Đông Nam, người chăn nuôi ở Giang Tô thì gọi chúng là vịt xám bốn mùa.” Nữ sinh nói.

Thành Hạ và Tiểu Thanh đều không lên tiếng, muốn cho cô ấy nói hết lời, tránh bêu xấu mất mặt.

“Cho nên, mặc dù gọi chim, nhưng mà vẫn là vịt, chẳng qua là loại vịt lai trội thôi.” Nữ sinh thấy bọn họ không lên tiếng lại bổ sung.

“Nói cách khác, là loại vịt lớn?” Thành Hạ hỏi.

Cô bé ‘đỏ trắng’ gật đầu, mỉm cười.

“Vịt hay chim cũng không cần phân biệt rõ, tay chân không chăm chỉ, cậu thật khiến cho người khác tức chết mà!” Thành Hạ quay đầu lại nói với Tiểu Thanh, sau đó đứng dậy phủi bụi trên quần đi xem hoa, cô mới vừa nghĩ, việc này cũng không thể làm không công, giá nào cũng phải kiếm được chậu hoa mang về.

Thật vất vả mới đến giờ nghỉ trưa, Thành Hạ đầu tàu gương mẫu định chạy thì thầy Vương dặn dò một câu: “Này cô nhóc, buổi chiều đừng tới trễ đấy!”

Thành Hạ buồn bực, nhiều người như vậy cơ mà, sao lại chỉ để ý mình cô vậy? Bộ dạng của cô giống như thường vi phạm lắm sao?

Đến nhà ăn ăn cơm, vì Chủ nhật rất nhiều người còn ngủ nướng chưa đi ăn, nên người không nhiều lắm, bưng khay chọn thức ăn lại đựng phải Giang Nam Đồng.

“Thành Hạ, em cũng tới ăn cơm à?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Không ăn sẽ không có sức làm việc, thầy Giang, thầy thi đậu chứ ạ?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ, thi đậu.” Giang Nam Đồng cười: “Chương trình học gần đây thế nào?”

“Cũng tạm ạ, giống như trước lễ vậy thôi.” Thành Hạ nói, làm Quản sinh, lúc nào cũng không quên hỏi thăm việc học nhĩ. Còn bút danh Sao Mộc, Hệ Ngân Hà nữa, cũng thật hay đấy.

“Ngày 1.5 đi chơi à?” Giang Nam Đồng hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Thành Hạ cười gượng hai tiếng: “Không những đi chơi, về còn bị phạt nhiều hơn hai ngày.”

“Lúc ấy nên tìm người điểm danh hộ.” Giang Nam Đồng nói.

“Không nghĩ ra còn có thủ đoạn này.” Thành Hạ nói: “Nếu thầy Giang mật báo trước cho bọn em thì thật tốt.”

Giang Nam Đồng cười cười: “Thầy Vương ở nhà kính rất thú vị, phải để ý một chút cảm xúc của ông ấy.”

“Thầy Giang thật khéo hiểu lòng người.” Thành Hạ nói.

Thành Hạ, Giang Nam Đồng, Tiểu Thanh ngồi chung một chỗ ăn cơm, Tiểu Thanh gấp đồ ăn của Thành Hạ, ăn xong rồi còn chê: “Lần trước đã nói với cậu là tớ không thích ăn món này, sao vẫn mua thế?”

“Không thích ăn cậu còn ăn? Thật là, chưa từng gặp người ăn đồ ăn xin mà vẫn phách lối như thế đấy.” Thành Hạ đốp lại.

“Kẻ ăn xin cũng có tôn nghiêm.” Tiểu Thanh nói xong còn hỏi Giang Nam Đồng: “Thầy Giang, thầy thấy đúng không?”

“Chuyện này à, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào thì biết làm sao đây.” Giang Nam Đồng nói.

“Xem đi, về sau đừng phách lối như vậy, này, sao cậu vẫn còn ăn?” Thành Hạ nói, mắt thấy đôi đũa Tiểu Thanh di chuyển qua trước mặt cô.

“Không ăn cũng uống.” Tiểu Thanh nói.

Ăn cơm no, hài lòng về phòng ngủ trưa, ngủ tới hơn một giờ thì bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, trong giấc mơ thầy Vương cầm cổ của con vịt trời nói “Cho mày trễ này, cho mày trễ này” sau đó bẻ rắc rắc gãy.

Nhờ cơn ác mộng này mà Thành Hạ đến đầu tiên, nhìn kỹ, con vịt trời vẫn còn, không bị bẻ đầu, lúc này mới yên lòng lại, thầy Vương thấy thái độ của cô tốt nên lúc này nói chuyện với cô sắc mặt cũng tốt hơn chút, trong lòng Thành Hạ đã sớm suy nghĩ về hoa cỏ nơi đây, lúc này dĩ nhiên là tùy cơ ứng biến, liền khen hoa cỏ ở đây như hoa tiên cỏ tiên bên dải Ngân Hà.

‘Ông chú’ Vương rất phấn chấn, Thành Hạ cũng vui, thuận tiện định ôm chậu hoa, ‘ông chú’ Vương vui vẻ giương cặp mắt: “Tôi biết cô nhóc nhà cô có rắp tâm khác mà.”

“Thầy Vương sáng suốt.” Thành Hạ nói.

“Để xem biểu hiện của cô hai ngày nay rồi nói, còn nhỏ tuổi mà miệng lưỡi trơn tru.” Thầy Vương nói.

Ai còn nhỏ tuổi ấy ha.

Không biết nhờ từ trường kỳ quái của ai, buổi chiều lại có thêm mấy nữ sinh tới, Thành Hạ nghĩ có lẽ là tới thăm Tiểu Thanh, cô bé ‘đỏ trắng’ buổi sáng giờ thay đổi thành áo T-shirt trắng, quần lửng trắng, tóc cột cao kiểu đuôi ngựa, phong cách lập tức từ Lục Bình thành Tử Lăng.

Có lẽ tên Tiểu Thanh được cả đám người đẹp cổ vũ nên Hormone tiết ra nhiều hơn, tới buổi trưa vẫn nghe cậu ta ở đó kể chuyện cười, một loạt tiếng cười như ‘chuông ngân’ thỉnh thoảng từ nhà kính trồng hoa truyền ra.

Buổi trưa, Thành Hạ ngủ không ngon cộng thêm trong nhà kính có vẻ ngột ngạt, cả buổi chiều lặp lại động tác buổi sáng một cách máy móc. Nghỉ giải lao, về mặt trong trạng thái đỡ đỡ đi ra ngoài hóng mát, sau đó lại dần dần quay vào.

Buổi chiều cũng trôi qua, ra khỏi nhà kính trồng hoa thấy ở Hồ Bích Ngọc có vật màu đỏ đang nổi lênh bênh, Thành Hạ phát hiện ven Hồ Bích Ngọc xuất hiện một chiếc thuyền bằng tôn được sơn màu lam nhạt, trong thuyền rất khô ráo sạch sẽ, đáng tiếc không có mái chèo.

Sau khi rửa tay xong, ánh mắt Thành Hạ ngắm nhìn chiếc thuyền kia, nếu đi lên thì lấy gì khua nước đây? Còn chưa hành động thì đã có người trước cô một bước rồi.

“Ê nhóc, ở đây có cá.” Tiếng một nam sinh ở trên thuyền nói với cô.

Đúng là đồ con nít chưa từng trải chuyện đời, thấy cá cũng hưng phấn như thế, đáng yêu thật, bên cạnh còn có mấy người đẹp vây xem nữa chứ.

“Cũng không phải là Nàng Tiên Cá, cậu vui mừng làm gì. Tự chơi đi, tớ đi đây.” Thành Hạ vẫy vẫy tay, thật may, lại tới lúc ăn cơm rồi.

“Chờ tớ một lát, cùng ăn cơm!” Người kia gào lên, sau đó Thành Hạ trở mắt nhìn Tiểu Thanh bước hụt, rơi xuống nước, bọt nước bắn lên tung tóe.

“Cứu mạng, này nhóc, cứu với.” Tớ không biết bơi.” Tiểu Thanh vùng vẫy trong nước.

“Nếu ở chỗ này mà cậu cũng có thể chết đuối, coi như có bản lĩnh. Đừng vùng vẫy nữa, nước vẫn chưa tới eo cậu đâu.” Thành Hạ bĩu môi nói: “Này, không phải cậu vừa nói có cá sao? Thuận tiện bắt mấy con làm bữa tối đi, sáng mai gặp, đi đây.”

Khoảng cách giữa Thành Hạ và thuyền không xa, vừa đi chưa được mấy bước đã cảm thấy cánh tay và bắp chân mát lạnh, nghiêng đầu nhìn, Tiểu Thanh đang chống nạnh đứng trong nước cười xấu xa.

“Cậu làm gì vậy?” Thành Hạ đứng lại, cúi đầu nhìn, trên quần áo đều bị dính nước ướt.

“Hạ nhiệt giùm cậu, tớ thấy chiều nay cậu nóng tới nổi đầu đầy mồ hôi.” Tiểu Thanh lại khom lưng vục nước hắt tới, nước hắt lên phần lớn rơi vào trước ngực Thành Hạ, hoàn hảo là màu đậm không rõ ràng.

“Cậu hâm à?” Thành Hạ vừa cười hỏi, ánh mắt vừa nhìn xung quanh, người thiết kế hồ thật là hay chứ, ven bờ có khá nhiều đá.

Khom lưng lượm hòn có thể cầm, đi vài bước tới mép nước: “Tiên sư ông, có bản lĩnh thì đứng yên đừng có nhúc nhích.”

Nhóm nữ sinh vây xem phía sau có người hét lên.

Tiểu Thanh không chống nạnh nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Vì cách mạng thắng lợi, nã pháo vào tớ đi!”

“Hừ” —— “Phù phù” —— “À? ! A. Ha ha.”

Hòn đá ném xuống làm bọt nước văng lên, Tiểu Thanh cũng thuận tiện vốc nước lên làm ướt cả tóc và mặt.

Thành Hạ nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, vỗ tay phủ bụi: “Nã pháo vào cậu cũng lãng phí pháo đạn thôi. Này ông Tiểu, hưởng thụ đi, tôi đi trước.” Đi chưa được bao xa, đã nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau, cô chưa kịp xoay người lại đã bị ôm từ phía sau, sau lưng dính sát vào một lồng ngực, lực ôm xuyết chút nữa làm cô nghẹt thở, hơn nữa hình như có cái tay để sai chỗ thì phải.

Thành Hạ ngẩn người, quên cả phản ứng.

“Nha đầu thối, cậu thật xấu xa, Tiểu ta dễ dàng bị bắt nạt vậy sao?” Đầu đỉnh có một âm thanh lớn tùy tiện cười nói.

Phía sau lưng cô đột nhiên thấy lạnh.

“Ê nhóc, mặt cậu . . . mặt cậu đỏ thế?” Mặt của Tiểu Thanh lộ ra từ bên cạnh, hơi kinh ngạc: “Này, không phải là chưa từng được ôm chứ? Tội nghiệp thế.” Hoàn toàn không ý thức được ‘móng vuốt sồi’ của cậu ta để sai chỗ.

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang dội ở bên Hồ Bích Ngọc, làm cho vô số người quay đầu lại nhìn.

“Tiên sư nhà ông chứ!” Thành Hạ lại đáp cho cậu ta hai phát, không đáp cái thứ ba là sợ nếu như chân cậu ta tàn phế thật thì sau này cô phải nuôi cả đời: “Nghỉ chơi một học kỳ!”

Đỏ mặt chạy đi, xem ra cũng không cần tới nhà ăn nữa rồi, chờ chuyện ồn ào này qua đi rồi tính.

“Một học kỳ quá dài, một ngày! Không, một tiếng thôi!” Phía sau là giọng oang oang của Tiểu Thanh.

31. Chương 16

Loại ‘ướt người’ của Thành Hạ làm cho Chu Nhược Nhược rất khó hiểu, đi vòng quanh cô nghiên cứu một hồi: “Chẳng lẽ, ở phía dưới, lúc trời mưa: đầu tiên là gió Nam, sau đó lại gió Bắc? Ông trời rất có kỹ thuật đấy nha.”

“Trời không mưa.” Lâm Lâm mới vừa vào cửa tiếp lời, nhìn thấy Thành Hạ đang khom người tìm quần áo, như phát hiện vùng đất mới, lại kéo Thành Hạ xem xét một hồi nữa.

“Có gian tình, nhất định là có gian tình! Đây là chứng cứ phạm tội của trò đùa nước uyên ương để lại!” Lâm Lâm nói: “Nhìn đi, nước ở trước ngực hình dạng khác thường, có lẽ là trong lúc chơi đùa tình cờ hắt lên,

nhưng sau lưng thì ngay ngắn chỉnh tề ép lên gì đó . . . Ừ, nhất định là có gian tình, mau thành thật khai báo đi.”

“Thành Hạ, tớ nhớ là hôm nay cậu đi lao động công ích ở nhà kính trồng hoa mà?” Chu Nhược Nhược hỏi.

Sau đó Lâm Lâm gào lên một tiếng: “A a a, Tiểu ‘đẹp trai’! Tớ nói hai người các cậu có gì đó không đúng, nhìn đi, nhìn đi, ‘chuyện lớn’ rồi.”

Trí tưởng tượng phong phú làm cho người ta theo không kịp chỉ có phục sát đất thôi.

“Muốn chuyện lớn thì cũng phải tìm một chỗ kín đáo chứ, mười mấy hai mươi con mắt nhìn, trước kia chỉ biết là cậu suy nghĩ đen tối, không ngờ mấy ngày không gặp Lâm ‘bà tám’ cậu lại quá tiến bộ, thật bội phục! Vì thời tiết nóng nực, con gái bọn tớ học theo Lễ té nước chơi đùa một chút, qua miệng cậu lại biến thành chuyện xấu xa, làm người ta tức lộn ruột mà!” Thành Hạ vừa nói, vừa tìm quần áo để thay.

Lâm Lâm liếc nhìn cô, còn Chu Nhược Nhược cũng đẩy mắt kính, chống cằm nhìn cô: “Đã như vậy, thì là té nước đi”

“Chính là té nước mà!” Thành Hạ nói, ừ, hô hấp không thông, không thể để cho người ta thấy mình chột dạ.

“Đồng chí bạn, đừng quá kích động chứ?” Lâm Lâm vỗ bả vai cô: “Té nước. mà thôi, đừng kích động, đi, đi ăn.”

“Lao động cả ngày toàn thân đều hôi hám, tớ đi tắm trước, các cậu mua về giùm tớ nhé.” Thành Hạ vội vàng bưng chậu đi.

Còn lại hai người liếc mắt nhìn nhau sau đó yên lặng gặt đầu.

“Có gian tình!”

“Tiểu Thanh!”

Một lúc lâu sau, Tiểu Thanh gửi tin nhắn: “Này Nhóc, cậu giận hả?”

“Nghỉ chơi một học kỳ.” Thành Hạ trả lời.

“Vì sao cậu lại tức giận? Chúng ta không phải là bạn thân sao? Bạn thân ôm một cái không được à?”

“Nghỉ chơi một năm học.” Ôm cũng cần phải biết, ở đâu ôm được ở đâu không chứ.

“Cậu thật là cô gái khó tính, không phải chỉ ôm một cái thôi sao? Ngày mai cho cậu ôm lại là được chứ gì?”

Thành Hạ mới vừa bấm ra hai chữ “nghỉ chơi” thì điện thoại vang lên, là Tiểu Thanh, tắt máy đi rồi lại bấm tin nhắn, điện thoại ký túc xá lại vang lên, Chu Nhược Nhược ngồi trước máy vi tính cũng không quay đầu lại: “Aizz, con nít”

Vì ra vẻ mình lo lắng, Thành Hạ lên đi nghe điện thoại – nhưng khi nghe điện thoại lại nhấn tắt ngay, vẫn cầm ống nghe làm bộ như đang về gọi điện thoại mà thôi.

Giả vờ mới vừa gián đoạn, định cần nhả mấy câu thì điện thoại di động lại kêu, Thành Hạ thuận thể liền cúp điện thoại bàn.

Tên Tiểu Thanh này đúng là khó dây dưa, khê cần rằng nhận máy: “Tiểu ‘đẹp trai’, chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì á? Cậu hỏi tớ ‘chuyện gì’? Tớ còn không hiểu ra sao đấy.” Tiểu Thanh hình như có chút tức giận.

“A, không có gì. Cậu hỏi cô gái khoa Sinh à, tớ cũng không biết, nhưng mà bộ dáng thật xinh đẹp, tính tình tốt hơn Lý Viện nhiều, nói chung cậu thật tinh mắt, đến lúc đó đừng quên mời chúng tớ ăn cơm đấy. Được rồi, điện thoại di động tớ sắp hết pin rồi, gặp mặt rồi nói.” Thành Hạ cúp điện thoại.

Chu Nhược Nhược lại thì thầm một câu: “Aizz, con nít!”

Sạc pin cho điện thoại di động, rồi lại tiếp tục soạn tin nhắn gửi cho Tiểu Thanh, mãi cho đến trước lúc đi ngủ cũng không có tin nhắn trả lời.

Sáng Chủ nhật ngủ dậy, trời trong vắt, xem ra lại muốn nóng chết người rồi, nhìn điện thoại di động cũng không thấy tin nhắn trả lời của Tiểu Thanh, cô có nên đi hay không? Lúc thay quần áo, Thành Hạ vô tình quét qua trước ngực, sau đó an ủi mình, Tiểu Thanh từng tiếp xúc với vô số bóng hồng, người ngực ‘siêu phẳng’ như cô về cơ bản, có lẽ cậu ta quên cô là nữ. Khẳng định không phải cố ý!

Lắc đầu một cái, nhưng lại có một người ở trong đầu xuất hiện: không cố ý cũng chạm vào rồi!!

Một âm thanh nhỏ trong góc lên tiếng: Chạm vào cái gì như một quả trứng gà mà thôi.

Người kia lại lên tiếng: trứng gà? Dù là bánh trứng đó cũng là trứng gà!!

Cúi đầu nhìn một chút, bánh trứng à? Nói vậy, rõ ràng mở ra là trứng chần nước sôi!

Được rồi, người kia nhất định không phải cố ý, một cái trứng chần nước sôi mà thôi, nhà ăn hàng ngày đều bày một khay lớn như vậy đây.

Đến nhà ăn, mỗi ngày đều ăn trứng chần, hôm nay lại bán khoản mãi mà vẫn không mua.

Đi đến nhà kính trồng hoa, buổi sáng, trừ Tiểu Thanh ra thì mấy người ngày hôm qua đều tới.

Buổi chiều, trừ Thành Hạ và mấy nam sinh, còn lại cũng không đến.

‘Ông chú’ Vương lại thì thầm “Sinh viên thời nay, thật yếu ớt, tương lai có thể trông mong được các cô các cậu cái gì đây?” Nhưng mà họ không đến, hình tượng của Thành Hạ lập tức được tăng lên, được tán dương vì “Thái độ tốt - Biết sai mà sửa đổi.”

Sau đó, Thành Hạ cũng rất thuận lợi giấu một chậu Lan điều, vốn là thầy Vương đề nghị cô lấy chậu xương rồng cầu, nói là phòng phóng xạ, nhưng Thành Hạ không thích, hơn nữa vừa nghĩ đến việc treo chậu Lan điều này ở trên bàn học sẽ rất thú vị.

Cô chưa kịp đi ra nhà kính trồng hoa đã nghe thấy tiếng mưa đá đập lên thủy tinh, nhìn ra ngoài, mưa thật lớn còn mang theo đá, mấy người kia đã đi trước một một lúc có lẽ đã về đến phòng rồi, ở đây chỉ còn cô và thầy Vương cùng với một con vật gọi vịt trời.

“Cô nhóc, bạn trai cô không tới à?” Thành Hạ nhàn rãi, nhỏ cổ trong chậu hoa.

“Phải không?” Thành Hạ sững sốt phản ứng kịp: “Đó không phải là bạn trai em, quan hệ tương đối thân thiết mà thôi.”

Thầy Vương liếc nhìn cô một cái rồi lại đi làm đất hoa.

“Là thật, em không coi cậu ấy là nam, mà cậu ấy cũng không coi em là nữ!” Lời nói ra khỏi miệng, Thành Hạ cảm thấy như giấu đầu hở đuôi.

“Không phải thì không phải, giải thích nhiều như vậy làm gì, làm như lão già ta tai điếc vậy?” ‘Ông chú’ Vương lại sáng giọng.

Thành Hạ hít sâu một cái, vì sao ‘ông chú’ này thích chẹn họng cô vậy, cô đáng yêu như thế cơ mà.

Mưa nhỏ, trời phía Tây sáng lên, hình như muốn tạnh ráo, dĩ nhiên, chỉ là ‘hình như’ thôi, bởi vì mưa tuy nhỏ nhưng vẫn không ngừng rơi, trong nhà kính không còn dư lại cái ô nào, thầy Vương cũng được người ta đón đi làm việc, chỉ còn lại Thành Hạ ôm chậu Lan điều đứng ở dưới mái hiên nhà kính trồng hoa, thấy sắc trời dần dần tối lại, mặc dù cách phòng hơi xa, cùng lắm thì về lấy quần đi tắm là được rồi.

Hơi khom lưng lại che chậu ở trước ngực cúi đầu chạy về, chạy qua một thân cây, rồi tiếp tục qua một thân cây - cánh tay bị kéo lại.

Cây ăn thịt người sao!

“Cậu đang diễn Kim Phấn đóng vai Lãnh Thanh Thu à? Còn ôm cả chậu hoa nữa, biết ôm chậu hoa mà người không biết cầm cái ô?”

Thành Hạ lập tức rút cánh tay về, giọng hơi nhỏ không được tự nhiên lắm: “Hừ, tớ diễn cảnh gặp mưa!”

“Cuối cùng là ‘chôm’ một chậu hoa à?” Tiểu Thanh gầy gầy lá Lan điều: “Lại tươi tốt.”

“Đừng có sờ, sờ hư mắt.” Thành Hạ nói.

“Ê nhóc, vì sao hôm nay cậu không cho tớ đến?” Tiểu Thanh hỏi, tối qua Thành Hạ gửi tin nhắn là tuyệt giao một ngày, hôm nay cô ở chỗ nào thì cậu ta không thể xuất hiện, hôm nay cô muốn đi lao động thì cậu ta phải nghỉ.

Vì vậy cậu ta nghỉ một ngày ở phòng chơi game.

“Không phải nói nghỉ chơi một ngày sao, cậu còn tới mặt dày nói chuyện với tớ, tớ liền không nghỉ chơi được.” Thành Hạ nói, cô cũng không thể nói “bởi vì chạm ngực của tớ” chứ?

“Nữ sinh các cậu suy nghĩ gì vậy, trò con nít, không chín chắn, nghiêm chỉnh là không chín chắn!” Tiểu Thanh nói, rất là khi dễ.

“Chín chắn đó là phụ nữ!” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh lại hỏi cô rốt cuộc vì sao tức giận, Thành Hạ mặt hơi đỏ.

“Không phải thật sự chưa từng được ôm chứ?” Tiểu Thanh nghi ngờ: “Gì thế, Tiểu Hạ, cậu đừng ý lại vào tớ à nha, nếu mẹ tớ biết sẽ ngắt đi, bà vẫn cho là tớ bình thường đấy.”

“Cút đi, tiên sư nhà ông chứ!” Thành Hạ nói, nuốt suy nghĩ vào trong, quả nhiên người này là căn bản không có để ý.

A di đà Phật.

Lao động công ích xong, hai tuần lễ sau, Lâm Lâm với thâm niên do thám, không giống học buổi tối hôm trước, mà cầm quyển sách thành micro làm như thật, đứng ở trong phòng ông ọ làm dáng một lần sau đó nói “Có thể rồi, đạo diễn!”

Chu Nhược Nhược ở một bên thì đẩy mắt kính: “OK, hành động!”

Người xem là Thành Hạ và Phương Ngu.

“Theo do thám viên cao cấp kinh nghiệm nhiều năm Lâm Lâm, kết quả điều tra mới nhất cho thấy, gương mặt tiêu biểu Ngành Kiến trúc - danh xưng là Tiểu Thanh hôm qua mới có bạn gái, theo điều tra, cô gái xinh đẹp tên Phương họ Đinh xuất thân Khoa Sinh vật, thân hình cao gầy, vẻ ngoài xinh đẹp, phong cách hoàn mỹ, về tình tiết cụ thể của cô gái họ Đinh, ví dụ như số đo ba vòng, sở thích, size giày thì đang trong quá trình điều tra, mong quý vị chờ đợi, và tiếp tục theo dõi. Quý vị thính giải, tin tức hôm nay tới đây là hết, cảm ơn quý vị đã chú ý lắng nghe, hẹn gặp lại ngày mai!”

“Cắt!” Đạo diễn Chu Nhược Nhược rất kinh nghiệm.

Lâm Lâm đeo ví đi tới chìa tay ra, đưa cho cô ấy một đồng tiền, cô ấy liền kéo cái ví xuống bỏ vào, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, rồi lại đẩy cái ví lại đeo lên.

“Từ để hình dung cô bé Phương này là gì nhỉ?” Phương Ngu hỏi.

“Dáng vẻ lẳng lơ!” Thành Hạ đáp.

“Ừ, đọc sách đi!” Phương Ngu nói.

“Ghen tỵ, lộ rõ là ghen tỵ trắng trợn!” Leng keng hai tiếng, đồng tiền xu chui vào trong bụng heo.

“Sai, chúng tớ chỉ dám ghen tỵ lộ liễu với cậu thôi!” Thành Hạ nói.

“Thối đời bạc bẽo!” Phương Ngu nói.

Lần này, Tiểu Thanh khao mà không cho Thành Hạ và Phương Ngu đi làm nền nữa, theo phân tích không nên có của Lâm Lâm, có lẽ là sợ cô gái này tự ti khi thấy Phương Ngu.

Bản thân Thành Hạ đối với bạn gái Tiểu Thanh không mấy hứng thú, chỉ cảm thấy hứng thú đối với quá trình ‘tán tỉnh’, thông qua chuyện này có thể chứng minh, gian tình chỗ nào cũng có, chỉ xem bạn có khả năng khám phá hay không thôi.

Đối với chuyện này, Phương Ngu cũng không có gì hứng thú, đúng hai tuần sau, lúc tháng sáu - đầu mùa hè, Phương Ngu bắt đầu với ‘mối tình đầu sinh viên’ của cô, anh chàng nghiên cứu sinh khóa trên thật vất vả theo đuổi, cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Người ta bắt đầu một tình yêu đẹp, còn Thành Hạ lại trải qua một thời kỳ đen tối.

32. Chương 17

Lại nói, nữ sinh hại Thành Hạ ở Nhà vệ sinh lần đó, tới học kỳ sau năm thứ hai đại học không ở trong Ký túc xá của trường nữa, theo như cô ấy nói với Thành Hạ, cô ấy không chịu nổi âm thanh nơi đây, một phòng bốn người như vậy, từ lúc học Đại học cô ấy không có cảm giác ngon giấc, mặc dù Thành Hạ cảm thấy hơi quá cường điệu, nhưng thể chất mỗi người khác nhau nên không thể nói gì.

Bởi vì không trọ ở KTX nữa, cộng thêm “thân thể hay khó chịu” thỉnh thoảng không đi học, nên thường xuyên mượn bài vở của Thành Hạ để chép, thường qua lại, so với bạn bè cùng lớp thì quan hệ với Thành Hạ thân thiết hơn nhiều.

Vào một ngày tháng Sáu, thời tiết vẫn nóng bức, Thành Hạ đến gần phòng học suýt nữa thì bị hơi nóng cuốn ra, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì nữ sinh kia tới, từ trong túi xách xinh đẹp thời thượng lấy ra một tấm Thiệp mời càng xinh xắn hơn, dặn cô nhất định phải tới, sau đó lại lướt đi.

Mở ra xem, lại là tiếng Anh:

Party's Invitation

Vivian Jiang

Request the pleasure of Ivy Sheng

Company at the birthday party

Thời gian là năm ngày sau đó, địa chỉ là, Thành Hạ tưởng mắt mình bị hoa nên để sát lại nhìn, OMG, rõ ràng là khu biệt thự nổi tiếng Hà Nhĩ Hoa kiều ở trung tâm thành phố cách đó không xa, không đúng, không phải biệt thự, mà là biệt thự cổ lớn, của Quý tộc chân chính ở thành phố S.

Cô không chủ ý mà vẫn quen biết tiểu thư Quý tộc ư, lắc đầu một cái, đúng là số ... chó trong thần thoại.

Cô không muốn đi, rất không muốn đi. Có thể đoán được những người tụ tập hôm đó đều là khách quý: uyên bác, tai to mắt lớn, quen biết rộng rãi, còn cô thì sao – con chó nhỏ Bắc Kinh, hàng nội địa chính cống, dù có cải trang thế nào thì cũng không thể làm mất đi dáng người nhỏ nhắn cùng cái mũi nhỏ tròn tròn được, dù có “rưng rưng” thì cũng không cùng một tần số - ngôn ngữ không hợp.

Hạ quyết tâm bỏ thiệp mời vào trong túi xách.

Không ngờ, buổi chiều ngày thứ năm ở trên lớp, Tưởng Ủy tự mình “giá lâm” vừa vận dụng được cô, nói buổi tối nhất định phải tới, bạn bè của cô ấy không nhiều lắm rất hi vọng cô tham dự, ... v . . v, xem ra Thành Hạ trốn cũng không được, nên nghĩ phải đi mua quà tặng để lát mang đi tặng.

Trước khi trời tối Thành Hạ vào siêu thị, sau khi trời tối Thành Hạ ra khỏi siêu thị, giờ lên một túi quà được gói thật đẹp, được rồi, thật ra thì cô không dự tính mua quà tặng gì to tát cho Tưởng Ủy, chỉ chọn một chiếc kim cài áo đẹp mắt cho cô ấy.

Lên xe đi tới đó, đi một đoạn, sao mới vừa rồi ở trên xe lại nhìn thấy địa chỉ số 501!?

Xuống xe lại đi một đoạn nữa, ôi, trên con đường này xe đi qua đi lại nhiều nhưng lại không có mấy người qua lại, cô vừa đi vừa nhìn những số nhà dễ thấy, chờ xem, đến số 590, Thành Hạ lau mồ hôi trên trán, trời ơi, có khi còn rất xa.

Ai ngờ, một tòa nhà lớn gần đó với Bảng số điện tử màu đỏ đột nhiên hiện lên số “501”, tuy nhiên cửa sắt lại khóa chặt, nhưng bên trong vẫn có tiếng nhạc du dương và tiếng nói tiếng cười truyền ra.

Vậy nhất định chính là nhà của Tưởng Ủy rồi, nếu không nhà ai không có việc gì mà buổi tối lại đông người, náo nhiệt như thế chứ.

Ấn chuông cửa, người ở bên trong hình như chần chừ một lúc nhưng mà vẫn mở cửa, một người đàn ông mặc âu phục màu đen chào đón cô ở cửa: “Chào cô, xin hỏi cô có mang theo thiệp mời không?” Vừa nói chuyện, ánh mắt quét một lượt, có lẽ là ngạc nhiên về trang phục của cô.

Thành Hạ nghi ngờ, tham gia tiệc sinh nhật mà thôi còn phải mang thiệp mời nữa Mặc dù có chút không thoải mái, nhưng tới cửa là khách, khách tùy chủ tiện, từ trong túi lấy thiệp mời ra đưa cho anh ta, người đàn ông cười liếc nhìn thuận tay đem thiệp mời bỏ vào trong hộp bên cạnh rồi làm dáng vẻ “Xin mời”.

Loại biệt thự cổ này, Thành Hạ mới chỉ xem qua ở trong TV mà thôi, đi vào mới phát hiện, đúng là hữu tình, hơn nữa còn rất trắng lẹ, cuối cùng Thành Hạ cũng cảm nhận được cảm giác của Cô bé lọ lem lúc đi vào Hoàng cung tham gia dạ hội năm đó.

Thành Hạ vừa tìm kiếm bóng dáng của Tưởng Ủy vừa đánh giá nam nữ ở đây, nam không có gì đáng xem, cũng âu phục thắt cà vạt mà không sợ nóng, các cô gái đều là dạ phục, sắc màu rực rỡ lộ đầy vẻ lả ‘đua nhau khoe sắc’, khó trách vừa rồi người ở cửa nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, bộ dạng này của cô cũng không có đáng vẽ của nhân viên phục vụ chính thức đi tới đi lui nữa.

Thật xúc động! Đúng là kiểu tiệc sinh nhật chân chính, vẫn nên để quà tặng xuống rồi ‘lượn’ thôi.

Nhưng ‘lượn’ thật sao - lạng lẽ nuốt nước miếng, hình như có rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa quà cô còn chưa tặng cho Tưởng Ủy đấy, coi như không tự mình tặng tận tay cô ấy thì ít nhất trước tiên cô cũng cần phải tìm “Nơi để quà tặng” chứ.

Phòng rất lớn, giống như mê cung vậy, Thành Hạ chạy một vòng rộng phía ngoài vẫn không thấy Tưởng Ủy đâu, có lẽ chủ nhân bữa tiệc sinh nhật vẫn còn đang trang điểm, trước tiên cô nên tìm một nơi để ngồi đã, chờ Tưởng Ủy tới rồi tính.

Mặc dù, thức ăn đang quyến rũ sự tham ăn của cô, nhưng bàn kia bên trừ nhân viên phục vụ thì chẳng có người khách nào mà ăn rồi nuốt liên tục cả, nuốt một ngụm nước bọt, cô cố gắng chờ bữa tiệc chính thức bắt đầu, nếu không sẽ có lỗi với hao phí nhiệt lượng của mình lúc tìm 11 đường mới đến được đây.

Ngồi chưa tới năm phút đồng hồ, có một người đàn ông mang giày Tây đi tới, Thành Hạ nhìn thẳng anh ta. Chẳng lẽ muốn thu dọn sân bãi? Hay là muốn xác nhận thân phận một lần nữa?

Nào ngờ người đàn ông rất là lễ phép, cười với cô: “Cô gái, Tưởng tiên sinh và Trần tiên sinh muốn gặp cô một lần, xin hỏi cô muốn gặp ai?”

Thành Hạ chỉ vào mũi mình: “Tôi á? Anh xác định sao?”

Người đàn ông vẫn hơi cười: “Không sai, chính là cô.”

Mặc dù Tưởng Ủy là bạn học của cô, nhưng cô vẫn không nhận được thăm rửa trong lòng: tiên sư nhà cậu chứ.

Đây là điều tra thân phận người dự tiệc sinh nhật à?

Tưởng Tiên Sinh, có lẽ là người nhà Tưởng Ủy, không chừng là điều tra xem Tưởng Ủy qua lại với những ai? Mặc dù rất muốn phẩy tay áo bỏ đi nhưng không thể thất lễ như vậy, được rồi, gặp thì gặp vậy.

Người đàn ông mỉm cười dẫn cô lên lầu hai, bên kia có một sân thượng lớn bày rất nhiều bàn ghế khay trà, nam nữ đông hơn đang ngồi dãi dác thủ thủ thù thù, thỉnh thoảng còn có tiếng cười nhỏ.

Thành Hạ hơi khó hiểu, sự phối hợp này rõ ràng là ‘hoa lài cấm bãi phân trâu’.

Gần lan can có một cái bàn gỗ nhỏ, bên kia có một người ngồi, ăn mặc thoải mái, đang cầm ly cao cổ lắc lắc, người đàn ông mỉm cười dẫn cô đến trước mặt anh ta: “Vị này chính là Tưởng tiên sinh.”

Người nọ quay đầu lại, nói sao nhỉ, nhìn mặt của anh, Thành Hạ lập tức nhớ lại một từ “play—boy”, có vẻ như là một ‘cụ khốt’ gần 30 tuổi. Người đàn ông mỉm cười rồi kéo ghế ra cho Thành Hạ ngồi, anh ta khẽ gạt đầu với ‘cụ khốt’ rồi rời đi.

Sau đó, ‘cụ khốt’ nhanh chóng đặt ly cao cổ xuống, rồi nghiêm nghị nhìn cô: “Xem ra tuổi tác em không lớn, đến 20 chưa?”

Lông mày Thành Hạ nhíu lại, có kiểu điều tra này sao? Mẹ nói rồi, không nên nói chuyện với những chú ‘quái gở’ xa lạ, nếu nói cũng đừng nên nói thật.

“17.” Thành Hạ nói như vậy, mặt người này đầy vẻ hứng thú, ánh mắt theo dõi cô làm cho cô rất không thoải mái, đều gần 30 như nhau, Giang Nam Đồng thì trông sao nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ điềm đạm lại đôn hậu lễ độ như thế, con người, quả nhiên là nếu so sánh mới có thể biết được.

“Ha ha, 17 mà sao lại vội vàng như vậy? Cô bé nói chuyện thật thú vị.” ‘Cụ khốt’ Tưởng nói.

“Không vội vàng tranh thủ sẽ muộn mất.” Mặc dù không biết là anh ta ám chỉ gì.

“Cô bé tốt nghiệp trung học chưa?”

“Đang học tiếp ạ.” Thành Hạ nói, càng nhìn ‘cụ khốt’ đối diện này lại càng thấy có cái gì bất thường.

“A, cũng may, cũng không coi là quá nhỏ, đại học là được rồi, trước tiên có hai năm để có thể thích ứng lẫn nhau.” Người này tiếp tục dùng ngôn ngữ sao Hỏa để nói, Thành Hạ nghe không hiểu.

Đùa sao, tình bạn này còn có thích ứng nữa à? Người của Tưởng gia thật là kỳ quái, chỉ là Tưởng Úy cũng có thể ngại 4 người “Quá nhiều” Thôi, có lẽ đây là cách người nhà cô tự hỏi.

“Chuyện này, chỉ cần nhìn vừa mắt thôi không cần thích ứng ngay, hợp ý là được.” Thành Hạ nói, nói thí dụ như cô và tên Tiểu Thanh kia, mặc dù cậu ta cho cô như là mẹ sai bảo, nhưng cũng hợp ý.

“Ha ha, cũng phải.” Đúng lúc có người phục vụ bưng khay đi qua ‘cụ khốt’ Tưởng gọi lại: “Cô bé, em uống gì?”

Dáng điệu này chẳng lẽ còn muốn điều tra thật nữa sao?

“Không cần, em không khát, còn muốn hỏi gì nữa không ạ?” Thành Hạ hỏi.

“Em thấy việc kết hôn thế nào?” ‘Cụ khốt’ Tưởng lại hỏi.

Xem ra, không chỉ lông mày Thành Hạ, mà ngay cả mặt đều nhíu lại rồi, ông trời ơi, tiệc sinh nhật mà chuyện kết hôn cũng hỏi nữa.

“Lát nữa, anh còn phải hỏi em về định hướng nghề nghiệp nữa sao?” Thành Hạ hỏi, chợt rất muốn chạy trốn.

Aizz, sao không có ai gọi điện thoại cho cô đi, mọi người sao không khôn ngoan lanh lợi chút nhỉ. Đang suy nghĩ, quả thật khúc nhạc chuông vui nhộn của điện thoại lại vang lên rõ ràng “Tôi là một chú mèo máy, tên là Dô-rê-môn”

Vừa định đứng dậy đi nghe điện thoại, lại thấy ‘cụ khốt’ Tưởng nói: “Cứ ngồi ở đây mà nghe, dù sao khắp nơi đều có người, anh không ngại đâu.”

Thành Hạ cũng không khách sáo, ngồi xuống chỗ ngồi.

“Trái Đất, em ở đâu vậy?” Thì ra là Giang Nam Đồng.

Nghiêng đầu nhìn cánh cửa sắt ở lầu dưới cách đó không xa càng không ngừng đóng mở, nam nữ vẫn lục tục đi vào, Thành Hạ nói: “Đang tham gia một bữa tiệc sinh nhật kỳ quái.”

“Ha ha, thế nào gọi là kỳ quái?” Giang Nam Đồng hình như cảm thấy rất hứng thú.

“Không giống tiệc sinh nhật, giống như là.” Thành Hạ kịp thời dừng lại, vẫn không nên nói, nhỏ giọng xuống: “Sao Mộc, anh tìm em có chuyện gì vậy?” Trong giọng điệu là vô hạn kỳ vọng.

“À, cũng không có chuyện gì, hiện tại chợt nhớ tới, em ở đâu, anh tới đón em.” Giang Nam Đồng nói.

“Ah, rất gấp à? Được, không thành vấn đề, em sẽ nhanh xong việc thôi, địa chỉ à? Địa chỉ là XX đường Nam XX số 501.” Thành Hạ nói.

Bởi vì nghiêng đầu nên không nhìn thấy ‘Cụ khố’ Tủng phía đối diện chợt có chút kinh ngạc sau đó trong nháy mắt lại biến thành vẻ mặt dõ dỏi hứng thú.

“501? Em chắc chứ?” Giang Nam Đồng hình như cũng có chút kinh ngạc.

“Chắc chắn, trên Thiệp mời sinh nhật viết như vậy, thị lực của em 1.5 không có nhìn lầm đâu.” Thành Hạ nói.

“OK, anh ở gần đó, năm phút sau gặp.” Giang Nam Đồng cúp điện thoại.

“Vâng, được, lát nữa gặp.” Thành Hạ cúp điện thoại, nhìn người đàn ông đối diện “Thật xin lỗi, Tủng Tiên Sinh, em có việc đi trước.”

“Ôi, chờ một chút, em cần đến số 501 sao?” ‘Cụ khố’ Tủng hỏi.

Gì vậy? Cái gì gọi là “cần đến”? Không phải bây giờ cô đang ở số 501 sao?

“Vâng chẳng lẽ đây không phải số 501 sao? Bảng điện tử ngoài cửa ghi như vậy mà.” Trong lòng Thành Hạ có chút dự cảm xấu.

“À, bảng điện tử ngoài cửa có chút vấn đề, số 8 ở giữa hình như không có hiện lên.” ‘Cụ khố’ Tủng rất tốt bụng nói.

Nói cách khác cô đi nhầm địa chỉ, nói cách khác cô đụng phải quạ đen!

“Biệt thự thì hoành tráng mà lại không có tiền để sửa bảng điện tử ngoài cửa, đây không phải là làm lỡ việc sao?” Thành Hạ nhắc túi lên, vội vã đi xuống lầu.

Mới vừa xuống tới lầu một người đàn ông mỉm cười tiến lên chào đón: “Bây giờ, cô có thể gặp Trần. . . .”

“Thật xin lỗi!” Thành Hạ vòng qua anh ta chạy mất, vội chạy trốn nên quên lấy lại tấm Thiệp mời.

Mà ở trên lầu, Tủng Lập Trình nhìn cô nhóc đó chạy như bay rồi đi cười một hồi lâu, cười xong suy nghĩ một chút, đi vút qua cầu thang xuống đến cửa tiếp đón: “Tìm cho tôi thiệp mời của cô bé mới vừa đi ra đây.”

Cầm tấm thiệp mời, Tủng Lập Trình cười: “Họ Thành sao? A, lão Mã, số nhà 501 kia cũng là họ Tủng?”

Người đàn ông mặc âu phục không hiểu ra sao: “Dạ, số 501 là Tủng gia năm trước mới chuyển tới.”

“Ừ.” Tủng Lập Trình gạt đầu một cái cầm thiệp mời lại đi lên lầu, đi vài bước lại quay đầu lại nói: “Ông Mã, nên sửa Bảng điện tử số nhà ngoài cửa đi, Biệt thự thì hoành tráng mà lại không có tiền để sửa Bảng điện tử số nhà sẽ để lỡ nhiều việc.”

Cất bước lên lầu, Tủng Lập Trình còn cười lầm bầm: “Ivy, Thường Thanh Đằng, ba chữ này ghép lại một chỗ đúng là đơn điệu.”

Còn lại một mình ở cửa, lão quản gia họ Mã còn không hiểu ra sao: Bảng số nhà rõ ràng vẫn luôn tốt mà.

Chỉ là ba mươi giây sau, khi ông tự nhìn thấy số “501” hiện ra thì đã có chút kinh ngạc: Bị hư khi nào vậy không biết?

Vừa ra đến cửa, Thành Hạ vội gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng, nói cho anh biết thật ra thì là số 581, cô nhầm, đợi vài phút đã thấy Giang Nam Đồng đi tới, hôm nay không phải áo sơ mi trắng cộc tay, hôm nay mặc rất thoải mái, lại còn đeo một đôi dép lê và mặc quần sooc nữa, kiểu ăn mặc ở nhà của anh như vậy thì đây là lần đầu tiên Thành Hạ thấy, cùng với cách ăn mặc lịch sự thường ngày chẳng có chút liên quan nào cả.

33. Chương 18

“Thế nào? Không quen à?” Giang Nam Đồng cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút: “Trước lúc đi, anh còn ngắm nghía, cảm thấy rất đẹp trai còn có vẻ trẻ trung đấy.”

Thành Hạ cười: “Trẻ trung, rất trẻ trung.”

So với ‘cụ khố’ vừa rồi tốt hơn nhiều.

Giang Nam Đồng ngẩng đầu nhìn bảng số nhà điện tử: “Có phải em bị số nhà kia che mắt không?”

“Nói đến đây vẫn còn tức, biệt thự thì hoành tráng thế sao không sửa Bảng số nhà đi chứ?” Thành Hạ quay đầu lại liếc mắt nhìn vẻ coi thường: “Có lẽ tới nhà Tướng Ủy trể, may mà quà của em còn chưa bỏ ra ngoài đấy.”

“Số 501 cũng không xa, mấy phút là đến, mà em cũng không cố ý, Tướng Ủy sẽ hiểu thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ ngẩng đầu: “Làm sao anh biết đây là nhà Tướng Ủy?”

“VẬY em cho rằng chuyện sinh nhật cô ấy chỉ có em biết à?” Giang Nam Đồng cười: “Một đám cô nhóc nào nhiệt anh đi không hợp, mang quà đến là tốt rồi.”

“A, còn tặng quà nữa à.” Thành Hạ nói. Rất đáng hoan nghênh nha.

“Ừ, định không tặng, nhưng không có cách nào!” Giang Nam Đồng nói. Ai bảo nhà anh và nhà Tướng Ủy quan hệ thân thiết như vậy.

A, thì ra là không phải chủ động.

“Anh đi dạo phố gần đây à?” Thành Hạ nhìn cây ngô đồng lớn che căn biệt thự: “Người học kiến trúc cũng nên tới đây xem một chút, đúng là nơi thích hợp để ở, chắc hẳn rất vừa lòng.”

Giang Nam Đồng im lặng, anh mặc đồ ở nhà như vậy, hơn nữa lại lấy tốc độ của gió xuất hiện trước mặt cô, cô lại cho là buổi tối anh không có việc gì đi dạo phố ở đây à.

Nhìn thật thông minh. Nhìn lại một chút, Thành Hạ đang ngẩng đầu nghiên cứu tòa biệt thự phong cách bất đồng.

Đại khái, khi người ta quá tập trung vào một chuyện sẽ không nghĩ đến chuyện khác đi? Giang Nam Đồng nghĩ như vậy, thôi, cô không biết thì không biết đi, sau này sẽ nói với cô. Vì vậy, lại chuyển đề tài đến tiệc sinh nhật “Kỳ quái”.

“Nãy em mới vừa nói nửa câu, cuối cùng tiệc sinh nhật sao lại tên kỳ quái vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

Nói đến đây, Thành Hạ nhìn hai bên một chút sau đó nhỏ tiếng lại: “Em cảm thấy giống như là ĐÊM TÌNH PARTY vậy.” Có bữa tiệc sinh nhật nào mà tỉ lệ nam và nữ lại cân đối như vậy, đặc biệt nữa là nam nữ lại ngồi chung một chỗ xì xào bàn tán, nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi Thành Hạ có chút bốc hỏa, ông trời ơi, thiệt thòi cho Giang Nam Đồng, thiệt thòi cho cô mới vừa rồi không uống đồ uống, thiệt thòi cho cô không ăn gì đó, nhưng ai mà biết bên trong có bữa mê thuốc lú gì hay không.

Giang Nam Đồng rất trấn tĩnh: “Tại sao?”

Thành Hạ nói ra nghi ngờ của cô, Giang Nam Đồng nghe cũng không lên tiếng, chỉ là thỉnh thoảng gật đầu nhẹ, nghe cô nói xong mới nói: “Trái Đất, em không biết gần đây thành phố S rất phổ biến kiểu xem mắt sao?”

Xem mắt?

“Cái kiểu tổ chức xem mắt cả vạn người trong công viên ấy à? Hay là nơi môi giới hôn nhân, ủy thác hôn nhân?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng lắc đầu một cái: “Không phải, loại xem mắt này về cơ bản người đàn ông đi xem mắt đều là người giàu có thành đạt, bình thường quá bận rộn không có thời gian nói chuyện yêu đương, cho nên mới có kiểu xem mắt này.”

Cuộc xem mắt của những người giàu có, khó trách vừa nãy từng người từng người đều này ‘dáng chó hình người’ mang giày Tây đấy.

“Không có thời gian tìm vợ nhưng lại có thời gian bao nuôi gái trẻ nha.” Thành Hạ giọng điệu cực kỳ khinh thường, nghĩ đến ‘cụ khố’ Tưởng vừa rồi này đột nhiên cảm thấy giống như nuốt phải con ruồi vậy, giờ mới hiểu được ý tứ lời nói của ‘cụ khố’, ôi trời ơi, cho cô là một cô gái nhỏ tuổi vô cùng tham tiền chỉ vì tiền thôi sao, lạnh đến buồn nôn!

“Run cái gì? Lạnh à?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Vừa rồi có một ông anh kỳ cục nói chuyện với em, còn hỏi tuổi và cách nhìn về hôn nhân của em nữa.” Thành Hạ nói, mắt nhìn phía trước, híc, bị lão lưu manh đùa giỡn rồi.

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô, Giang Nam Đồng cười: “Ông anh kỳ cục á? Khoảng bao nhiêu?”

“Chừng ba mươi thôi.” Thành Hạ nói.

“Anh cũng gần 30 vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Không, anh so với ông anh đó nhìn trẻ tuổi hơn, trông anh ta giống như là ‘bông hoa tàn rụng dưới đất trong vạt bông hoa’ vậy.” Thành Hạ nói.

“Còn anh thì sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Anh à, là ‘bông hoa ngát hương trong vạt bông hoa’” Thành Hạ nói nhìn qua Giang Nam Đồng đang khề nhếch khóe miệng lên, bổ sung thêm một câu: “Dĩ nhiên, đây chỉ là nhận định chủ quan của em thôi, triết học đã cho chúng ta biết, bình thường không nên dựa vào chủ nghĩa duy tâm, đồng chí Mác đã dạy chúng ta phải kiên quyết đi theo con đường chủ nghĩa duy vật.”

“Thật ra thì, lúc đi ngang qua bụi hoa anh cũng đi đường vòng.” Giang Nam Đồng nói. Cái này, Trái Đất.

“Tại sao?” Thành Hạ hỏi.

“Anh bị dị ứng với phấn hoa.” Giang Nam Đồng nói, sau đó lại hỏi: “Anh có thể coi là vừa rồi em khen anh không?”

“Đúng là khen anh mà, thật đấy, không nói đùa đâu, trông anh so với ông anh đó trẻ tuổi, lịch sự, lễ độ, có văn hóa có học thức, ngăn nắp, sạch sẽ, nhẹ nhàng.” Thành Hạ nghĩ tới từ để hình dung.

“Đúng, hàng ngày anh đều dùng sữa tắm Lục Thần để tắm, nên đặc biệt sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái!” Giang Nam Đồng nói, vẻ nghiêm chỉnh.

Lại nữa rồi, đúng là hài hước ngầm.

Vừa đi vừa nói chuyện nên đã đến số 501, Thành Hạ dừng bước: “Xong rồi, Thiệp mời em quên lấy lại, hay là, em đi về trước, hôm nào tặng quà cho Tưởng Ủy sau vậy.”

Xoay người định đi thì bị Giang Nam Đồng kéo tay lại: “Vậy sẽ không có thành ý, đi đi, anh đi với em, anh cũng mới qua đó không lâu có lẽ họ vẫn nhận ra anh.”

Thành Hạ khó xử nhìn anh, lúc này mới nói thật: “Em là sợ anh đi cùng với em, chuyện này, khi trai chưa vợ gái chưa chồng cùng xuất hiện dễ dẫn đến nghi ngờ, ‘tình ngay lý gian’. Tin này mà truyền đi sẽ không tốt đối với danh dự của anh đâu.”

Có lẽ là thời tiết quá nóng, toàn thân Giang Nam Đồng chợt có cảm giác bất lực.

“Cây ngay không sợ chết đứng.” Giang Nam Đồng nói, hướng chỉ tình ngay lý gian có gì không tốt, dù sao cũng là trai chưa vợ gái chưa chồng mà.

Nhớ tới mình đã từng hùng hồn nói với Lâm Lâm là “Cây ngay không sợ chết đứng” Thành Hạ khẽ cắn răng: “Vậy anh nhất định phải nói là trong lúc đang đi dạo phố vô tình gặp em đấy.” Trong đôi mắt lóe lên vẻ kiêu ngạo của chó Bắc Kinh.

Cảm giác bất lực tăng thêm, đi dạo phố - còn không bằng nói anh gặp lúc đi dạo sau khi ăn tối đấy.

“Được, không thành vấn đề.” Giang Nam Đồng nói.

Lúc này, hai người mới tiếp tục đi, nhìn thấy trong cửa lớn của biệt thự số nhà 503 kia đi ra ba người, một đôi vợ chồng già vẻ tri thức cùng một nhà khoa học vẻ lãng tử - có lẽ là trung niên? Chẳng trách, cô nhìn không đoán được tuổi, thật sự là người đó râu ria xồm xoàm như cỏ ở sân golf vậy.

Ba người này từ từ đi qua bên cạnh họ, còn nghiêng đầu nhìn họ một chút, sau đó nhàn nhả đi xa.

“Có phải đi bộ trên con đường này phải hóa trang hay không?” Thành Hạ hỏi.

“Tại sao nói như vậy?” Giang Nam Đồng hỏi. Đối với hành động cố ý ra ngoài xem trò vui của cha mẹ và anh trai mình, anh hết sức im lặng.

“Vừa nãy ở số 581, em bị ‘chiêm ngưỡng’ rất lâu, bây giờ lại có người dùng ánh mắt kỳ dị nhìn em nữa.” Quay đầu nhìn Giang Nam Đồng một chút: “Dĩ nhiên, có lẽ ánh mắt nhìn anh nhiều hơn.”

Giang Nam Đồng hết sức khẳng định, lắc đầu một cái: “Anh đi dạo trên con rất nhiều năm rồi, nhưng chưa từng có ai nhắc nhở anh về trang phục cả.”

Thành Hạ gật đầu một cái.

Đến cửa nhà 501. Thành Hạ ấn chuông cửa, trong chốc lát có một cô gái xinh đẹp chạy ra, nhìn Giang Nam Đồng một cái rồi lại nhìn Thành Hạ: “Thầy Giang, anh đến rồi.”

Giọng điệu có vẻ rất thân quen nhỉ?

“À, anh đưa cô ấy đến tìm Tưởng Úy, cô ấy không quen đường.” Giang Nam Đồng nói.

Cô gái lúc này mới cẩn thận đánh giá Thành Hạ: “Em biết rồi, cô là Ivy hả? Vi-vian nhắc hoài.” Vừa nói chuyện lại thân mật tới kéo tay của cô vào, Giang Nam Đồng vẫy tay với cô rồi biến mất rất nhanh ngoài cửa sắt đã đóng kín.

Nhà Tưởng Úy quả nhiên cũng rất hoành tráng, nhưng không có sự nguy nga tráng lệ của biệt thự số 581 vừa rồi, nhà cô ấy có vẻ thời thượng hơn, khách đa số là các cô gái trẻ, mặc dù Thành Hạ cũng là cô gái trẻ nhưng đứng cùng với họ lại có điểm dị thường - mấy cô gái này đều ăn mặc hết sức xinh đẹp và quyến rũ, còn cô thì không.

Bị Tưởng Úy lôi kéo giới thiệu với bạn bè của cô ấy, kết quả, Thành Hạ phát hiện mình thật nổi tiếng, nguyên nhân là sự kiện ‘Nhà vệ sinh’ biến cô thành người nổi tiếng.

Tưởng Úy rất thích kim cài áo mà cô tặng, mở ngay tại chỗ rồi vui vẻ đeo lên, kết hợp với chiếc váy dài của cô ấy cũng rất hài hòa. Các cô vừa nói vừa cười, chợt có một cô gái cao hỏi các cô muốn đi nhà anh của cô ta hay không, ở đó hôm nay tổ chức xem mặt, họ đều sôi nổi tham gia, nhìn thì ra là mấy cô gái xinh đẹp bên kia, vẫn là các cô xinh đẹp.

Các cô thì xinh đẹp rồi! Thành Hạ trầm nghĩ. Nhưng cô không nói mình đã từng tới đó, sự thực rất mất mặt. Nhìn về phía cô gái cao kia, anh của cô ta quả nhiên rất nhàm chán. Xuất thân của những cô gái này có lẽ đều rất tốt, cho nên đối với những người đàn ông giàu có thành đạt đó họ cũng không thấy quá hứng thú.

Nhìn ánh mắt lấp lánh của các cô ấy, Thành Hạ cũng biết có lẽ họ muốn tới nhà số 581 rồi, vì vậy lấy lý do về còn có bài tập để rút lui. Đi theo họ thẳng tới nhà số 581, tức giận ngẩng mặt nhìn Thành Hạ mới sải bước đi tiếp, đi dọc theo đường lúc tới, đi tới đầu đường thì thấy Giang Nam Đồng ngồi trên ghế dài bên đường, cái ghế bên cạnh cách đó không xa cặp vợ chồng khi nãy ngồi, còn nhà khoa học lãng tử chẳng biết đi đâu rồi.

“Sao lại về nhanh thế? Anh còn chưa đi dạo xong đấy.” Giang Nam Đồng cười.

Ngồi xuống ở bên cạnh anh: “Em muốn về Ký túc xá, anh thì sao? Đi dạo tiếp hay là về nhà à? Cũng tám giờ rồi.”

Không biết có phải là cô ảo giác hay không, vì sao lại cảm thấy cặp vợ chồng bên cạnh đó ngấm cô vậy không biết, nhích người về phía sau núp ở bên cạnh Giang Nam Đồng giống như tuyệt chiêu của đà điểu núp trong cát ở sa mạc.

Giang Nam Đồng nhìn đồng hồ đeo tay: “Đã trễ thế này sao? Em về Ký túc xá à? Cùng đi đi, vừa đúng sáng mai anh có tiết, đi thôi.”

Hai người đứng lên đi tới trạm xe buýt, Giang Nam Đồng đi phía bên ngoài một cách tự nhiên, đi qua chiếc ghế dài đó, Thành Hạ phát hiện ‘bà cô’ phía bên kia cười với cô, Thành Hạ cũng không miễn cưỡng liên toét miệng cười lại.

Đi qua, Giang Nam Đồng hỏi cô chuyện gì mà cười khúc khích vậy?? Thành Hạ nói mới vừa rồi bà cô đó cười với cô, thì cô cười lại thôi. Sau đó Giang Nam Đồng cũng cười: “Bà đi à?”

“Ừ, Bà đi. Ở đây, không phải bọn anh đều xưng hô như vậy sao?” Thành Hạ nói, ở chỗ nhà cô thì gọi là “Bà cô”.

“Ừ, phải, cũng xưng hô như vậy.” Giang Nam Đồng vội thu nụ cười lại.

Người chờ ở trạm xe buýt rất đông, đây cũng là đặc điểm của thành phố S, những chỗ ở phía trên có đèn xanh đèn đỏ thì tự nhiên cũng đầy người.

Trên xe cũng người người chen chúc, may là Giang Nam Đồng cao, bám chắc ổn rồi bọc Thành Hạ vào trong không gian nhỏ trước ngực anh mà không ai chen lấn, chỉ có điều tới một đầu đường xe dừng gấp làm Thành Hạ bất ngờ không kịp chuẩn bị nên mặt va mạnh vào ngực Giang Nam Đồng, mũi thật đau, theo bản năng tay hạ xuống xoa mũi nên thân thể mất thăng bằng, mắt thấy nghiêng về một bên

Song, nếu lần trước Giang Nam Đồng có thể ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ thì lần này tự nhiên cũng vậy, chờ Thành Hạ lấy lại tinh thần thì đã an ổn ở trong ngực Giang Nam Đồng rồi.

“Không sao chứ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Không việc gì.” Thành Hạ nói xong, mắt nhìn chăm chú bán tay trắng nõn trên vai kia, chớp mũi có mùi mồ hôi nhàn nhạt, buổi tối nóng như vậy không ở nhà mà mở máy điều hòa không khí lại phải ra ngoài đi dạo có thể không ra mồ hôi sao: “Này, anh toát mồ hôi đấy.”

Giang Nam Đồng có ý cúi người xuống vai cô, ngửi một cái bên tai: “Em cũng có.”

Hơi thở ẩm áp phả vào bên tai cô, mặt Thành Hạ hơi nóng lên, né sang bên cạnh: “Nhưng cũng không giống nhau nha, nữ sinh bọn em ra mồ hôi đó là đổ mồ hôi đầm đìa, còn nam sinh bọn anh là mồ hôi hôi thối, nếu không sao người ta lại gọi là ‘đàn ông thú’ đây?”

Bên cạnh có tiếng cười, Thành Hạ có chút ngượng ngùng, quên mất, trên xe cũng không phải là chỉ có hai người họ thôi.

“Không hiểu sao, đó là hương vị đàn ông đấy.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Đã hiểu!” Thành Hạ gật đầu, cảm ơn Giang Nam Đồng đã vì cô chuyển đề tài nói chuyện không thì lại đắc tội lớn với các anh em.

Không biết có phải là xe uống xăng sắc hay không mà vừa đi được một đoạn lại ngừng một lúc, Giang Nam Đồng vốn định buông ra tay nhưng cũng lại đành phải vịn lên vai Thành Hạ tiếp tục sứ mệnh ‘Sứ giả bảo vệ’.

Xuống xe, nhìn khối đen kịt phía sau xe buýt, Thành Hạ nghi ngờ: “Xe đó có vấn đề phải không vậy?”

“Có lẽ thế!” Có vấn đề thật là đúng lúc, một chiếc xe so với một con Robot thật khéo hiểu lòng người.

Đi ở trên đường của khu nhà giảng viên, tâm tình Giang Nam Đồng cực kỳ tốt, cũng may anh có thói quen mang chìa khóa bên người, cũng may anh có thói quen chuẩn bị hai bộ quần áo để tắm ở trong tủ quần áo ở phòng.

Quả nhiên, cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị.

34. Chương 19

Tháng Sáu rồi đến tháng Bảy, nhanh thật, đến tháng Bảy là lại sắp được nghỉ rồi, công việc của mẹ Thành đã chuyển xong, tháng Sáu đã trở về thành phố H rồi, bây giờ đang chờ cô về.

Lâm Phóng khó mà được nghỉ một ngày, giờ đang nói chuyện phiếm với Thành Hạ ở trên mạng, Nhà tư tưởng Chu Nhược Nhược rửa mặt xong rồi thấy Thành Hạ cười với máy tính, liền vỗ nhẹ bả vai cô một cái: “Đề dặt chút!”

Hình cái đầu QQ lại chợt hiện lên, mở ra xem là từ nhóm 0302 ngành kiến trúc, tên là “Hành lý”, trong hộp thoại có một con chim cánh cụt nhỏ đang nhảy nhẩy!

Nhìn thấy cái tên này Thành Hạ nghĩ tới Giang Nam Đồng, nhưng ở trong nhóm Giang Nam Đồng thường bị các nữ sinh nhắm tới để trêu ghẹo.

“Who?”

“Đoán không ra sao? Tên chính xác, rõ ràng như vậy còn đoán không ra?” Phía sau là cái đầu nhỏ mang theo dây dấu hỏi phía trên.

“A! Không phải là Sao Mộc . . . ”

“Hừ! Ta là người làm việc bí mật, chuyên bắt người nói xấu ta trong nhóm” Thêm cái đầu lè lưỡi ra nữa.

“A, vậy người từ từ bắt đi. Ta chưa nói xấu gì người cả!” Thành Hạ nói, còn tặng thêm cái mặt quỷ.

“Qua quan sát, thấy người là một đồng chí tương đối có thể tin tưởng được, cho nên, trong tổ chức chuẩn bị phát triển người vào Đảng.” Kèm theo một khuôn mặt cười gian.

“Nhưng. . . . vào Đảng gì vậy?” Cô thích theo phái dân chủ.

“Đương nhiên là Đảng bí mật, làm công việc điều tra bí mật, kịp thời báo cáo những hành động, tư tưởng mỗi người ở trong khu vực của mình.” Kèm thêm người chống nạnh vẽ mặt cười to.

“Nói đúng ra là đặc vụ? Hay là Hán gian?” Mắt lé.

Nhân phẩm cô tốt như vậy, làm sao lại đi làm đặc vụ bán các đồng chí đây. Thật ra thì, cô cảm thấy công việc này thích hợp với Lâm Lâm hơn, khẳng định hoàn thành nhiệm vụ 120% một cách mỹ mãn, có lẽ còn xuất hiện thêm tới khoảng 20 tội danh.

“Nói đùa thôi, anh tìm em là có chuyện khác.” Giang Nam Đồng nói.

“Chuyện gì?” Tìm cô có thể có chuyện gì chứ, cô cũng không phải là Thành viên Hội Sinh viên, cũng không phải là Ban cán sự, cô chỉ là dân thường mà thôi.

“Anh thấy có phải Trái Đất em nên mời Sao Mộc anh ăn bữa cơm không!” Giang Nam Đồng nói chuyện rất thẳng thắn.

Ngón tay Thành Hạ ở trên bàn phím không biết gõ từ gì.

“Cái này, là hồi lộ công tác công khai sao!!” Cuối cùng, Thành Hạ cũng gõ ra mấy chữ.

“Là anh giúp ai trông coi hành lý vậy? Là anh giúp ai một tay lấy sách vậy? Là ai hung hăng đập anh một phát vậy? Là ai sắp ngã mà được ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ vậy? Là ai đưa em lạc đường tìm được phương hướng đây? Là ai ở trên xe buýt làm tay vịn cho em vậy?” Hành lý gõ ra một loạt câu.

“Bọn anh chịu trách nhiệm tiếp đón, trông coi hành lý giúp không phải nhiệm vụ sao? Giúp một tay lấy sách không phải là người làm ‘đàn anh đàn chị’ nên làm sao? Còn việc đập một phát, không phải em cố ý,

người không biết thì không có tội” Thành Hạ gõ ra một loạt hàng chữ, càng gõ càng cảm thấy chưa đủ, sau khi gửi đoạn này đi lại gõ một câu: “Này, nếu như không cố ý ‘giết người’ thì em có thể suy nghĩ một chút!”

“Thế cứ quyết định như vậy đi! Ha ha, Chủ nhật luôn nhé.” Hành lý gửi thêm một khuôn mặt tươi cười.

“Giới hạn là 150 nghìn!” Thành Hạ gửi đi một quả炸弹.

“Ừ, được! Trái Đất, đi học bài đi, thầy Trịnh là người đứng đầu trong ‘Tứ Đại sát thủ’ nổi tiếng trong Khoa đây.” Hành lý giục cô đi học bài.

“Ừ.” Gửi thêm một hình mặt ủ mảy ề, bài môn chuyên ngành này thật đáng ghét!

Chủ Nhật ư, ngày mai cũng là thứ Sáu rồi. Đúng là xui xẻo mà, sắp nghỉ rồi mà hầu bao của cô lại bị rút đến cạn kiệt.

Con người mà, lúc nhàn rồi thì nhàn rồi vô cùng, còn một khi có chuyện ví như hẹn hò mời mọc thì lại từ khắp tới tìm tới, hành trình Chủ Nhật mới vừa thiết lập xong, ngay lập tức lại có người đến tìm cô nữa.

Ông Tiểu gửi tin nhắn nói Chủ nhật cùng ăn cơm, nam tử hán vẫn muốn gặp cô một chút.

“Muốn gặp là gặp sao? Phí lên sàn diễn trả bao nhiêu?” Thành Hạ trả lời lại.

Điện thoại của Tiểu Thanh liền gọi tới: “Thế cậu muốn bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu cũng không được, ‘bản cô nương’ cuối tuần này có hẹn rồi, rất bận rộn.” Thành Hạ nói.

“Hẹn ai vậy?” Tiểu Thanh hỏi.

“Căn cứ vào điều khoản giữ bí mật, không thể tiết lộ.” Thành Hạ nói, vừa định nói để cho cậu ta tìm Phương Ngu đi, nhưng nghĩ lại, không hay, nên thôi.

“Không phải hai ngày cậu đều có việc chứ? Chiều hoặc tối đều được mà?” Tiểu Thanh hỏi.

“Này, nói rõ trước, đừng hy vọng tớ bỏ một đồng, tiền xe cũng đừng mơ!” Thành Hạ nói.

“Dài dòng cái gì, nhanh lên một chút, lúc nào thì được?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ bảo cậu ta chờ cô xác nhận với thư ký đã, Tiểu Thanh cười cúp điện thoại.

Gọi chim cánh cụt nhỏ “Hành lý”, nhưng đáng tiếc, số điện thoại của anh lại không có. Cũng may, trong điện thoại của cô lại có số điện thoại của “Sao Mộc”.

Gửi tin nhắn “Sao Mộc, em hỏi một chút, Chủ nhật khi nào?”

Trong chốc lát tin nhắn được gửi lại: “Tối thứ bảy đi, ban ngày anh có việc, đến lúc đó anh sẽ liên lạc lại em.”

“OK!” Thành Hạ gửi tin nhắn lại, sau đó hẹn Tiểu Thanh chiều chủ nhật, bởi vì ban ngày quá nóng cô không muốn đi đâu.

“Ồ, quả thật là cậu rất bận nhỉ!” Tiểu Thanh nhắn lại, rất vẻ coi thường.

“Cũng không bận lắm, so với Đại biểu Quốc hội còn thua xa.” Thành Hạ nhắn lại.

Sáng Thứ Bảy muốn ngủ bù, nhưng nghĩ tới ánh mắt sắc bén dưới cặp mắt kính của thầy Trịnh thì Thành Hạ vẫn bật dậy chuẩn bị đi thư viện đọc sách.

Đến ba giờ chiều Thành Hạ đang chống cằm say sưa đọc sách thì điện thoại trong túi rung lên hai chữ “Sao Mộc” thật to.

Thời gian hẹn là năm giờ rưỡi ở cổng trường, không tệ, Giang Nam Đồng - Sao Mộc so với Tiểu Thanh kia nhân từ hơn nhiều, không ‘mạnh tay’ với cô, nhưng nếu ăn uống xung quanh trường thì 150 nghìn có vẻ thiếu.

Năm giờ hai mươi lăm phút Thành Hạ đi ra cổng trường, ánh trời chiều lúc này vẫn rọi đến chói mắt, nhất là ánh mặt trời phản chiếu từ dãy núi phía trước.

Năm giờ 28 phút, một chiếc Buick dừng ở trước mặt cô, Thành Hạ tránh sang một bên, trong lòng còn buồn bực, cô đã đứng ở lối dành cho người đi bộ rồi mà sao còn có người còn cản đường chứ?

Cửa xe mở, Giang Nam Đồng xuống xe: “Chờ lâu rồi sao?”

Nhìn đồng hồ: “Không có, mới ba phút thôi.”

Trong lòng thầm suy nghĩ, bây giờ Trợ giảng Đại học cũng đi Buick rồi, đúng là cô quá tụt hậu, cô cho là Giảng viên đại học đều đi xe đạp chứ.

Lên xe đi rồi, Thành Hạ nhin hồi lâu nhưng vẫn hỏi: “Sao Mộc, xe này là của anh à?”

Giang Nam Đồng cười: “Tại sao lại hỏi thế?”

“Em cho là giảng viên đại học đều rất nghèo khó, đều đi xe đạp chứ.” Thành Hạ nói.

“Ừ, thực tế là, xe này quả thật không phải của anh, của thầy Đới, ông ấy đi tiếp khách không lái được xe, một lát anh sẽ đi đón ông ấy.” Giang Nam Đồng nói.

“Viện trưởng Đới à? Quan hệ thầy trò nhà anh khá tốt nhỉ!” Thành Hạ nói.

“Muốn ăn gì?” Giang Nam Đồng hỏi, đối với quan hệ với Viện trưởng, anh không có hứng thú gì.

“Muốn ăn gì à. em nói thật, em mang hết tiền theo, tất cả có 1.507.000 thôi, trong đó có 900 nghìn là tiền ăn đến ngày phải nộp, nói cách khác.” Thành Hạ còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Cuộc sống hàng ngày sao lại thảm như vậy? Nếu không, như vậy đi, bữa này anh mời em, chờ tới học kỳ sau có tiền em lại mời anh.” Giang Nam Đồng nói.

“Dự định 150 nghìn vẫn phải có.” Thành Hạ nói.

“Ngộ nhớ 150 nghìn không đủ thì sao?” Giọng Giang Nam Đồng mang theo nụ cười.

“Vậy thì đến chỗ 150 nghìn đủ đi.” Thành Hạ nói.

“Nếu không, như vậy đi, dù sao một lát nữa anh cũng đi đón ông chủ Đới, hay là chúng ta.”

“Lấy về!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng nghiêng đầu nhìn cô, gật đầu thật sâu tỏ vẻ đồng ý: “Anh cũng cảm thấy phương pháp này tốt, chỉ là, dùng đồ ăn dư thừa có phải có chút không thành ý hay không?”

“Ha ha, nói đùa thôi, hay là chúng ta đi ăn đồ ăn nhanh? Đây coi như là ăn đồ ngoại, quan trọng là chi phí khá ổn.” Thành Hạ nói, ăn không no thì lúc về mua thêm hai cái bánh bao ăn.

“Được!” Giang Nam Đồng gật đầu.

KFC ở thành phố S có rất nhiều, lái xe đi không bao xa liền nhìn thấy một tiệm, Giang Nam Đồng đi đậu xe, Thành Hạ chạy vào chọn đồ ăn, hai phần đồ ăn, suy nghĩ một chút lại muốn thêm một cái Hamburger, cô có thể ăn hai cái, Giang Nam Đồng là người đàn ông to cao như vậy đương nhiên cũng phải thế.

Tìm được chỗ ngồi, đợi một lát Giang Nam Đồng mới tới, nhìn đồ ăn bày trên bàn còn khen ngợi: “Người rất thơm, vừa đúng lúc đói bụng.”

“Thầy Giang kính mến, anh cũng đừng mĩa mai em chứ.” Thành Hạ nói.

“Không có, không có thật mà.” Giang Nam Đồng đi rửa tay quay lại: “Thật ra thì anh rất thích ăn món này, chẳng qua anh thấy đều là giới trẻ nên cũng hơi ngại.”

“Thầy Giang anh mới chỉ 26 xuân xanh thôi, nếu ấn định là 40 tuổi mới có thể ổn định sự nghiệp thì tính toán xem, hiện tại anh cũng tương đương với mới lên lớp 10 PTTH mà thôi.” Thành Hạ nói.

“Vậy không phải em vẫn còn đi mẫu giáo sao?” Giang Nam Đồng nói.

“Không phải vậy, anh chưa từng nghe qua ‘trai 30 tuổi đang xuân, gái 30 tuổi đã toan về già’ sao? Như vậy đổi lại, so với anh, em còn lớn hơn đấy.” Thành Hạ gắp Hamburger lên, nói.

“À? Thật sao! Thành Hạ, vậy sau này em đừng gọi ‘thầy’ hay ‘Học Trường’ nữa, em lớn hơn anh mà, thật xin lỗi, về sau gọi tên thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bị Hamburger làm nghẹn: “Đùa sao, thỉnh thoảng, ‘tôn sư trọng đạo’ vẫn phải gọi là”

“Chuyện này à, giảng viên cũng chỉ là giải thích nghi vấn mà thôi. Anh một bài cũng chưa giảng, mặt khác, việc trợ giảng này không phải việc chính của anh, cũng chỉ là tạm thời thay thế người khác, cho nên, chưa được gọi là thầy!” Giang Nam Đồng nói.

“Tiến sĩ Giang, miệng anh thật dẻo!” Thành Hạ nói.

“Ôi, cách gọi ‘Tiến sĩ’ này thực sự như kẻ lừa đảo trong chương trình ‘Chuyện đêm khuya’ vậy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bị sắc cola: “Sẽ không, anh trai, dung mạo anh đặc biệt chính nhân quân tử, tuyệt đối không giống như cái nghề của người trong chương trình đó đâu.”

“Anh trai à? Ừ, cách gọi này không tệ, gọi là anh Giang hay là anh trai Giang đây?” Giang Nam Đồng hỏi.

Anh trai Giang? Mồ hôi đổ như thác!

“Sao Mộc!” Thành Hạ nói, đầu tiến sĩ quả nhiên có sự khác biệt với khoa Chính quy nhỏ như cô đây thật.

“Trái Đất!” Giang Nam Đồng cười với cô: “Đồng chí, thì ra vẫn là ám hiệu quy củ như ban đầu kia.”

“Đồng chí, anh là người tổ chức cử tới để làm phong phú thêm đời sống sinh hoạt của bọn em hả?” Thành Hạ cười hỏi, sửa lại, trước kia thấy Giang Nam Đồng có vẻ lịch sự quân tử, bây giờ nhìn lại giống như không hẳn vậy.

“Nếu như em không để ý, có thể coi anh là ‘đồ trang sức’ trong cuộc sống, đồ trang sức, làm cho cuộc sống càng tươi đẹp hơn!” Giang Nam Đồng nghiêm trang nói.

“Sao Mộc, anh thật tài đấy.” Thành Hạ nói.

“A, thật sao? Anh cũng cảm thấy như vậy.” Giang Nam Đồng.

“Có thể khiêm tốn chút không?” Thành Hạ vô cùng thành khẩn.

Giang Nam Đồng giương mắt nhìn cô rồi lại cầm lên chiếc Hamburger thứ hai cắn một cái: “Anh muốn khiêm tốn, nhất định em lại cảm thấy là anh giả bộ.”

Ôi, có vẻ như cũng có chút đạo lý nhỉ.

Thành Hạ hôm nay ăn rất chậm, nhai kỹ thì no lâu, nhưng khi nhìn thấy Giang Nam Đồng chỉ vài miếng đã giải quyết xong chiếc Hamburger thứ hai thì cô âm thầm nuốt nước miếng, nếu như lần trước cô không đi chơi chuyển đó thì bây giờ cô có thể ăn ba cái Hamburger.

“Giống như em ăn chưa no vậy, Trái Đất.” Giang Nam Đồng nói.

“A, gần đây em giảm cân.” Thành Hạ nói, lát về mua hai chiếc bánh bao to, uống nước lọc là xong.

“Ôi, phái nữ gần đây cũng đua nhau giảm cân nhỉ.” Giang Nam Đồng nói.

Cũng không phải là cô vui lòng giảm cân, mà là sợ cái ví của mình cạn kiệt thì khó khăn mà thôi.

35. Chương 20

Đẩy cửa ra ngoài, Thành Hạ vẫn còn chút lưu luyến mùi vị của KFC - dĩ nhiên, đây thuần túy chỉ là sự lưu luyến của người chưa ăn no đối với mùi đồ ăn mà thôi. Vừa ra cửa, điện thoại Giang Nam Đồng kêu lên, anh nhìn điện thoại một cái liền nói “Hiệu trưởng Đới, nhất định là kêu đi đón rồi.”

“Ah, vậy anh đi đi, em tự bắt xe về trường là được.” Thành Hạ không để bụng, vừa vặn là bên cạnh điểm xuống xe buýt có tiệm gỏi chua cay và chè lạnh.

“Như vậy sao được, em mời anh ăn, ăn xong rồi anh lại bỏ mặc em một mình không để ý à, yên tâm đi, hiệu trưởng Đới rất bình dị gần gũi.” Giang Nam Đồng nói.

Được rồi, Thành Hạ thừa nhận cô có lòng riêng, Lâm Lâm vẫn thường khen ngợi Đới Dịch Quang là người đàn ông có sức quyến rũ, cơ bản là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, cho nên họ học đại học sắp được nửa thời gian rồi mà mới gặp qua ông ấy một lần, đó là ở lễ khai giảng ngày mới nhập học ông xuất hiện với thân phận là trợ lý của Hiệu trưởng, thoáng nhìn từ xa, ông đứng trên bục với trang phục vest cùng áo sơ mi trắng, thắt cà vạt – không có một chút xấu xí nào.

“Có thể nhờ Hiệu trưởng Đới ký tên không?” Thành Hạ cười hỏi.

“Chuyện này . . .” Giang Nam Đồng vừa mở cửa xe cho cô, vừa nói: “Nếu em mời anh ăn cơm nữa anh sẽ cân nhắc giúp em.”

“Anh có cần thích ăn như vậy không?” Thành Hạ bĩu môi. Thôi, sau này để Lâm Lâm tự mình nhờ Hiệu trưởng ký tên đi, vì chữ ký mà liên lụy đến tiền thì thật là đau lòng, để ăn thì hơn đấy.

Khởi động xe, Giang Nam Đồng cười: “Ăn đi, anh cũng không cần giảm cân đâu.”

Để hai hộp nhỏ màu tím nhạt lên mặt bàn trên xe, cô nhận ra được đó là màu sắc của cửa hàng Liên Hồng nổi tiếng ở thành phố S, từng cái bánh ngọt trước mặt nhanh chóng tỏa mùi sữa, mùi chocolate - quá hạn mấy ngày cũng được.

“Quên, mới vừa rồi thấy có cửa hàng bánh ngọt bên cạnh KFC, hình như nữ sinh bọn em cũng thích ăn, không biết em thích ăn vị gì nên mua đại hai loại, em ăn thử một chút đi.” Xe đã vững vàng bon bon trên đường.

“Sao Mộc, anh sợ ăn không no nên để cho mình đường lui à?” Thành Hạ hỏi.

“Đúng vậy, gấp gáp nên quên giấu đi. Em được lời rồi, ăn thử xem có ngon không?” Giang Nam Đồng đưa tay phải ra cầm cái bánh ngọt để lên đùi cô: “Vừa nhìn chính là chưa ăn no, một chiếc Hamburger nhỏ so với thịt nướng mùa đông năm ngoái thì ít hơn nhiều. Đi ăn với anh đừng khách sáo, cũng không phải anh không biết sức ăn của Trái Đất em đâu, ăn đi.”

Cầm bánh ngọt, Thành Hạ suy nghĩ đầu tranh: “Em cảm thấy anh có âm mưu.”

“Nói thử xem?” Giang Nam Đồng liếc nhìn cô một cái, vẫn hơi cười.

“Anh muốn dùng hai cái bánh ngọt để đổi lại một bữa cơm em mời!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng không lên tiếng.

“Hai bữa?” Thành Hạ cao giọng.

“Được, cứ quyết định như vậy đi!” Giang Nam Đồng cười: “Đây là chính em nói nha, anh chưa nói gì đâu.”

“Anh quá gian trá!” Thành Hạ cầm chiếc bánh ngọt nhỏ, tay run run: “Tưởng là lấy lại được 3-5 đấu, cuộc sống sẽ tốt hơn một chút, ai ngờ gặp phải ông thầy gian trá như vậy, số mình sao mà khổ thế.”

“Thay vì than trời khóc đất, thì nên nghĩ biện pháp để vượt qua cửa ải khó khăn này!” Giang Nam Đồng nói, lại thể hiện bộ dáng làm gương cho người khác.

Thành Hạ nhìn chằm chằm hai hộp bánh ngọt, muốn ăn, vẻ luyến tiếc, cô chỉ ăn vài miếng là hết nhưng đổi lại là một bữa cơm đấy.

Nghiêng đầu ngấm gò má Giang Nam Đồng, Lâm Lâm nói trong ngoài khoa, nhiều cô gái mới lớn đều chọn trúng ‘gốc cây trường thành’ ngành kiến trúc này, mấy cô gái đó rất hi vọng có được cơ hội đi ăn tối chung với Giang Nam Đồng, như vậy . . .

Wow, hai chiếc bánh ngọt này quá đáng giá rồi!

Im lặng một lúc, Thành Hạ nhếch miệng cười, càng cười càng làm cho Giang Nam Đồng ‘rợn tóc gáy’.

“Sao Mộc, anh có bạn gái chưa?” Thành Hạ giương mắt nhìn.

“Tạm thời không có, em có đề nghị gì không?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Anh thích kiểu người thế nào?” Thành Hạ hỏi, ra dáng bà mai.

“Có mắt duyên.” Giang Nam Đồng nói.

“Diễn viên hả? Thế này, diễn viên tạm thời được không? Diễn viên chuyên nghiệp rất khó tìm.” Thành Hạ than thở.

Giang Nam Đồng liếc nhìn cô một cái: “Không phải em chính là diễn viên tạm thời sao?” Kìm nén cười trong lòng, hài hước quả nhiên có lúc rất thú vị.

“Anh đã từng thấy bà mai tự giới thiệu mình à?” Thành Hạ nói. Người này yêu cầu quá cao, trước tiên cô cần cứ theo tiêu chuẩn diễn viên mang hai chiếc bánh ngọt này ra ngoài bán đi.

“Em chưa nghe nói là, ‘những gì nhìn thấy cũng chưa chắc là những gì nhìn thấy’ sao.” Giang Nam Đồng lắc đầu một cái: “Các cô gái thời nay cũng không biết nghĩ cái gì, người ta mời cô ấy ăn hai cái bánh ngọt cô ấy cũng có thể nghĩ đến những chuyện không đâu.”

“Không phải hai bữa ăn sao?” Thành Hạ hỏi.

“A, đây là em nói nha, anh chưa nói gì mà, đúng không?” Giang Nam Đồng nói.

Sao cô cứ cảm thấy như mình bị lừa vậy chứ.

“Nói đúng ra là em có thể hưởng thụ hai chiếc bánh ngọt này mà không cần có bất kỳ trách nhiệm đối với pháp luật, nhân đạo, xã hội công cộng phải không?” Thành Hạ hỏi, có thể phải hỏi cho rõ ràng, giờ cô mới phát hiện Giang Nam Đồng tâm địa xấu xa.

“Muốn trách nhiệm xã hội công cộng à, vẫn phải xử lý chuyện sau đó đi, hộp giấy này tối thiểu cũng phải ném chứ?” Giang Nam Đồng nói.

“Cái này không thành vấn đề.” Thành Hạ vừa búi ngủi vừa mở hộp bánh ngọt bên cạnh: “Em dễ dàng sao, ăn miếng bánh ngọt mà bất ổn ‘chín cong mười tám quẹo’ đấy.”

“Cho nên, chuyện này giáo dục chúng ta, cơm không phải ăn chùa.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Không phải ăn chùa, là dùng trí.” Thành Hạ nuốt bánh ngọt, mùi sữa ngọt ngào, ăn ngon.

Vừa giải quyết xong một cái, rồi bóp dẹp hộp bánh ngọt xong đã thấy ở phía trước có một Nhà hàng lớn nguy nga lộng lẫy, ở trước cửa có một người đang đứng chờ xe, Giang Nam Đồng lái xe tới, dừng lại, Thành Hạ biết đây là Hiệu trưởng Đối trong truyền thuyết xuất hiện, cũng vội đi theo xuống xe, vừa nghĩ lại thấy không đúng, cô là thân phận gì đây. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diend3nleq4yd0n.com.

Tạm thời coi như Hiệu trưởng Đối là thầy của thầy cô đi, đó chính là sư tổ của cô.

Len lén quét mắt một vòng, dáng của Hiệu trưởng Đối đúng là có tròn có méo, tinh thần thì phấn chấn, vẻ mặt thì hồng hào, điển hình của mẫu người làm khoa học trẻ.

“Cô gái này là?” Cuối cùng, Hiệu trưởng Đối cũng chú ý tới cái con tôm nhỏ là cô này rồi.

“Chào Hiệu trưởng ạ!” Thành Hạ vội chào hỏi, cô nghĩ tới nghĩ lui, không nên gọi “thầy của thầy” rồi, thứ nhất Đối Dịch Quang nhìn cũng không quá trẻ, nhiều lắm là 35, thứ hai là sẽ bị nghi ngờ cố ý nịnh hót làm thân.

“A, Xin chào, cô bé tên gì vậy?” Đối Dịch Quang giọng trầm ấm, không có cảm giác xa cách. Làm cô chợt có loại cảm giác vinh hạnh được gặp mặt người lãnh đạo quốc gia thân thiết vậy.

“Thành Hạ ạ.”

“Ồ, tên thật không tẻ, cô bé là bạn của Nam Đồng hả?” Đối Dịch Quang tự mình mở cửa ngồi ghế sau, còn lại hai người cũng trở về vị trí cũ của mình.

Thành Hạ nhìn về phía Giang Nam Đồng, đây được coi là bạn bè sao?

“Đương nhiên là bạn rồi, mới vừa rồi Tiểu Hạ mời em ăn cơm đấy.” Giang Nam Đồng nói.

“Tôi đã nói, người trẻ tuổi phải kết giao nhiều bạn vào, cậu thấy không, vừa có bạn đã có người mời ăn cơm rồi, thật tốt, đúng không Tiểu Hạ?” Đối Dịch Quang hỏi.

Thì ra những người này thật là thần thánh, là thần bởi vì bạn cách anh ta quá xa, một khi gần bạn sẽ phát hiện anh ta lưu loát cỡ nào, từ một nơi thần thánh nào đó nhảy xuống.

“Tiểu Hạ mời em ăn hai lần rồi, năm ngoái tới thành phố H cô ấy mời em ăn thịt nướng, lần này mời em ăn đồ ăn tây, em còn chưa mời lại lần nào đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ quần trí, thịt nướng là miễn phí, còn bữa ăn tây - trừ KFC, MacDonald ra thì còn có đồ ăn tây nào giá rẻ như vậy nữa sao? Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diend3nleq4yd0n.com.

“Cậu không đúng rồi, sao lại để phái nữ mời ăn cơm vậy? Về sau khó nói, nếu là phái nữ mời thì thỉnh thoảng cậu cũng nên mời lại mới thể hiện một hai phần tấm lòng chứ, nếu không về sau ai còn mời nữa? Bình thường tôi dạy cậu thế nào?” Đối Dịch Quang nói.

Thành Hạ len lén nhéo chân mình, không phải nghe nhầm chứ, thật sự là thần thánh ở đâu nhập vào Đối Dịch Quang đọc diễn văn.

“Vâng, thầy dạy bảo em xin ghi nhớ ạ.” Nói xong nghiêng đầu nhìn Thành Hạ: “Tiểu Hạ, mấy ngày nữa anh mời em ăn cơm, đây chính là ý của Hiệu trưởng Đối, em đừng từ chối.”

Thành Hạ gật đầu một cái, cuối cùng cô cũng biết vì sao Giang Nam Đồng như vậy, đều học của Đối Dịch Quang cả. Quả nhiên, thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi!

Xe qua lại trên đường hơi lộn xộn, nhìn thấy cổng trường gần ngay trước mặt nhưng xe lại chạy vào một cái qua, rồi quẹo vào khu gia đình của Trường Đại học T cách đó hai con hẻm, dừng xe xong đưa chìa khóa cho Đối Dịch Quang, trong tay còn giữ lên hộp bánh ngọt, Giang Nam Đồng kéo Thành Hạ đi với về hài lòng. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3ndanl3q4yd0n.com.

“Hiệu trưởng Đối rất hay nói đùa.” Giang Nam Đồng nói.

Đã nhìn ra, đây không phải là loại người thích nói đùa.

“‘Cao nhân’ đều như vậy, hiểu mà.” Thành Hạ nói.

“Mau ăn bánh ngọt đi, lát dạ.” Giang Nam Đồng đưa bánh ngọt để vào trong tay cô.

“Không thích ăn nữa rồi.” Thành Hạ nói.

“Nếu ngại thì lại mời anh ăn cơm là được.” Giang Nam Đồng nói.

Cái gì? Cô nhìn anh: “Không thể nào chứ? Em đã mời anh ăn hai lần rồi? Gì vậy, anh là kẻ bịp bợm chuyên lừa dối người khác sao?”

“Những người khác thì không lừa dối, lại nói, em đừng thấy vừa nãy Hiệu trưởng Đối nói anh mời em, nhưng thật ra thì ý chính xác của ông ấy là nếu cuối cùng có người tình nguyện làm chủ mời thì đương nhiên là phải làm chủ đến cuối! Anh làm việc cùng ông ấy nhiều năm rồi còn có thể không biết ý của ông ấy sao?” Giang Nam Đồng nói. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3ndanleq4yd0n.c0m.

“Anh xác định ông ấy đúng là thầy của anh chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Phát biểu chính thức với bên ngoài anh đều nói như vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Anh xác định anh là học trò của ông ấy chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Chuyện này, giống như Trái Đất quay quanh Mặt Trời, sự thật sờ sờ vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Hai người đúng là thầy trò một cặp trời sinh!” Thành Hạ nói. Có điều, cô rất hâm mộ quan hệ thầy – trò hòa hợp như vậy, cảm giác rất ấm áp.

“Ha ha, tương lai nếu em thi nghiên cứu sinh, không chừng anh có thể hướng dẫn nghiên cứu sinh, đến lúc đó em làm học trò của anh, chúng ta cũng là một đôi trời sinh vậy.” Giang Nam Đồng nói.

“Tránh làm gương cho đời sau, em nào dám trà trộn vào quan hệ thầy trò nhà anh! Vả lại, em không thi nghiên cứu sinh, em mới không cần nghiên cứu kiến trúc hiện tại, em muốn kiến thiết kiến trúc cho tương lai.” Thành Hạ nói.

“Vũ Trụ nhỏ bùng nổ!” Giang Nam Đồng cười nói.

Trên đường về trường, hai người tranh luận sâu về vấn đề kiến thiết kiến trúc, cũng chẳng đi tới quan điểm chung nào.

36. Chương 21

Vừa cầm chiếc bánh ngọt đi vào phòng, Thành Hạ đã bị ‘đội chó săn’ bao vây nghiêm hình bức cung, cả người Thành Hạ đầy mồ hôi bùng chậu đi tắm rửa, kết quả là lại gặp người quen hỏi cô “Thành Hạ, cậu ra ngoài ăn cơm à?” Ban đầu, Thành Hạ còn nói quanh co cho qua, nhưng bị hỏi quá nhiều Thành Hạ liền cười híp mắt trả lời: “Ôi, tin tức lan nhanh như vậy à? Tớ không thấy truyền trực tiếp đấy.”

Nước lạnh dội ào ào lên người, Thành Hạ buồn bã gõ vào cánh cửa bên cạnh: “Aizz, người nổi tiếng cũng là người, sao không cho tớ một chút không gian riêng tư chứ?”

“Trách ai đây? Cậu là hoa đã có chủ, còn cua trái liếc phải làm gì, đây thuần túy không phải là dựa vào lăng xê để nổi tiếng sao?” Ở bên cạnh, Lâm Lâm nói.

“Hứ, bây giờ ngu mà dựa vào lăng xê để nổi tiếng à? Đều có quy tắc ngầm, ai còn quan tâm đến lăng xê. . .” Thành Hạ nói.

“Sa đọa!” Lâm Lâm cũng đập cánh cửa: “Này, nói thật đi, đi ăn với ai vậy.”

“Đồng hương, trai đẹp.” Đồng hương Dải Ngân Hà.

“Có bạn gái chưa?” Bên cạnh lại hỏi.

“Cậu cũng là hoa có chủ rồi, còn muốn trái cua phải liếc à? Muốn làm gì?” Thành Hạ hỏi.

“Dưỡng mắt! À, đúng rồi, có phải tối mai gặp mặt ba bên cùng Tiểu ‘đẹp trai’ và người đẹp Khoa Sinh không? Tớ thấy khó chịu, Tiểu ‘đẹp trai’ nghĩ sao vậy chứ, cậu cũng đâu phải là mẹ cậu ta, cậu ta tìm bạn gái người trước người sau đều nhất định giới thiệu với cậu.” Lâm Lâm nói.

“Con mắt tớ tinh.” Thành Hạ nói. Cô không phải mẹ cậu ta, mà cô là vú nuôi của cậu ta - không có cơm ăn, cậu ta tìm cô.

“Đúng vậy, từ ‘người của cậu’ suy ra thì có thể thấy rồi. Mà này, cậu và anh ấy có hay KISS không?” Lâm Lâm hỏi.

Thành Hạ liếc mắt coi thường: “Ít xấu xa thôi.”

Lau khô qua loa rồi khoác áo ngủ vào, chuồn mất.

Mới vừa chuồn về phòng, lau qua mấy giọt nước bắn lên sách, điện thoại di động vang lên, có tin nhắn, là “Sao Mộc”.

Sao Mộc: “Về phòng rồi hả?”

“Rồi, anh về tới chưa?”

Sao Mộc: “Tối. Tốt nhất em học bài đi, buổi tối sợ là phải thức đêm đấy? Aizz, sinh viên đáng thương!”

“Đừng quên là ai tạo thành cục diện đáng thương của em hôm nay đấy.”

Sao Mộc: “Để thể hiện sự áy náy chân thành, thi xong anh mời em ăn.”

“Nghỉ là em về nhà luôn.”

Sao Mộc: “Về thành phố H à?”

“Đúng! Không thèm nghe anh nói nữa, em phải đọc sách đây, môn này thật là phiền chết người, thi xong chắc một lượng lớn tế bào não chết theo mất.”

Sao Mộc: “Không việc gì cả, tốc độ tế bào phân chia nhanh hơn so với tốc độ chết, đi học bài đi.”

Sách chưa đọc được hai trang, tên Tiểu Thanh lại gọi điện thoại nói cô ngày mai phải đi, Thành Hạ nghiêng đầu vừa kẹp điện thoại, vừa ăn chiếc bánh ngọt đó: “Ông Tiểu, tế bào não của tôi còn chưa chết hết đâu, không đến nỗi mau quên đến mức đó, biết chưa?”

“Vậy ngày mai mấy giờ gặp?” Tiểu Thanh hỏi.

“Này ông Tiểu, ông mời ăn cơm, gặp bạn gái của ông, sao ông lại hỏi tôi?” Thành Hạ cau mày cắn một miếng bánh ngọt: “Ngày mai báo cho tôi, đừng sớm quá, nóng lắm, không có chuyện gì nữa thì đừng quấy rầy, tôi đang cố gắng học bài.”

“OK, ngày mai gặp.” Tiểu Thanh cúp điện thoại.

“Aizz, đúng là tuổi trẻ!” Chu Nhược Nhược trăm năm vẫn một câu không đổi.

Ngày hôm sau, Thành Hạ thoi thóp ở phòng thư viện có máy điều hòa không khí, đúng lúc Phương Ngu và bạn trai đầu của cô ấy đang ở cách đó không xa, Thành Hạ suy nghĩ, không biết là Tiểu Thanh có mời Phương Ngu cùng đi không? Nếu cô đi, Phương Ngu có suy nghĩ gì không đây?

Thật phiền, so với môn chuyên ngành rách này còn phiền hơn.

Kết quả, đến buổi chiều có lẽ là muộn hơn ngày hôm qua một chút, Phương Ngu đến tìm cô, nói cùng đi ăn với Tiểu Thanh, lúc này tâm tình Thành Hạ mới thả lỏng chút.

Người đẹp khoa Sinh - Đinh Phương vẫn như lần gặp ở nhà kính trồng hoa ngày đó, vẫn bộ quần áo trắng, tóc dài xõa vai, Tiểu Thanh thì vẫn Tshirt, cao bồi, giày thể thao, Thành Hạ cũng ăn mặc như lúc ban đầu, lại nói, bọn họ hôm nay đều cùng mặc T shirt màu trắng, Phương Ngu hôm nay mặc một chiếc áo kiểu phù thủy HP, váy màu xanh nước biển nhạt, đeo hai chiếc vòng tai to màu trắng, chân mang một đôi giày hở mũi, theo như con mắt thẩm mỹ của Thành Hạ, cô ấy so với Đinh Phương tuyệt đối là xinh đẹp. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3hdahl33qu4don.c0m.

Ánh mắt len lén so sánh giữa Đinh Phương và Phương Ngu, không biết có phải khi đối mặt với Phương Ngu thì thị giác Tiểu Thanh có điểm mù hay không nữa, Phương Ngu xinh đẹp modern như vậy đứng chung một chỗ với cậu ta rất cân xứng, thật không hiểu nổi.

Kiểu nói chuyện của Đinh Phương vẫn chậm rãi trước sau như một vậy, vừa ăn cơm vừa nói chuyện, thỉnh thoảng nghiêng đầu trao đổi ánh mắt với Tiểu Thanh, sau đó khước miệng nhẹ cười, bàn tay ngọc thon thon đôi khi khẽ vuốt tóc, loại động tác này có lẽ trong mắt đàn ông sẽ coi là đẹp, nhưng Thành Hạ lại thấy hơi đau dầy dầy nhức gân cốt, người đẹp ơi, sợ tóc lòa xòa bọn tôi còn dứt khoát cắt đi đấy, vô tình cứ vuốt lên vuốt xuống tôi sợ cô làm rớt vào đồ ăn đấy!

Được rồi, cô thừa nhận những lời này tương đối ác độc, tuyệt đối cô là Thành tiểu nhân sinh lòng ghen ghét đối với người đẹp.

“Ê nhóc, nghỉ cậu về nhà à?” Tiểu Thanh hỏi.

“Ừ, về nhà nghỉ hè.” Thành Hạ hỏi.

“Khi nào cậu về?” Tiểu Thanh tiếp tục hỏi.

Thành Hạ cảnh giác, từ từ nhai cơm rồi nhìn khuôn mặt cười to đối diện: “Này, tớ nói Tiểu ‘đẹp trai’ này, cậu là hoa có chủ Thành Gia Lập Nghiệp được rồi, đôi ăn cơm của bạn thân vẫn thấy ngon sao?”

“Không phải cậu nói là bạn thân dùng để giúp nhau không tiếc cả mạng sống sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“Không sai, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, có điều, gần như tớ chỉ hại cậu mà thôi.” Thành Hạ nói.

Đinh Phương mắt to chớp chớp, lại nghiêng đầu nhìn Tiểu Thanh, Phương Ngu cười.

“Cậu cũng quá tàn nhẫn rồi.” Tiểu Thanh nói.

“Tiểu ‘đẹp trai’, đừng trách Thành Hạ đối với cậu như vậy, cậu đều ‘ăn chùa’ của cậu ấy bao nhiêu lần rồi, quyền góp cứu đói cũng có mức độ thôi, thật sự coi người ta như trẻ con thì cậu cũng đừng gây tổn hại thể chất.” Phương Ngu mỉm cười nói. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3ndanl3qu4don.com.

“Không phải chỉ ăn của cậu ấy vài bữa cơm thôi sao, keo kiệt vậy.” Tiểu Thanh nói.

“Này, cậu” Thành Hạ trợn mắt lườm Tiểu Thanh, chốc lát lại cúi đầu ăn cơm: “Thôi, coi như tôi nuôi con chó nhỏ vậy.”

Một bàn chân to từ phía đối diện nhẹ nhàng đá cô một cái: “Chừa cho chút mặt mũi đi, bạn gái ở đây mà.”

Đồ vô sỉ, biết mặt mũi mà ở trước mặt người ta còn xin cơm ăn!

Thật ra thì bữa cơm này, bởi vì mọi người không có tiếng nói chung gì, nên ăn cũng không vui vẻ lắm, mặc dù là Tiểu Thanh mời, ăn xong rồi Tiểu Thanh còn muốn đi ca hát, Phương Ngu và Thành Hạ liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng lên tiếng: “Các cậu chơi vui vẻ nhé, bọn tớ không đi quấy rầy nữa.”

Sau đó, ai về nhà nấy, nên làm gì thì làm đó.

Chỗ ăn cơm cách trường học có một đoạn, nhưng Phương Ngu nói muốn Thành Hạ cùng đi dạo một lát, mặc dù Thành Hạ sốt ruột về học bài nhưng bạn bè mà, muốn đi dạo thì nên đi dạo.

“Thành Hạ, nói thật, tớ rất hâm mộ cậu, hâm mộ cậu và Tiểu Thanh có thể chơi chung tự nhiên như vậy.” Lời dạo đầu của Phương Ngu thiếu chút nữa làm cho Thành Hạ đụng vào cột điện. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3ndahl3quydon.com.

“Cái này có gì mà hâm mộ chứ?” Thành Hạ nói. Chơi chung tự nhiên – chẳng thấy ai chơi chung với Tiểu Thanh mất tự nhiên cả.

“Tớ thích Tiểu Thanh, đáng tiếc là ‘tình trong như đã, mặt ngoài còn e’, làm bạn thân với cậu ta là cách duy nhất có thể gần cậu ấy một chút, thật khó chịu, có lẽ Tiểu Thanh không cảm nhận được, cậu ấy thì cứ nói luyên thuyên, cảm giác lại không nhạy bén, tớ rất khó chịu.” Phương Ngu nói, giọng yếu ớt.

Thích cậu ta mà cậu còn nhiệt tình yêu người khác ư?

“Vậy tình cảm cậu với Chương Minh, là thế thân sao? Đối với Chương Minh thì quá không công bằng.” Thành Hạ nói.

Phương Ngu ngẩng đầu nhìn trời: “Tớ cũng nói qua với Chương Minh là tớ có người trong lòng rồi, nhưng anh ấy nói tớ hãy cho anh ấy một cơ hội, tớ thật ích kỷ, tớ chấp nhận Chương Minh, coi anh ấy là phao cứu sinh, chẳng qua là giờ tớ đang cố gắng tìm hiểu anh ấy, tớ cũng hi vọng sẽ yêu anh ấy, mọi thứ như vậy là tốt đẹp rồi.”

Thành Hạ gật đầu một cái, nhưng không quá có thể hiểu được.

“Mặc kệ cậu yêu ai, tớ đều hi vọng các cậu vui vẻ bên nhau.” Thành Hạ nói.

“Cám ơn cậu, Thành Hạ.” Phương Ngu nói.

Thành Hạ nhún vai, khuyên người khác những chuyện lặt vặt thế này cô không giỏi.

Nhờ vào lần đi dạo này, tâm tư Thành Hạ có vẻ như dày dặn kinh nghiệm lên, không thổ lộ chuyện gì nhiều, chủ yếu chỉ động viên thôi. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diendanl3q4ydon.com.

Kỳ thi trôi qua rất nhanh, mọi người cũng về nhà với mẹ của mình, so với trước đây, Thành Hạ muốn về nhà nhanh hơn, bởi vì kỳ nghỉ hè này cô mới tính là có gia đình hoàn chỉnh.

Mẹ Thành và ba Lâm đi làm thủ tục tái hôn, Thành Hạ và Lâm Phóng ở phòng chờ có máy điều hòa không khí của Ủy ban nhân dân, dáo dác ngó vào bên trong.

“Kết hôn đơn giản như vậy, 200 nghìn là có thể kết hôn rồi.” Thành Hạ bùi ngùi: “Khó trách càng ngày càng nhiều người cầm Đăng ký kết hôn mà không coi ra gì, so với việc mua một phần đùi gà chiên cay còn dễ dàng hơn, bằng giá với một phần thịt gà cuốn Bắc Kinh cổ.”

“Sao em lại so sánh như vậy?” Lâm Phóng nhéo tai cô: “Kết hôn là thể hiện trách nhiệm, trách nhiệm cả đời đấy.”

Thành Hạ bĩu môi, chỉ vào hàng người ly hôn dài hơn so với hàng người kết hôn: “Giải thích thế nào đây?”

“Đây chỉ là số ít.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ liền chỉ vào hàng người kết hôn: “Anh không biết đếm à?”

Lâm Phóng vỗ tay cô ‘bộp’ một cái: “Sao em không học người tốt?”

“Ai? Người tốt ở đâu?” Thành Hạ bĩu môi, nhỏ giọng cằn nhằn: “Ngay cả ba mẹ mình đều là tan tan hợp hợp xu hướng của xã hội rồi, hợp rồi sẽ có tan, tan rồi ắt có hợp, đây là chân lý.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3hdahl33qu4don.c0m.

Lâm Phóng cười: “Lời này đừng để cho ba mẹ nghe thấy, tân hôn của người ta đấy.”

Thành Hạ cười ha ha: “Ba mẹ mình còn rất hiện đại đấy, trước khi kết hôn còn sống thử hai năm trước.”

“Bộp!” Đầu lại bị vỗ: “Cái con bé này không có suy nghĩ phải không?”

Thành Hạ xoa đầu nhìn Lâm Phóng: “Lâm Phóng, đến lúc đó anh cưới luôn hay là sống thử trước?”

“Không tới lượt em trông coi, cái đồ không biết học điều tốt.” Lâm Phóng lườm cô.

“Mẹ nói hai anh em các con, cứ gặp nhau là không có lúc nào yên tĩnh nhỉ?” Mẹ Thành xuất hiện, giơ lên cái bọc nhỏ.

“Mẹ, chúc mừng mẹ.” Thành Hạ đứng lên, cầm tay mẹ.

“Mọi người cùng vui!” Mẹ Thành nói.

Hả, nói như vậy, có đúng không?

Kể từ khi mẹ và ba tái hôn, Thành Hạ cảm thấy mình và ba có vẻ thân mật hơn chút, dĩ nhiên, so với Lâm Phóng thì không thân bằng.

Thành Hạ giặt tất thối cho Lâm Phóng, đã dùng thuốc tẩy ngâm hồi lâu rồi mà vẫn còn bốc mùi, Thành Hạ phải dùng khăn giấy vo lại thành hai cục nhỏ nhét vào lỗ mũi, còn không vừa ý than thở với Lâm Phóng: “Lâm Phóng, tất anh mà thối như vậy nữa phải lên giá đấy.”

“Kinh tế suy thoái, có việc làm thì nên quý trọng, đòi tăng giá á? Em không sợ là anh xa thải em à?” Lâm Phóng gác chân nằm trên ghế sa lon, vui vẻ hưởng thụ điều hòa không khí.

Thành Hạ như tên trộm chạy ra cửa toilet: “Thành thực khai báo, có phải tìm được người giặt tất rồi không? Ai vậy?” Hai bàn tay vẫn mang bao tay cao su, Thành Hạ chạy đến bên cạnh Lâm Phóng.

“Bốc mùi quá, mau cách anh xa xa một chút đi.” Lâm Phóng cố ý cau mày.

“Ai vậy? Nói mau! Không nói em sẽ . . .” Thành Hạ giơ hai tay lên, cố ý khua khua ở trước mặt anh, làm như sắp bôi lên mặt anh: “Nói mau, có phải Lữ Đồng hay không?”

“Phải cái gì mà phải, đừng có mà đoán mò.” Lâm Phóng tựa vào ghế sa lon nhìn chằm chằm này hai cái bao tay nguy hiểm: “Anh trai em là muốn trước lập nghiệp sau mới thành gia.”

Thành Hạ mất hứng, quay lại toilet: “Người xưa đã nói, Thành Gia Lập Nghiệp, phải Thành gia trước sau đó mới Lập nghiệp, anh định làm ngược lại với lời dạy các cụ sao? Đừng lâu la nữa, nếu lâu thêm nữa, các cô gái tốt đều trở thành vợ người ta hết rồi, đến lúc đó anh có khóc thì cũng vô dụng thôi.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3ndanl3quydon.c0m.

Trong phòng khách, Lâm Phóng trợn mắt đứng dậy lên về phòng của mình khóa trái cửa lại, trong lòng không hiểu vì sao mình ở trong mắt em gái lại thành hàng ‘tồn kho’ chứ, nha đầu này còn càng ngày càng bà tám, không có việc gì chỉ thích hỏi người ta có đối tượng chưa, trái lại rất hợp với Lữ Đồng.

Nghĩ đến Lữ Đồng, lại nghĩ ngay đến đám bạn thân kia, lại thò đầu ra: “Hạ Hạ, bọn anh Vu nói muốn mời em uống rượu đấy.”

“Không rảnh, trừ khi anh nói cho em biết bạn gái của anh là ai.” Thành Hạ la.

Lâm Phóng lại đóng sầm cửa lại.

Trong thời gian nghỉ hè, tưởng là có thể gặp được Lữ Đồng, ai biết chị ấy lại không có ở trong nước, thấy kỳ nghỉ hè ngắn ngủn sắp kết thúc, Thành Hạ cũng sắp phải về trường rồi, định nói cho chị ấy biết chân tướng mà cũng không tìm được cơ hội.

Kỳ nghỉ này trôi qua rất yên tĩnh, trừ lên mạng tán gẫu cùng các bạn học, thì còn tiến hành thương lượng, trao đổi vô số lần với Sao Mộc về vấn đề hai bữa cơm, cuối cùng Sao Mộc cũng thỏa hiệp, nói mời cô ăn.

37. Chương 22

Thành Hạ là người đến phòng cuối cùng, Phương Ngu không có ở đây, Lâm Lâm thấy cô liền phấn chấn xông lên: “Tin đặc biệt đây!”

“Gi? Nhà trường thay đổi chương trình ba năm rồi hả?” Thành Hạ để đồ đạc xuống, quá nóng, tốt nhất nên đi rửa mặt trước.

“Hứ! Chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu đó không đáng nhắc tới. Tổ đã nói với cậu rồi. Thành Hạ, cậu biết Tiểu ‘đẹp trai’ và bạn gái cậu ấy chứ?” Lâm Lâm thừa nước đục thả câu.

“Biết, thì sao? Kết hôn rồi à?” Thành Hạ cầm cây quạt vừa ra sức quạt mạnh, vừa tu một hơi nước.

“Chia tay rồi.” Lâm Lâm nói.

Thành Hạ nuốt nước xuống, lau mồ hôi: “Phương Ngu như tiên tri vậy!”

“Không hỏi xem vì sao à?” Lâm Lâm mắt lé.

“Vì sao? Còn có thể vì sao, không có gì hơn cứ lấy cớ như vậy, vả lại có quan hệ gì tới tổ chứ, tổ đi tắm rửa đây, nóng chết được.” Thành Hạ gom đồ, vui vẻ đi ra nhà tắm tắm.

Vừa đi cô vừa suy nghĩ, tên Tiểu Thanh này có phải cũng quá chơi đời rồi không, nếu như nhớ không lầm, trước đây Lý Viện đầu gì cũng duy trì được gần hai học kỳ! Lần này, lại chỉ một kỳ nghỉ hè, làm ơn đi, còn chưa tới ba mươi ngày nữa.

Cô chưa có cơ hội để hỏi rõ Tiểu Thanh, thì ngược lại cậu ta đã gọi điện thoại nói nhờ cô đi xem phòng cùng cậu ta, lúc ấy ý nghĩ đầu tiên trong đầu Thành Hạ là tên này muốn ra ngoài thuê phòng để dễ dàng ‘hoạt động’!

Gặp Tiểu Thanh, thấy cậu ta có vẻ hơi gầy, nhưng tinh thần thì tốt, vẫn cười đến không chịu để ý như trước đây.

“Vì sao lại thuê phòng vậy? Ký túc xá ở trường không tốt sao?” Thành Hạ hỏi.

“Tiểu tôi muốn cố gắng phấn đấu, ở Ký túc xá giới hạn thời gian tắt đèn nên không đủ.” Tiểu Thanh nói như vậy.

Phản ứng đầu tiên, người này uống lộn thuốc sao.

“Lãng tử quay đầu sao? Không tệ nha. Nói xem, cô tiên nào ‘tẩy tâm lột xác’ cho cậu vậy?” Thành Hạ hỏi.

Tiểu Thanh vỗ đầu cô một cái: “Tiểu tớ đây hoàn toàn tỉnh ngộ không phải sao? Nhóc con, về sau không có Tiểu tớ đây bảo kê cậu, cậu cũng đừng gây họa đấy.”

“Làm ơn đi ông Tiểu, người cho tôi thêm phiền toái chỉ có ông thôi.” Thành Hạ nói.

Mặt trời cuối tháng tám thật chói chang, hai người theo người môi giới đi xem phòng, một căn nhà nhỏ xinh một phòng ngủ một phòng khách, tiền cho thuê là 2,5 triệu, Thành Hạ chặc lưỡi, đây chẳng khác nào ăn cướp tiền, ông Tiểu thì rất chảnh, liếc nhìn: “Căn này đi, nói chủ nhà tới đây ký hợp đồng.”

Tiếp theo, Tiểu Thanh dọn nhà, mặc dù Tiểu Thanh có mấy anh em giúp một tay, có điều là mấy người đó chuyển đồ đến rồi chạy lấy người, để lại một đống ngổn ngang trong phòng khách, Thành Hạ cũng muốn chuồn nhưng bị Tiểu Thanh giữ lại: “Nhóc con, cậu giúp tớ sắp xếp với, những việc này tớ không có năng khiếu.”

“Ông Tiểu, tôi cũng không có năng khiếu!” Thành Hạ nói.

“Vậy ai tự xưng mình là vợ hiền mẹ đảm thế?” Tiểu Thanh liếc xéo cô, tự mình bắt tay vào bắt đầu dọn dẹp.

Thành Hạ vừa sắp xếp, vừa nói: “Sớm định ra ngoài ở sao còn chia tay? Nếu có bạn gái cũng không đến mức.”

“Bạn gái là dùng để yêu thương, không phải dùng để cưỡng bức lao động, còn bạn bè thì được.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ đang dọn sách, nhìn bóng lưng của cậu ta, hung dữ nói một câu: “Tiên sư ông!”

Đối với chuyện Tiểu Thanh chuyển khỏi Ký túc xá, Lâm Lâm cũng không thăm dò được gì, vì vậy ngày ngày dán mắt vào Thành Hạ, Thành Hạ truyền đạt lại nguyên lời ‘phần đầu’ của Tiểu Thanh!

Từ khi đó trở đi, trừ lúc đi học thì hình như hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thanh, người này giống như là biến mất từ năm 2 vậy, mỗi tuần Tiểu Thanh đều gọi điện thoại cho Thành Hạ để nhờ cô cùng đi siêu thị mua đồ, mua cái gì chính cậu ta cũng chẳng đếm xỉa, mỗi lần Thành Hạ đều như mẹ già nghĩ tới phải mua thứ này mua thứ nọ vậy, đi mấy lần phát hiện Tiểu Thanh đúng là đang học, trên bàn sách đều là sách mới mua, mép sách bộ giáo trình Nhật ngữ đã được giở hơi dơ một chút.

Đúng là, ba ngày không gặp mặt làm thay đổi cách nhìn lẫn nhau!

Vô tình lại liên lạc với Tiểu Thanh thì ít, liên lạc với Giang Nam Đồng thì nhiều hơn. Học kỳ này Giang Nam Đồng dạy một môn tự chọn, nên nói với cô nhất định phải chọn, tuy cô không quá hứng thú với thiết kế nội thất, nhưng học một ít cũng tốt, học thêm kỹ năng rèn luyện bản thân đi! Lên lớp, Thành Hạ mới phát hiện, toàn bộ sinh viên lớp 0302 giới tính trên thẻ căn cước ghi là “Nữ” đều tới, ở đây cuối cùng còn có hai cô gái rất nữ tính giả danh nữ sinh lớp 0302 nữa.

Ở trên bục giảng, Giang Nam Đồng rất lịch sự bình tĩnh, dáng vẻ dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, Thành Hạ vẫn thói quen quan sát địa hình phòng học – nhưng hàng cuối cùng đã bị chiếm cứ, cô đành đóng qua lâu dài hàng thứ hai từ dưới lên, tan học thì phi như bay chạy trốn.

Cứ thế liên tục, Giang Nam Đồng có nghi ngờ, nên lên mạng hỏi thăm việc này.

Sao Mộc: Có phải gần đây anh không đẹp trai như trước không?

Thành Hạ: Không có, Sao Mộc anh lúc nào cũng tỏa ra vầng hào quang, vĩnh viễn là đẹp chói lóa như vậy.

Sao Mộc: Vậy tại sao hết giờ học em liền chạy như bay, chỉ để lại một bóng lưng thế?

Thành Hạ: Đồ mờ hôi !& ;_®! Thật ra thì, cuộc sống có ba thứ gấp, em đây, vừa đúng chiếm một thứ. . . .

Sao Mộc: À, vậy thì tốt, anh đã nói, cùng tồn tại trong một Dải Ngân Hà, cùng nhìn lên một mảnh vũ trụ, Trái Đất em sao có thể không để ý đồng hương chứ nhỉ!

Thành Hạ: Vâng, Trái Đất nhỏ sao dám không để ý đến Đại Hành tinh chứ.

Sao Mộc: Anh nói này Trái Đất, đi học gần nửa học kỳ rồi, em không có một vấn đề gì sao?

Thành Hạ: Báo cáo Sao Mộc, có, nhưng mà em đã tự mình giải quyết rồi. Tạm thời thì không có.

Sao Mộc: Nếu có thì phải hỏi luôn, có vấn đề thì phải giải quyết ngay, nếu không sẽ trở thành vấn đề lớn đấy.

Thành Hạ: Vâng, hiểu rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vèo một cái đã đến giữa kỳ, Giang Nam Đồng gửi bài tập cho sinh viên học môn tự chọn trong email: Thiết kế một căn nhà 84m², yêu cầu cơ bản như sau:

- 1, Đây là căn hộ tân hôn, nam nữ chủ nhân đều là Kiến trúc sư.
- 2, Bản vẽ bao gồm: Bản vẽ mặt bằng tổng thể, bản vẽ mặt cắt đứng, bản vẽ 3D (ba bản trở lên).
- 3, Tiến độ thiết kế (bao gồm: tiến độ công việc, dự toán tổng thể, vị trí dự định) nộp trong vòng một tuần, làm căn cứ trao đổi với thầy.
- 4, Thuyết minh thiết kế (500 chữ).

Thành Hạ không nghĩ gì, nhưng Lâm Lâm lại lộ vẻ háo sắc: “Nếu đây là chỗ ở của tớ và Đồng Đồng thì thật tuyệt.”

Thành Hạ hơi run, Chu Nhược Nhược đẩy mắt kính: “Tĩnh lại đi, sắp thi rồi, đừng nằm mơ giữa ban ngày. Đồng Đồng mà cho một trứng vịt thì cậu ôm mà chạy đấy.”

Bài tập này nhìn thì không có gì khó lắm, nhưng khi bắt tay vào làm mới phát hiện cũng không đơn giản, Thành Hạ vẽ vẽ xóa xóa làm trong vòng một tuần là hoàn thành, gửi cho Giang Nam Đồng. Nhưng ai biết, Giang Nam Đồng lại yêu cầu nhiều như vậy, chỗ này không được chỗ kia không đúng, gửi trả lại cho cô bản vẽ 3D để cô làm lại, mặc dù Thành Hạ ảm ức, nhưng mấy ngày làm đi làm lại cũng hiểu rõ hơn một chút nên rất có cảm giác thành tựu.

Khi gửi lại, Giang Nam Đồng nói, ý tưởng thì tốt, nhưng còn chưa đủ tinh tế, màu sắc có chỗ phối hợp chưa hài hòa lắm.

Nhất định phải làm lại!

Thành Hạ lại xóa xóa sửa sửa bản vẽ 3D đó, hình vẽ và màu sắc đầy trong đầu, rồi các loại đèn trang trí tường, có ngày buổi tối còn nằm mơ thấy mình lại thiết kế lại căn hộ lần nữa, sáng dậy quên mất, khi tới nhà ăn còn đang suy nghĩ xem căn nhà trong giấc mơ kia sơn màu gì, xếp hàng thoát cái cũng tới lượt cô mua đồ ăn sáng, cô nhìn người bán hàng, người bán hàng cũng nhìn cô.

“Hai tô sơn!” Thành Hạ nói. Sau lưng hình như có tiếng cười a.

“Cô bé, ra cửa quẹo phải, đi dọc hồ Bích Ngọc tới Khoa Kiến trúc, có lẽ sẽ có đấy.” Người bán hàng cười mức thêm một tô cháo to đặt lên khay của cô.

“Cám ơn.” Thành Hạ cúi đầu bưng khay che mặt rơi nước mắt, thật mất mặt chứ, người ở nhà ăn nhiều thế thật xấu hổ mà. Nhưng hai tô cháo loãng ăn không no, dạ dày thật đáng thương, lại nhìn quanh, có người mới gọi đồ ăn xong đi ra nên Thành Hạ mới vui vẻ chạy tới, “Bánh mì trứng ốp la” lăm lăm năm lần mới không xấu hổ, sau đó ỉu xiu quay lại ăn, lại phát hiện rõ ràng Sao Mộc ngồi đối diện.

“Ăn sáng à?” Sao Mộc hỏi, trước mặt cũng là “Hai tô sơn”.

“A, trùng hợp thế, thầy cũng ăn sáng à?” Thành Hạ cười.

“Ừ, buổi sáng ăn cháo tốt cho dạ dày.” Sao Mộc nói.

Cô quyết định sau này đi ăn tránh xa nhà ăn E này một chút.

“Vậy thầy ăn nhiều một chút.” Thành Hạ bưng cháo húp hai miếng còn cảm khái hạ: “Hôm nay cháo hơi loãng, quá nhiều nước, vẫn là Sĩ Lạc Đa ăn ngon.”

Giang Nam Đồng cười: “Bài tập gặp phải vấn đề khó sao?”

Gặm miếng bánh mì nhai kỹ hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Giang Nam Đồng một cái: “Không hẳn là gặp vấn đề khó, không phải là yêu cầu của thầy đã tốt còn muốn tốt hơn sao.”

“Như vậy đi, tôi cho em mượn vài cuốn sách, em về tham khảo.” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng, cảm ơn.” Thành Hạ nói.

“Sách ở phòng của tôi, lần sau đi học tôi mang đi cho em.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ gật đầu một cái, tiếp theo lại lắc đầu: “Thôi đi, kiếm chỗ nào vắng người rồi đưa, chứ nhiều nữ sinh ‘săm soi’ em như vậy, em không biến thành ‘thịt nướng’ mới lạ đâu.”

Mẫu chốt là Lâm Lâm này rất ‘bà tám’, lại tuyên truyền khắp nơi thì xong đời, cô lại trở thành đại diện tiêu biểu cho việc “bắt cá hai tay” ngay đấy.

“Hả? Không ngờ tôi được hoan nghênh thế.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Tất nhiên rồi, gốc cây của Ngành kiến trúc cơ mà!” Thành Hạ nói.

“Gốc cây á? Cây Giáng Châu Tiên à? Ai là người hầu Thần Anh?” Giang Nam Đồng hỏi.

Ồ, không nhìn ra nha, đọc ‘Hồng Lâu Mộng’ quá kỹ rồi.

“Sau này thầy để ý, nếu thầy phát hiện thầy có cảm giác đặc biệt kiểu ‘nước mắt tuôn như suối’ đối với ai đó, thì chính là người đó.” Thành Hạ nói.

“Vậy khi chỉ ‘nhỏ giọt’ thôi thì là gì?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Loại bỏ nhân tố bên ngoài, nhân tố tình cảm trong sáng.” Thành Hạ nói.

Đúng thật là, mới sáng sớm ra, hai nhân vật Ngành Kiến trúc ở đây ‘giả bộ’ thảo luận Văn học và Tâm Lý Học.

Ăn bữa sáng thật nhanh, Thành Hạ mới nhớ tới, nhìn xung quanh một lượt, chỉ sợ phát hiện hình ảnh của một bà tám âm thầm cộng thêm một ánh mắt lạnh lẽo, nhưng thật may mắn, hôm nay cô ấy lại không tới ăn sáng.

Thành Hạ để ý hai ngày nhưng phát hiện quả thật không ai tung tin gì mới có chút yên tâm.

38. Chương 23

Trời Tháng Mười thật mát mẻ, người dân thành phố S rất vui, thời tiết này mà không ngủ trưa thì thật có lỗi với giấc ngủ bị mất lúc mùa hè.

Phòng ngủ đang yên tĩnh chợt bị chuông điện thoại Thành Hạ phá vỡ, Thành Hạ mơ mơ màng màng cầm điện thoại, không nhìn cái nào đã nghe: “Alo, Thành Hạ nghe ạ, xin lỗi ai đấy?”

“Nhóc, là tớ đây.” Giọng bên kia hơi yếu ớt, hình như rất đau đớn.

“A, chuyện gì thế?” Thành Hạ hỏi, mắt vẫn chưa mở ra.

“Tớ không biết ăn trúng gì, đau bụng rồi. Một chút hơi sức cũng không có, còn sốt nữa.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ ngồi bật dậy, hỏi: “Cậu gọi 115 chưa?”

“Gọi rồi!” Tiểu Thanh không còn hơi sức.

“Cậu chờ một lát nhé, cố gắng lên.” Thành Hạ nhảy xuống giường chạy ra ngoài ngay, khi cô xuống xe taxi đã thấy bác sĩ 115 đang khiêng người trong nhà ra, nhìn thấy chiếc băng ca trắng này, Thành Hạ nuốt nước miếng, cô vẫn luôn có ám ảnh đối với băng ca.

“Nhóc!” Tiểu Thanh còn toét miệng chào cô, Thành Hạ lấy lại tinh thần chạy tới, thấy cậu ta còn cười được có lẽ là không có gì to tát.

Xe 115 gầm rú chạy thẳng tới bệnh viện, bác sĩ trên xe bước đầu chẩn đoán là viêm dạ dày cấp, rồi hỏi cậu ta xem những đồ ăn có gì đặc biệt không, Tiểu Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói không có gì đặc biệt, chỉ là thức ăn, trái cây, sữa tươi.

“Sữa tươi tử lạnh á?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ!” Tiểu Thanh đáp.

“Cậu là heo à, không phải là tớ đã nói với cậu, về thì bỏ sữa tươi đó đi sao? Quá hạn rồi mà!” Thành Hạ nói.

“Quên mất!” Tiểu Thanh nói, vẻ mặt khổ sở: “Đều tại cậu, nếu cậu qua giúp tớ dọn dẹp thì đã không có chuyện này rồi.”

“Cậu lớn như vậy mà cái gì cũng không biết, không cảm thấy đáng xấu hổ còn đổ thừa cho tớ nữa, tớ là mẹ cậu à?” Thành Hạ quát, được rồi, không phải cô cố ý, cô chỉ hơi giận, nam sinh đều lười thôi như vậy mà.

Tiểu Thanh nhìn cô, bác sĩ cũng nhìn cô.

“Không thể nào, tuổi hai chúng ta không chênh lệch lắm, chứng minh cậu không thể có con trai lớn như tớ được.” Tiểu Thanh nói.

Sau đó, bác sĩ cười, Thành Hạ thì bó tay luôn.

Quả nhiên là Tiểu Thanh bị viêm dạ dày cấp, bác sĩ nói cần truyền nước hai ngày, tốt nhất nên nằm viện quan sát, rồi quay đầu lại còn dặn dò Thành Hạ chăm sóc thật tốt “bạn trai cô.”

Tiểu Thanh vẻ áy náy, nói “Thành Hạ, làm phiền cậu rồi.” nhưng giọng điệu lại như sai bảo mẹ mình vậy.

Thành Hạ gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng, Quản sinh có quyền biết tình trạng sức khỏe sinh viên của mình, có nghĩa vụ thăm nom, Tiểu Thanh dựa vào đầu giường làm ra vẻ mệt mỏi, không còn sức.

“Nhóc, cậu hại tớ bệnh nặng rồi, cậu phải ở bệnh viện chăm sóc tớ.” Tiểu Thanh nói.

“Cái này gọi là bệnh nặng à? Lại không bị cảm sốt nghiêm trọng, nhõng nhẽo cái gì?” Thành Hạ bĩu môi.

“Nhưng hình như tớ tiêu ra chút máu.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ cắn răng: “Tiên sư cậu, không nói độc miệng thế thì cậu khó chịu à?”

“Biết rồi.” Tiểu Thanh nói, giả bộ đáng thương.

Một người cao to trai đẹp đi vào, Giang Nam Đồng tới, Tiểu Thanh cười xấu xa nhìn Thành Hạ. Hay rồi, đại khái là đã bị nghe.

Giang Nam Đồng nghe Thành Hạ thuật lại, nói thẳng ra là không việc gì, về sau chú ý ăn uống là được rồi.

Buổi chiều Thành Hạ có tiết, Tiểu Thanh nói thân thể mình yếu, cần chăm sóc lại bị Thành Hạ coi thường. Đúng lúc này, người đẹp Đinh Phương xuất hiện ở cửa phòng bệnh, nhân cơ hội này Thành Hạ chuẩn mất, Giang Nam Đồng đang đợi cô ở hành lang bệnh viện, hai người cùng trở về trường, trên đường Giang Nam Đồng ngụ ý nói thấy quan hệ giữa cô và Tiểu Thanh rất tốt, Thành Hạ rên một tiếng: “Tiểu Thanh da mặt dày, quan hệ với ai cũng tốt hết.”

Giang Nam Đồng lại chuyển đề tài tới chuyện mấy cuốn sách, nói mấy ngày nữa anh phải đi công tác không có ở trường, có thời gian thuận tiện sẽ đưa sách cho cô. Hôm nào không bằng hôm nay, Thành Hạ nói hết giờ học thì qua lấy, hỏi anh có thời gian không, Giang Nam Đồng suy nghĩ một chút nói có.

Đi học tự nhiên không tránh khỏi bị Lâm Lâm túm được, hỏi chuyện Tiểu Thanh, căn cứ vào lý do bạn bè quan tâm lẫn nhau, Thành Hạ đưa số phòng bệnh, bệnh viện cho cô ấy biết, đoán là ai muốn đi thăm thì sẽ biết.

Hết giờ học, Thành Hạ cố ý ở nhà vệ sinh nhòm ra, thấy giảng đường lớn khóa cửa, lại nhìn xung quanh một lượt không có ai mới lén lút đi tới khu nhà của tiến sĩ, vừa đi vừa rầu rĩ, dạo này, nếu có chút quan hệ với trai đẹp là có scandal, thật là không dễ cho người ta sống nữa.

Chạy vào trong khu nhà tiến sĩ, mới nhớ không biết Giang Nam Đồng ở phòng nào, gọi điện thoại hỏi, lại tắt máy, không thể làm gì khác hơn là đến hỏi cô quản lý khu nhà này, cô ấy không chút nghi vấn nào: “608”

Leo lên lầu sáu, rất yên tĩnh, đi tìm từng phòng, đến cửa phòng 608 thấy bên trong cũng rất yên tĩnh, gió tay định gõ cửa, cửa lại mở ra như có cảm ứng vậy.

“Đang muốn xuống xem em đã đến chưa, điện thoại mới vừa bị rơi vào nước không có cách nào mở máy lên được.” Giang Nam Đồng nói, mời cô vào.

Phòng của Giang Nam Đồng rất sạch sẽ ngăn nắp, so với chuồng heo của Tiểu Thanh thì tốt hơn nhiều, trên bệ cửa sổ còn đặt cái bình cắm hai cành hoa hướng dương, mặc dù không phải hoa thật, nhưng ở phòng nam giới có thứ này cũng có đủ sinh động rồi.

“Tiến sĩ Nhân trước đây để lại, anh thấy vẫn xài tốt nên rửa sạch bụi đi lại trưng tiếp, không xoay nên màu sắc có phần không đều.” Giang Nam Đồng nói, thuận tiện lấy nước cho cô.

Trên giá sách Giang Nam Đồng rất trống, không có hai quyển sách, trên giường cũng rất ngăn nắp, giống như vào ở chưa lâu, cũng có vẻ như là muốn dọn dẹp rồi trường vậy, trên bàn sách đặt một túi giấy, có lẽ là sách đưa cho cô.

Uống ngụm nước xong còn chưa lấy lại hơi, Tiểu Thanh đã gọi điện thoại tới, nói rằng cậu ta khó chịu, muốn cô tới xem cậu ta.

Cúp điện thoại thấy Giang Nam Đồng đang cười: “Không nhìn ra Tiểu Thanh vẫn như trẻ con vậy.”

“Chỉ số thông minh thấp hơn tuổi tác. Trong túi này là sách ạ?” Thành Hạ chỉ.

“Ừ, những chương trọng điểm anh đã đánh dấu rồi, đúng rồi, anh có thói quen ghi chú trên mép sách khi đọc, nên sách nhìn có chút rối, em chịu khó chút nhé.” Giang Nam Đồng nói.

“Ha ha, vậy thì càng tốt, có chỗ nào không hiểu em xem ghi chú sẽ hiểu thôi, thầy Giang, đây tuyệt đối là thói quen tốt đấy.” Thành Hạ nói.

“Không phải đã nói là không gọi ‘thầy’ sao? Gọi thế làm anh già đấy, gọi Sao Mộc thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ chợt cười: “Thật ra thì, các nữ sinh âm thầm gọi anh là Đồng Đồng, em cho là cũng rất dễ nghe.”

“Vậy em cứ gọi theo trào lưu như đi, có vẻ anh trẻ trung hơn đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ ho hai tiếng: “Em gọi không biết xấu hổ, anh sẽ đồng ý mà không biết ngượng sao?”

“Em gọi thử chẳng phải sẽ biết ư.” Giang Nam Đồng nghiêm trang.

Hắng giọng trong veo, miệng há ra lại ngậm lại, rồi giọng trong veo lần nữa mới cất lên “Đồng Đồng.”

“Ừ! Cầu Cầu.” Giang Nam Đồng đồng ý, lại còn gọi cô là Cầu Cầu* nữa, Thành Hạ không nhịn được cười lên, lần nữa xác định nhìn Giang Nam Đồng tuyệt đối không giống vẻ bề ngoài lịch sự của anh chút nào.

* Trong những chương trước, mình để tên thân mật của anh Đồng đặt cho chị Hạ là ‘Trái Đất’ (Hán Việt là ‘Địa Cầu’), nhưng khi thân mật hơn chút, anh sẽ gọi chị là Cầu Cầu. Nên từ chương này, tớ sẽ đổi thành ‘Địa Cầu’ hoặc ‘Cầu Cầu’ nhé.

“Vậy Đồng Đồng, em đi trước đây, em đi thăm Tiểu Thanh một chút.” Thành Hạ nói.

“Ừ, được. Đi đi.” Giang Nam Đồng đưa cô đến cửa cầu thang rồi quay lại, Thành Hạ giơ túi sách lên trước chạy như bay trở về phòng rồi lại chạy như bay vào bệnh viện.

Đến bệnh viện, người nên tới thì đã tới, người nên đi cũng đã đi, còn Tiểu Thanh thì đang nằm ở trên giường lừ đừ, Thành Hạ hỏi cậu ta khó chịu ở đâu, cậu ta lại kêu đói bụng, Thành Hạ liền vỗ cậu ta một cái: “Đói! Đói! Đói! Chỉ biết ăn thôi, đói một chút cũng không chịu được, khá lắm.”

Thuận tay cầm một quả táo không biết ai đã rửa rồi, gặm, tay Tiểu Thanh run rẩy chỉ về phía cô: “Nhóc con, cậu, cậu thật không có có nhân tính, làm sao cậu có thể đối với tớ như vậy?”

Cửa “cọt kẹt” mở ra, Thành Hạ tưởng ai, quay đầu lại nhìn thì thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, xem ra là một người phụ nữ sống trong gia đình quyền quý. Lại nhìn Tiểu Thanh, nhưng chỉ nghe cậu ta gọi “Mẹ”.

Mẹ Tiểu Thanh quét mắt qua miếng táo trong miệng cậu ta còn chưa nuốt, rồi quét sang Thành Hạ, sau đó chuyển toàn bộ sự chú ý lên Tiểu Thanh: “Bác sĩ nói sao? Có muốn về nhà ở mấy ngày không?”

Hiển nhiên lại coi Thành Hạ như không khí! Dù sao mẹ người ta đã đến rồi, Thành Hạ nên làm gì thì làm đi.

Trở về, lật tới lật lui sách của Nam Đồng đưa cho cô, quả nhiên ghi chú rất cặn kẽ nên có thể tiết kiệm không ít sức lực, đọc qua cô liền suy nghĩ, sau này nếu muốn tìm sách chuyên ngành thì trước hết nên hỏi Giang Nam Đồng xem có không, ‘làm chơi ăn thật’ sao lại không làm nhỉ. Lật tới trang mục lục thấy anh đã ghi chú chương trọng điểm ra: “Cầu Cầu, trọng điểm, năm sao” rồi “Cầu Cầu, trọng điểm, ba sao”, ba quyển sách đều ghi chú như vậy, màu chữ rất mới, vừa nhìn là thấy mới vừa viết lên.

Gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng: em thấy tên ‘Cầu Cầu’ thật giống tên của cầu cầu (chó đó).

Gửi xong mới nhớ điện thoại di động của Giang Nam Đồng bị vào nước đang sửa.

Sách mượn thì phải đọc cho nhanh, nên từ lúc ở bệnh viện về cho đến khi Lâm Lâm gọi cô ăn cơm, ánh mắt của Thành Hạ không rời khỏi cuốn sách, Lâm Lâm mắt liếc nội dung: “Thì ra là sách chuyên ngành của Đồng Đồng, tớ lại cho là cậu bọc bìa sách chuyên ngành ở ngoài, còn trong thì đọc ‘Kim Bình Mai’ đấy.”

“Kim Bình Mai thì sao? Cũng nổi tiếng lắm mà, đọc cũng là một loại nghiên cứu đấy.” Thành Hạ xếp sách lại đi ăn cơm cùng Lâm Lâm.

Trên đường, Lâm Lâm bắt đầu nhiều chuyện về bệnh của Tiểu Thanh: “Vì sao Tiểu Thanh bị bệnh lại gọi điện thoại cho cậu đầu tiên?”

“Không phải là tớ, mà đầu tiên cậu ta gọi 115.” Thành Hạ nói.

“Tớ nói là trong nhóm bạn học, cậu ta cũng có hai người bạn thân quan hệ không tệ.” Lâm Lâm ánh mắt sáng ngời nhìn cô: “Không phải là. các cậu không phải là.”

“Tớ cũng không tin chân của tớ còn có thể đạp lên thuyền nữa.” Thành Hạ bước nhanh về phía nhà ăn.

Mẹ Tiểu Thanh đã đến rồi, Thành Hạ thấy cô cũng chẳng cần phải đến làm gì nữa, một là không thích mẹ cậu ta, thứ hai cũng sợ có tin đồn lung tung, vì vậy càng cố gắng đọc sách, như được tiếp thêm sức, nên cả buổi tối cực kỳ phấn khích mân mê bản vẽ 3D, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược mỗi người một bên đứng bên cạnh cô: “Tớ nói này Thành Hạ, tập trung vào bài tập Đồng Đồng như thế, cậu.”

“Thật ra thì, tớ là đã tốt muốn tốt hơn nữa, cảm ơn.” Thành Hạ đầu cũng không quay lại.

Chu Nhược Nhược vuốt ve đầu cô một cách ‘yêu thương’: “Này bé, đừng mệt mỏi quá nha, bây giờ.”

“Tuổi trẻ!” Hai người đồng thanh.

Chu Nhược Nhược chậm rãi: “Tuổi trẻ thời nay đều ganh đua!”

Do có nền tảng nên mày mò hai ngày, cuối cùng Thành Hạ ôm máy tính ở hành lang bận rộn tới nửa đêm mới xong, nhìn bản vẽ đã lưu xong, cô thở dài một hơi, cuối cùng cũng xong chuyện, thuận tiện gửi email cho Giang Nam Đồng luôn.

Đối với người không thể thức đêm như cô đây mà nói giới hạn cùng lắm chỉ tới 1 giờ mà thôi, lúc bước vào phòng ngủ giống như đang đi trên mây vậy, khá may là buổi sáng mai không có tiết, cô có thể dậy trễ.

Trong mơ, Giang Nam Đồng chỉ vào mũi nói với cô: “Cô bạn này rõ ràng là chẳng chịu tiếp thu gì, em xem em đã làm gì.”

Buổi sáng mấy người Lâm Lâm dậy sửa soạn, cô cũng chẳng nghe thấy tiếng động lúc họ đi, mở mắt tìm điện thoại di động mở máy đã là 9 giờ, vừa vặn duy trì giấc ngủ 8 tiếng, lê chân gấp bụng chậu mới vừa đi ra cửa đã nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, đành phải quay lại nghe điện thoại.

“Sao Mọc”!

Báo động!

Hít sâu! Hít sâu! Trái ngược với giấc mơ, có lẽ là gọi tới động viên cô chẳng.

“Cầu Cầu, mới dậy sao?” Đầu điện thoại bên kia, giọng điệu Giang Nam Đồng rất tốt, không có dấu hiệu phê bình cô.

“Vâng, ngủ quên ạ, cái đó, à. có chuyện gì sao?” Thành Hạ nuốt hai chữ “Bài tập” vào trong.

Có lẽ, Giang Nam Đồng tưởng tượng ra vẻ mặt của cô nên cười: “Cầu Cầu, anh cảm thấy bài tập của em.” lại còn cố ý kéo dài âm thanh nữa chứ.

“Lại muốn làm lại sao? Aizz, thật ra thì, tế bào não của em đã tự sát tập thể rồi.” Thành Hạ hỏi.

“Để chúng nó chờ một chút được không?” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng, còn có một cơ hội sống sao?” Thành Hạ thấp thỏm ỉn.

“Lần này, bài tập sửa rất tốt, chỉ là.” Lại kéo dài giọng.

Ở bên này, Thành Hạ cực kỳ phần nộ: “Không thể chiều cổ chút ạ?”

“Bài tập thì không tệ, nhưng chủ nhà nói chưa đạt tới tình trạng lý tưởng. Hơn nữa chủ nhà biết em đã rất cố gắng nên mời em Chủ nhật đi khảo sát thực địa căn nhà. Anh ấy nói chỉ khi em đứng ở trong nhà mới có thể chân chính biết em muốn bố trí căn nhà thế nào, hỏi em có thể không?” Giang Nam Đồng bắn liên hồi, dường như nói xong cũng không thở một hơi dài.

“Có thể chứ!” Thành Hạ chỉ cảm thấy lời nói của anh làm cho cô hụt hơi.

“OK, hai giờ chiều thứ bảy gặp ở cổng trường, à, đúng rồi, đừng mặc đồ quá sáng màu dễ bị bắn.” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng ạ.” Thành Hạ đồng ý.

“Vâng thì tốt, thứ bảy gặp lại, đi rửa mặt đi, anh đi học.” Giang Nam Đồng nói xong, cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại đã cúp, Thành Hạ mới phục hồi tinh thần lại, ôi, vô tình cô lại đặt lịch hẹn cho ngày thứ bảy!

Không hiểu, vì sao nói chuyện cùng Giang Nam Đồng phản ứng của cô lại chậm chạp thế.

39. Chương 24

Đi thăm Tiểu Thanh về, Lâm Lâm nói là có nhân vật mới xuất hiện, mẹ Tiểu Thanh đưa tới, một cô gái xinh xắn kiều ngạo, cao gầy, model; Thông tin bất ngờ hơn nữa, nghe nói đó là vợ chưa cưới của Tiểu Thanh.

Thành Hạ cũng không có gì, chỉ cảm thấy đáng tiếc cho cô gái này phải lấy người chồng trắng hoa, khi cô nhìn thấy ánh mắt của Phương Ngu có chút mất mát và khuôn mặt tươi cười gượng gạo thì cảm thấy thật ra như vậy cũng không tồi, tối thiểu tương lai Phương Ngu sẽ không đau khổ.

Chẳng mấy chốc đã đến thứ bảy, Thành Hạ kiểm chiếc áo T shirt màu xám tro cao bồi, mặc với quần bảy phân, nói rằng buổi chiều mình phải đi gặp đồng hương nên chạy mất không thấy bóng dáng đâu.

Lần này, Giang Nam Đồng lại chạy chiếc Buick đó, cô không còn kinh ngạc.

“Lại mượn xe của Hiệu trưởng Đới à?” Thành Hạ hỏi.

“Ngu gì lại không mượn chứ, ai bảo anh ấy là thầy của anh.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Căn nhà đó, làm sao anh biết chủ nhà vậy? Em cho là anh tùy ý tìm mô hình căn hộ ở trên mạng đấy.” Thành Hạ hỏi.

“Chủ nhà hẹp hòi, muốn có người thiết kế miễn phí cho anh ta, kết quả là lại thích phương án của em đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghiêng người qua nhìn anh: “Vậy không phải anh cũng là đồng lõa rồi sao?”

“Không, anh là thủ phạm chính.” Giang Nam Đồng nói.

“Ah, vậy chủ nhà giao cho anh chịu trách nhiệm à?” Thành Hạ vẻ mặt lộ vẻ “em hiểu”.

Vừa đứng đèn đỏ, Giang Nam Đồng nghiêng đầu nhìn cô: “Anh chính là chủ nhà.”

Thành Hạ im lặng mười giây, nói: “Anh nhất định phải dùng phương án của em sao?”

Giang Nam Đồng gật đầu.

Thành Hạ chìa tay ra: “Tiền Thiết kế.”

Giang Nam Đồng thở dài: “Em xem, anh là một tiến sĩ nghèo, căn hộ này vay hơn 200 triệu đấy, mỗi tháng phải trả mấy triệu, tiền lương không còn bao nhiêu, còn phải nhận việc làm thêm để duy trì cuộc sống, em vẫn muốn lấy tiền thiết kế sao?”

Thành Hạ thu tay lại: “Aizz, thôi, xem ra mọi người đều vất vả, em cũng nên có chút cảm thông giai cấp chứ.”

“Cầu Cầu, em là một cô gái tốt.” Giang Nam Đồng nói, giọng điệu thành khẩn.

“Ôi, ít nói như vậy thôi, em nói để em làm lại vốn là bởi vì đã tốt rồi anh còn muốn tốt hơn, em nói này Đồng Đồng, như anh vậy là không đúng, cùng là bạn bè anh em, không thể ngược đãi em như vậy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng nhìn cô: “Em nói xem, cả đời anh có lẽ chỉ mua căn hộ như vậy một lần, nếu không trang trải nội thất cẩn thận, về sau nếu có vấn đề sẽ phải lãng phí tiền đấy.”

“Hình như cũng có đạo lý.” Thành Hạ nghiêng người ra nhìn mặt đường: “Aizz, cuộc sống ở thành phố S thật không dễ dàng.”

Cô không phát hiện, Giang Nam Đồng cười, cực kỳ vui vẻ.

Đó là tiểu khu mới, giờ này nhân viên tới trang hoàng không ít, xa xa chỉ nghe thấy công cụ tiếng gầm rú. Căn hộ của Giang Nam Đồng ở lầu 5, hiện tại mới hoàn thành phần thô, căn hộ hơn 80m² trên bản vẽ nhìn không nhỏ, nhưng thực tế thì lại thấy cũng không rộng lắm. Nhưng lấy ánh sáng và giếng trời cũng không tệ, chiều cao so với những căn hộ bình thường thì có vẻ cao hơn, không gian có vẻ lớn hơn chút.

Giang Nam Đồng dẫn cô đi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó ấn cô ngồi lên chiếc ghế gỗ nhỏ trong nhà: “Ngồi ở đây quan sát chút đi, có lẽ là có thể xuất hiện ý tưởng.”

Anh đi mở tất cả cửa sổ ra: “Cầu Cầu, em quan sát trước nhé, anh đi ra ngoài.”

“Vâng, được ạ!” Thành Hạ trả lời, không quay đầu lại.

Thời tiết cực kỳ dễ chịu, mở cửa sổ ra thông gió tốt hơn, ngồi trên ghế gỗ Thành Hạ cảm giác như mình ngồi thiền, giống như người buôn bán bất động sản chụp hình quảng cáo vậy, chỗ này “quẹt quẹt” lên đã sơn kín tường, chỗ kia ‘loạt xoạt’ cái thì đã thêm một bức tranh, sau đó bàn ghế cũng tự nhiên xuất hiện, mỗi người đều có vai trò và vị trí riêng.

Đúng là ngồi ở đây mới biết muốn gì, chiều này của Giang Nam Đồng không tệ. Sau này, nếu có khảo sát và thiết kế căn hộ, cô sẽ mang theo cái ghế và một cái ô để che nắng.

Hưng phấn lên, cô đi chậm chậm quanh nhà, mang những ý tưởng thay đổi thiết kế vừa nảy ra, nhưng đáng tiếc lại không có mấy vi tính ở đây, nếu không thừa dịp đại não hưng phấn có thể ghi chú lại rồi.

Cửa mở ra rồi đóng lại ‘ken két’ hai tiếng: “Cầu Cầu, tới uống nước đi.”

Quay đầu lại, chỉ thấy Giang Nam Đồng tay trái thì giơ máy vi tính lên, tay phải giơ thì một túi xộp KFC thật to, Thành Hạ chạy nhanh tới đỡ giúp một tay, người này, đi mà cũng không nói một tiếng, lại tự chịu khổ như vậy đấy. Nhưng nhìn quanh, không biết có thể ngồi đâu đây?

Giang Nam Đồng ảo thuật như máy, từ trong túi xách lấy ra một tấm nilon dày, to hơn hồ cá, màu xanh dương, trên đó in các loại hoa văn trải ra trước mặt.

Lấy tất cả đồ ăn đặt trên tấm nilon, Giang Nam Đồng mở máy vi tính ra: “Có ý tưởng mới gì, em nói đi, anh sửa.”

Mới vừa ngồi xuống, ngay lập tức Thành Hạ lại đứng phắt dậy, đi quanh nhà, vừa đi vừa giải thích, sau khi giải thích phòng khách xong chạy lại xem Giang Nam Đồng sửa: “Chỗ này phải đổi thành màu gỗ thô!” Thành Hạ chỉ vào màn hình.

“Sao em nói nhanh thế, cứ cho là động tác của anh theo kịp, thì cũng phải để cho máy tính thời gian phản ứng chứ! Em ngồi xuống ăn uống trước đi, anh sửa em xem, anh sai sót chỗ nào thì vui lòng chỉ giùm nhé.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ ngồi xuống bên cạnh anh, thuận tiện hút hai hơi đồ uống, gặm miếng gà cay, Giang Nam Đồng chăm chú ở trên máy tính, một lát lại hỏi cô chỗ này đúng chưa chỗ đó đúng không? Thành Hạ lại gần, ơ, trí nhớ không tệ nhỉ.

Tay vô tình đụng phải cái hộp đựng thịt gà cay trống rỗng, liếc mắt nhìn, ôi, cô là heo sao, sao lại ăn sạch vậy!

“Anh muốn ăn gà cay không?” Thành Hạ hỏi.

“Không muốn.” Giang Nam Đồng nói.

“A, vậy thì tốt, em đã thay anh ăn sạch rồi.” Thành Hạ nói.

“Muốn ăn gà giòn.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ mở túi đựng ra đưa tới trước mặt anh, đầu Giang Nam Đồng ngửa ra, so vai một cái: “Tay của anh nãy giờ vẫn gõ bàn phím, không vệ sinh đâu.”

“Đi rửa tay đi.” Thành Hạ nói, lấy một miếng bỏ vào trong miệng mình trước.

“Còn phải rửa nữa.” Cuối cùng, Giang Nam Đồng chuyển ánh mắt tới trên người cô: “Cầu Cầu, đây là anh đang giúp em, em đừng anh ăn chút không phiền chứ? Chỉ nhắc tay một cái thôi mà!”

“Tất xấu giống anh trai em, nói một cách thẳng thắn chính là lười!” Thành Hạ nói xong, còn là kín đáo đưa cho anh một miếng, vô tình đầu ngón tay đụng phải môi anh hơi lạnh vội rút lại.

“Bọn anh lười là để làm nổi bật lên sự chịu khó của phái nữ, ha ha.” Giang Nam Đồng nói.

“Nói vậy bọn anh hy sinh nhiều quá ha, thật vĩ đại ha haa...!” Thành Hạ nói, tình mắt nhìn thấy chỗ quẹo của phòng khách dùng sai vật liệu: “Chỗ quẹo đó nên dùng thủy tinh khối.”

Giang Nam Đồng “ừ” một tiếng lại đi sửa, sửa đi sửa lại hai lần như thế mà vẫn sửa sai chỗ, Thành Hạ thấy không được đưa tay ra chỉ chỗ, vừa vặn Giang Nam Đồng cũng đưa tay ra ‘khoa tay múa chân’, suy nghĩ một chút, chỗ quẹo ở phòng khách trên màn hình máy vi tính không bao nhiêu diện tích, hai người đồng thời chỉ vậy mà không đụng phải nhau, vậy nhất định là có người chỉ sai chỗ.

Thành Hạ lập tức rút tay về, Giang Nam Đồng bình tĩnh tự nhiên: “Chỗ này sao? Cầu Cầu, em nói xem từ đây ra ban công trải lên một ít sỏi thì sao nhỉ? Cảm giác giống như là đi ở đường đá trong rừng vậy.”

Oa, không nhìn ra còn rất lãng mạn đấy, chỉ là, sỏi sao . . .

“Vậy không cần chân sao?” Thành Hạ hỏi.

“Chính là muốn cần chân, theo bố trí huyết vị thì vừa đúng giúp mát xa lòng bàn chân.” Giang Nam Đồng nói.

“Ý tưởng không tệ, nhưng anh xác định mọi người trong nhà này đều muốn bị ép mát xa sao?” Thành Hạ nói, suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Đương nhiên rồi, nhà của anh, anh tự tính toán.”

“Tôn trọng Kiến trúc sư.” Giang Nam Đồng nói.

Sửa xong phòng khách hai người lại chuyển sang phòng sách, phòng ngủ, phòng bếp, tường kép, vô tình trong nhà đã hơi tối rồi.

“Đã trễ thế này rồi.” Giang Nam Đồng nói.

“Bài tập cuối cùng cũng hoàn thành rồi, ha ha.” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng xoay lưng nghiêng đầu nhìn cô: “Cầu Cầu, hình như buổi chiều đều là anh tự làm! Bài tập nếu muốn điểm cao thì tự mình lấy, yêu cầu không cao, cứ như chiều hôm nay là được.”

Ồi!

“Sáng kiến là của em, anh chỉ là người động tay, lại nói, nếu anh nói trước, em sửa là được, thật là, Giang Nam Đồng, anh không cần quá coi thường người khác, nếu không . . .” Thành Hạ mắt lé, ông trời ạ, tên Giang Nam Đồng này thật xấu xa.

“Nếu không thì em làm khó dễ được anh sao?” Giang Nam Đồng cười nghiêng đầu nhìn mặt Thành Hạ đang tức giận bất bình.

“Thầy Giang à, xin thầy thương xót, thấy sinh viên em đây chạy trước chạy sau không chối từ khổ cực để chỉnh sửa bản vẽ không một câu oán hận mà giờ cao đánh khê, bỏ qua cho tiểu nhân một lần đi.” Mới vừa tranh cãi quyết liệt, bây giờ Thành Hạ lại cười đến vô cùng nịnh hót.

“Chạy trước chạy sau không chối từ khổ cực là bổn phận của người làm sinh viên em đó, chỉnh sửa bản vẽ không một câu oán hận nói rõ anh yêu cầu nghiêm khắc đối với em, là vì tốt cho em, cho nên, Cầu Cầu, ngoan ngoãn sửa đi.” Giang Nam Đồng nói.

“Giang Nam Đồng, em hận anh!” Thành Hạ quyết miệng.

“A, hận anh á? Không thành vấn đề, vậy thì cứ để anh trong lòng mà ra sức hận, mỗi ngày sáng trưa tối tất cả nhớ đến một lần.” Giang Nam Đồng nói, suy nghĩ một chút lại cười: “Theo như sức ăn của Cầu Cầu em, đại khái còn phải cộng thêm hai lần ăn vặt và ăn khuya, mỗi ngày nhớ tới anh năm lần.” Anh nói là “nhớ” mà không phải “hận”, nhưng tiếc là Thành Hạ không nghe ra.

“Giang Nam Đồng, anh quá gian xảo rồi.” Thành Hạ nói.

“Như vậy đi, vì để cho lòng em dễ chịu hơn, anh sẽ bồi thường em một chút.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ mắt lé: “Nói!”

“Anh mời em ăn cơm.” Giang Nam Đồng nói.

Muốn nói là “Được”, nhưng nghĩ lại, tiền vay hơn 200 triệu, mặc dù là giảng viên đại học nhưng cũng chỉ là người mới vừa tốt nghiệp, còn vừa đang làm luận án tới tiến sĩ có lẽ là không dư dả gì, hay là thôi đi.

“Thôi, em và anh không giống nhau, em không có lòng dạ hiểm độc. Tiền sao, anh còn tiền vay mua nhà đấy.” Thành Hạ nói, rồi phồng má liếc xéo: “Hừ, cứ tưởng em là nhân cách người trần, hôm nay mới phát hiện, hóa ra em là nhân cách thần tiên nhỉ.”

“Vậy nhất định em không ngại sửa lại bài tập lần nữa chứ?” Giang Nam Đồng cười hỏi.

“Hừ, không ngại, vì em hướng tới mục tiêu nhân cách thần tiên mà.” Thành Hạ nói.

“Được, từ nay về sau em chính là nữ thần trong lòng, anh sẽ luôn luôn ngưỡng mộ em.” Giang Nam Đồng nói.

“Thôi, Thần tiên lại không phải là thực thể, em còn muốn làm vật chất tồn tại thật nhiều năm đấy.” Thành Hạ nói.

Ra cửa, Thành Hạ hỏi “Khi nào thì bắt đầu trang trí nội thất vậy? Lúc trang trí nội thất xong, em – với nghĩa vụ là một Kiến Trúc sư có thể tới xem một chút không?”

“Đương nhiên rồi, để cho em có chút cảm giác thành tựu.” Giang Nam Đồng nói: “Đi thôi, đi ăn.”

“Thôi, tiết kiệm một chút đi. Em về trường ăn ở nhà ăn, anh về nhà ăn đi.” Thành Hạ nói.

“Cầu Cầu, không cần phải tiết kiệm, tiền ăn cũng không thể làm giàu, hưởng chi, không thể luôn nghĩ tiết kiệm tiền như thế nào, mà nên nghĩ kiếm sao cho tiền nhiều thôi. Đi, chộc em chơi, không đến nổi cơm

không đủ ăn, mà tiền thiết kế còn không trả cho em đây, anh lấy tiền thiết kế này đổi thành cơm trả làm nhiều đợt đi nha.” Giang Nam Đồng nói.

“Tiền thiết kế bao nhiêu? Tiêu chuẩn mỗi bữa cơm thế nào?” Thành Hạ hỏi.

“Cái này em cũng đừng có hỏi, em nghĩ thử xem, chẳng lẽ anh còn để cho mình thiệt sao?” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn anh: “Vậy nếu anh hại em, em cũng không biết đấy.”

“Em quên, em là nữ thần của anh, sao anh lại lừa gạt nữ thần chứ.” Giang Nam Đồng nói.

“Lời này nghe là lạ, cuối cùng em nhớ tới cái đầu của nữ thần Tự Do đang giơ cây đuốc ấy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười, hỏi cô muốn ăn gì.

Bởi vì cảm thấy trình trạng của Giang Nam Đồng bây giờ thuộc “gia tộc Ánh Trăng”**, cho nên Thành Hạ chọn quán vỉa hè để ăn, nơi tiếng người huýt sáo hai người ăn rất say sưa ngon lành, Thành Hạ lập tức nhớ lại ở thành phố H mình và Lâm Phóng cùng nhau ăn món nướng ngoài trời ở ven đường dành riêng cho người đi bộ, Lâm Phóng nói ăn như vậy có chút hương vị cổ xưa. Nhất thời kích động nói chờ đến anh thành phố H, cô và Lâm Phóng sẽ dẫn anh đi ăn, vừa uống bia vừa ăn thịt xiên nướng ngon tuyệt.

** Gia tộc ánh trăng: ý nói rơi vào thời kỳ tăm tối (nghèo), vì ánh trăng chỉ xuất hiện ban đêm.

Giang Nam Đồng gật đầu.

40. Chương 25

Chưa tới hai ngày, Giang Nam Đồng đã gửi tin nhắn cho cô nói bắt đầu trang trí nội thất, đúng lúc anh phải đi công tác mấy ngày, chờ anh về sẽ đưa cô đi xem tiến độ. Thành Hạ chỉ “vâng” một tiếng. Nhưng trong lòng lại bắt đầu nghĩ tới việc trang trí nội thất, rất muốn đi xem quá trình thực tế một chút, làm sao để giải quyết cho xong đồng tài liệu lộn xộn.

Vì vậy vô tình Thành Hạ gửi tin nhắn hỏi Giang Nam Đồng khi nào về, vào buổi tối thứ tư tuần sau đó, Giang Nam Đồng nhắn tin nói cô chiều mai có thể tự đến xem, chìa khóa để ở trong bụi cây nhỏ phía bên trái cửa dưới tầng trệt.

Thành Hạ cười, y như khi còn bé mẹ của cô sợ cô làm mất chìa khóa nên nghĩ ra cách dự bị.

Chiều Thứ năm Thành Hạ vui vẻ đi, tìm ở trong bụi cây nhỏ ngoài cửa một lúc, quả nhiên tìm được một cái chìa khóa, bởi vì trong thang máy công nhân vận chuyển vật liệu liên tục, nên Thành Hạ đi cầu thang bộ, đến lầu năm lại thấy rất yên tĩnh, căn hộ 502 cửa vẫn đóng chặt, không có một tiếng động, không lẽ công nhân hôm nay nghỉ sao?

Mở cửa vào, trước mặt một mớ hỗn độn, trong phòng bếp rồi phòng vệ sinh ống nước ngổn ngang, tường thì bị đập ra, gạch thì xếp trên nền, tóm lại đúng là ‘công trường đang thi công’.

Có người nhấn chuông cửa, mặc dù Thành Hạ có chút kỳ quái nhưng vẫn chạy tới xem, kinh ngạc phát hiện khuôn mặt đẹp trai của Giang Nam Đồng trong màn hình, hử, không phải nói Chủ nhật mới về sao? Rõ ràng lại trên cô chứ.

Có ý thấp giọng xuống nói: “Anh là ai? Tìm ai ạ?”

Giang Nam Đồng mỉm cười, thản nhiên: “Anh là sao Mộc, tìm Cầu Cầu, cô ấy không có ở đây sao?”

“Cầu gì? Bì Cầu (Bóng đá), Lam Cầu (bóng rổ), Bài Cầu (bóng chuyền) hay là Binh Cầu (bóng bàn)? Tới cửa hàng Dụng cụ thể thao đi.” Thành Hạ tiếp tục thấp giọng, nói.

“Tìm Địa Cầu* nhỏ của anh.” Giang Nam Đồng nói.

Bịch - trái tim rung lên, máu dồn lên đỉnh đầu.

“Cái gì gọi là ‘Địa Cầu của anh’, anh gọi cô ấy, cô ấy đồng ý chưa?” Thành Hạ hỏi.

“Em không cho anh gọi, anh cứ gọi đây, Địa Cầu.” Giang Nam Đồng nói.

“Stop!” Thành Hạ vừa mở cửa vừa nói.

Trong chốc lát, Giang Nam Đồng vào tới, nhìn thấy cô liền cười: “Vừa nãy em đã đồng ý?”

“Ai đồng ý? Em nói là ‘stop’.” Thành Hạ nói, có vẻ không được tự nhiên lắm.

“Em chỉ nói anh gọi Địa Cầu xem cô ấy có đồng ý hay không thôi, em cũng đâu có nói sẽ đáp ứng cái gì.” Giang Nam Đồng nói, hơi khom lưng: “Đã đồng ý như vậy, thì chính là Địa Cầu nhỏ của anh.”

“A a a a! Gian trá, bắt lương!” Thành Hạ lui về phía sau mấy bước, mặt hơi nóng lên: “Nói hươu nói vượn nữa em ném anh xuống đây.”

Giang Nam Đồng lại tiến thêm mấy bước, cười híp mắt: “Ôi, anh sợ quá! Nhưng sao mà em ném được anh xuống đây? Làm thử đi.”

“Giang Nam Đồng, có phải anh không đi phẫu thuật thẩm mỹ không vậy?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng sờ mặt: “Càng đẹp trai hơn à?”

“Không phải, là da mặt dày hơn.” Thành Hạ nói.

“Em sờ thử chẳng phải sẽ biết sao?” Mặt Giang Nam Đồng tiến sát vào mặt cô, Thành Hạ lại lùi về phía sau, nhưng phía sau là tường rồi, không có chỗ lùi nữa, vì vậy khuôn mặt Giang Nam Đồng mang theo nụ cười thật to ở ngay trước mặt cô.

“Tôi em có việc, dừng ồn ào, trước.” Thành Hạ đưa tay đẩy mặt của anh, không nghĩ lại bị anh tóm được, nhẹ nhàng áp lên mặt anh.

Xong rồi, trái tim như bị bóp nghẹt.

Giây mà không thoát được, mặt của Thành Hạ lập tức đỏ lên như con tôm chín.

“Thành Hạ, mấy ngày nay anh rất nhớ em.” Giang Nam Đồng nét mặt đằng hoàng lại.

Thành Hạ chớp mắt mấy cái, đầu óc lập tức trống rỗng: “Nhớ em làm gì, em cũng chẳng nợ anh tiền, bài tập em cũng nộp rồi.”

“Thành Hạ, là anh đang thổ lộ, em đồng ý đi?” Giang Nam Đồng nói.

“Anh có thể không thổ lộ sao?” Thành Hạ hỏi.

“Không thể!” Giang Nam Đồng nắm tay của cô: “Mau nói ‘em đồng ý’ đi.”

“Em nói thì có lợi ích gì?” Thành Hạ hỏi.

“Bài tập cho em 90 điểm!” Giang Nam Đồng nói.

“Đó là em nên được.” Thành Hạ nói, vẫn cố gắng rút tay ra.

“Gọi là đến, nhần nhục chịu khó, làm trâu làm ngựa, làm tất cả việc nhà này, rồi giặt tất cho em.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nhìn anh một hồi lâu, chớp mũi chột thoang thoảng mùi tất thối của Lâm Phóng, sau này có người giặt tất cho hẳn là sẽ rất hạnh phúc, nhưng có một số việc phải nói rõ ràng.

“Giặt tất không lấy tiền, là miễn phí à?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng vẫn nghiêm trang như cũ: “Ừ, làm việc nhà cũng miễn phí luôn.”

“Đây rõ ràng là vụ mua bán lỗ vốn, anh anh vẫn muốn sao?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng thở dài: “Em quan tâm anh lỗ vốn hay không lỗ vốn à? Không phải là em chỉ cần tính toán xem em có lời hay không lời là được sao? Em xem đi, em cực kỳ lời nha, anh đẹp trai này, lại có trình độ, có công việc này, còn có nhà, rồi cũng sẽ có xe.”

“Hình như là rất lời đấy!” Thành Hạ gật đầu.

“Em thấy không, không phải ai cũng có cơ hội kiếm lời như vậy đâu.” Giang Nam Đồng nói.

“Nhưng, vì sao anh lại chọn em cùng hợp tác đây? Chẳng lẽ anh là nhà từ thiện sao?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng buông tay cô ra, khoác cả hai tay lên vai cô: “Bởi vì em có năng lực tiềm ẩn, con mắt tinh tường của anh nhìn thấy được quý hiếm, được không?”

“Bao nhiêu tiềm lực vậy?” Thành Hạ hỏi.

Tay đặt ở trên vai cô hơi dùng sức: “Thành Hạ yêu quý, đừng nói sang chuyện khác, vấn đề tiềm lực là sau này hãy bàn tới, trước tiên là nói về vấn đề ‘em đồng ý’”

“Em phải suy nghĩ thêm đã, chuyện này quá sâu xa, thần bí! Không có cảm giác chân thật, để em tỉnh táo lại, anh cũng tỉnh táo một chút.” Thành Hạ nói.

“Một ngày có đủ không?” Giang Nam Đồng nói.

“Ôi! Anh làm như mua mớ rau vậy à?” Thành Hạ hỏi.

“Hai ngày!” Giang Nam Đồng nói.

“Anh làm như.”

“Không thể nhiều hơn!” Giang Nam Đồng bổ sung.

“Vậy được rồi, hai ngày! Đại loại cũng đủ rồi, cũng không phải là việc gì to tát.” Thành Hạ nhỏ giọng.

“Nếu không phải việc gì to tát, thì bây giờ em cho một câu trả lời trước đi, được không?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Hừ, mặc dù không là việc gì to tát, nhưng so với mua mớ rau thì to hơn một chút đấy.” Thành Hạ nói xong nhìn Giang Nam Đồng, mặc dù mặt vẫn hơi nóng lên: “Ý tưởng của anh là bộc phát hay là âm mưu đã lâu?”

Không đợi Giang Nam Đồng trả lời, ngoài cửa đã có tiếng cười nói, Giang Nam Đồng liền đứng thẳng người nắm tay Thành Hạ một cái.

Mấy công nhân đi vào cửa, nhìn thấy họ trong nhà hơi kinh ngạc, lập tức cười chào hỏi: “Thầy Giang, anh đã đến rồi.” Nhìn thấy họ cùng nắm tay, nhân cơ hội này cũng cười rất thiện chí với Thành Hạ, Thành Hạ cũng cười lại, tay thì vẫn cố gắng muốn rút ra.

“À, Hạ Hạ muốn xem thi công tiến độ một chút, nên đưa cô ấy tới.” Dáng vẻ Giang Nam Đồng lại lịch sự nhã nhặn.

Thành Hạ nghiêng mặt nhìn chăm chú, Hạ Hạ - hơi tê tê. Thật là kỳ quái, sao trước kia Lâm Phóng gọi cô như vậy mà không có cảm giác này.

“Sẽ nhanh thôi, không cần lo lắng.” Ông chú nói chuyện có lẽ là giám sát, tóc hoa râm, mặt tang thương mang theo chút mộc mạc, nhìn Thành Hạ cười.

“Không vội đâu ạ.” Thành Hạ vội nói, cũng cười lại.

“A, quản lý Trương, vậy các chú bận rộn trước đi, cháu và Hạ Hạ đi về trước, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho cháu nhé.” Giang Nam Đồng lịch sự.

Ra cửa chờ thang máy chỉ nghe thấy tiếng cười sang sảng của chú Trương trong phòng: “Bạn gái của thầy Giang là một cô gái thật dễ thương.”

Thành Hạ mặt lại đỏ lên, Giang Nam Đồng ở bên cạnh vừa nhìn con số thay đổi trên thang máy vừa cười: “Là dễ thương thật không phải dễ thương giả đâu, yên tâm đi, không phải nói mát.”

Thang máy “đình” một tiếng mở ra, lúc vào thang máy Thành Hạ lại nghe tiếp một câu nói: “Không biết khi nào thì họ kết hôn?”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, từ từ đi xuống.

“Đỉnh” đến lâu một.

Thành Hạ vẫn không lên tiếng. Lên xe, Giang Nam Đồng vừa khởi động xe vừa nhìn sắc mặt cô: “Tức giận à?”

“Không có, em chỉ đang nghĩ, nếu như mà em không đồng ý thì vẫn có thể kết hôn sao? Rất khó khăn có phải không?” Thành Hạ nói.

“Cầu Cầu, bây giờ điều duy nhất em phải suy nghĩ đó chính là dùng giọng điệu thế nào để nói ‘em đồng ý’, biết chưa?” Giang Nam Đồng nói.

“Biết.” Thành Hạ gật đầu theo bản năng, lập tức cảm thấy không đúng: “Giang Nam Đồng, anh quá gian trá đấy.”

“Ừ, không gian trá không tìm được bạn gái. Cầu Cầu, nhưng mà em đã đồng ý, không cho phép đổi ý, nếu không . . .” Giang Nam Đồng cười nhìn cô.

“Thì sao?” Thành Hạ nghiêng người, liếc mắt, hai cánh mũi tròn nhỏ phập phồng.

“Còn có thể sao nữa, tiếp tục công thành đánh lâu dài chứ sao.” Giang Nam Đồng cười.

“Ranh giới cuối cùng là bao nhiêu năm vậy?” Thành Hạ hỏi. Lại bắt đầu lạc đề.

“Cho đến khi cờ thắng lợi tung bay trên cao.” Giang Nam Đồng nói.

“Được rồi, chàng trai, anh cứ chuẩn bị tám năm kháng chiến trước đi, sau đó chiến tranh giải phóng, em sẽ suy nghĩ. . . .” Thành Hạ nói.

“Ừ, Cầu Cầu, để chuẩn bị cho tám năm kháng chiến, đi ăn cơm trước được không?” Giang Nam Đồng nói.

“Lại ăn cơm à?” Thành Hạ hỏi.

“Cơm nước xong lại đi xem phim, xem phim xong lại ngắm cảnh đêm.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ cau mày: “Vậy cũng không có thời gian làm chuyện đúng đắn rồi. Em thấy, anh phải bắt đầu chuẩn bị từ năm 1840 đi.”

“Xem phim ‘Chủ tịch Mao ở Duyên An’, giải phóng Trung Quốc cũng không chậm trễ.” Giang Nam Đồng nói.

“Chúng ta có tài đó sao?” Thành Hạ hỏi.

“Học tập Vĩ nhân!” Giang Nam Đồng khuyên cô: “Huống chi, cũng không phải ngày nào cũng xem phim hay ngắm cảnh đêm, sau này trang trí nội thất căn hộ xong thì có thể xem ở nhà, còn có thể vừa ăn trái cây nữa, thật tốt.”

41. Chương 26

Ăn cơm xong đi vòng một vòng quanh rạp chiếu phim, Thành Hạ kiên quyết nói cô không muốn xem phim, vì vậy Giang Nam Đồng lại đưa cô về trường. Lần này, không đi xe của Đới Dịch Quang, Giang Nam Đồng nói một lát nữa anh có chuyện muốn nói với Đới Dịch Quang, Thành Hạ vui vẻ xuống xe trước.

“Cầu Cầu” Giang Nam Đồng đứng ở bên cạnh xe gọi cô.

Thành Hạ vội nhìn quanh rồi mới nhìn anh: “Chuyện gì?”

“Luyện tập thật kỹ nha.” Giang Nam Đồng nói.

“Luyện tập gì?” Thành Hạ nhìn xung quanh như tên trộm.

“Ha ha, về suy nghĩ đi, buổi tối nhắn tin cho em.” Giang Nam Đồng chui vào trong xe đi.

Trên đường đi về phòng, trong lòng Thành Hạ hơi thấp thỏm, còn có cảm giác như tên trộm, sợ người khác biết, vì vậy thỉnh thoảng lại nhìn quanh, nếu lúc này ở gần đây có mảnh đất trồng khoai sẽ biết tâm trạng cô là gì – là tâm trạng của kẻ trộm khoai lang trong đêm mưa bão.

Không ổn rồi, trống ngực đập dồn dập, cô nên tìm một nơi để trấn tĩnh lại trước, vừa hay trước mắt là thư viện nên Thành Hạ lập tức đi vào. Bình thường, Thành Hạ hay lên lầu bốn, hôm nay có phần chột dạ nên chui vào phòng Sách ngoại ngữ tham khảo chẳng liên quan gì tới chuyên ngành của cô cả. Hơn nữa còn vụng về đi tới giá sách tìm sách, bộ dạng ra vẻ “Chuyên nghiệp”.

Kể tìm sách “chuyên nghiệp” Thành Hạ vô tình lại đi tới giá sách Nhật ngữ mà cũng không hề hay biết. Cho đến khi bả vai bị vỗ một cái.

“Nhóc con, cậu mộng du sao?” Hình như đã lâu không gặp, cuối cùng Tiểu Thanh lại từ dưới đất chui lên để nhìn ánh mặt trời rồi.

“Ông Tiểu, ông ‘xuất chuồng’ cơ á?” Thành Hạ hỏi.

“Sao? Cậu học tiếng Nhật rồi hả?” Tiểu Thanh hỏi.

Lúc này, Thành Hạ mới ngẩng đầu nhìn, ôi, thật là, lại ‘đi dạo’ nhầm.

“Ah, tớ nhàn rồi không có việc gì, muốn học thêm một môn ngoại ngữ, coi chữ ma quỷ này trước xem có khó không.” Thành Hạ nói.

“Cậu muốn học à? Dễ thôi, tớ thuê thầy dạy ngày bốn tiếng, cậu bớt chút thì giờ tới đi.” Tiểu Thanh nói.

“Tớ chỉ tạm thời có tính toán này, còn chưa hành động ngay, mà này ông Tiểu, sao tự nhiên cậu lại hứng lên học tiếng Nhật vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Đi thôi, đi ra ngoài rồi nói, tớ mượn hai quyển sách này.” Tiểu Thanh nói.

Ra khỏi thư viện, hai người đi dọc đường, Tiểu Thanh mở miệng: “Nhóc, học kỳ sau tớ ra nước ngoài.”

“Ừ, ra nước ngoài cũng tốt, đi Nhật Bản à?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ.” Tiểu Thanh nói.

“Đến Nhật thì hãy thể hiện ý chí vờn vợ của người Trung Quốc chúng ta, làm giảm bớt uy phong của người Nhật, nhớ nha, nếu có người đánh cậu một cái cậu phải đánh trả một cái, đừng làm mất mặt đấy.” Thành Hạ nói.

“Này nhóc, tớ ra nước ngoài để học kiến trúc không phải đi Nhật để gia nhập vào tổ chức Sơn Khẩu, OK?” Tiểu Thanh nói, thuận tiện vỗ vỗ đầu cô.

“Vậy có phải ngày khai giảng học kỳ không gặp cậu nữa không?” Thành Hạ hỏi.

“Không có gì cả, nếu cậu nhớ tớ thì liên hệ QQ hoặc là SKYPE.” Tiểu Thanh nói.

“Vậy có thể nói là sau này cậu sẽ không ‘ăn trực’ cơm của tớ chứ? Ha ha, ông Tiểu, đi thông thả nha, không tiễn.” Thành Hạ mỉm cười nói.

“Cậu chẳng có chút tình cảm bạn thân gì cả? Có cần lộ liễu như vậy hay không?” Tiểu Thanh có chút bất mãn.

Thành Hạ nhún vai: “Cậu nói thử đi? Dĩ nhiên . . . cần!”

Mới vừa nói xong, có tiếng tin nhắn nhắc nhở, lòng Thành Hạ run lên, ah, có lẽ của Giang Nam Đồng? Vì không muốn lộ về mình chột dạ, Thành Hạ lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn làm bộ như không chút để ý.

“Thật vui, còn có 47 tiếng đồng hồ thôi.” Sao Mọc.

Thành Hạ cất di động đi, nói một câu: “Nhà mạng, quảng cáo nạp thẻ khuyến mại. Aizz, hôm nay thật lạnh, Tiểu Thanh, cậu cũng về nhanh đi, kéo lại nhập viện đấy.”

“Nhóc con, cậu không bình thường?” Tiểu Thanh đến sát trước mặt, nhìn kỹ mặt của cô: “Có vấn đề, vấn đề lớn, nói mau đi, làm gì chuyện xấu vậy?”

“Cậu nói xem cậu là một người đàn ông hay là một bà tám vậy, cậu có hứng thú sao? Có hứng thú sao?”
Thành Hạ hỏi, đẩy mặt cậu ta ra, không chút lưu tình.

“Nha đầu thối, tớ đang đau răng đấy, sao cậu ra tay ác như vậy? Để xem tương lai có người đàn ông nào dám rước cậu.” Tiểu Thanh che quai hàm.

“Quan tâm quá, bản cô nương đây đắt giá lắm.” Thành Hạ nói.

“Được, nằm mơ đi, cũng may, nằm mơ cũng không lãng phí điện nước, không phải nộp thuế.” Tiểu Thanh chê cười.

“Ông cút đi!” Thành Hạ mắng.

“Nếu tớ đây cút thật, chỉ sợ hù dọa cậu thôi.” Tiểu Thanh nói.

Bị Thành Hạ không nhìn.

Về phòng, trước tiên cài chế độ im lặng cho điện thoại, sau đó đi tắm rửa, vừa đánh răng vừa nghĩ chuyện ngày hôm nay, cô giống như lại bị Giang Nam Đồng gài bẫy, không nghĩ ra, điều kiện của Giang Nam Đồng cũng không tồi vì sao lại coi trọng cô đây?

Không tự chủ, lại cúi đầu nhìn xuống bộ ngực, không lẽ anh lại thích cô gái nam tính?

Không đúng, không phải tất cả đàn ông đều nhìn bề ngoài giống như Tiểu Thanh vậy, cô có năng lực tiềm ẩn - mặc dù cô không nhìn ra năng lực tiềm ẩn của mình ở đâu.

Trở về phòng, tùy ý xoa mặt rồi ôm quyển sách bò lên giường, vội cầm điện thoại di động lên tay, lại có một tin nhắn.

“Thời gian không sớm nữa, tắm rồi ngủ đi, ngủ ngon nhé.” Thật đơn giản.

Trong lòng có phần thoải mái, nhưng sau đó lại có chút thất vọng, nói không rõ.

Suy nghĩ hồi lâu, gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: “Có người nói em là năng lực tiềm ẩn, anh thấy có đúng không?”

Mãi lâu, Lâm Phóng vẫn không có động tĩnh, Thành Hạ nhấn số điện thoại, chuông đổ hai hồi thì bị tắt máy.

Thật lâu vẫn không có động tĩnh, Thành Hạ cho là anh có ca mồi, đã trễ thế này còn mồi, nên gửi tin nhắn an ủi anh, để lúc anh mồi xong thì có thể nhìn thấy tin nhắn của em gái yêu quý, còn vừa cảm khái mình thật là người em gái tốt.

Sắp tắt đèn, Thành Hạ đi ra nhà vệ sinh quay lại thì từ xa đã nghe thấy tiếng chuông đặc biệt của Lâm Phóng nên chạy nhanh về, nghe máy thì thấy bên kia ồn ào, hình như là trong phòng karaoke.

“Lâm Phóng, quá nửa đêm anh còn không về nhà, còn lêu lổng ở trong phòng karaoke à?” Thành Hạ vừa nói vừa lê dép đi ra ngoài - đón ánh mắt kinh ngạc của tụi Phương Ngu đi ra khỏi cửa phòng ngủ, kiểm chỗ bậc thang đứng lại.

“Hạ Hạ, sao em còn chưa ngủ?” Giọng Lâm Phóng nghe có phần lẩn lộn, âm thanh có chút không rõ.

“Sẽ ngủ ngay, Lâm Phóng, anh uống rượu à?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ, Hạ Hạ, em đi ngủ đi, không việc gì.” Lâm Phóng nói.

“Ah, vậy anh nhớ về nhà sớm, ngày mai nói mẹ làm canh giải rượu cho anh, thật là, nhức đầu còn uống..., lớn như vậy còn để cho người ta quan tâm, thực đáng ghét.” Thành Hạ lại dặn dò: “Vậy em đi ngủ đây, anh cẩn thận nhé.”

“Ừ, đi đi!” Lâm Phóng nói.

Đang muốn cúp điện thoại lại nghe thấy Lâm Phóng gọi “Hạ Hạ.”

Cô hỏi chuyện gì, Lâm Phóng chỉ nói không có việc gì, nói cô ngủ nhanh đi.

Thành Hạ cầm điện thoại suy nghĩ, không biết tên Lâm Phóng làm chuyện xấu gì? Ngày mai nhớ phải gọi điện thoại ‘tấn hình bức cung’ mới được.

Ngày hôm sau, Thành Hạ vẫn chưa quên hình tấn bức cung, gọi điện thoại tới nhưng là mẹ của cô nghe, nói Lâm Phóng tối qua uống nhiều quá, lảo lộn đến gần sáng mới ngủ, bây giờ vẫn còn ngủ đấy.

“Ah, không việc gì là tốt rồi.” Thành Hạ nói.

Hai mẹ con tán gẫu chút việc nhà, mẹ Thành nói bà cảm thấy hình như Lâm Phóng có bạn gái, thường cầm điện thoại di động giấu người, hơn nữa, thường cười khúc khích trước mấy vi tính.

“Triệu chứng không nhẹ, mẹ, tốt nhất mẹ nên điều tra, nếu hết cách thì ‘tấn hình bức cung’ đi, đừng quên nói cho con biết trước nhé.” Thành Hạ nói.

“Con đấy, tuổi cũng không nhỏ, mà vẫn không đành lòng như thế. Đúng rồi, Hạ Hạ, con có bạn trai chưa vậy?” Thịnh mẹ hỏi.

“Chưa có, nhưng mẹ, ngày hôm qua có một anh chàng rất ưu tú thổ lộ với con.” Thành Hạ hơi ấp a ấp úng.

“Ưu tú sao? Ha ha, có thể để con công nhận là ưu tú không dễ dàng gì, là ai vậy? Bạn học sao?” Mẹ Thành hỏi.

“Không phải, mẹ, mẹ nhớ thầy giáo mà nói là đến thăm hỏi các gia đình kỳ nghỉ đông năm ngoái không? Chính là anh ấy.” Thành Hạ nói.

Mẹ Thành im lặng một lúc: “Hạ Hạ, có phải cậu ta hơi nhiều tuổi không?”

“Nào có? Mới 26 mà thôi.” Thành Hạ nói, trong giọng điệu không tự chủ mang theo vẻ biện hộ.

Mẹ Thành cười: “Ừ, mẹ biết, biết Hạ Hạ xem ra còn rất thích cậu ta đấy, có phải không?”

“Con còn đang suy nghĩ. Mẹ, mẹ nói xem con có năng lực tiềm ẩn không?” Thành Hạ cười hì hì nói sang chuyện khác.

“Con gái của mẹ, đương nhiên là có năng lực tiềm ẩn, coi như ánh mắt của cậu ta tốt!” Mẹ Thành nói.

“Mẹ, như mẹ vậy không đúng, không phải là mẹ cổ vũ lòng ham hư vinh của con đấy chứ?” Thành Hạ vẫn về cật nhả.

“Hãy suy nghĩ kỹ rồi gọi điện thoại cho mẹ, ah, không nói chuyện với con nữa, anh con dậy rồi, để mẹ nấu cơm nóng cho anh con đã, mẹ cúp đây, Hạ Hạ.” mẹ Thành không cho cô nói ‘hẹn gặp lại’ đã cúp máy rồi.

Thành Hạ cầm điện thoại suy nghĩ, mẹ cô nói cô thích Giang Nam Đồng ư? Thật sao?

Đang còn suy nghĩ đã đến tối tới thứ sáu rồi, Lâm Lâm thì đi tham gia vũ hội, Chu Nhược Nhược thì cùng hoàng tử đi xem phim, Phương Ngu không biết tung tích, một mình Thành Hạ đi quanh trong phòng, mai đã là ngày thứ hai rồi.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, là chuyện lớn sao? Dường như không phải, trong Khoa, nhiều nữ sinh cũng nói yêu đương nhiều lần. Là chuyện nhỏ sao? Cũng không phải, yêu đương nhiều lần thì nữ sinh cũng gầy đi không ít, ảnh hưởng tới tâm trạng này Rồi lại nói, tới khi tốt nghiệp còn không biết đi đâu về đâu, đến lúc đó có muốn chia tay không đây?

Vấn đề khó khăn! Đúng là vấn đề khó khăn.

Nhưng mặc dù Giang Nam Đồng có chút xấu xa, gian trá, trừ những thứ này ra thì cũng không tồi, vừa nhiệt tình vừa cẩn thận, mấu chốt là còn có thể làm việc nhà, giặt tất, đều là miễn phí hết.

Lắc đầu, không được, cô không thể chỉ vì có người giặt tất miễn phí cho mà tự bán đứng chính mình.

Aizz, thật phiền, vòng quanh, rồi lại tiếp tục lượn quanh.

Điện thoại lại vang lên, là Lâm Phóng, có lẽ là tỉnh rượu rồi.

“Lâm Phóng, anh ở nhà à? Đầu còn đau phải không?” Thành Hạ hỏi.

“Giống như hiện trường tai nạn giao thông vậy, em nói có đau không, Hạ Hạ, hôm qua em tìm anh có việc gì sao?” Lâm Phóng hỏi, giọng hơi khàn, đại khái là do uống rượu.

“Vâng, có! Chuyện này . . ., anh đọc tin nhắn chưa?” Thành Hạ hỏi.

Lâm Phóng cười: “Em nói anh mới nhớ, Hạ Hạ, đó là một nam sinh nói muốn theo đuổi em sao?”

“Đúng vậy, thế nào? Buồn cười à? Anh còn cười nữa? Anh hãy chờ em về nhà đây.” Thành Hạ đe dọa.

“Anh nghe mẹ nói rồi, người thầy giáo đó hả? Lữ Đồng đã nói với anh, rất tuần tú, đẹp trai hơn anh trai này sao?” Lâm Phóng hỏi.

“Xấu hổ, vẫn không thấy là anh đẹp trai đấy, cảm ơn, đừng có mơ nữa đi. Này, Lâm Phóng, anh nói xem có phải anh ấy đùa giỡn với em không?” Thành Hạ hỏi.

Lâm Phóng để cô kể lại quá trình hai người quen biết, nghe xong im lặng một lúc.

“Đừng sợ em bị tổn thương, cứ nói đi.” Thành Hạ nói.

“Hạ Hạ, anh cảm thấy, anh ta đúng là rất thích em đấy.” Lâm Phóng nói.

“Tại sao?” Thành Hạ hỏi.

“Cái gì mà ‘tại sao’, em là đàn ông hay anh là đàn ông? Em hiểu được lòng đàn ông hay là anh hiểu? Nghe anh đi, không sai đâu.” Lâm Phóng nói.

“Vậy là anh tán thành sao?” Thành Hạ hỏi.

“Không tán thành thì ngăn được sao? Hạ Hạ, đừng có làm con rùa đen rụt đầu.” Lâm Phóng nói. Từ lúc anh đi Trùng Khánh, đã quen thuộc tính cách của Thành Hạ, mỗi lần Thành Hạ xử lý nam sinh theo đuổi cô, luôn là một câu “Trước ba mươi tuổi em không nói chuyện yêu đương”, bao gồm cả anh chàng lớp trưởng kia cô cũng nói qua với anh cô cũng định từ chối như vậy. Nhưng Giang Nam Đồng khiến cho tâm thần cô bất an, cộng thêm tham khảo ý kiến xung quanh, có thể thấy được đối với cô mà nói không phải là chuyện dễ dàng quyết định - chứng tỏ rằng cô cũng vô cùng muốn từ chối Giang Nam Đồng.

“Lâm Phóng, có phải anh có bạn gái rồi không, mẹ nói anh thường cười khúc khích trước máy vi tính, nói đi, là ai vậy? Lữ Đồng sao?” Thành Hạ nói sang chuyện khác, bắt đầu nhiều chuyện.

“Con nít mà quan tâm nhiều thế! Trước hết giải quyết tốt vấn đề của em đi đã.” Lâm Phóng nói.

“Không nói hã, ha ha ha, không sao, đến lúc đó tự em có biện pháp làm cho anh phải nói.” Thành Hạ cười gian.

“Anh thấy lúc nào nên nói cho em biết thì sẽ nói cho em biết, anh trai có chuyện gì còn giấu được em sao?” Lâm Phóng hỏi.

“Ai mà biết được, cưới vợ thì quên mẹ, có bạn gái thì quên em gái tới tận Trảo Oa cũng không phải là chuyện gì mới mẻ cả.” Thành Hạ rên một tiếng: “Lâm Phóng, đến lúc đó nhất định anh phải nói cho em biết trước đó nha, anh thấy em đều nói cho anh biết đấy.”

“Hừ, em nói cho mẹ trước.” Lâm Phóng nói.

Lòng dạ hẹp hòi.

42. Chương 27

Cầm điện thoại suy nghĩ, không biết là nên gọi cho Giang Nam Đồng bây giờ hay mai mới gọi, còn chưa nghĩ ra thì cửa đã bị mở ra, Phương Ngu vào, giơ lên hai bịch trái cây, để đồ xuống lại đem hai bịch trái cây đi rửa.

Ừ, nếu quyết định thì nên hành động đi, không phải chỉ là nói tiếng ‘yêu’ thôi sao, ai nói trước thì cũng vậy thôi, ngại ngùng xấu hổ chẳng có ý nghĩa gì, nghĩ xong, gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng: “Ngày mai, chúng ta bắt đầu yêu nhé.”

Giang Nam Đồng gửi tin nhắn lại rất nhanh: “Bắt đầu từ giờ phút này không được sao?”

“Tối nay, em định chia tay độc thân. Vả lại, không phải còn chưa tới kỳ hạn sao? Đến kỳ mới có hiệu lực.” Thành Hạ nhắn lại.

“Bạn gái, ngày mai bạn trai hẹn em đi dạo công viên có được không?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Bạn trai, không có thời kỳ quá độ sao?” Thành Hạ nói.

“Từ năm thứ hai đại học chuyển qua năm thứ ba đại học, bạn gái Địa Cầu.” Giang Nam Đồng nói.

“À, như vậy cũng tốt, có thể đi dạo ở công viên xa một chút chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Công viên Tô Châu?” Giang Nam Đồng nhắn lại.

“Không cần, vậy thì quá xa, đi công viên Tân Giang đi.” Thành Hạ nói, chỗ đó sẽ không gặp phải người quen chứ? Có lẽ sẽ không.

“OK, tám giờ sáng mai chờ em ở cổng trường nha, bạn gái.” Giang Nam Đồng nhắn lại.

“Vâng, được.”

Phương Ngu bưng trái cây vào, hai mắt nhìn Thành Hạ vẻ kỳ quái: “Nhìn cậu có vẻ như tình yêu nảy nở đấy Thành Hạ.”

Thành Hạ sờ mặt: “Vậy sao? Aizz, thời tiết hanh khô, bông bênh trong không khí đều là các phân tử mờ ám, tớ bị điện não đồ công kích quá nhiều.”

Phương Ngu đưa cho cô một quả táo: “Tớ chia tay rồi.”

Thành Hạ liền bị quả táo chẹn họng, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Phương Ngu, ôi bà chị, sao lại yêu đương chớp nhoáng vậy chứ?

“Thời gian trước không phải rất tốt sao?” Thành Hạ hỏi.

“Nhìn thì rất tốt, nhưng là do tớ ích kỷ, vì không thể gượng ép mượn cớ nữa.” Phương Ngu nói, giọng trầm xuống.

“Cậu thật là ích kỷ.” Thành Hạ nói: “Trừ kiểu vừa thấy đã yêu ra, thì làm gì có loại tình cảm nào mà trong thời gian ngắn như vậy có thể bồi dưỡng được chứ? Nếu ban đầu cậu đã quyết định muốn thử qua lại với Chương Minh thì hẳn là đã chuẩn bị kỹ rồi, hôm nay như vậy, tớ chỉ có thể nói cậu rất ích kỷ, chúng ta quá rõ Chương Minh đối với cậu rất tốt, hướng chỉ, tớ cũng không cho rằng Tiểu Thanh có chỗ nào tốt hơn so với Chương Minh đâu.”

Phương Ngu vẫn cúi thấp đầu, Thành Hạ nhìn thấy hai giọt nước mắt rơi xuống.

“Vậy tớ phải làm sao? Khi tớ ở bên anh ấy, lại luôn nghĩ đến Tiểu Thanh, nên tớ càng cảm thấy có lỗi với anh ấy.” Phương Ngu nói.

Thành Hạ hơi nhụt chí, một mặt thì rất đồng tình với Phương Ngu, một mặt lại cảm thấy Chương Minh thật đáng thương, mặc dù cô biết tình cảm là không thể miễn cưỡng, nhưng vẫn cảm thấy Chương Minh thật đáng thương, biết rõ trong lòng Phương Ngu có người khác nhưng vẫn đối xử với cô ấy một cách chân thành, để rồi lại rơi vào kết cục như thế, đúng là

Than thở.

Chuyện tình của Phương Ngu, Thành Hạ không biết nói sao, nhưng cô cũng không muốn an ủi Phương Ngu, bởi vì cô không muốn làm trái với lương tâm.

Tám giờ sáng, đứng ở cổng trường, thời tiết bây giờ đã hơi lạnh, Thành Hạ đeo túi sách đứng dưới gốc cây, có phần đáng trí, Giang Nam Đồng chào cô, cô cũng không nhìn thấy.

“Ôi, Địa Cầu nhỏ mới yêu, em lại chẳng để bạn trai vào mắt rồi, thật đau lòng mà.” Bàn tay Giang Nam Đồng hươu hươu trước mặt cô, cười nói.

Thành Hạ lấy lại tinh thần, nhìn trái ngó phải, thấy toàn người xa lạ không đáng nghi mới yên lòng: “Đi mau, một lát nữa đông người, bị phát hiện thì thảm lắm.”

“Cầu Cầu, chúng ta yêu nhau quang minh chính đại, phù hợp với luân lý xã hội.” Mặc dù Giang Nam Đồng nói như vậy nhưng vẫn chạy theo cô.

“Nhưng bây giờ thân phận của em vẫn là hoa có chủ!” Thành Hạ nói.

Hai người đi về phía trạm xe buýt, Thành Hạ muốn Giang Nam Đồng làm bộ như không quen, Giang Nam Đồng đứng ở bên cạnh cô nhỏ giọng phản đối: “Anh là trai tân, em không thể làm như là anh đang ngoại tình vậy, không công bằng.”

“Hư!” Thành Hạ khoa tay múa chân.

Thật vất vả, xe buýt, rồi xe điện ngầm, rồi lại xe buýt mới đến được công viên, mặc dù đã là tháng mười, nhưng thành phố S quanh năm đều là rực rỡ sắc màu, bây giờ cũng có hoa nở.

“Cầu Cầu, bây giờ anh có thể nắm tay của em không?” Giang Nam Đồng hỏi xong vội vàng bổ sung: “Em yên tâm đi, anh đã trinh sát rồi không có tình địch.”

Thành Hạ do dự một chút, đưa tay ra nắm lấy ngón trỏ của Giang Nam Đồng, từ nhỏ đã có thói quen này, khi đó nhất gan, ra cửa luôn luôn nắm tay Lâm Phóng, nhưng tay cô lại cầm không hết, lại sợ Lâm Phóng dắt cô sẽ buông ra nên nắm ngón trỏ của anh ấy, thỉnh thoảng Lâm Phóng sẽ rất bất đắc dĩ dụ dỗ cô “Hạ Hạ, đầu ngón tay anh đã tê rồi, đổi một ngón khác nắm có được không?” Cô liền quật cường cố chấp lắc đầu: “Không cần, ngón này thoải mái.”

Lớn lên, Lâm Phóng đi Trùng Khánh gặp cô, vẫn lấy chuyện này ra cười nhạo cô.

Giang Nam Đồng nhìn đầu ngón tay đó, trở tay liền nắm chặt bàn tay của cô ở lòng bàn tay, Thành Hạ nhìn anh, anh liền cười nói: “Không thể thiên vị như vậy được, bốn ngón tay còn lại khởi nghĩa rồi.”

Thành Hạ rút tay ra, lại cầm ngón trỏ của anh: “Như vậy mới bảo đảm sẽ không đi lạc.”

Giang Nam Đồng lại cầm tay của cô: “Yên tâm đi, Sao Mộc sẽ không buông tay ra làm lạc em đâu.”

“Thật tuyệt, đúng là tình yêu!” Đầu óc Thành Hạ lại có dấu hiệu choáng váng.

“Em không thể biểu hiện cảm động chút sao?” Giang Nam Đồng hỏi, hai tay nắm bàn tay cô nhẹ nhàng lắc.

“Ồ! Em rất cảm động!” Thành Hạ bắt chước giọng điệu nữ sinh trong phim tình cảm Đài Loan.

Giang Nam Đồng nghiêng đầu nhìn cô: “Cầu Cầu, em không cần nói loại giọng ngọt ngào đó đâu, thật đấy.”

“Không phải anh bảo em nói sao?” Thành Hạ suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhưng em xem trong phim truyền hình, đàn ông đều thích cái giọng này.”

“Đó là số ít đàn ông kém cỏi, còn đàn ông ưu tú giống như anh thì cũng không thích.” Giang Nam Đồng nói.

“Quá không khiêm tốn, chẳng có chút thừa kế và phát triển nét đẹp truyền thống dân tộc Trung Hoa nào, anh xem em . . . em năng lực tiềm ẩn xuất sắc như vậy, cho tới bây giờ cũng không khoe khoang nha.” Thành Hạ nghiêm trang.

“Vâng, vâng, về sau nhất định lấy bạn gái làm chuẩn, lấy tiêu chuẩn của bạn gái làm tiêu chuẩn.” Giang Nam Đồng nói.

“Quá nịnh bợ rồi.” Thành Hạ bình luận.

.

Giang Nam Đồng muốn chụp hình cho cô, nhưng Thành Hạ không vui nói mình không ăn ảnh, Giang Nam Đồng nói lần hẹn hò đầu tiên tối thiểu cũng phải chụp chung để kỷ niệm!

“Này, phía sau có cần viết ‘Ảnh chụp ngày..tháng..năm.. của XX và XY’ vào không vậy, viết đôi lời khen tặng nữa chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Đó là cách làm của những năm sáu mươi rồi, chúng ta đang ở Thế Kỷ mới, những chuyện nhỏ nhặt này giao cho anh là được, đến lúc đó sẽ cho em xem.” Giang Nam Đồng nói.

“Oa.”

“Sao vậy?” Giang Nam Đồng hỏi, có chút nghi ngờ, cho là Thành Hạ có bất mãn.

“Ôi, có bạn trai thật tốt, cần là có sẵn. Sao em không mở mang đầu óc sớm hai năm chứ, tiết kiệm được bao nhiêu thứ.” Thành Hạ lẩm bẩm nói.

Giang Nam Đồng dờ khóc dờ cười: “Không phải tất cả bạn trai đều có ưu điểm giống như anh đây đâu, biết không?”

“Ưu điểm, còn miễn sát hạch đấy, có muốn thêm một ‘Chứng nhận chất lượng ISO’ không vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Được, đóng dấu vào đây đi.” Giang Nam Đồng đưa mặt lại gần.

“Ôi, quên mang con dấu rồi, ngày mai anh qua chỗ kiểm dịch heo sống ấy mà đóng dấu đi.” Thành Hạ thuận miệng nói, nói xong thấy ánh mắt Giang Nam Đồng nhìn cô lấp lánh. À quên, không phải là ông anh chết tiệt của cô đâu. Đây là bạn trai của cô, lòng tự ái của bạn trai mạnh mẽ hơn so với anh em. . . . “Nếu ở đó không có, lúc quay về em sẽ dùng củ cải khắc một cái, độc nhất vô nhị.”

“Cầu Cầu, em cần phải kiểm nghiệm thân thể của anh sao?” Giang Nam Đồng hỏi, vẻ mặt nghiêm túc.

Thành Hạ mặt ửng đỏ: “Anh. anh đại sắc lang!”

Giang Nam Đồng bộ mặt nghi ngờ: “Cầu Cầu, ý anh là nói kiểm tra sức khỏe toàn diện, có phải em hiểu sai ý rồi hay không?”

Cái này là âm mưu đen tối.

“Đâu có hiểu sai? Kiểm tra sức khỏe toàn diện cũng làm điện não đồ, CT não, xem trong đầu có gì bất thường không.” Thành Hạ nói.

“Tự mình chẩn đoán, dưới tình huống bình thường thì không có, tình huống đặc biệt thì có.” Giang Nam Đồng cười: “Đi thôi, đi dạo tiếp, bên kia có thể nhìn thấy chỗ sông Trường Giang nhập biển.”

Sông Trường Giang nhập biển.

“Biển không phải màu xanh.” Thành Hạ nói, ở phía xa nước sông mù mịt hòa với nước biển mù mịt thành một vùng nước mênh mông, nhìn cũng không vui tai vui mắt.

“Ừ, ở đây nước biển khó coi, sau này chúng ta sẽ đi Maldives xem.” Giang Nam Đồng nói.

“Thôi, lên internet xem đi.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng đành cười mà thôi.

43. Chương 28

Công viên Tân Giang rất rộng, đi tới giờ ăn cơm mà mới đi được một phần ba mà thôi, trong công viên không có chỗ bán thức ăn, Thành Hạ nghĩ mình vẫn thông minh, còn mang theo bánh mì và phô mai nữa, kiếm chỗ bãi cỏ có thể ngồi xuống để ăn.

“Cầu Cầu, em ở đây chờ anh một lát nha.” Giang Nam Đồng nói.

“À? Được ạ!” Thành Hạ nói, tính lấy mảnh nilon trải ra trước, rồi bày bánh mì và phô mai ra.

Chờ mãi, vẫn chưa thấy anh quay lại. Thành Hạ dài cổ nhìn về phía anh đi suy nghĩ, chẳng lẽ đi toilet xong rồi lạc sao? Không thể nào, mặc dù trong công viên này không có nhiều cửa vào, nhưng cửa ra thì không ít, mới này đi qua đã gặp mấy chỗ rồi.

Còn nữa, người lái xe không đến nỗi nhận biết phương hướng kém như vậy chứ? Tiếp tục nhìn, nhìn khoảng nửa tiếng mới thấy bóng dáng của Giang Nam Đồng xuất hiện trong tầm mắt, nhưng mà, trong tay anh xách theo cái gì vậy? Giang Nam Đồng đi càng gần thì người Thành Hạ càng nhào về phía trước, nếu cô nhìn không nhầm thì hình như là cái hộp, đẹp.

Gần hơn, gần hơn nữa! Thành Hạ nuốt một ngụm nước bọt nhìn chằm chằm cái hộp trong tay Giang Nam Đồng, cho đến khi anh ngồi xuống mở hộp ra.

“Không biết em thích ăn vị gì.” Giang Nam Đồng cầm dao nĩa lấy một miếng đưa cho cô: “Ném thử hải sản Chí Tôn này trước đi.”

Không ngờ đi dạo ở ngoại thành còn có thể được ăn pizza nóng hổi nữa, có bạn trai thật tốt! Thành Hạ lại một lần nữa cảm khái.

“Uống trà sữa hay là Hồng Trà?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Trà sữa.” giọng ngọt ngào. Thành Hạ không khách sáo: “Sao anh không ăn?”

“Nhìn em ăn là được.” Giang Nam Đồng mở đồ uống ra uống Hồng Trà nóng.

“Không chơi kích động như vậy, anh không ăn chỉ có mình em ăn, không phải là ép em sinh ra cảm giác tội lỗi sao?”

Lấy miếng còn lại bỏ vào trong miệng, Thành Hạ cắt thêm liên tục hai miếng để vào chỗ bàn ăn đưa cho Giang Nam Đồng: “Nhanh, giúp em tiêu diệt chút cảm giác tội lỗi đi.”

Vì vậy, cô cắt một miếng cho anh, anh lại cắt một miếng cho cô, xen kẽ là tôm Phụng Vĩ thơm ngát, cánh gà đậm đà, ăn tới nỗi mùi bay xa nửa dặm, ‘tình chàng ý thiếp’.

Ăn xong rồi, Thành Hạ đếm trên đầu ngón tay: “Hải sản Chí Tôn 110, đặc sản Chí Tôn 110, tôm Phụng Vĩ 60, cánh gà 80, thịt dê viên 15, cộng đồ uống là 24, phí đồ ăn mang đi 40, em tính sơ sơ. . . . cũng 439.”

“399 thôi, đồ ăn mang đi không tính phí.” Giang Nam Đồng nói, ba mẹ và anh trai anh lái xe đưa tới, không chỉ có không lấy tiền mà sống chết còn nói đưa xe cho hai người họ khỏi phải đi bộ, nhưng anh từ chối, lái xe, thời gian trôi qua quá nhanh, xe buýt cũng tốt, kẹt xe lại chậm, lúc xe dừng còn có thể khoác vai, hoặc cầm tay nhỏ bé, hoặc đỡ cái eo thon gù gù đó.

“Của tiệm nào vậy? Miễn phí ship sao trước kia lại thu của em 40 ngàn, em muốn tố cáo.” Thành Hạ nói.

“Người giao đồ ăn chính là người quen, không lấy tiền.” Giang Nam Đồng nói.

“Hả? Ah, còn như vậy nữa sao? Vậy lúc quay về, không phải anh ấy tự bỏ tiền ra chứ? Kiểm tiền không dễ dàng. . . .” Thành Hạ nói.

“Không việc gì, anh thường mời anh ấy ăn cơm.” Giang Nam Đồng nói.

Nói đến đây, cuối cùng Thành Hạ cũng nhớ ra mới vừa rồi mình muốn nói gì: “Giang Nam Đồng, sau này chúng ta đi chơi thì tự mang đồ ăn đi đi, bữa này 400, cộng thêm đủ thứ tiền xe rồi tiền nước này nọ thì phải hơn 500 ngàn đi, quá xa xỉ rồi, nếu tiếp tục như vậy thì không phải là nói yêu đương mà là nói phá sản đấy.

“Em thích là được rồi.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Em thích không có nợ nần hơn, nhẹ người!” Thành Hạ nói, nghĩ rồi nói ra: “Sau này, nếu đi công viên chơi ... ăn uống em sẽ chuẩn bị, đi dạo phố thì anh phụ trách ăn uống, tiêu chuẩn là 200 ngàn!”

“Cầu Cầu, anh cho em biết một chuyện.” Giang Nam Đồng cười nhìn cô, đứa nhỏ này thực sẽ sống qua ngày: “Hiệu trưởng Đối giao cho anh một phần công việc, trước mắt là kiêm nhiệm, nhưng mỗi tháng thu nhập

cũng không tệ, cộng thêm tiền lương, tiền thưởng, tiền phụ cấp các loại trừ tiền vay mua nhà sẽ không ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt.” Mặc dù công ty mới vừa vận hành, nhưng Đối Dịch Quang quan hệ rất rộng, hạng mục vẫn làm không xuể.

“À? A!” Thành Hạ đầu tiên là vui mừng rồi lại bình tĩnh lại: “Vậy thì góp tiền lại trả hết nợ trước đi, cố gắng lên.”

“Cầu Cầu, sẽ không tủi thân chứ?” Giang Nam Đồng nhìn Thành Hạ, trong đôi mắt ngập tràn vẻ dịu dàng.

“Vì sao lại tủi thân chứ? Trong tình yêu, em đâu phải vì tiền, nếu vì tiền em sẽ không tìm anh. Hơn nữa, chờ em tốt nghiệp, với năng lực của em đây một khi phát triển, đến lúc đó tiền kiếm rất nhiều, đến lúc đó anh cũng có thể cùng em ‘ăn ngon mặc đẹp’ rồi.” Thành Hạ mặc sức tưởng tượng, ánh mắt lấp lánh.

“Vậy anh sẽ chờ ‘ăn ngon mặc đẹp’, trời ơi, may nhờ con mắt của anh tốt mới tìm được người năng lực tiềm tàng đấy.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Không thành vấn đề!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng chỉ suy nghĩ, sau này làm sao để Thành Hạ hiểu, thật ra thì anh không phải là một tiến sĩ nghèo đây.

Dùng tấm nylon bọc cái hộp, cái ly ném vào thùng rác, hai người lại tiếp tục vừa đi dạo vừa nghỉ, đi dạo cho tới khi ánh trời chiều bao phủ mới bắt đầu trở về.

Về mặt Thành Hạ vẫn rất sáng láng, Giang Nam Đồng nắm tay của cô: “Cầu Cầu, em có mệt không?”

“Không mệt, anh mệt à?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng nhìn trời chiều có chút tiếc rẻ, nói: “Định bắt chước chàng trai công cô gái qua cầu như trong phim, nhưng em lại không phối hợp.”

“Việc này, trong kịch bản cũng không có đoạn đó, sửa lại à? Thêm vào ngay bây giờ sao?” Thành Hạ nghiêm trang hỏi, khoan hãy nói, ôi, trên mặt Giang Nam Đồng nhuốm ánh trời chiều trông rất đẹp.

“Cũng may, anh đã chuẩn bị!” Giang Nam Đồng nói, không đợi Thành Hạ phản ứng kịp anh đã tựa vào trên vai cô: “Cầu Cầu, đầu anh choáng váng mệt mỏi, chân tay bủn rủn, em đỡ anh một lúc.”

“Oa, anh đúng là lợi hại thật, nói bệnh là bệnh ngay.” Thành Hạ né sang bên cạnh: “Xe đến rồi, lên xe nhanh lên một chút, nếu không thì phải chờ chuyển sau đấy.” Chạy vội về phía xe tới.

Trên xe có máy điều hòa, đáng tiếc lại không có chỗ trống, lắc lư chạy thẳng về phía trạm xe điện ngầm. Xe chạy cô gái đứng bên cạnh hai người bắt đầu nói chuyện điện thoại, ban đầu Thành Hạ không để ý, nhưng sau bị tiếng khóc của cô gái thu hút nên tập trung tinh thần nghe.

Đến trạm xe điện ngầm, xuống xe rồi nhưng cô gái vẫn còn khóc và nói chuyện điện thoại, Thành Hạ đi qua bên cạnh cô gái mà cảm thấy có chút không đành lòng.

Cũng may là xe điện ngầm mới xuất bến, cuối cùng cũng có chỗ ngồi để nghỉ chân một chút, Thành Hạ còn nghĩ đến cô gái hồi nãy, từ nội dung cuộc điện thoại của cô suy ra, đại khái chính là phiên bản câu chuyện của Phương Ngu, chỉ có điều cô gái đó là ở vị trí của Chương Minh, trong tình yêu người ở vào vị trí này không phải là sẽ rất bi thảm sao? “Nghĩ gì thế?” Giang Nam Đồng vẫn nắm tay của cô.

“Nghĩ một vấn đề sâu xa.” Thành Hạ cong cong khóe miệng.

“Có cần anh nghĩ giúp em không?” Giang Nam Đồng hỏi.

Thành Hạ lắc đầu một cái: “Không phù hợp với chuyên ngành của anh.”

Xuống xe, đến gần trường, Thành Hạ khăng khăng để Giang Nam Đồng đi trước cô đi sau, cách nhau hơn mười mét, sau đó Thành Hạ thấy Giang Nam Đồng lấy điện thoại ra, sau đó nữa thì điện thoại của cô vang lên.

“Chuyện gì?” Thành Hạ hỏi, mắt còn đảo khắp xung quanh.

“Không có chuyện gì, chỉ muốn nói vài lời với em thôi.” Giang Nam Đồng nói.

“Nói gì đây?” Thành Hạ hỏi.

“Muốn hỏi khi nào thì chuyển chính thức, hay vẫn là bí mật?” Giang Nam Đồng cười.

Thành Hạ suy nghĩ một lát: “Vấn đề này có lẽ cuối tuần sẽ giải quyết, hài lòng chưa?”

“Ừ, hài lòng, rất hài lòng. Hiệu suất làm việc của Cầu Cầu vẫn còn rất cao.” Giang Nam Đồng nói.

“OK, vậy có vấn đề gì khiếu nại nữa không?” Thành Hạ ngắc ngắc bốn phía nhỏ giọng nói: “Trước khi chuyển chính thức vẫn nên bí mật thì tốt hơn, nếu không, không chỉ ảnh hưởng thanh danh của em đâu, còn ảnh hưởng đến hình tượng của anh nữa đấy.”

“Cầu Cầu, em suy tính thật chu đáo.” Giang Nam Đồng mỉm cười nói.

Chu đáo cái gì, chủ yếu là sợ ‘bà tám’ Lâm Lâm này, chuyện này mà đồn tới đồn lui thì cô sẽ trở thành cô gái xấu xa đứng núi này trông núi nọ, lại còn câu được người trợ giảng trẻ tuổi đẹp trai, tạo nên tình yêu thầy trò, ôi cái gọi là ‘miệng lưỡi thiên hạ’ thật đáng sợ, huống chi cô và Giang Nam Đồng mới chỉ là quan hệ thân thiết hơn mà thôi.

“Chuyện này, để sau rồi nói. Bye!” Thành Hạ cúp điện thoại.

“Hộ tổng” Thành Hạ tới cửa ký túc xá, Giang Nam Đồng bước thong thả về khu nhà ở của tiến sĩ, Thành Hạ thì như kẻ trộm chạy vào ký túc xá. Vừa đẩy cửa phòng đã thấy ba người kia đều ở đây, thấy cô trở về ánh mắt lập tức quét tới, Lâm Lâm từ trên ghế đứng phắt dậy nhảy tót đến bên cạnh cô vẻ như chó săn vậy.

“Làm gì?” Thành Hạ hỏi.

“Hừm, đồng chí Thành Hạ, bọn tớ đợi cậu rất lâu rồi, cậu hãy thú tội đi.” Lâm Lâm nói, mặt còn cười gian. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại ddl3equydo0n.c0m

“Tội gì? Tớ đường đường là công dân luôn tuân thủ tốt pháp luật của nước CHND Trung Hoa, từ lúc cha sinh mẹ đẻ chưa làm chuyện gì xấu, vậy thì có tội gì?” Thành Hạ hỏi, cố gắng không để lộ ra lo lắng của mình.

“Hừ, xem ra, cậu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nhược Nhược, đưa chứng cứ ra.” Lâm Lâm nói.

Chu Nhược Nhược ở bên cạnh lập tức làm cử chỉ khom người hèn mọn “trình” điện thoại di động cho Lâm Lâm, trái tim của Thành Hạ dường như đột nhiên bị bóp nghẹt tới cổ họng rồi, không thể nào, họ cũng đi thuyền ra biển hay sao mà có thể chụp ảnh vậy? Cuối cùng, cô chỉ muốn nói một câu “Đám chó săn hại chết người!”

Lâm Lâm lại cười gian: “Cho cậu một cơ hội cuối cùng, nói đi, thành thật sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị.”

“Tớ đường đường là Thành Hạ, sao có thể không có chứng cứ mà nhận tội đây?” Thành Hạ nói, ánh mắt lại nhìn điện thoại di động.

Lâm Lâm thở dài, nhìn qua Chu Nhược Nhược và Phương Ngụ: “Để cho cậu ấy một con đường sống mà cậu ấy không cần, nhất định phải . . . không có cách nào, đừng trách tớ lòng dạ độc ác.” Cầm điện thoại di động trên ghẹo một hồi rồi lại đem đến trước mặt Thành Hạ.

Người bị kinh sợ hoặc là quá kích động quá hưng phấn thì bộ phận nào đó sẽ phóng đại lên gấp mười lần?

Con người! Mặc dù con người Thành Hạ phóng đại không đến mười lần, nhưng cũng đến năm lần luôn. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại dieenda4lequyd0n.com

Mặc dù hình không rõ lắm, nhưng rõ ràng cho thấy cô và Giang Nam Đồng đang tay trong tay.

“Nhìn một chút đi, người có tội thường sẽ tự dao động, nói rõ ràng cô ấy nhìn thấy tấm hình này tâm lý bất thường.” Chu Nhược Nhược nói.

“Aizz, chuyện này mà cũng có thể bị cậu điều tra ra, Lâm Lâm, tớ hận cậu.” Thành Hạ nói. Được rồi, không bằng mượn dốc xuống lầu.

“Nói đi, người này có phải là người đồng hương cao to đẹp trai của cậu không? Mặc dù đội mũ không thấy rõ mặt, nhưng từ cách ăn mặc thì thấy có vẻ đứng đắn, nói đi, các cậu thông đồng từ khi nào?” Lâm Lâm hỏi.

Phương Ngu ở một bên cười.

“Gần đây, chưa lâu, mới vừa hôm nay.” Thành Hạ nói.

“Nguyên nhân? Tình cảm của cậu thay đổi rồi sao? Không phải là cậu vẫn nói muốn cùng người đó của cậu tới đầu bạc răng long sao?”

Lâm Lâm hỏi.

Thành Hạ lắc đầu. Cô chưa từng yêu mà, lắc đầu.

“Hay là bởi vì người đó của cậu thừa dịp cậu không ở bên mà ‘lêu lổng’?” Lâm Lâm hỏi, ngày đó Thành Hạ nói Lâm Phóng “lêu lổng” ở phòng Karaoke.

Thành Hạ tiếp tục lắc đầu. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại dieendaanl3equyd0n.com

Phương Ngu vừa cười: “Đừng ồn ào, Lâm Phóng là anh trai của Thành Hạ.”

Lúc này đến phiên Lâm Lâm phóng đại gấp mười lần rồi, đột nhiên nắm được bả vai Thành Hạ: “Phương Ngu nói là sự thật á? Thật sao?”

Thành Hạ gật đầu: “Thật, anh ruột, cùng một mẹ. Anh ấy theo họ ba tớ, còn tớ theo họ mẹ.”

“Không đúng, tớ nhớ rõ ràng cậu ở Trùng Khánh cơ mà.” Lâm Lâm nghi ngờ.

“Ba mẹ tớ ly hôn, kỳ nghỉ đông vừa rồi mới tái hôn.” Thành Hạ nói xong cũng cảm thấy bị dè mạnh, ngay sau đó trên bả vai lại thêm một cái đầu.

“Tớ thật thương Tiểu Hạ và Tiểu Phóng, anh em ruột mà phải xa cách nhiều năm như vậy, Hạ Hạ, cậu chịu khổ rồi.” Lâm Lâm chỉ còn kém quệt nước mũi lên bả vai cô.

“Không khổ, ‘bà tám’ Lâm, bình tĩnh, bình tĩnh.” Thành Hạ nói, nhìn Chu Nhược Nhược và Phương Ngu nháy mắt với cô.

“Tớ nói này Hạ Hạ, Tiểu Phóng của tớ từ nhỏ lớn lên không ở bên cạnh mẹ, đã có bạn gái chưa?” Lâm Lâm hỏi. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại di33ndanl3equydo0n.c0m

Thành Hạ trợn mắt một cái: “Chưa có, cậu muốn tớ giới thiệu không, có điều, cậu vui lòng buông tớ ra đi, tớ sắp bị cậu đè chết rồi.”

Lâm Lâm cười hì hì buông cô ra: “Điều đó có nghĩa là, từ hôm nay trở đi cậu có bạn trai hả? Nói đi, trường nào khoa gì? Quý tính đại danh quá khứ có gì xấu không?”

“Ồ, trường mình, trong khoa.” Thành Hạ càng nói giọng càng nhỏ, bởi vì cô thấy ba cô gái này càng lúc càng sát lại.

A

~ oa

~~ Trời! ! Trời đất! Giọng lớn thế làm tai cô cũng điếc mất.

Chuông điện thoại reo, Lâm Lâm lấy điện thoại của cô ra, liếc nhìn rồi âm thầm nghe máy, có lẽ là bên kia kêu một tiếng “Cầu Cầu”, bên này Lâm Lâm mới cười lớn: “À, thì ra gian phu của Thành Hạ là anh Giang đây sao, Cầu Cầu nhà anh hiện tại đang chịu hình phạt đấy, không tin anh nghe.”

Đưa điện thoại đến bên miệng Thành Hạ, hiển nhiên Chu Nhược Nhược và Phương Ngu ra tay không chút lưu tình, Thành Hạ vốn là lại sợ nhột, mới vừa đã cười một trận rồi, giờ lại cười tới nổi thổ hỉn hỉn: “Giang, Giang Nam Đồng. Ha ha ha, ha ha, đừng chọc nữa. Ha ha.”

“Anh không muốn Cầu Cầu nhà anh phải tiếp tục chịu khổ chứ? Như vậy đi, mời bọn em ăn cơm, bọn em sẽ bỏ qua cho Cầu Cầu nhà anh, sao?” Lâm Lâm nói.

Sau một lát lại nói: “Được, cứ quyết định như vậy, tối mai. Bye bye, anh Giang.

“

Thành Hạ thở hổn hển: “Mấy người các cậu là quỷ đội lốt người!” Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại die3nda4l3eqydo0n.c0m

“Sai, bọn tớ là cáo chín đuôi đội lốt.” Phương Ngu cười nói.

Sau đó, ba người túm cô lại hỏi lung tung này nọ đến tận mười một giờ đêm, trong phòng ngủ tối om Thành Hạ mệt mỏi tới mức phát điên rồi.

44. Chương 29

Trong mơ, mơ thấy một đôi tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt mặt của cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve xuống cổ của cô, cô đang định mở miệng thì đôi tay kia chợt bóp chặt, gương mặt đẹp trai phóng to ngay trước mặt: “Thành Hạ, em bán đứng anh!”

Thành Hạ giật mình tỉnh giấc, rèm cửa sổ thật dày nhưng cũng không ngăn được cường độ chiếu sáng của ánh mặt trời, trong phòng hơi sáng rồi, nhìn đồng hồ đã năm giờ rồi.

Len lén lấy điện thoại di động ra mở máy, nghĩ đi nghĩ lại, chui vào trong chăn gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng.

“Không phải em cố ý nói, nhưng Lâm Lâm chụp được hình chúng ta dặt tay nhau. Hu hu, mơ thấy anh bóp cổ em nói em bán đứng anh, đại nhân, tiểu nhân oan uổng A, đúng rồi, em nói cho mấy bạn biết Lâm Phóng là anh trai em rồi, em không coi là thay lòng đổi dạ, anh cũng không coi là ‘hoành đào đoạt ái’*, nhưng mà đại khái chúng ta là tình yêu thầy trò đấy.”

* Hoành đào đoạt ái: cầm dao nhảy vào cướp tình yêu của người khác, ám chỉ là người thứ ba. Edit ra thì không hay bằng, nên mình để nguyên Hán – Việt.

Gửi xong lại chui ra khỏi chăn để hít thở, bên giường đối diện truyền đến tiếng trở mình xột xoạt, Thành Hạ vội nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Chưa tới hai phút sau lại chui vào trong chăn xem điện thoại.

Quả nhiên là có tin nhắn.

Thật thần kỳ! “Không đúng! Ở đâu ra tình yêu thầy trò, rõ ràng là tình yêu của đàn anh với đàn em trong khoa. Còn nữa, coi như thầy trò yêu nhau cũng có gì đâu, ông Lỗ Tấn và nữ sĩ Hứa Quảng Bình cũng là tình yêu thầy trò đấy thôi.”

Bồ Tát ơi! “Lại đốt cháy giai đoạn cao độ rồi. A, đúng rồi, có phải tin nhắn làm ồn ào đến anh không?”

Một phút đồng hồ sau: “Không có, một lát định dậy chạy bộ.”

Thần Tiên ơi! “À? A! Luyện công buổi sáng vui vẻ! Em ngủ tiếp đây, buổi sáng tốt đẹp!”

Một phút đồng hồ sau: “Đồ lười, ngủ đi!”

Vì vậy Thành Hạ đi ngủ tiếp ngon lành, ngủ một giấc đến tám giờ mới lật đật rời giường.

Bưng chậu đi rửa mặt, đang ra sức đánh răng thì bả vai lại bị vỗ một cái, Thành Hạ cảm thấy bả vai mình sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị vỗ bên cao bên thấp mất.

“Phòng các cậu tối hôm qua làm gì mà hò hét ầm ĩ vậy?” Một người nữ sinh hỏi, đầu tóc rối bời.

“Tối hôm qua bọn tớ tấn hình bức cung, bắt được phần tử cách mạng bí mật.” Phía sau có tiếng của Lâm Lâm miêng rộng.

Thần kinh Thành Hạ bị kéo căng, tối qua đã dặn đi dặn lại tạm thời không thể nói chuyện cô và Giang Nam Đồng, không biết cái ‘bà chị’ này ngủ một đêm dậy là quên mất rồi sao ấy? Nha đầu này, lời nói luôn chẳng cân nhắc gì.

“Ai vậy?” ‘Đầu rối’ phản chấn, lập tức hăng hái gấp trăm lần.

Phụ nữ, trời sinh là nhiều chuyện! “Người này đấy!” Lâm Lâm vỗ bả vai Thành Hạ: “Người này bởi vì lòng riêng quá nặng mà giấu một anh chàng đẹp trai, làm hại trái tim thiếu nữ của tớ đây thất lạc nhiều năm.”

Trái tim của Thành Hạ đập loạn.

“Trai đẹp á?” ‘Đầu rối’ ngay lập tức xuất hiện trước mặt Thành Hạ: “Cậu làm hại trai đẹp nhà ai?”

“Không nhà ai, nhà mình, rảnh rồi không có việc gì làm.” Thành Hạ nói.

“Có nhớ người bạn trai tuần tú giám sát cô ấy vào năm nhất không?” Lâm Lâm hỏi. Thành công hấp dẫn rất ánh mắt nhiều ‘bà tám’: “Trai đẹp này là anh trai ruột của cô ấy, cùng một mẹ, dĩ nhiên, các cậu cũng đừng mơ tưởng, cô em nhà tớ đã nói sẽ giới thiệu anh của cô ấy cho tớ rồi.”

Lâm Lâm khoác cánh tay Thành Hạ: “Có phải không, cô em?”

Thành Hạ cười ha ha rồi đi rửa mặt.

Ngày hôm nay nhất định sẽ không dễ chịu. Hơn chín giờ, Giang Nam Đồng gọi điện thoại tới xác thực chỗ ăn cơm, cuối cùng còn nói đôi lời ngọt ngào, nghe xong trên mặt Thành Hạ có phần không được tự nhiên.

Thật vất vả bị mấy cô bạn hành hạ đến năm giờ chiều, cuối cùng Giang Nam Đồng cũng gọi điện thoại đến nói là chờ mấy cô ở cổng trường, còn lái chiếc Buick đó, lên xe Thành Hạ nhỏ giọng hỏi Giang Nam Đồng: “Phải đi xa sao? Bắt xe đi là được rồi, dù sao mọi người cũng không phải là người ngoài.”

“Tiến sĩ Giang, đây là xe của anh à?” Lâm Lâm hỏi.

“Của Hiệu trưởng Đối, anh ấy mượn.” Thành Hạ nói.

Lâm Lâm mặt kỳ quái: “Không đúng, Hiệu trưởng Đối là ‘chớ có sờ ta’, không phải ‘ba viên đạn’**.”

** Ba viên đạn: là logo của nhãn hiệu xe Buick. Còn ‘Chớ có sờ ta’ mình chẳng biết logo của hãng xe nào mặc dù cũng làm trong ngành ô tô. Hihiii, vì vậy tớ để nguyên, mấy bạn cứ hiểu đó là một chiếc xe sang, còn ai biết thì cmt giúp để tớ sửa nhé ^__^.

“‘Ba viên đạn’ là Hiệu trưởng Đối để phòng thân, cho nên mới mua ‘chớ có sờ ta.’” Thành Hạ nói, hai chiếc xe không được sao? Đại Kiến trúc sư, ôi, hai chiếc xe có là gì chứ.

Giang Nam Đồng cười: “Lát nữa muốn ăn gì thì ăn, đừng khách sáo.”

Hoàn hảo là trước đây anh không lái xe này đến trường chỉ để cho nó nằm ở garage, nếu không có lẽ lại bị Lâm Lâm điều tra ra, bây giờ thật là trách cha anh không có việc gì lại đi mua một chiếc xe tặng cho anh lúc anh đậu tiến sĩ.

“Không khách sáo, dĩ nhiên là sẽ không khách sáo. Nha đầu Thành Hạ này bắt cóc thần tượng của cả khoa chúng ta, lại còn giấu một ‘ánh dương’ Phương Bắc nữa chứ, thật sự không thể tha thứ.” Lâm Lâm nói.

Thành Hạ nghiêng người sang: “Ôi, chị dâu, chú ý đến hình tượng chút.”

Mấy người kia cũng cười.

Trên bàn ăn, mọi người ăn uống no nê liền ‘thăm vấn’ Giang Nam Đồng đủ hết, dĩ nhiên mà nói, so với tra hỏi Thành Hạ thì cũng đã vắn mình hơn nhiều, dù sao nam nữ cũng có khác biệt, còn nữa Giang Nam Đồng nói thể nào vẫn là Trợ giảng, trong lòng mọi người vẫn có chút khoảng cách. Giống như là bức tranh Bô Tát, dù chỉ treo ở đó thôi nhưng tự nhiên mọi người vẫn sinh ra cảm giác kính sợ.

Vẫn còn đang ăn, bỗng điện thoại Thành Hạ vang lên, lấy ra xem: “Tên Tiểu Thanh này muốn gì. Mọi người ăn đi, tớ đi nghe điện thoại.”

Cô đi ra ngoài, mấy người Lâm Lâm đều nhìn Giang Nam Đồng, trên mặt anh còn nở nụ cười nhạt. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại di34danlequydn.c0m

“Thầy Giang, có vài người phản ứng chậm, nhưng là không có nghĩa là sẽ không phản ứng kịp nha.” Lâm Lâm nói.

“Cám ơn nhắc nhở, anh biết rồi, sau này vẫn hi vọng giúp một tay.” Giang Nam Đồng vẻ nhã nhặn lịch sự và có chút xa cách.

Thành Hạ đẩy cửa vào thấy mọi người đều nhìn, cô liền nhún vai: “Không có gì, không biết sữa tươi mua hiệu gì, một con heo chính cống, loại heo thoát ly thượng đẳng thú vị.”

“Coi cậu như mẹ cậu ta rồi, tuổi trẻ thời nay!” Chu Nhược Nhược nói.

“Coi tớ như bảo mẫu của cậu ta, thật là làm cho người ta coi thường mà.” Thành Hạ nói.

Ăn cơm xong Giang Nam Đồng đưa họ về trường, đến cổng trường, ba người bạn cùng nhau nói muốn tới quán nước mua nước trái cây rồi như một lần khỏi bỏ lại Thành Hạ.

Giang Nam Đồng thuận tiện tắt đèn trong xe, chỉ có ánh sáng đèn đường chiếu vào, Thành Hạ cũng không biết vì sao mặt của mình chợt nóng lên.

Có vật thể lạ đang di chuyển về phía mình, ah, không, đúng chính lại, là tay của Giang Nam Đồng, hai bàn tay sát tới.

Cảm giác không giống với ngày hôm qua, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

“Cầu Cầu.” Giọng của Giang Nam Đồng mập mờ hơn bình thường.

Xong rồi, tụ huyết não, mao mạch trên mặt đều nứt vỡ.

“Chuyện gì?” Thành Hạ mắt nhìn thẳng phía trước, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp bên tai, không tự chủ lùi về phía sau.

“Báo cáo, anh muốn hôn em một cái.” Giang Nam Đồng nói, âm thanh rất quyến rũ.

“Ah, chờ một chút để trình duyệt đã, rồi sẽ nói lại cho anh biết kết.” “Không nói tiếp. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại diendan3quydon.c0m

Một đôi môi hơi lạnh dính vào gò má cô, xong rồi, sớm muộn gì cô cũng bị chảy máu não, sao chẳng có ai nói cho cô biết yêu đương là một công việc cực kỳ nguy hiểm vậy?

“Cầu Cầu, mặt của em nóng quá, có phải sốt không vậy?” Tay Giang Nam Đồng đặt ở trên trán cô.

“Không sao, có lẽ hơi hồi hộp chút, em đây mỗi khi hồi hộp mặt sẽ bị nóng lên đấy.” Thành Hạ nói, mắt vẫn nhìn về phía trước, trong lòng có chút ngọt ngào.

“Ha ha, vậy không thể làm gì khác hơn là tăng cường luyện tập.” Giang Nam Đồng lại dựa tới: “Nhiệm vụ kèm cặp luyện tập gian nan này giao cho anh đi.”

Đầu óc Thành Hạ lại hơi choáng váng, theo như lời Lâm Phóng thì là “Lại không có đầu óc rồi.” cô nói: “Nếu anh không phản đối, thì giao cho người khác cũng được.”

“Phản đối, phản đối kịch liệt!” Giang Nam Đồng liền ôm cô vào trong ngực, bàn tay còn vỗ nhẹ lưng của cô: “Sau này, tất cả mọi nhiệm vụ chỉ có thể giao cho mình anh thôi, Cầu Cầu, em phải biết rằng anh là ‘đơn vị thi công’ đã được kiểm tra qua tư cách, ‘công trình’ như em hãy giao cho anh làm sẽ yên tâm, luôn làm tròn trách nhiệm lại còn bao dịch vụ hậu mãi trọn đời.”

“Có thể trả lại hàng không?” Thành Hạ kéo dài “Không có tâm nhân” trong.

“Không được, chỉ có thể sửa chữa, nhưng nhất định không được trả lại hàng.” Giang Nam Đồng nói.

“A, người bán thật bá chủ ha!” Thành Hạ nói. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại di3ndanleequ4don.com

Giang Nam Đồng cười: “Khắp nơi chỉ có một người, không còn chi nhánh, hơn nữa chỉ phục vụ một khách hàng này thôi, may mắn không?”

“Ừ, thật sự may mắn không gì tả xiết.” Hai cánh Thành Hạ thử thăm dò, nhẹ nhàng ôm lấy hông của Giang Nam Đồng, một hồi lâu vẫn không có động tĩnh.

“Sao vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Thật là eo đó nha, ghen tỵ quá.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng đỡ khóc đỡ cười: “Dù sao thì bắt đầu từ hôm qua đều là của em rồi, em cứ tùy ý đi.”

Có lẽ lần này bởi vì Lâm Lâm quyết chí muốn làm “chị dâu” của Thành Hạ, cho nên cực kỳ bảo vệ cô em chồng, đầu tiên là phổ biến cho toàn Khoa biết quan hệ chân chính của Thành Hạ với bạn trai trước đây, tin tức vừa phát ra đã kinh động làm cho Tiểu Thanh nã pháo vào Thành Hạ pháo. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại di34danlequyd00n.com

“Tớ đã nói rồi, đáng người như cậu vậy, chẳng có chút nữ tính nào sao cậu có thể tìm được bạn trai đẹp trai như vậy chứ, quả nhiên, thì ra là anh trai cậu.” Giọng Tiểu Thanh có chút mệt mỏi nhưng ác ý vẫn không giảm.

Thành Hạ cắn môi xoa huyết thái dương: “Biến, mắc mớ gì tới cậu.”

“Nhóc con, trước tiên tu luyện mình đến nơi đến chốn cho nữ tính chút rồi hãy nói! Đừng sĩ diện như vậy, còn tìm anh trai cậu giữ chức bạn trai, cậu xem, cuối cùng vẫn bị vạch trần phải không?” Tiểu Thanh tiếp tục nói, giọng nói có vẻ giễu cợt, làm cho người ta vô cùng muốn túm lấy, đè xuống đánh cho một trận tơi tả.

“Vậy cậu chờ tớ mấy ngày để tớ tìm trai đẹp, để cho cậu ngậm miệng lại.” Thành Hạ nói.

“Aizz, tuổi trẻ thời nay!” Chu Nhược Nhược vẫn câu nói cũ.

45. Chương 30

Một tuần sau là nhóm sinh viên kiến trúc năm 3 đi kiến tập tại công trường thi công, cái gọi là kiến tập chính là thầy quản sinh đưa mọi người tới ngay công trường, chứng kiến thực tế quá trình thi công, còn phát cho mỗi người một chiếc nón an toàn màu vàng. Trở về phòng, các nữ sinh suy đoán ‘thứ đồ chơi’ này không biết mua bao nhiêu tiền, nghiên cứu xong rồi kết luận nhất định không phải loại 100 nghìn/5cái đó.

Ngày thứ nhất đi thăm công trường Ký túc xá, ngày thứ hai và ngày thứ ba thăm công trường nhà ở, mấy ngày này cũng đều thật tốt, ngày thứ tư đi thăm một tòa cao ốc Văn phòng, khi họ đang đi từ dưới lầu lên thì không biết ai phía trên không giữ được đồ đang thi công nên một khối vữa từ đâu đổ xuống, người tinh mắt mới thấy được, còn người đang đứng ở chỗ theo phương thẳng đứng của khối vữa đổ xuống thì không nhìn thấy, văng ló đầu ra nhìn những công nhân đang tô tô trát trát vữa ở lầu một.

“Nhóc Con”

Có người hét với cô.

Thành Hạ quay đầu lại nhìn, Tiểu Thanh giống như con Tinh Tinh: một tay thì khua khua với cô một tay vừa chỉ lên trời.

Gì vậy chứ? Cho cậu ta sức lực để cậu ta ‘lên đồng’ à? Người này, thật nhàm chán, rồi tiếp tục quay đầu lại ngó dáo dác xem người ta trát vữa.

Thị giác chợt quay 90 độ, đồng thời còn có vật nặng đè lên người, thiếu chút nữa làm cô tắt thở.

“Cộp” một tiếng, một vật đập lên chiếc nón an toàn màu vàng rồi bắn ra, lăn trên mặt đất mấy vòng rồi dừng lại.

“Hạ Hạ, em không sao chứ?” Âm thanh quen thuộc, dùng sức ôm chặt cánh tay của cô.

“Không việc gì, Giang Nam Đồng, anh cũng không sao chứ?” Cuối cùng, tầm mắt Thành Hạ tìm đúng ánh mắt của Giang Nam Đồng, ở đó tràn đầy lo lắng, đại khái cho là mới vừa rồi cô bị dọa sợ choáng váng.

Các bạn học ba chân bốn cẳng đã chạy tới thấy cảnh tượng trước mắt cũng “Khụ khụ” hai tiếng.

“Nhóc Con, cậu không sao chứ?” Tiểu Thanh chạy tới dùng sức lay Thành Hạ, hoàn toàn không thấy Giang Nam Đồng.

“Không chết được, đừng lay nữa.” Thành Hạ lườm Tiểu Thanh.

Vội vàng đỡ hai người dậy, ánh mắt của mọi người đều đảo qua lại giữa Giang Nam Đồng và Thành Hạ, chỉ có Tiểu Thanh kéo cánh tay Thành Hạ: “Đi, tớ công cậu đi bệnh viện.”

“Hạ Hạ, nghiêm trọng hơn sao?” Từ miệng Giang Nam Đồng rất dịu dàng phát ra.

Con người những người vây xem mở lớn có thể so được với chuông đồng, thấy thế Tiểu Thanh cũng nói lỏng tay: “Thầy Giang, thầy gọi bạn ấy là gì?”

“Hạ Hạ, sao vậy, không đúng sao? Hạ Hạ là bạn gái tôi.” Lời của Giang Nam Đồng nói ra như một chuỗi pháo nổ bắn tán loạn vào bọn Tiểu Ngưu Tiểu Mã phía sau này, Thành Hạ cũng muốn trốn đi nhưng tiếc rằng lại bị Giang Nam Đồng ôm vào trong ngực, lúc này chỉ còn cách cúi đầu vào trong ngực giả bộ ‘đà diểu’.

“Nhóc Con, cậu lại nhờ thầy Giang sắm vai bạn trai cậu à, không phải đã nói cậu hãy tu luyện đến nơi đến chốn cho thật nữ tính trước sao?” Tiểu Thanh nói.

Lập tức, bị Phương Ngu đứng ở bên cạnh cậu ta bấm một cái.

‘Đà diểu’ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cũng bốc lửa, ‘đà diểu’ nở nụ cười, buồn rười rượi, tay cô ôm vòng quanh cánh tay kia: “Hứ, cậu cho rằng bạn trai tớ cũng như cậu, ‘sớm nắng chiều mưa’, là người đàn ông chỉ tìm kiếm người có gương mặt xinh đẹp và hay đổi thay sao? Chính thức giới thiệu với cậu, bạn trai tớ - Giang Nam Đồng!”

Hiển nhiên, Tiểu Thanh bị tin tức này dọa cho ngây người, ngược lại Giang Nam Đồng lại rất phối hợp với Thành Hạ, chìa tay ra nói: “Xin chào, tôi là Giang Nam Đồng.”

Nhóm nữ sinh bên cạnh gào lên một tiếng, không biết ai đó còn kích động kêu một câu: “Đồng Đồng thật tuyệt, Đồng Đồng thật đáng!”

Tiểu Thanh lấy lại tinh thần, nhìn Giang Nam Đồng rồi lại nhìn Thành Hạ, sau đó bắt tay Giang Nam Đồng: “Em chỉ có thể nói, khiêu thẩm mỹ của thầy Giang thật đặc biệt.”

“Cậu . . .” Thành Hạ.

“Đối với khiêu thẩm mỹ của mình, tôi cực kỳ tự tin.” Giang Nam Đồng nói, vẫn nụ cười nhạt.

Suy đoán tiếp theo đương nhiên là tiếng thét chói tai của các nữ sinh, không biết lại cho là ngôi sao nào tới đây.

Tốt lắm, không cần Tiểu Thanh cậu nữa rồi, mặt Thành Hạ lại hơi ửng đỏ, sau mới nhớ ra bây giờ đang lúc kiến tập, Giang Nam Đồng không chỉ anh hùng cứu mỹ nhân còn gián tiếp thổ lộ tình cảm nồng nàn, má ối, quá cảm động, đây chính là chỗ tốt thứ hai khi có bạn trai.

“Vậy sao? Thật hâm mộ tự tin của thầy.” Tiểu Thanh buông lỏng tay rồi nhìn về phía Thành Hạ: “Nha đầu thối, sao không nói để cho ‘anh’ đây vui chứ.”

Xí, tự nhiên lại nhận người thân sao. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn di34ddanlequydon.com

Hiển nhiên, trên đường về, không có nữ sinh nào tranh ngồi bên cạnh Giang Nam Đồng nữa rồi, đùa giỡn đuổi Thành Hạ tới ngồi, tuy đáng về Thành Hạ duy trì về tự nhiên, nhưng chờ Giang Nam Đồng ngồi xuống ở bên cạnh cô, khẽ mỉm cười với cô lại lo lắng hỏi cô có cần phải đi bệnh viện kiểm tra không thì mặt của Thành Hạ chợt đỏ lên.

Mắt nhìn chăm chăm bốn chữ “Thi công An toàn” trên nón an toàn nghiên cứu mãi mà cũng không biết cuối cùng là kiểu chữ gì.

Các nam sinh ồn ào nói Giang Nam Đồng mời uống rượu nhưng bị Giang Nam Đồng bác bỏ, nói họ không tôn sùng đạo, tại sao có thể để thầy giáo mời uống rượu chứ, xe sắp về tới trường thì có một nam sinh kêu: “Thầy Giang, vậy bọn em góp tiền mời thầy và ‘cô’ uống rượu được chưa?”

Thành Hạ bị chữ “cô” làm cho choáng váng.

“Yên tâm, sẽ không để cho các em tiết kiệm đâu, chờ tới lúc tôi và ‘cô’ ấy kết hôn đưa bao tiền lì xì đi, người nào người nấy không được quýt nợ nha.” Giang Nam Đồng cười nói.

Cúi chỗ Thành Hạ nhẹ huých vào anh một cái, còn lăm mồm nữa Kết hôn, nghĩ hay lắm, dễ dàng như vậy đấy, xem cô như cái trứng tùy tiện ném vào trong giỏ đồ ăn rồi xách về nhà ư.

Xe vào trường rồi dừng hẳn, Thành Hạ nhảy xuống xe đầu tiên, nhưng chạy chưa được bao xa đã bị kéo lại bên cạnh Giang Nam Đồng, còn có nam sinh cười cô: “‘Cô’ à, đừng để thầy Giang lại một mình chứ.”

Mọi người đàn đàn lũ lũ giải tán, chỉ còn lại Thành Hạ ôm cái nón an toàn cạnh Giang Nam Đồng. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên dienddanl3quyud0n.c^m

“Đi thôi, ăn cơm, rồi về tắm nghỉ ngơi thật tốt.” Giang Nam Đồng rất tự nhiên dắt tay của cô đi về phía nhà ăn.

Đi tới nửa đường, vẫn một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên Thành Hạ hỏi: “Giang Nam Đồng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đối với anh chứ?”

Anh vừa tốt nghiệp ở lại trường, đang học tiến sĩ, nếu bởi vì điều này mà ảnh hưởng tới sự nghiệp tương lai thì cũng không hay.

“Em quên à? Anh còn ôm căng Hiệu trưởng Đối, có cây to này anh hóng mát là được, ai hắt nước cũng không dội được lên người anh, ngoan, yên tâm đi.” Giang Nam Đồng cười an ủi cô.

“Thật không có chuyện sao?” Thành Hạ vẫn có chút thấp thỏm.

“Nếu nói không sao thì đó là lừa em, cho nên” Giang Nam Đồng nhìn cô, thấy Thành Hạ bất ổn.

“Cho nên cái gì?”

“Cho nên chúng ta phải hạnh phúc tới khi đầu bạc, như vậy họ chẳng còn gì để nói cả.” Giang Nam Đồng nói.

Cùng sống tới lúc đầu bạc! Lời người thật quyền rũ.

Đến lúc đó, anh chính là ông Giang, còn cô chính là bà Thành, nghĩ tới đây, Thành Hạ không tự chủ liền cười.

Cùng sống tới già có vẻ cũng không tồi, vậy thì cố gắng lên.

Tuy nói “Có chuyện bạn trai gánh vác thay” là đặc quyền của phái nữ khi yêu, nhưng Thành Hạ chưa từng yêu, cho nên không biết mình được phép ngồi chờ thức ăn bưng đến trước mặt như nữ hoàng, cô vẫn cầm khay tự mình đi mua đồ ăn. Mua một chiếc đùi gà, chợt nghĩ đến bây giờ mình đã “đùm đؤه” rồi nên lại mua thêm một chiếc nữa, đón nhận ánh mắt “ngưỡng mộ” của mọi người, bình tĩnh ngồi xuống.

Giang Nam Đồng cũng về tới, so với cô còn dữ dằn hơn, trong khay của anh có tới ba cái đùi gà lặn. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dienddanleq4yd0n.c0m

Ý nghĩ đầu tiên của Thành Hạ là: Oa, cô có thể ăn hai chiếc đùi gà rồi!

“Cầu Cầu, em đói à?” Giang Nam Đồng hỏi cô.

Thành Hạ gật đầu liên tục, rất đói nha, cho dù không đói mà ngửi thấy mùi thơm của đùi gà cũng đói thôi.

“Nhưng em đói tới nỗi ăn được bốn cái đùi gà sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

Bốn cái!!! Tự nhiên ánh mắt bay tới cái khay của anh, nói như vậy có nghĩa là hai phần ba chỗ đó cũng là của cô sao? Ôi!!!! Sức ăn của bạn trai cô cũng chỉ ở mức trung bình, thật là làm cho cô xấu hổ mà.

“Thật ra thì, bình thường em chỉ ăn một cái.” Thành Hạ nói.

“Thế này đi, hai cái này cho vào bịch mang về, buổi tối cho em ăn khuya, vừa hay trong phòng của anh có lò vi sóng, hâm lại là được rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Ăn khuya như vậy hơi quá có phải không? Bình thường cô ăn qua loa cái bánh bao là được.

“Không cần hâm lại, phiền lắm.” Thành Hạ nói.

“Đến lúc đó anh đưa qua cho em, bình thường mấy giờ em ăn khuya?” Giang Nam Đồng hỏi cô. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn diee4ddan .c^m

“Chín rưỡi.” Thành Hạ đáp, trong lòng sung sướng, sớm biết có bạn trai tốt thế này thì năm đầu tiên cô đã tìm rồi, tối thiểu không cần tự đến nhà ăn mua đồ ăn.

“Ừ, được. Ăn cơm đi.” Giang Nam Đồng nói.

Ăn xong hai chiếc đùi gà, Thành Hạ cảm thấy rất no bụng, ăn thịt calo cao hơn hẳn so với ăn cơm, làm cô hài lòng. Giang Nam Đồng đi xin túi nylon xách hai chiếc mang về.

Trở lại phòng, Thành Hạ không ngờ mình lại được hoan nghênh nhiệt tình như vậy - các nữ sinh khoa kiến trúc từng đợt từng đợt ùn ùn kéo đến hỏi thăm cô, ‘tám’ với cô nhiều chuyện không hề bổ ích.

Chu Nhược Nhược và Lâm Lâm nhiệt tình rót nước cho mọi người, trong ly mỗi người đều thả một túi nhỏ Hồng Trà, Thành Hạ vừa tiếp nhận thăm hỏi vừa nhìn Hồng Trà của mình nhanh chóng tan ra, trái tim đang rĩ máu.

‘Tám chuyện’ tới tận tám giờ, cuối cùng cũng tổng cổ được cả đám, Thành Hạ trốn ra khỏi phòng gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng: “Anh đang ở phòng à? Anh có tiện không?”

Giang Nam Đồng nói thuận tiện, hỏi cô thì sao, sao nghe giọng mệt mỏi vậy, Thành Hạ vội nói không có việc gì, cuối cùng nói bạn gái thông cảm anh mấy ngày nay khổ cực nên không để cho anh chạy tới chạy lui, lát nữa tự cô tới ăn khuya, Giang Nam Đồng nói được, bất cứ lúc nào anh cũng nghênh đón Nữ hoàng. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên di34ddanlequyd0n.com

Đến cổng khu nhà tiến sĩ, Giang Nam Đồng đang đợi cô, nói anh vừa xuống mua chút đồ thuận tiện đợi một lát. Vào tòa nhà, cô trực ban cười chào hỏi với Giang Nam Đồng rồi nói lên đi.

Có lẽ, phòng 608 bình thường rất kín chu, nhưng trên bàn sách Giang Nam Đồng bày một chồng tài liệu dày, còn có mấy quyển sách đang mở ở xung quanh mấy vi tính, giống như anh đang đọc sách, cô tới có lẽ là không đúng lúc chăng? “Anh đang đọc sách à? Lấy đùi gà đưa cho em là được.” Chính xác, tiến sĩ thì sao có thể rảnh rang đi dạo khắp nơi cùng với một sinh viên chính quy như cô vậy chứ.

“Thì ra em là vì đùi gà mới tới, thật đau lòng quá.” Giang Nam Đồng nói.

“Không phải là anh đang đọc sách sao, em ở đây cũng không giúp được gì, anh lại còn phải quan tâm tới em nữa, dù sao cũng không có chuyện gì, em đi về trước.” Thành Hạ nói, ah, đúng là có lò vi sóng thật, sao lần trước cô lại không thấy nhỉ.

“Cầu Cầu, em không biết có câu ‘Hồng Tụ Thiêm Hương’** đọc sách đêm sao? Anh đang buồn, đọc sách một mình không hứng thú đây.” Giang Nam Đồng cười nói.

** Hồng Tụ Thiêm Hương: ý chỉ thư sinh thức đêm học bài, có người con gái thức cùng sẽ thêm hương.

“Hai người đọc sách càng không thú vị, anh tự đọc đi, em ăn xong sẽ đi luôn.” Thành Hạ nói, quá kỳ cục, hai người ngồi cùng một cái bàn đọc sách, giống như tự học vậy.

“Cho em xem cái này trước này.” Giang Nam Đồng ấn cô ngồi xuống trước máy vi tính, còn mình thì di chuột mở nhiều tấm hình ra, thì ra là những tấm hình trong công viên hôm đó, nhưng tại sao lại như vậy chứ? “Anh làm photoshop hết hả?” Thành Hạ hỏi. Cô nhớ rõ là chỉ nhờ người chụp giùm hai tấm ảnh chung thôi, thế mà bây giờ tất cả toàn là ảnh chụp chung, chính xác mà nói là mỗi tấm đều là cùng hai người, mặc dù vị trí có khác biệt, cảnh vật cũng không giống nhau, ví như có tấm thì cô ngồi ở trên mặt trăng lưỡi liềm còn anh thì ở dưới đất ngửa mặt nhìn lên bầu trời. có nhiều sắc thái thần thoại: “Tấm này đẹp này, nếu trang phục cổ thì hay.”

“Hôm nào đi chụp.” Giang Nam Đồng tiếp lời rất ăn ý, tay vô tình đặt lên vai Thành Hạ. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn di33nddanl32quyd04.c^m

“Còn cần phiên anh như vậy sao? Photoshop là được rồi, em chọn bối cảnh anh chỉnh sửa, em cảm thấy anh mặc trang phục cổ sẽ rất đẹp.” Đột nhiên, Thành Hạ cảm thấy hào hứng bừng bừng.

“Đương nhiên rồi, để trần cũng rất đẹp.” Giang Nam Đồng nói.

46. Chương 31

Xem hình xong, Thành Hạ cũng chẳng biết làm gì, Giang Nam Đồng nói chưa tới chín rưỡi thì chưa được ăn khuya, không có cách nào Thành Hạ đành tới bên giá sách của anh cầm cuốn tiểu thuyết đọc, Giang Nam Đồng ngồi bên cạnh cô, một lúc thì mên mê máy vi tính một lúc lại lật tài liệu soạn soạn.

Thành Hạ liếc đồng hồ treo trên tường, còn mười lăm phút nữa mới tới chín rưỡi, túm tay áo Giang Nam Đồng: “Có thể cho ăn chưa?”

“Đói rồi à?” Giang Nam Đồng cười hỏi.

Không đói lắm, nhưng muốn ăn xong rồi về, dù sao cũng hơn chín giờ rồi.

Giang Nam Đồng đứng dậy đi lục lọi ngăn tủ, trong chốc lát liền nhú mày, lẩm bầm “Sao lại không thấy chứ?”

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, một người anh em mặc quần sooc lẩm bầm đi vào: “Ông Giang, cho tô mì nóng, sau đó đưa đến 61 . . . a, có khách à, chào em, em tên là Thành Hạ hả? Đã nghe nói mà vẫn chưa được gặp.” Cười với Thành Hạ, Thành Hạ cũng cười với anh ta, ông anh thật đáng yêu, trắng mập giống như phật Di Lặc vậy, lại còn đi tới bắt tay một cái với cô, Thành Hạ chẳng biết làm sao, cô vẫn cho là chỉ có như tên Tiểu Thanh vậy mới thỉnh thoảng ‘chập mạch’ thôi.

Quay đầu lại, ông anh đó lại hỏi Giang Nam Đồng: “Tìm gì vậy? Có khách tới mà không nói một tiếng, người không lễ độ như vậy đấy.”

Thành Hạ tiếp tục choáng váng.

“Anh nhìn thấy tôi để đũa gà ở đây hả?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Chúng ta là bạn chí cốt, cũng không chê là cậu ăn thừa nên đã thay cậu giải quyết hết rồi, không cần quá cảm động đến rơi nước mắt đâu, không có gì, đều là anh em mà.” Ông anh trắng mập nói.

“Anh thật chết tiệt, ngày nào ăn cũng được sao lại ăn hôm nay chứ, đó là phần ăn khuya của Hạ Hạ, Hạ Hạ đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn không đủ no buổi tối sẽ không ngủ được.” Giang Nam Đồng nói như vậy.

Thành Hạ bắt lức, muốn chui vào lò vi sóng cho rồi.

“Không việc gì, thật ra thì bữa tối em cũng ăn nhiều, bây giờ còn tức bụng đấy. Giang Nam Đồng, bọn anh có chuyện thì nói đi, em về trước, cũng không còn sớm nữa.” Thành Hạ nói, hôm nay cô tự tạo nghiệt mà, quả nhiên tự mình làm bậy thì không thể sống được.

“Em dâu, đừng như thế, ngượng chết, em chờ chút, anh đi gom đồ ăn cho em, cả một lần như vậy mà không thể có chút đồ ăn cho em sao, chờ đi, nhất định phải chờ . . . “ tới chữ ‘chờ . . . ‘ đã ở ngoài cửa rồi.

Thành Hạ chỉ ra cửa, chớp mắt, tạm thời không biết nên biểu đạt suy nghĩ tình cảm thế nào.

“Em dâu . . . ?! Thật mới mẻ ha ha...!” Thành Hạ cười gượng, thốt ra một câu như vậy, xong rồi, cô khỏi thoát rồi.

Giang Nam Đồng cười: “Có phải bị dọa rồi không? Không sao đâu, bởi vì họ độc thân quá lâu, túm được bạn gái ai cũng chẳng giữ mồm miệng như thế đấy.”

“Nhất gan mà còn không bị dọa sao!” Thành Hạ hiển nhiên không nghe ra trọng điểm trong lời nói của Giang Nam Đồng.

“Vậy thì mặc kệ đi, chúng ta cứ thật tốt là được.” Giang Nam Đồng nói xong còn dặn dò thêm: “Lát nữa cho dù thấy ‘đầu trâu mặt ngựa’ gì cũng coi như là ảo giác nhé.”

“Em thấy em nên đi trước thì tốt hơn!” Thành Hạ nói, chờ được ‘đầu trâu mặt ngựa’ xuất hiện thì cô chỉ sợ thời gian nán lại sẽ lâu thôi.

Hành lang vốn đang yên tĩnh, chợt truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, còn có tiếng bạn bè gọi nhau nữa, cảm giác đó khiến Thành Hạ nhớ lại trong phim khi nhà nông có chuyện vui thì mọi người gánh gạo rồi bưng trứng gà đến chúc mừng ấy.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa lễ phép: “Ông Giang, có ở đây không?”

Giang Nam Đồng cười siết chặt tay của cô sau đó đi mở cửa, cảnh tượng đó khiến Thành Hạ cảm thấy cuộc đời này sẽ thật khó quên.

Khó quên không phải là diện mạo, dù sao thì chín người mười tính mà, hướng chỉ thế giới này thật bao la, nhưng mấu chốt là ông anh đứng đầu tiên đó, thật ra thì không cần chính thức như vậy lại còn đi tất (vớ) nữa, kiem luôn được hai chiếc màu sắc không giống nhau nhưng cũng không tha. Còn ông anh dáng cao đang cười đó nữa, thật là cảm ơn ông anh đã tới, nhưng đang tắm gội cũng chạy vội tới nên trên tóc vẫn còn đầy bọt, xác định sẽ không bị cảm chứ? Còn thêm ông anh mắt kính vẫn đang lăm lăm kia nữa, trong tay ông anh đang cầm gì thế? Vừa nói vừa bước vào, rồi để ngay trên bàn của Giang Nam Đồng một đồng hồ ăn, từ đường QQ rồi mì ăn liền, rồi mã não Sa Kỳ rồi còn nửa trái dưa hấu, một chùm nho, hai quả táo. Tóm lại, đầy đủ hết, cuối cùng có ông anh còn chậm rãi mang chai rượu xai đang kẹp dưới nách đặt lên bàn, rồi lại lấy từ trong túi ra một bao thuốc sống Hồng.

“Em dâu, hút một điếu nhé?” Ông anh này thông thả ung dung hỏi.

“Em không biết hút, anh cứ tự nhiên đi ạ.” Thành Hạ nói, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt. Trời ạ, Thần Tiên ơi, trong suy nghĩ của cô thì mấy người học tiền sử này sao lại giống người bình thường được, nhưng sao cũng hút thuốc lá chứ. Ông anh cũng rất tự nhiên, dựa vào bàn chậm rãi châm thuốc bắt đầu hút, chỗ này từ trên xuống dưới mù mịt khói thuốc, Thành Hạ nhìn mấy gương mặt lơ mơ, gượng gượng trốn sau lưng Giang Nam Đồng.

Thuốc hút được một nửa thì nhóm người lại ùn ùn kéo đi, còn cố ý để cửa mở nói cho đỡ mùi thuốc lá .

“Những thứ này tốt để cho heo, Cầu Cầu, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài ăn.” Giang Nam Đồng nói. Truyen được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn di3nndanlequyd0n.c@m

“Không cần đâu, em không đói nữa, những thứ đó để các anh ấy mang về đi, nếu không coi chừng nửa đêm lại có người đói phát điên đấy.” Thành Hạ nói, nhìn những thứ đó trên bàn, có lẽ mở tiệm tạp hóa cũng được nữa.

“Yên tâm, chờ chúng ta vừa ra khỏi cửa là những thứ này sẽ thần kỳ biến mất. Đi thôi.” Giang Nam Đồng rất tự nhiên nắm chặt tay của cô kéo đi, quả nhiên rất nhiều bóng đen nhanh chóng quay lại, mà Giang Nam Đồng cũng không khóa cửa Gió đêm hiu hiu, trong trường vẫn còn rất náo nhiệt, nói chuyện tình cảm rồi luyện tập thể thao rồi đi lại cho tiêu hóa sau khi ăn tóm lại rất náo nhiệt, Giang Nam Đồng dắt tay của cô, Thành Hạ cảm thấy mọi người nhìn nên hơi ngượng ngùng, luôn có ý định rút lại để giữ một khoảng cách an toàn.

“Cũng đã chính thức rồi, đây là phúc lợi bình thường của anh, đừng tức đoạt chứ.” Giang Nam Đồng nói, vẫn không buông tay.

“Cảm giác thật kỳ quái, giống như trẻ sinh đôi dính liền vậy ấy.” Thành Hạ nói, mắt còn nhìn bốn phía như tên trộm.

“Anh lại thấy rất tốt.” Giang Nam Đồng nói, rồi chợt nhớ tới chuyện sáng nay: “Cầu Cầu, còn sợ không?”

“Không việc gì, ngược lại, đầu anh không có cảm giác choáng váng chứ?” Thành Hạ hỏi, sao mà lại đập chính xác lên nón an toàn của Giang Nam Đồng như vậy.

“Có.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Vậy chúng ta đi bệnh viện đi.” Thành Hạ nói, không biết sao cô lại hăm hiu thế, còn liên lụy đến bạn trai nữa.

“Bệnh viện không trị được.” Giang Nam Đồng thu lại khuôn mặt tươi cười, giọng điệu cũng nghiêm túc. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn di3nddanlequydn.c@m

Xong rồi, coi như “Dịch vụ hậu mãi” suốt đời rồi, trong lòng kết luận Giang Nam Đồng là ‘đồ dễ vỡ, cầm nhẹ - để nhẹ’, về sau cần cẩn thận hơn, đàn ông cũng không nhất định da dày thịt béo hơn so với cô.

“Á?! Phải làm sao bây giờ?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng liền cúi người xuống gần tai cô nói thầm đôi câu, lập tức Thành Hạ đỏ mặt, một cái tay nhàn rãi khác vô một cái vào bụng Giang Nam Đồng: “Anh thử làm em sợ một chút coi!”

Cái gì vậy, còn “Ôn hương nhuyển ngọc ôm đầy côi lòng dĩ nhiên vui vẻ chóng mặt rồi”.

“Dã man.” Giang Nam Đồng nói.

“Ừ, có ý kiến sao?” Thành Hạ cao giọng.

“Không có, rất tốt.” Giang Nam Đồng cười.

Ăn khuya, Giang Nam Đồng nói đi ra tiệm bánh ngọt ở cổng trường, Thành Hạ vốn là không đói, hơn nữa lại giữ vững lập trường “Tiết kiệm để trả tiền vay” nên kiên quyết không đi, cuối cùng ăn tô miến chua cay ở nhà ăn, lúc Giang Nam Đồng đưa cô về tới cửa ký túc xá thì rất nhiều đôi uyên ương cũng đang lưu luyến không nỡ chia tay, đúng là Thành Hạ sợ bị nhìn thấy nên chạy vào nhanh như một làn khói.

Bây giờ là lúc đánh răng rửa mặt nên người đến người đi trong hành lang, Thành Hạ trốn vào trong phòng vẫn nghe bên ngoài thỉnh thoảng truyền tới một câu “Ôi, Thành Hạ về chưa?” “‘Cô’ Giang đi đâu rồi chứ? Hẹn hẹn sau hoàng hôn sao?” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn di3nddanlequydn.c@m

‘Cô’ Giang Thật là bá đạo.

Lúc đêm khuya vắng người, Thành Hạ lặng lẽ đi rửa mặt, cảm giác mình giống như kẻ trộm vậy, đã yêu đương thì vẫn nên ít xuất hiện thôi, nghĩ đến đều do tên ngốc Tiểu Thanh kia, nếu cậu ta phản ứng nhanh một chút thì Giang Nam Đồng cũng không bại lộ rồi. Tiếng chuông chói tai chợt vang lên, Oh my God, là của cô. Thành Hạ ba chân bốn cẳng chạy về phòng muốn nhìn xem kẻ nào nửa đêm động kinh, đột nhiên lại thấy lóe lên hai chữ “Tiểu Thanh”.

Cầm điện thoại lao ra khỏi phòng tìm nơi yên tĩnh nhất: “Quái gở thật, đêm hôm khuya khoắt cậu bị chuột rút à? Chết rồi mà!”

“Không phải là anh đây quan tâm chuyện lớn cả đời của em sao, Nhóc Con, em được Giang Nam Đồng theo đuổi khi nào vậy?” Tiểu Thanh cười hì hì.

“Cậu hãy học để mà xuất ngoại đi, trông nom nhiều việc không đâu như vậy làm gì?” Thành Hạ nói, mới ban ngày đương nhiên làm thân, giờ còn trơ tráo xưng “anh” nữa chứ.

“Ah, tính khí Nhóc Con rất nóng nảy, còn nói chuyện với anh trai thế nữa, nhưng đừng nói với bạn trai như vậy nha, đàn ông đều thích dịu dàng đấy.” Tiểu Thanh vẫn cười hì hì.

“Ông Tiểu, nếu ông rảnh rồi thì đi ngủ đi. Ánh mắt như ông vậy tôi cũng không nói gì đi, nhưng ông còn không biết xấu hổ trông nom tôi nữa, hứ, cúp đây, bye bye.” Thành Hạ cúp điện thoại chuyển sang chế độ im lặng rồi trở về phòng.

Thích dụ dằng, lại nói, ai không dụ dằng ấy.

Bởi vì tình yêu bị bại lộ, gần nửa tháng sau đó Thành Hạ nhận được ánh mắt thăm tra của nhiều người, làm cho cô cảm giác mình giống như con mèo nhỏ đáng yêu được cưng chiều vậy.

Cũng may, chuyện gì cũng thời điểm thôi, đoạn “Tình yêu thầy trò” này tuy có người không coi trọng nhưng đa phần các bạn học đều chúc mừng, anh Lý Hàm Trúc thì nói thế này “Anh nói này Thành Hạ, sao em lại thấy anh không hợp nhỉ, cùng với thầy Giang còn không hợp bằng cùng với anh đấy, à, còn nữa, sau này em đừng khiêu vũ cùng thầy Giang nhé, đến lúc đó giẫm hư giày da thì chỉ tốn tiền nhà tụi em mà thôi.”

Thành Hạ đem đoạn văn này thuật lại cho Giang Nam Đồng nghe, Giang Nam Đồng nói: “Không sao, đến lúc đó anh sẽ không mang giày.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diễn đàn di3nndanlequyd0n.c@m

“Thế nhờ giẫm lên chân anh thì sao?” Thành Hạ hỏi.

“Vậy thì em phải chăm sóc, thuốc thang chứ sao!” Giang Nam Đồng nói.

Hay là thôi đi, khiêu vũ một lần phải chăm sóc một trăm ngày, một năm cứ trôi qua như vậy ư.

47. Chương 32

Căn hộ của Giang Nam Đồng được trang trí nội thất với tiến độ tốc hành, mỗi lần Thành Hạ đi theo Giang Nam Đồng đến xem đều có ngạc nhiên nhỏ, nhìn phương án mình thiết kế thoáng đãng mà đã biến thành sự thật hiện ra ở trước mắt, Thành Hạ rất có cảm giác thành tựu.

“Thiết kế căn hộ cũng rất thú vị ha.” Các công nhân hôm nay không tới, Thành Hạ sờ chỗ này một cái, nhìn chỗ kia một chút.

“Ừ, nhìn thành phẩm sẽ rất có cảm giác thành tựu. Thật ra thì, phương hướng này không tồi, thích hợp với phụ nữ, không cần ngoài gió trong mưa.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ nghiêng đầu: “Anh kỳ thị giới tính! Phụ nữ thì sao? Phụ nữ cũng không phải là hoa trong nhà kính, bọn em cũng có thể chống lại phong ba, thử thách vậy!”

“Nha đầu ngốc, không phải sợ em mệt mỏi sao.” Giang Nam Đồng sờ sờ đầu của cô.

“Ha ha, làm chuyện mình thích thì sẽ không mệt.” Thành Hạ nói. Thiết kế một căn hộ nhỏ đã có cảm giác thành tựu như vậy, nếu như thiết kế cả một tòa chung cư có lẽ sẽ xuất hiện nhiều hưng phấn lắm.

“Ừ, em thích là tốt rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Chỉ chớp mắt đã hết tháng mười một, lại sắp cuối năm tới nơi rồi, thành phố S mùa đông năm nay hơi lạnh, còn có mấy đợt tuyết rơi nhỏ. Thành Hạ nhớ tới chuyện năm thứ nhất đi trượt tuyết cùng Lâm Phóng, gọi điện thoại cho Lâm Phóng, giọng anh có vẻ hơi khàn, nhưng trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm.

“Lâm Phóng, anh bị cảm à? Giọng nói sao như dùng giấy nhám mài qua vậy.” Trong phòng không có ai, Thành Hạ nằm trên giường ôm túi sưởi điện, trên chăn bày ra một quyển sách.

“Chỉ bị cảm một chút thôi, Hạ Hạ, em đang làm gì đấy?” Lâm Phóng hỏi.

“Đang ấp đấy. Trong phòng lạnh quá, trong chăn còn ấm áp chút, thật nhớ hơi ấm ở nhà nha.” Thành Hạ nói.

“Ha ha, vậy thì về sớm chút đi, ở nhà thật là nóng, ngày ngày đều phải mở cửa sổ cho thoáng mát đấy.” Lâm Phóng cười nói.

“Kết quả thì sao? Bị cảm phải không? Đây chính là làm người không thể huênh hoang đấy, hiểu không?” Thành Hạ hừ hừ hai tiếng.

“Tiểu tổ tông dạy rất phải, ‘tiểu nhân’ sẽ ghi nhớ trong lòng.” Lâm Phóng nói xong ho hai tiếng.

“Uống thuốc chưa vậy? Có muốn đi truyền nước biển không? Nói mẹ làm cho anh chút đồ dễ tiêu, trong Hồng Lâu Mộng người ta đã nói rồi, nhịn đói hai ngày thanh lọc cơ thể là được.” Thành Hạ nói.

“Em quên anh trai em là thầy thuốc sao?” Lâm Phóng hỏi.

“Thầy thuốc là chữa bệnh cho người khác. A, đúng rồi, Lâm Phóng, anh mau khỏe lên, chờ em về chúng ta đi Liên Hoa Sơn trượt tuyết đi, đã hai năm em không đi rồi.” Thành Hạ nói, mặc dù khả năng rất lớn là vẫn ngã te tua, nhưng loại hứng thú đó ở nơi khác thì không có.

“Ừ, được! Lại ngã lộn nhào cũng đừng kêu ca với anh là đau cánh tay rồi đau chân đấy.” Lâm Phóng cười nói.

“Ừ, biết rồi, sao lại hẹp hòi như vậy, không phải là để cho anh xoa bóp bả vai và chân, là em đây có lòng tốt huấn luyện anh trước, tương lai anh phục vụ chị dâu em sẽ thuận lợi hơn sao.”

Thành Hạ chợt nhớ, nhiều chuyện: “Này Lâm Phóng, về nhà em có thể gặp được chị dâu tương lai chứ?”

“Đó chỉ là truyền thuyết thôi, còn xa vời lắm. Được, có chuông cửa rồi, có lẽ là cô chúng ta tới.” Lâm Phóng nói, Thành Hạ nghe được cả tiếng dép.

“Bà ấy tới làm gì? Ghét! Cúp máy đây, đừng có nói với ‘bà ấy’ là em . . . em ghét ‘bà ấy’ nhé.” Thành Hạ cúp điện thoại.

Bĩu môi, không phải cô không tôn trọng bề trên, mà thật sự là từ khi cô còn nhỏ, bà ấy đã không vui vẻ với cô và mẹ của cô rồi, nói chuyện thì cũng châm chọc khiêu khích, khi còn bé không có chuyện gì còn nhéo khuôn mặt cô, theo Lâm Phóng nhớ và kể lại, thì cô khóc đến nổi mũi dãi tèm lem, la khóc khiến ba Lâm phải đuổi bà cô đi ra ngoài.

Mặc dù trời lạnh nhưng cũng không cản được mỗi tối Giang Nam Đồng đều đưa cô đi ăn khuya nhiệt tình, Phương Ngu nói khuôn mặt nhỏ bé của Thành Hạ cũng tròn được chút, mặc dù Thành Hạ không cảm thấy thể trọng là chuyện gì lớn, nhưng cũng không muốn mỡ thành đồng, vì thể giảm một nửa phần ăn khuya, một nửa cho Giang Nam Đồng ăn, Giang Nam Đồng cũng không từ chối, mỗi lần ăn đều trực tiếp dùng đôi đũa của cô.

Ngược lại, Thành Hạ lại hơi ngại, lần nào cũng lấy thêm một đôi đũa và một cái chén, Giang Nam Đồng nói không nên tăng lượng công việc của cô bán hàng nên cứ làm theo ý mình.

Căn hộ đã trang trí nội thất xong, đang thông gió cho thông thoáng, cứ cách hai ngày Giang Nam Đồng đưa cô đến, thời gian hạn hẹp thì lại mượn “xe của Sếp Dối”, thời gian thoải mái thì hai người lại lên xe buýt lác lác từ từ đi.

“Cầu Cầu, hôm nào chúng ta đi chọn đồ gia dụng.” Giang Nam Đồng nói.

“Vâng.” Thành Hạ vẫn đi bộ khắp nơi, đột nhiên cảm thấy dưới lòng bàn chân ấm áp liền ngồi xổm xuống sờ sờ sàn nhà: “Oa, anh lột hệ thống sưởi dưới sàn sao?”

“Ừ, nếu không mùa đông sẽ lạnh.” Giang Nam Đồng nói.

“Mở điều hòa là được rồi, dùng gas chi phí rất cao.” Thành Hạ nói, có vẻ không khí thành phố H càng ngày càng ẩm, ngồi trực tiếp dưới đất, thật đúng là ẩm áp.

“Máy điều hòa không khí hơi nóng không đều, hướng chỉ mở máy điều hòa không khí nhiều không tốt.” Giang Nam Đồng cũng ngồi xuống đối diện cô: “Thể này so với không khí ẩm không khác biệt lắm chứ?”

“Ừ, mùa đông có thể ngủ trên đất nha.” Thành Hạ nằm thử, quả nhiên rất thoải mái: “Nhà em mặc dù sàn nhà không ấm lắm, nhưng tiểu khu có lò sưởi nên mở trong phòng rất ấm, em và Lâm Phóng thường chơi đồ chơi điện tử trên sàn.”

“Sau này chúng ta cũng có thể như vậy.” Giang Nam Đồng nằm xuống bên cạnh cô, kéo cửa phía ban công lại rồi ôm Thành Hạ vào trong ngực, cảm thấy thân thể cô chợt cứng đờ.

“Sàn ấm còn rất nóng nữa!” Trong đầu Thành Hạ chỉ có thể nhớ tới những lời này, con người cô xoay chuyển.

“Ha ha, Cầu Cầu, nếu em căng thẳng sẽ không cảm nhận được đâu.” Giang Nam Đồng cười.

“Ai cho anh ôm em, đã liên tục nhắc nhở rồi.” Mấy chữ cuối cùng rất nhỏ.

“Cầu Cầu!”

“Gi?”

“Nhắc nhở em, là anh muốn hôn em.” Giang Nam Đồng nói xong cầm tay của cô đưa lên miệng mình hôn một cái.

Thành Hạ cảm thấy có một dòng điện từ mu bàn tay chạy tới tứ chi, giống như điện cao thế vậy. Dòng điện còn chưa biến mất, thì Giang Nam Đồng đã nhẹ nhàng bay qua thân thể của cô để cô và anh mặt đối mặt.

Được rồi, cô biết những người yêu nhau gặp nhau sẽ hôn, Giang Nam Đồng đã cho cô thời gian hơn hai tháng để thích ứng rồi, hôn thì hôn đi, sớm muộn gì cũng phải hôn, nhưng . . . thật căng thẳng à nha! Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diendanl33quydn.com

Mặt của Giang Nam Đồng đang từ từ đến gần, mang theo nụ cười mỉm.

Hôn lên trán, sau đó là mũi, mắt, làm Thành Hạ ngứa ngáy không nhìn được cười, hơi thở Giang Nam Đồng cũng tới rất gần.

Hai chóp mũi đụng vào nhau, mắt nhìn nhau, lông mi Giang Nam Đồng rất dài, lông mày đen rậm, mắt mặc dù không phải mắt hai mí nhưng nhìn cũng là rất thư thái, đúng, chính là cảm giác hài lòng.

Bốn cánh môi cứ tự nhiên chạm vào nhau như thế, như có chút ngưng ngừng, chạm khê một cái rồi rời đi – sau đó lại chạm vào nhau.

Đôi môi dần ông hoá ra là như có dòng điện vậy.

“Cầu Cầu!”

“Hả?”

“Lúc hôn thì nên nhắm mắt lại.”

“Em muốn nhìn một chút!”

“Nhìn bằng cảm nhận ấy.” Nói xong, tay che mắt của cô lại.

Một đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng tiếp xúc thân mật với đôi môi mềm của cô, mặc dù trong đầu Thành Hạ trống rỗng, nhưng cô vẫn muốn suy nghĩ xem dùng cái gì để hình dung loại cảm giác này. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3nndanlequydn.com

Ah! Là ăn thạch trái cây! Vào buổi chiều mùa đông, hai người nằm đối diện ăn thạch trái cây hơn nửa ngày.

“Cầu Cầu!”

“Hả?”

“Lần sau, trước khi hôn có thể không cần báo cáo không?”

“Lần sau rồi nói!” Thành Hạ trở mình một cái ngồi dậy nói đi toilet, đỏ mặt giống như than trong bàn ủi vậy.

Trong toilet, không biết ai lại chuẩn bị chiếc gương này chứ? Thật là, muốn giả vờ như không nhìn thấy cũng không được, rửa tay qua loa, len lén liếc mình trong gương, chưa bao giờ phát hiện đôi môi mình có

thể như vậy, oa, đồ tươi nha! Xoa xoa cho khuôn mặt bớt đỏ chút mới ra ngoài: “Đi thôi, hệ thống sưởi sàn nhà quá nóng, đi ra ngoài cho mát mẻ chút.” Tay chân vừa luống cuống mặc áo khoác vừa quàng khăn quàng cổ.

“Cầu Cầu, nút áo cài sai chỗ rồi.” Giang Nam Đồng vừa cười vừa cài lại nút áo khoác cho cô, rồi lại đem khăn quàng cổ thắt cho cô một kiểu đẹp mắt mới đóng cửa sổ khóa cửa đi.

“A, đúng rồi, lần đó đến xem nhà vẫn quên đưa chìa khóa cho anh, sao anh không nhớ lấy lại.” Thành Hạ lấy từ trong túi ra hai chiếc cái chìa khóa đưa cho anh.

Giang Nam Đồng cầm lấy chìa khóa, từ trong túi mình cũng lấy ra một cái móc khóa rất đẹp, kiểu một cô gái giang cánh tay trái ra, là loại chất liệu inox phổ biến, cẩn thận lấy từng cái chìa khóa một móc vào, sau đó đem chùm chìa khóa này bỏ vào tay Thành Hạ: “Khóa A, B. Còn cái kia không có tác dụng.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diendanl3quydn.c@m

“Em không muốn.” Thành Hạ rút tay về, cô cầm chìa khóa nhà anh để làm gì, cũng chưa ‘là gì’ mà.

“Cầu Cầu, không phải đưa cho em! Là nhờ em giữ gìn anh.” Giang Nam Đồng cười.

“Mang về đưa cho mẹ anh là được, người lớn tuổi thường cẩn thận.” Thành Hạ nói.

“Mẹ anh còn quá bất cẩn ấy chứ, khóa ở nhà cũng đã thay bốn lần rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ lắc đầu một cái, vẫn không được.

“Ha ha, được rồi, cùng lắm thì mất anh sẽ thay khóa là được.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ gật đầu.

48. Chương 33

Editor: Cogau

Chẳng mấy chốc đã đến cuối năm, cũng đã bắt đầu có thông báo những người rớt kỳ thi cuối, cuộc sống của Thành Hạ trôi qua một cách thoải mái, hiện tại thì ăn cơm cũng có người nhắc nhở cô, cơm nước xong còn có trái cây rửa sẵn, buổi tối trước khi ngủ còn có tin nhắn đặc biệt nhắc nhở “Nên đi ngủ rồi”, tóm lại, Thành Hạ cảm thấy hạnh phúc.

Trước kia, những chuyện này đều là cô vì công việc quá mệt nhọc mẹ làm giùm.

Vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi, mặt khác còn có vấn đề thực tập của học kỳ sau. Bận rộn đủ thứ chuyện dĩ nhiên là không rảnh để bận tâm đến Tiểu Thanh có mua đúng sữa tươi hay không, quá hạn có vứt bỏ hay không . . . các loại. Về thực tập, Thành Hạ vốn định tìm Trung tâm thiết kế ở thành phố H để thực tập, như vậy năm sau cũng không cần quay lại trường sớm. Nhưng theo yêu cầu mãnh liệt cùng đề nghị chân thành của Giang Nam Đồng, cô quyết định qua năm sẽ quay lại sớm chút để tìm nơi thực tập, Viện thiết kế thì có lẽ là không có cách nào rồi, chỉ có thể xem tìm một công ty nhỏ cũng được.

Nghĩ đến vấn đề thực tập này, vấn đề tiếp theo không thể không nghĩ chính là công việc, nếu như tiếp tục đi tới với Giang Nam Đồng, vậy thì tương lai cô muốn ở lại thành phố S làm việc, vậy thì lại phải xa ba mẹ rồi. Chuyện này không giống với suy nghĩ ban đầu của cô, cô chưa bao giờ nghĩ tới phải xa ba mẹ như vậy, dù sao từ nhỏ đến lớn có thời gian mười mấy năm cô và mẹ là sống nương tựa lẫn nhau, đã thành thói quen rồi.

Giang Nam Đồng nói sẽ giúp cô liên lạc nơi thực tập, Thành Hạ nói muốn trước tiên tự mình tìm kiếm đã.

Chỉ là, thi cuối kỳ vừa mới bắt đầu, Tưởng Ủy đã lâu không lộ diện nay lại xuất hiện còn cố ý hẹn trước buổi chiều với Thành Hạ, nói có chuyện muốn nói với cô, ăn cơm trưa Thành Hạ còn suy nghĩ vẩn vơ, cô và

Tướng Ủy cũng không thân thiết lắm, có gì cần nói với cô ấy đây? Hẹn ở tiệm bánh kem trước cổng trường, Tướng Ủy đến sớm còn gọi đồ uống và hai phần bánh ngọt yêu thích, việc này . . . làm người ta khó hiểu.

Tướng Ủy cũng nhanh nhẹn vào thẳng chủ đề, hỏi cô đã chọn được chỗ thực tập chưa, Thành Hạ nói vẫn chưa, năm sau quay lại mới tính, Tướng Ủy liền cười, nói có một cơ hội rất tốt, là công ty bất động sản nổi tiếng toàn quốc hỏi cô muốn đi thực tập không.

Nói thật, rất mê người, so với miếng bánh ngọt này còn mê người hơn, nhưng sao Tướng Ủy có thể tìm tới cô đây? “Cơ hội tốt như vậy, sao cậu lại tìm tở?” Thành Hạ cũng không quanh co với cô ấy.

“Ha ha, nói thật lòng, bởi vì cậu là hoa đã có chủ, hơn nữa lấy sự hiểu biết của tớ với cậu thì cậu sẽ không làm chuyện ‘hoành đào đoạt ái’.” Tướng Ủy nói.

Nhìn Tướng Ủy ăn mặc một cách tinh tế, Thành Hạ than thở, là nhìn cô không có bản lĩnh ‘hoành đào đoạt ái’ ư? Ha ha. Có điều, quả thật cô không có cái bản lĩnh đó mà cũng không có tâm tư đó. Nhưng nhìn ý tứ Tướng Ủy cũng không phải vì thực tập mà thực tập.

“À, cái này, có được coi là khách lệ không?” Thành Hạ cười, trong lòng đấu tranh, công ty bất động sản nổi tiếng toàn quốc, Ôi vào đó có thể học hỏi được nhiều thứ hơn đây? “Sao? Quyết định đi! Cậu cũng biết, cơ hội này khó mà có được.” Tướng Ủy nói.

“Để tớ suy nghĩ thêm được không?” Thành Hạ hỏi, cô muốn hỏi ý kiến Giang Nam Đồng một chút.

“Ừ, được, trước khi nghĩ cho tớ câu trả lời chính xác là được.” Tướng Ủy cười nói.

Vừa chia tay với Tướng Ủy, Thành Hạ vội vàng gọi điện thoại nói cho Giang Nam Đồng, Giang Nam Đồng không chút do dự để cho cô đồng ý, lý do chính là: cơ hội khó mà có được.

Nhưng Thành Hạ không biết, cúp điện thoại của cô xong, Giang Nam Đồng lại gọi điện thoại cho Đối Dịch Quang, nói cho anh ta biết có lẽ Thành Hạ đi thực tập ở Địa ốc Hải Trí.

Trước khi nghỉ, Phương Ngụ, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược mỗi người đều xác định nơi thực tập của mình, chỉ có Lâm Lâm và Thành Hạ ở thành phố S, gia đình Lâm Lâm đã liên lạc cho cô một Viện thiết kế. Nghe nói Tướng Ủy đến tìm Thành Hạ đi Hải Trí, ba người cũng trợn to hai mắt, sau đó tổng kết lại, nói “Gia cảnh Tướng Ủy quả nhiên không tầm thường.”

Chuyện này coi như là đã quyết định rồi, tiếp đó lại vội vàng cho kỳ thi, cũng sắp quên sự tồn tại của tên Tiểu Thanh rồi.

Cho đến khi thi xong, Thành Hạ đang sắp xếp vali hành lý thì Tiểu Thanh gọi điện thoại tới.

“Nhóc Con, chừng nào thì cậu về nhà?” Tiểu Thanh hỏi.

“Về luôn, làm gì? Nay ông Tiểu, không phải là lại không có cơm ăn chứ? Vừa hay trong phiếu cơm của ‘chị’ còn ít tiền, thưởng cho cậu.” Thành Hạ cười nói.

“Vậy cậu không có cách nào đưa tớ đến sân bay rồi!” Tiểu Thanh nói.

“Ah, khi nào thì cậu đi?” Thành Hạ hỏi.

“Ngày mai! Cậu không thể tiền tớ vậy thì mời tớ ăn tiệc chia tay đi.” Tiểu Thanh nói.

“Tớ cũng ngày mai! Lại để tớ mời cậu ăn, thật là da mặt dày, được rồi, coi như cậu sắp xuất ngoại, mời cậu ăn tô Ma Lạt Thang đi.” Thành Hạ nói.

“Thêm chai bia.” Tiểu Thanh hỏi.

“Được rồi, quá hời đấy.” Thành Hạ nói.

“A, còn nữa, cậu đừng dẫn Giang Nam Đồng theo được không?” Tiểu Thanh nói.

“Vì sao? Lại không cần cậu tốn tiền.” Thành Hạ hỏi.

“Tớ nhìn thấy thầy giáo, nuốt không trôi được! Ít nói nhảm thôi, nếu mời tớ ăn thì chỉ có hai đứa mình thôi.” Tiểu Thanh nói.

“Có phải cậu sợ cười nhạo tở, lại bị Giang Nam Đồng bắt bẻ làm mất mặt không? Ha ha ha, không ngờ ông Tiểu cậu cũng có ngày này nha.” Thành Hạ vui mừng.

Đầu kia, Tiểu Thanh không biết nói thẳm câu gì, không rõ ràng, Thành Hạ hỏi thẳm thì cậu ta tức giận, nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, cứ quyết định thế đi, buổi tối mời tở ăn cơm.” Sau đó cúp điện thoại mà không giải thích.

Thành Hạ cầm điện thoại nói thẳm: “Dạo này, được mời ăn cơm mà còn ra vẻ như vậy, đạo lý gì thế không biết.”

“Ah? Có người muốn bạn gái của anh mời ăn cơm sao?” Giang Nam Đồng vẫn vẻ lịch sự đẹp trai, cửa để mở.

“Sao anh vào được?” Thành Hạ vẫn đang thu dọn đồ đạc.

“Quản sinh kiểm tra phòng.” Giang Nam Đồng ngồi xuống ở cái ghế của cô: “Thu dọn đồ đạc xong rồi hả?”

“Vâng, a, đúng rồi, tên Tiểu Thanh bắt em mời cậu ta ăn cơm nói là tiệc chia tay, chưa đợi em nói xong dám cúp điện thoại của em rồi, thật đáng đánh.” Thành Hạ nói.

“Tiệc chia tay á, cùng học một trường mà, đi đi, nếu uống rượu thì anh sẽ đi đón em.” Giang Nam Đồng cười nói.

“Ai mà uống rượu với cậu ta, mời cậu ta ăn quán vỉa hè thẳm một chai bia lạnh là được rồi mà.” Thành Hạ nói. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dienddanl3quydn.c^m

“Vậy cũng không được.” Giang Nam Đồng phủ quyết.

“Hả? Vì sao?” Thành Hạ dừng động tác gấp đồ lại.

“Trời lạnh, ăn quán vỉa hè dễ đau bụng, cậu ấy đau bụng không sao, dù sao cũng là một nam sinh, còn em đau bụng bạn trai sẽ rất đau lòng.” Giang Nam Đồng nói.

“Tất nhiên, bởi vì em so với cậu ta khỏe hơn nhiều.” Thành Hạ nói xong mới phản ứng được người khác đang nói gì, khuôn mặt thoáng đỏ ửng: “Ấy, không phải là anh kiểm tra phòng sao? Nhanh lên một chút, kéo lát nữa tất cả mọi người đi ăn cơm hết đây.”

Bất kể thế nào cũng đẩy Giang Nam Đồng đi ra ngoài.

Trong hành lang lập tức có tiếng chào hỏi, thỉnh thoảng xen lẫn chữ “cô”, Thành Hạ ăn đóng quần áo đến trộn mắt, gọi làm cô thật già rồi.

Ăn cơm trưa xong, định ngủ trưa nhưng lẩn qua lộn lại cũng không ngủ được nên tìm cuốn tiểu thuyết trình thám nẳm trong chẳn đọc, còn tám chương chưa đọc xong thì Tiểu Thanh gọi điện thoại tới, Thành Hạ vừa chẳm chú vào tiểu thuyết vừa nói chuyện, đầu kia nói lát nữa gấp rồi thuận tiện cúp điện thoại.

Cuối cùng cũng đọc xong, bò xuống giường, lúc này mới nhớ tới vừa nầy cô không chú ý nghe Tiểu Thanh nói thời gian và địa điểm. Bằng tốc độ nhanh nhất, thay đồ cầm túi và khoác áo chạy ra ngoài, tính toán vừa đi vừa gọi điện thoại cho Tiểu Thanh hỏi rõ ràng.

Đáng tiếc, điện thoại vẫn đổ chuông nhưng Tiểu Thanh lại không nghe, Thành Hạ quá nôn nóng, lát nữa ở trạm xe cô không biết nên đi tuyến xe nào đây chứ? Ra khỏi cửa ký túc xá, Thành Hạ vẫn còn cúi đầu nhìn điện thoại di động, hoàn toàn không để ý đến Tiểu Thanh đang đứng ở cửa mặt tối sẳm, cho đến khi cánh tay của cô bị túm lại.

“Sao cậu không nghe điện thoại?” Thành Hạ hỏi.

Tiểu Thanh nhìn điện thoại: “Tở đợi cậu đã nửa tiếng rồi.”

“À, tở đọc sách, quên nhìn đồng hồ. Thật ngại quá.” Thành Hạ gãi gãi đầu, aizz, tiểu thuyết trình thám để lỡ việc mà. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dienddnleequydn.c0m

“Thẳm hai chai bia nữa.” Tiểu Thanh bước nhanh đi về phía trước.

“Tại sao?” Thành Hạ đi theo bên cạnh cậu ta, nghiêng đầu “càn quét”, thật là da mặt quá dày mà.

“Vì tớ phải đợi ngoài trời bằng đất tuyết nửa tiếng.” Tiểu Thanh nói.

“Hừ, hôm nay dưới 5°C mà thôi.” Thành Hạ nói.

“Mặc kệ, dù sao tớ cũng chờ nửa tiếng rồi.” Tiểu Thanh ăn vạ.

“Thôi, không so đo với cậu, hai chai bia vậy.” Thành Hạ nói: “Này, nói hay lắm, không được phép ‘giết’ tớ, tiêu chuẩn 100 ngàn thôi.”

“100 ngàn? Ăn ở nhà ăn có đủ không?” Tiểu Thanh dừng bước.

“Đủ. Quá dư dả!” Thành Hạ cười nói.

“Bộp” trên đầu bị đánh một cái: “Sướng cậu rồi! Nhanh lên một chút, nhiều hơn thì Tiểu tôi bù cho.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di33nddanl3quyd0n.c@m

Tiểu Thanh không nói thêm gì, vẫy xe sau đó nói địa chỉ, Thành Hạ kích động đến nỗi thiếu chút nữa thì nhảy khỏi xe.

“Cậu giết tớ à? 100 ngàn, không mua nổi hai ly nước đầu đấy.” Thành Hạ nói. Vẫn là Giang Nam Đồng được, không phung phí.

“Kêu cái gì? Không phải nói là thiếu thì tớ bù sao?” Tiểu Thanh nói.

Vừa lúc đó điện thoại của cậu ta vang lên, cậu ấy liếc mắt từ chối cuộc gọi sau đó tắt máy.

“Tiểu Thanh, cậu xác định là cậu mang đủ tiền chứ? Nếu không, cậu nói cho tớ biết số điện thoại của ba cậu trước, đến lúc đó tớ có thể tìm người tới đòi tiền chuộc.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh mặt đang tối sầm lại nở nụ cười, vỗ đầu cô một cái: “Được, mấy chuyện tiền bạc mà thôi, nhìn xem can đảm của cậu kìa.”

Chờ xe dừng lại ở trước cửa Nhà hàng có tiếng là “Khiêm tốn xa hoa” này, Thành Hạ cảm thấy có chút hoảng hốt, thần linh ơi, ông Tiểu cũng có thể phung phí tới mức như vậy đấy.

49. Chương 34

Bên trong nhà hàng, thực khách rất đông nhưng lại rất yên tĩnh.

Chỗ Tiểu Thanh đặt là vị trí ngay cửa sổ, có treo một màn trúc rủ xuống nhìn rất thú vị, ngay cả đồng phục của nhân viên phục vụ - Thành Hạ cũng cảm thấy đều rất tinh tế, kiểu dáng lại đơn giản, trang nhã.

Trong khi chờ đợi, Thành Hạ nhìn thực đơn giá trên trời, chờ mòn chờ mỏi mà thức ăn còn chưa thấy dọn lên.

“Tiểu Thanh, họ không cần thủ tục gọi đồ ăn sao?” Thừa dịp nhân viên phục vụ không ở bên, Thành Hạ vội vàng hỏi.

“Có, tớ gọi xong rồi. Mấy món cậu thích ăn ở đây cũng không có, nên tùy tiện gọi mấy món rồi.” Tiểu Thanh nói.

“Ăn không hết thì cho vào hộp mang về!” Thành Hạ nói.

“Đừng làm mất mặt ‘anh trai’. Nếu thích ăn thì cùng lắm là thêm một phần xách về.” Tiểu Thanh nói.

Món ăn. nói sao nhỉ, có lẽ Thành Hạ làm không được, ăn thôi mà cũng hoa văn các kiểu, có thể tạo nên món ăn trông đẹp mắt như thế cũng coi như đạt tới đỉnh cao rồi.

Cầm đôi đũa mà không muốn gấp, quá đẹp đi!

Tiểu Thanh gấp cho cô hai đĩa: “Không phải cậu là kẻ tham ăn sao, còn giả bộ cái gì? Ăn nhanh đi, tớ ăn không được bao nhiêu đâu.”

Oa! Mùi vị thật thơm, vô cùng dư vị!

Quả nhiên, Tiểu Thanh vẫn uống rượu, không phải bia cũng không phải là rượu đỏ, nếu nói là rượu trắng thì loại rượu trắng này mùi vị đặc biệt cay.

“Nhóc Con, học kỳ sau cậu thực tập rồi phải không?” Tiểu Thanh hỏi.

“Ừ, Đúng vậy.” Thành Hạ vừa trả lời vừa thưởng thức thức ăn ngon. Tên Tiểu Thanh này, về sau đừng nghĩ để cho cô mời ăn cơm, giết người cũng không thể giết như vậy được. Nghĩ tới một miếng ăn của mình thôi có thể hết 500 nghìn, máu trong huyết mạch của cô đều dồn cả lên não rồi.

“Có muốn tớ giới thiệu giúp cậu một chỗ không?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ ngẩng đầu, ah, không nhìn ra nha, mỗi một người cô quen biết đều cách như vậy, đều muốn giới thiệu nơi thực tập cho cô.

“Không cần, Tưởng Ủy đã giới thiệu Hải Trí giúp tớ rồi.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh gật đầu một cái: “A, tạm được.”

“Phải là ‘rất được’, cảm ơn!” Thành Hạ nói.

Hôm nay, thái độ của Tiểu Thanh có vẻ khác thường: không tranh cãi với cô, không ba hoa với cô. Thành Hạ đúng là có chút không quen.

“Này, ông Tiểu, thật ra thì có phải ông rất không muốn đi Nhật Bản phải không?” Thành Hạ hỏi.

“Ai nói?” Tiểu Thanh hỏi.

“Tớ thấy mấy người mà muốn đi du học để lấy tiếng ấy, ai ai cũng đều mặt mày hớn hở, cậu nhìn cậu xem, như có mối thù sâu nặng vậy, đừng sợ, đồng bào tổ quốc luôn là hậu phương của cậu, đi đi.” Thành Hạ nói.

“Nói vậy! Này, Nhóc Con, sau này đừng có quên ‘anh trai’ đấy nha.” Tiểu Thanh nói.

“Yên tâm, bữa cơm này, cậu vĩnh viễn sống ở trong lòng tớ rồi.” Thành Hạ nói, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, ‘ngân sách’ học kỳ này đại loại là ‘sạch sẽ’ rồi.

“Mất cậu cũng chỉ có chừng đó thôi sao, hừ hừ.” Tiểu Thanh nói.

“Cậu cút . . .” Mấy chữ sau, Thành Hạ đành nuốt lại, được, hai ngày nữa thôi thì cậu ta cũng đi xa rồi, cút cũng đủ xa.

“Ăn no chưa? Thích món gì? Lấy một phần về buổi tối ăn.” Tiểu Thanh nói.

“Lấy về á? Còn lấy về nữa, đời sau tớ cũng sẽ nhớ cậu đấy.” Thành Hạ lấy túi tới lật mở ví tiền, tiền ơi tiền, tao rất xin lỗi mày, chưa được mày đồng ý mà hôm nay đã đưa mày đi rồi. Muốn trách thì mày trách Tiểu Thanh, đều do cậu ta làm hại cả.

Phục vụ đã tới, nhưng không phải tới đưa phiếu bắt Thành Hạ tính tiền, mà là hai tay cung kính dâng lên một bìa kẹp màu đen, trời ơi, chẳng lẽ đó chính là ‘Thẻ ưu đãi vàng’ như đồn đại ư? “Bác tớ cho giảm giá đấy, lấy ra đây” Tiểu Thanh chìa tay qua.

Thành Hạ ngơ ngác, tiện đưa thẻ cầm trong tay bỏ vào tay cậu ta, xem ra cô có thể bớt được chút rồi.

“100 ngàn, lấy ra đây!” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ vội lật ví tiền lấy ra trưng nhất trăm: “Không có 100.”

“Tớ cũng không có, được rồi, bỏ đi.” Tiểu Thanh nói.

“Ông Tiểu, vậy có phải là quá nhiều không?” Thành Hạ mắt lé.

“Cho tớ, cậu nghĩ cho ai chứ?” Tiểu Thanh nhận tiền bỏ vào trong ví.

Ra cửa, trời đã tối đen, không biết sao lại lạnh thế nữa, tên Tiểu Thanh này bản tính hoang phí nhưng lại nói ăn nhiều đi một chút cho tiêu hóa bớt.

“Cậu tuy đáng người nhỏ con, da cũng không trắng lắm, vẻ mặt cũng không còn trẻ con, đáng đáp cũng tạm được, nhưng cậu sống một mình tự lập ở ngoài, phải quý trọng nhé!” Tiểu Thanh tình ý sâu xa, làm cho Thành Hạ nhớ lại lời bà ngoại dặn lúc trước khi vào đại học.

“Dạ, ‘con’ biết rồi ạ. Ông Tiểu, ông có còn gì dặn dò nữa không? A, đúng rồi, ông xác định là không cần tôi đưa tiền còn thừa lại để tiếp tế cho ông chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Còn cần tôi dặn dò sao? Không phải cậu có ‘người quản lý vàng’ Giang Nam Đồng sao? Aizz, đúng là, đều là đàn ông như nhau nhưng sao con mắt thẩm mỹ lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ.” Tiểu Thanh cảm khái.

“Ông cút đi.” Thành Hạ đá cậu ta một phát: “Hừ, sự khác biệt giữa ông và Giang Nam Đồng chính là ‘cơ sở vật chất’ và ‘kiến trúc thượng tầng.’”

“Thôi đi, đây đều là viện cớ của những người đàn ông không có bản lĩnh tìm phụ nữ thôi, thuận tiện còn làm như mình cao thượng lắm vậy, không tin cậu xem, nếu có cô gái xinh đẹp hơn, đáng yêu hơn cậu xuất hiện . . . thì . . .” Tiểu Thanh nói tới đó liền ngậm miệng lại, bởi vì đôi tay của Thành Hạ đang chống nạnh đứng chắn trước mặt cậu ta cười rất nham hiểm.

“Yên tâm đi, dù sao thì loại phụ nữ đó cũng không có phần của ông đâu. Ông chỉ có thể tìm loại ở trong ngực là nước muối, còn trong đầu chỉ là bộ óc mềm mà thôi!” Thành Hạ nói.

“Cái gì gọi là ‘bộ óc mềm’?” Tiểu Thanh hỏi.

“Người ta thường nói là không có đại não!” Thành Hạ cười gian: “Còn nữa, ông nên biết rõ một điều cho tôi, loại diện mạo của tôi là tướng vượng phu đấy!”

“Ừ, cưới được người vợ xấu về nhà cũng là báu vật, chẳng qua đúng là tôi không có cái dũng khí nhìn kỹ mặt của cậu, vừa hay đúng lúc trời tối có thể không dọa người một chút, lại đây, để cho anh trai nhìn một chút coi.” Tiểu Thanh vừa cười vừa nói, hai tay nắm được bả vai Thành Hạ.

“Tránh ra, mặt của tôi có thể tùy tiện cho ông xem sao?” Thành Hạ đẩy cậu ta ra xoay người muốn chạy, nhưng lại bị Tiểu Thanh kéo về, bởi vì không điều chỉnh được lực, nên Thành Hạ liền va vào ngực của cậu ta. Dien~dan~l3~quy~do~cha~mc0~m.

Mũi lập tức bị đau, sau đó một loại cảm giác ấm áp từ trong lỗ mũi chảy xuôi xuống, giống như là bị cảm chảy nước mũi không ngừng vậy, theo bản năng đưa tay lên sờ, màu đỏ, ấm áp.

“Nhóc Con, cậu chảy máu rồi.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ vội ngửa mặt bịt mũi rồi nói Tiểu Thanh tìm khăn giấy, trời ơi, đúng phải Tiểu Thanh sẽ không có chuyện tốt mà. Không biết là con mắt Tiểu Thanh không tốt hay là khăn giấy trong túi xách tự biến mất, dù sao cũng cảm thấy máu đã không còn chảy nữa thì tên Tiểu Thanh kia mới đưa khăn giấy lên mũi cho cô: “Được rồi, không sao, chảy máu chút sẽ khỏe mạnh hơn.”

Tiểu Thanh vừa nói chuyện vừa lại gần xem lỗ mũi bên nào của cô chảy máu, máu tươi!

“Có cần đi bệnh viện không?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ trừng mắt nhìn cậu ta, vẫn ngửa đầu, aizz, hôm nay không phải là ngày rằm, nếu không cũng có thể làm bộ như ngấm trăng vậy.

Tiểu Thanh cũng nghiêng đầu nhìn bầu trời, chỉ một ngón tay: “Nhìn đi, máy bay kia!”

Thành Hạ không để ý đến cậu ta.

“Nhìn đi, chị Hằng kia!” Tiểu Thanh lại nói.

Sờ mũi một cái có vẻ là cảm máu rồi, Thành Hạ gấp – ngửa cổ về vị trí bình thường, liếc mắt nhìn Tiểu Thanh rồi cũng chỉ một ngón tay: “Nhìn đi, kẻ dở hơi kia!”

Điện thoại đổ chuông, chắc hẳn là Giang Nam Đồng rồi, hỏi cô đã ăn xong chưa, ở ngoài có gió hỏi cô mặc có đủ ấm không? Thành Hạ nói không sao, sẽ về trường ngay.

Cúp điện thoại, Tiểu Thanh ở bên cạnh bấu môi: “Này, Nhóc Con, thái độ của cậu đối với bạn thân và đối với bạn trai thật sự là khác biệt nha! Xem ra, cậu cũng sẽ giả bộ dịu dàng đấy.”

“Hừ! Dịu dàng này nọ ấy mà, như nóng nỡ lạnh co thôi, thấy bạn trai liền nóng sẽ nở ra, còn thấy bạn thân là lạnh sẽ co lại, co đến độ không còn nữa.” Thành Hạ nói.

“Vậy cậu cứ tiếp tục giả bộ đi.” Tiểu Thanh nói xong, giơ tay lên vẫy xe: “Để cậu chết công đi sẽ có người đau lòng.”

Dọc đường, Tiểu Thanh rất yên tĩnh, đưa Thành Hạ về thẳng đến cửa KTX cũng rất yên lặng, chỉ nói một câu “Vào đi” rồi xoay người đi về, ngược lại Thành Hạ còn không quen, người này lại đùa quá lố rồi.

Đứng bên cạnh phòng gọi điện thoại cho Giang Nam Đồng, nói cho anh biết cô đã về, để cho anh yên tâm. Dien~dan~l3~quy~do~cha~mc0~m.

“Trong nhà có chút việc nên hôm nay không thể quay về, Cầu Cầu, buổi tối nếu đói thì đến nhà ăn ăn, nhớ đi sớm một chút, rồi về nghỉ chứ trong trường ít người.” Giang Nam Đồng dặn dò.

“Ăn nhiều rồi, có lẽ sẽ không đói. Anh đoán xem em đi ăn ở đâu?” Thành Hạ hỏi.

“Ở đâu vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Ôi, quên nhìn tên, ở Hà Đông mà đường gì đó, quên rồi.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười khê: “Ăn ngon không? Lần sau chúng ta cũng đi.”

“Em không đi đâu, em sẽ không học tên Tiểu Thanh đó đâu, lại nói, bữa ăn này em cũng không biết tốn bao nhiêu tiền, không nhìn thấy thực đơn cũng không thấy hóa đơn, Tiểu Thanh để em trả cho cậu ấy 100 nghìn, còn 100 nghìn là tiền bo, nhưng tóm lại, ăn xong em nơm nớp lo sợ.” Thành Hạ nói.

“Ha ha, anh không quản tiền bo của em.” Giang Nam Đồng nói.

“Em mới không cho anh tiền bo đấy.” Thành Hạ vừa nói vừa mở cửa.

“Ừ, dĩ nhiên rồi, chúng ta cũng không phải là người ngoài.” Giang Nam Đồng cười, không biết nghĩ tới điều gì mà đáng vẻ đặc biệt vui vẻ.

“Cười gì đấy?” Thành Hạ hỏi. Die~n~danle~quy~do~n~.c0~m.

“Xem tivi, đúng rồi, Hạ Hạ, ba mẹ anh muốn gặp em một lần, được không?” Giang Nam Đồng hỏi.

Thành Hạ thoáng nghe thấy bên kia có tiếng dếp qua lại.

“À?! Chuyện này, học kỳ sau rồi hãy nói, em. . . .” Em còn chưa chuẩn bị tinh thần.

Trong quan niệm của cô, gặp ba mẹ thì cách kết hôn không xa lắm, nhưng cô và Giang Nam Đồng mới quen nhau bao lâu chứ? Không được, vẫn nên về nhà lên mạng tra một chút xem phong tục gặp mặt cha mẹ cần có ở thành phố S mới được.

“Không sao, đừng lo lắng. Họ lớn tuổi rồi, sợ anh không tìm được bạn gái, vừa có là đã muốn gặp ngay.” Giang Nam Đồng nói. Dien~dan~l3~quy~do~n~.c0~m.

Thành Hạ nghe được ở đầu bên kia tiếng thở dài cố ý thật to.

“Ah, em về đến phòng rồi, em đi đun nước nóng rửa chân đây, cúp máy trước nha, anh chào hỏi ba mẹ anh giùm em nhé, ngủ ngon.” Thành Hạ cúp điện thoại.

Gặp ba mẹ á, ôi, trong ấn tượng của cô vẫn là chuyện rất xa xôi, sao đột nhiên lại bị đăng lên báo cơ chứ? Tuy là kháng cự, nhưng khi nằm ở trong chăn, tự nhiên Thành Hạ còn bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ cha mẹ của Giang Nam Đồng, có lẽ cha mẹ anh là người hòa nhã chứ? Nếu không thì sao có thể nuôi dạy ra Giang Nam Đồng tốt như vậy nhỉ, không, nhân phẩm tốt như vậy. Vậy hẳn là sẽ không bắt bẻ cô chứ? Mười giờ rưỡi, như thường lệ Giang Nam Đồng gửi tin nhắn tối, dặn dò cô kiểm tra cửa phòng, cửa sổ rồi

đi ngủ sớm một chút, Thành Hạ vừa nhẩn lại vừa nhớ tới lời nói của Tiểu Thanh: quả nhiên là một ‘người quản lý vàng’, không thể nuôi cô thành quả trứng không cần bận tâm đến việc gì như vậy chứ.

50. Chương 35

Mặc dù nghỉ, nhưng đồng hồ nước vẫn nóng đúng lúc bảy giờ, nữ sinh gội đầu cũng là rất đúng giờ, cho nên trong hành lang tiếng ồn ào cũng rất đúng giờ, Thành Hạ vẫn dậy theo thói quen rồi tiếp tục dọn dẹp hành lý, suy nghĩ một chút gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng để anh nếu không có việc gì thì khỏi cần cố ý tới trường, dù sao cô cũng có cơm ăn.

Giang Nam Đồng gọi điện thoại đến, nói cô không thể tước đoạt phúc lợi bình thường của anh được. Nhắc tới cái từ này, gương mặt Thành Hạ hơi nóng lên, vài tháng gần đây Giang Nam Đồng đã đem phúc lợi của anh từ phạm vi nắm tay mở rộng đến hôn miệng, cái này, theo lời Phương Ngu nói, thì tốc độ ‘nuốt trôi xoi tái’ sẽ rất nhanh. Nhưng theo lời Lâm Lâm nói: cũng đã ba tháng rồi mà các cậu vẫn còn chơi đùa ở dưới giường, aizz, khi nào mới thực sự tiến triển đây? Ăn sáng xong lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, nghĩ một chút thấy ngân sách còn chưa tới mức ‘cạn kiệt’, cô vẫn còn dư tiền, định mua ít quà gì đó cho ba mẹ và Lâm Phóng.

Lôi Giang Nam Đồng “Vào thành” đi dạo, mua cho mẹ một chiếc khăn quàng cổ lông thỏ, mua cho ba đặc sản rượu thành phố S, còn Lâm Phóng, mua cho anh một đồng mứt ngâm ho lê đường, Lâm Phóng cảm là sẽ ho khan, nhiều đây đủ anh ăn một năm rồi.

Giang Nam Đồng cho là cô mua về để biếu, Thành Hạ nhún vai: “Chẳng có ai để mà biếu cả, ông nội bà nội đều không ở đây, bà cô thì cũng không thường tới, vả lại, bà cô cũng không thích em tặng đồ cho cô ấy. Còn lại chẳng có ai nữa, bạn thân của em thì đều ở Trùng Khánh.”

Xách túi lớn túi nhỏ đi về trường, có lẽ là bởi vì ngày hôm qua Giang Nam Đồng mới tới kiểm tra phòng nên bà dì vẫn nhận ra anh, vui vẻ cho đi. Có khi dì ấy còn tưởng rằng thầy quản sinh tốt bụng đấy.

Vào phòng ngủ, để đồ xuống Thành Hạ lại lôi vali hành lý ra sắp xếp một hồi, tất cả đều nhét vào bên trong, lại còn không nhẹ.

“Cầu Cầu, thu dọn xong chưa?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Xong rồi, anh đói rồi à?” Thành Hạ hỏi, Giang Nam Đồng ngồi trên ghế của cô ôm gối đang nhìn cô cười, sờ sờ mặt: “Sao? Cười gì vậy?” Rồi chạy tới bên gương bên soi nhưng thấy trên mặt rất sạch sẽ.

“Cầu Cầu, ngày mai em về thành phố H, chúng ta sẽ không gặp nhau cả một kỳ nghỉ đấy, em nghĩ anh phải làm sao bây giờ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“À? Thì nhắn tin gọi điện thoại chứ sao nữa, thông tin thuận tiện như vậy mà. Nên em nghĩ anh không cần anh làm gì cả.” Thành Hạ không nghĩ ngờ gì.

“Có một số việc gọi điện thoại nhắn tin cũng không giải quyết được, vậy phải làm sao bây giờ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Vậy thì năm sau trở lại hãy nói, cũng không có chuyện gì gấp gáp cả, nếu gấp thì anh nói đi.” Thành Hạ vừa nói, vừa mở ví tìm phiếu ăn, không hề phòng nên bị Giang Nam Đồng ôm.

“Có thể ứng trước một cái không?” Đôi tay Giang Nam Đồng ôm chặt cô, tỳ cằm lên vai cô, vừa mở miệng ra là có hơi thở ấm áp phả qua gương mặt.

“Thật xin lỗi, nghiệp vụ này còn chưa đưa vào sử dụng.” Thường bị Giang Nam Đồng ôm vào như vậy nên bây giờ cô đã không còn căng thẳng nữa.

“Nhưng anh là khách hàng VIP, thỏa thuận một chút đi.” Giang Nam Đồng nói, nhẹ giọng cười.

“Chuyện này . . ., chúng em luôn luôn đều đối xử rất công bằng. Aizz, đói bụng rồi, đi ăn thôi.” Thành Hạ nói xong, từ trong ngực anh thoát ra ngoài: “Dì ở lầu dưới trí nhớ rất tốt, từ trước đến giờ bạn trai cùng lớp vào phòng chỉ từ hơn mười lăm phút, nhiều nhất là nửa tiếng thôi.”

“Anh cũng không phải là bạn trai cùng lớp mà.” Giang Nam Đồng nói.

Nhưng mà vẫn bị Thành Hạ lôi đến nhà ăn ăn cơm.

Bởi vì ngày mai về nhà, buổi tối Lâm Phóng thay mặt cho cả nhà gọi điện thoại tới an ủi, hơn nửa đêm Tiểu Thanh còn làm khổ bắt cô nghe điện thoại, hỏi cô ngày mai mấy giờ bay. Tóm lại, buổi tối này rất bận, bởi vì có ‘người quản lý vàng’ tính cho cô nên sau nửa đêm cũng ngủ cũng rất ngon lành.

Dậy sớm đến sân bay, khi sắp làm thủ tục vào cửa thì nghe được có người gọi “Nhóc Con”, cả Giang Nam Đồng cùng quay đầu lại: Tiểu Thanh đeo kính râm lớn hai tay đang đút túi quần đứng cách đó không xa.

“Người này lại đùa quá lố.” Thành Hạ nhỏ giọng nói.

“Ha ha, hôm nay cậu ấy cũng bay, vừa khéo.” Giang Nam Đồng nói.

Khoan hãy nói, với dáng đứng, diện mạo đó của Tiểu Thanh lại còn đeo mắt kính, hơi cúi mặt nhìn, đoán chừng tất cả mọi người đều nghĩ đây là Minh Tinh nào đó.

Tiểu Thanh nhào tới: “Nhóc Con, hôm nay anh trai đi rồi, lại đây, ôm cái tạm biệt đi! Thầy Giang, không ngại chứ?”

“Tớ ngại!” Thành Hạ nói. Đùa gì thế, mọi người đều là con cháu Hoàng thất hay sao mà ôm ôm ấp ấp, chỉ cần bắt tay hay vậy chào một cái là được rồi, còn học đòi theo phương Tây làm gì.

Tiểu Thanh không đếm xỉa, duỗi cánh tay một cái kéo cô từ sau lưng Giang Nam Đồng tới ôm, còn thì thầm bên tai cô nói mấy câu, sau đó đẩy ra xoay người đi mất.

“Không biết có phải Tiểu Thanh không muốn xuất ngoại nên bị kích động quá lớn tới nỗi điên rồi không nữa?” Thành Hạ lẩm bẩm, nhìn bóng lưng Tiểu Thanh rời đi, bởi vì tầm nhìn hạn chế nên cô không thấy Giang Nam Đồng bên cạnh toét miệng cười.

“Đi thôi, Cầu Cầu, nên làm thủ tục rồi.” Giang Nam Đồng nói.

“Mới vừa rồi Tiểu Thanh nói cậu ấy thiếu em 100 nghìn, chờ khi về nước sẽ trả cho em, xong rồi, thật điên rồi, đây không phải kiểu của tên Tiểu đó.” Thành Hạ vừa bị anh nắm tay vừa nói.

“Có thể là quá kích động, đi thôi. Cầu Cầu, đến thì nhắn tin cho anh nhé, còn nữa . . . nhớ phải mỗi ngày nghĩ đến anh năm lần bảy lượt, năm sau anh sẽ lấy cả gốc lẫn lãi, lãi suất tính theo cho vay nặng lãi là được.” Giang Nam Đồng nói.

Có tình yêu thì người đàn ông cũng tràn trề sức sống . . . Thành Hạ lắc đầu một cái đi tới chỗ kiểm soát an ninh.

Sau hai giờ bay thì cũng tới nơi, Thành Hạ còn chưa tỉnh ngủ, vừa ra cửa kiểm soát lại gặp cảnh ôm ấp. Thành Hạ cảm khái, gần đây, mùa đông gấu không ngủ mà ngược lại còn chạy tới sân bay nữa chứ. Vội vàng mở điện thoại ra nhắn tin cho Giang Nam Đồng báo bình an, gửi xong thì thấy có tin nhắn đến chưa đọc, của Tiểu Thanh.

“Tớ nợ cậu 100 nghìn, nhớ nhé!”

Liếc mắt nhìn rồi nhắn lại: “Lấy giấy ghi lại, nếu như cậu không trả tớ tiền thì ở chân trời góc biển tớ cũng sẽ đòi.” Die`n~danle^quy^do`n~.c0`m.

Tiểu Thanh không nhắn lại, đại khái điện thoại di động đã tắt rồi.

Ngồi trên xe, Thành Hạ sát lại gần nhìn Lâm Phóng: “Lâm Phóng, có phải anh vì một cô gái nào đó mà tiêu tụy không vậy? Ô, khuôn mặt nhỏ nhắn gây đến sắp trở xương ra rồi.”

“Không phải là anh trai vừa khỏi bệnh sao.” Lâm Phóng nói xong ho hai tiếng.

Từ trong túi đeo trên người, Thành Hạ lấy ra một lọ xi-rô lê: “Xem em gái có tốt không, mang Linh Đan Diệu Dược từ ngàn dặm xa xôi về cho anh đây. Qua đây, uống nhanh đi, uống vào sẽ khỏi bệnh thôi.” Vừa nói xong vừa vắn nắp đưa tới bên miệng Lâm Phóng.

Lâm Phóng uống hai ngụm: “Mang thứ này làm gì, chết nặng, về mua chai xiro là được rồi.”

“Loại này hơn 150 năm lịch sử đây, loại này chữa ho là hiệu quả nhất, yên tâm, em mang về cho anh rất nhiều, còn có loại viên ngậm đóng hộp nữa, sau này anh để trong túi mấy viên, cổ họng không thoải mái thì ngậm một viên.” Thành Hạ cười híp mắt nói.

Lâm Phóng cười cười: “Nói đi, lại muốn gì của anh đây?”

“Hai chúng ta của ai cũng như ai mà, của em thì chính xác là của em, mà của anh không phải cũng là của em sao?” Thành Hạ cười nói: “Ôi, có bóng dáng của chị dâu em chưa?”

“Chưa có, bệnh nặng ai còn nhớ thương Phong Hoa Tuyết Nguyệt chứ? Ngược lại em đẩy Hạ Hạ, em và thầy Giang đó sao rồi?” Lâm Phóng hỏi.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Cái gì mà sao rồi? Nên như thế nào thì thế đó chứ sao.” Thuận tay mở nắp lọ xi-rô lê uống hai ngụm ho một tiếng, ha, thứ này ngọt như vậy ư? Thuận tay lại đẩy chặt rồi ném cho Lâm Phóng: “Cho anh này, ngọt chết em rồi.”

Xe xuống dưới hầm, Lâm Phóng cẩn thận đặt cái lọ vào trong túi áo lông, xuống xe ôm hành lý lên lầu. Ba mẹ Thành Hạ nghe tiếng chuông cửa đã chờ sẵn ở cửa, vì vậy, Thành Hạ lại ôm ba mẹ của cô mỗi người một cái.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, Thành Hạ lấy cái vali mở ra, chia qua cho mọi người.

Nhìn cả nửa vali nứt và xi-rô lê, mẹ Thành Hạ cau mày: “Hạ Hạ, sao con mua nhiều như nứt vậy?” Die~n~danle~quy~do~n~.c0~m.

“Cho Lâm Phóng, mỗi khi anh bị cảm đều ho khan, Giang Nam Đồng nói cái này là thuốc đặc hiệu.” Thành Hạ nói xong, lấy những lọ nhỏ bày hai hàng trên sàn nhà.

“Anh con một năm mới cảm mấy lần, mà cần nhiều như vậy?” Mẹ Thành Hạ nói.

“Mẹ và ba chẳng lẽ không cảm? Bị cảm thỉnh thoảng chẳng lẽ không có lần nào ho khan?” Thành Hạ nói.

“Cái con bé này, ai ho mà uống đến nhiều như vậy?” Mặc dù mẹ Thành Hạ nói như vậy nhưng vẫn giục Thành Hạ và Lâm Phóng mang đồ vật để vào trong tủ thuốc.

Thành Hạ muốn đi trượt tuyết, nhưng hình như Lâm Phóng bị cảm vẫn còn chưa khỏe nên không đành lòng, đành phải ở nhà buồn bực, Giang Nam Đồng ở tận thành phố S xa xôi mà mỗi ngày đều nói chuyện Lâm gia, mấy tấm hình Photoshop của Thành Hạ ở trong máy vi tính thường bị Giang Nam Đồng xem, may là không phải người thật ở đây, nếu không cũng bị nhìn tới nổi da bong vài lớp rồi.

Mẹ của cô nói cô đẹp hơn Lâm Phóng, còn ba cô thì nói Lâm Phóng đẹp hơn, Thành Hạ đưa tranh luận này nói với Giang Nam Đồng, người nọ đáp một câu: “Mỗi người một vẻ.” Câu trả lời này rất được lòng Lâm Phóng.

Vẫn như những năm trước, thành phố H lại làm rất nhiều tượng băng, theo TV nói thì năm nay vô cùng đặc sắc, Thành Hạ lúc ấy đang gối đầu lên chân mẹ ngả nghiêng xem tivi: “Mẹ, chúng ta cùng đi xem nha. Bệnh nhân Lâm Phóng ở lại giữ nhà.” Die~n~danle~quy~do~n~.c0~m.

“Mẹ không đi, buổi tối khuya trời lạnh lắm chân mẹ không chịu nổi, để cho ba con dẫn con đi.” Thành Hạ mẹ nói.

“Thôi, không đi nữa.” Thành Hạ nói. Đi cùng với ba thì cô còn không buồn chết sao.

“Hạ Hạ.”

“Mẹ, con mệt rồi, con ngủ trước 1 chút nha, lát ăn cơm mẹ gọi con với.” Thành Hạ lườm bầu nhấm mắt giả bộ ngủ.

“Mẹ biết con không muốn nghe, nhưng mẹ muốn cho con biết, ba vô cùng yêu con.” Mẹ Thành Hạ nói.

Thành Hạ vẫn nằm im.

Lúc Lâm Phóng về, Thành Hạ đang gối lên ôm gối ngủ ngon, còn thiếu mấy bong bóng nước mũi sẽ tăng thêm hiệu quả, treo quần áo xong Lâm Phóng rón rén đi tới bên sofa ngồi xỏm xuống, hai ngón tay nhẹ nhàng bóp mũi Thành Hạ, thấy Thành Hạ nín thình thì buông ra sau đó sẽ lặp lại chiêu cũ.

“A! Chó con cắn người!” Chợt Lâm Phóng kêu lên, nhìn tay của mình bị hai tay Thành Hạ siết, ngón trỏ thì bị cô cắn.

“Grừ . . . gâu gâu . . .” Âm thanh được phát ra từ miệng Thành Hạ như vậy, hàm răng nhẹ nhàng dùng lực làm thành hình “Cầu sục”. Dieⁿ~danl3^{quy}’doⁿ~.com.

“Tiểu Phóng, Hạ Hạ, hai người các con có thể người lớn chút không? Sao vẫn như khi còn bé vậy?” Mẹ Thành Hạ đứng ở cửa phòng bếp, bắt đầu dĩ nói.

“Anh ấy chọc con trước, không để cho con ngủ.” Thành Hạ buông tay của anh ra, phía trên có mấy dấu răng mờ mờ.

“Xong rồi! Mẹ, buổi tối đừng chờ con ăn cơm, con đi chích ngừa chó dại.” Lâm Phóng cười nói, một tay kéo Thành Hạ ngồi dậy: “Đừng ngủ nữa, ngủ sắp thành con heo rồi, đến đây, hai anh em mình chơi đua xe.”

Hai anh em không nhận tội mèo trêu chọc chó nữa mà chuyển sang chơi xe, trong chốc lát trên sàn nhà lại thêm rất nhiều vết bánh xe . . . Lúc ba Thành Hạ về hai người đang va đụng khí thế ngất trời, kêu gào ầm ĩ.

“Này, hai đứa cứ gặp nhau là như trẻ con đang học mẫu giáo vậy, chơi đùa loạn cả lên. Ông nói xem, Giang Nam Đồng có biết tính tình Hạ Hạ như vậy không? Nếu biết thì sẽ không ngại Hạ Hạ chưa chín chắn chứ?” Mẹ Thành Hạ lo lắng.

“Lo lắng cái gì? Cô gái như Hạ Hạ nhà chúng ta cũng không nhiều, coi như cậu ta thật tinh mắt.” Người nào đó ở trong lòng ba mình là cô con gái ‘rượu’. Dieⁿ~danle^{quy}’doⁿ~.c0^m.

Điện thoại Thành Hạ đổ chuông.

51. Chương 36

Editor: Cogau

“Mẹ, mẹ nhìn giúp con xem là ai?” Mắt Thành Hạ vẫn không rời khỏi chiếc xe.

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, đến bên bàn trà cầm điện thoại lên, giọng mang theo nghi ngờ: “Chắc là bạn con, gọi là Sao Mộc. Cái tên này hay nhỉ.”

Thành Hạ thất thần nên xe bị dụng thua chổng vó, để điều khiển xuống qua lấy điện thoại rồi nhanh như chớp chui ra ban công, để lại chiếc xe dụng vào tường.

Ba người còn lại quay mặt nhìn nhau.

“Con bé này, yêu đương còn đặt biệt danh nữa, có phải xem phim tình báo nhiều không?” Mẹ Thành Hạ nói xong, đi dọn bàn chuẩn bị ăn cơm.

Lúc ăn cơm tối, mẹ Thành Hạ còn nói cô: đặt cho người ta cái biệt danh làm gì?

Thành Hạ cũng không giải thích, Sao Mộc nghe cũng hay, Giang Nam Đồng còn nói cô là Cầu Cầu nữa cơ, cứ như một con chó cưng vậy.

Ăn cơm xong, Thành Hạ giúp rửa trái cây, rửa chén vốn là ngành nghề của Lâm Phóng, nhưng bởi vì là bệnh nhân nên mẹ Thành Hạ đau lòng, cho nên đuổi anh ấy về phòng nghỉ ngơi rồi. Rửa trái cây xong, Thành Hạ bưng một nửa để ở phòng Lâm Phóng.

“Không phải để cho anh nằm nghỉ sao? Anh lên mạng cái gì? Qua ăn trái cây đi.” Thành Hạ nói xong, rất tự giác lấy chiếc bàn vuông nhỏ để lên trên giường, vẫn như trước đây, ngồi xếp bằng ở trên giường cầm một quả táo gặm.

“Giường cũng bị em chiếm mất rồi, anh nằm ở đâu đây?” Lâm Phóng không quay đầu lại.

“Nằm dưới sàn nhà đi, phòng rộng thế cơ mà, anh nằm đâu chẳng được.” Thành Hạ lại nhảy xuống giường đến bên cạnh Lâm Phóng: “Em nói này Bác sĩ Lâm, tan việc thì nghỉ ngơi chút đi, ngày nào cũng nhìn những hình ảnh kinh khủng này mà không gặp ác mộng sao? Còn nữa, ngày ngày anh đều tập trung vào những thứ đó, còn lòng dạ nào mà tìm chị dâu cho em đây? Qua đây, chúng ta lên mạng xem gái đẹp. A, đúng rồi, không phải mẹ nói mẹ mua một đồng đĩa phim Hàn ư, để em đi tìm.”

Trong chốc lát ôm tới một đồng CD phim, vừa lật tìm vừa quyết định xem Bản Tình Ca Mùa Đông, mặc dù đã xem qua rất nhiều lần, nhưng mà vẫn thích.

“Thật là phục mấy người, toàn thích xem kiểu phim gia đình dây dưa này.” Lâm Phóng không còn cách nào, nên đành để mặc cho Thành Hạ đóng website của anh lại, rồi bị đuổi lên giường ngồi xem phim.

“Hừ, không thích xem thì anh ra phòng khách mà xem ti vi.” Thành Hạ nhảy một phát lên giường bình tĩnh ngồi xếp bằng.

“Tiểu tổ tông, làm ơn đi, đây là phòng của anh, máy vi tính của anh, giường của anh.” Lâm Phóng vỗ đầu cô, đưa cho cô một quả táo.

“Ừ, em cũng có nói là không phải đâu, chẳng qua không phải em là em gái anh sao? Ngoan, đừng hẹp hòi như vậy.” Thành Hạ lại đưa cho anh quả táo, thuận tiện sờ sờ đầu của anh, giống như sờ con chó con vậy.

Quá trình Thành Hạ xem ti vi bình thường là: Đầu tiên thì ngồi ăn đồ ăn vặt, sau đó nằm chống đầu xem, sau đó nữa sẽ lấy hai cái gối gối đầu lên xem, cuối cùng chính là thở đều ngủ, cho nên căn bản có một nửa cô phải để đến lần sau xem, Lâm Phóng trêu chọc gọi cô “Thành một nửa.”

Nửa tiếng sau, đang chống đầu, Thành Hạ dậy lấy một chiếc gối ôm cá sấu to từ trên thảm trải sàn lên, để ở bên rồi đầu cũng dần dần nghiêng xuống.

Lúc này, tập thứ hai của phim còn chưa chiếu xong.

“Hạ Hạ, phim hết rồi.” Lâm Phóng gọi cô.

“Ừ, thay đĩa đi” Đầu Thành Hạ nghiêng qua bên khác.

“Thành Hạ, dậy đi về ngủ.” Lâm Phóng nhéo tai cô, Thành Hạ cắn răng chịu đựng lặng lẽ nhìn trái nhìn phải phát hiện đây là phòng của Lâm Phóng, cô không thích tay anh trai nhéo tai cô đâu: “Cái con bé thất đức này, lần nào cũng dùng máy vi tính của anh thôi miên, dậy đi, về phòng ngủ.”

“Anh công em đi.” Thành Hạ ăn vạ.

“Hay quá ha.” Vừa nói vừa kéo cô ngồi dậy, vừa buông tay ra Thành Hạ lại gục xuống, còn ôm cái gối ôm cá sấu to.

“Nếu anh không công em thì em sẽ không đi, để cho anh ngủ trên sàn nhà.” Thành Hạ rất buồn ngủ, thật sự không muốn hoạt động.

“Lần nào cũng dùng chiêu này.” Lâm Phóng bất đắc dĩ xoay người đứng ở bên giường: “Đi thôi, anh công em, lại giở trò quỷ.”

Lúc này, Thành Hạ không buồn ngủ nữa, từ từ nằm lên lưng Lâm Phóng: “Chậm một chút đi, em không chê mấy cái xương sườn anh quá cần đâu.”

Ra cửa, ba mẹ Thành Hạ hai người đang xem TV, thấy thế lại lắc đầu: “Hạ Hạ, con lại bắt nạt anh con đấy!”

“Con ngủ rồi không nghe được gì . . .” Thành Hạ lẩm bẩm bị Lâm Phóng cõng trên lưng mấy bước vào phòng ném lên giường: “Lâm Phóng, thái độ phục vụ của anh quá kém, em muốn tố cáo anh! Aizz, khi còn bé vẫn được hơn, khi đó anh đều cõng em đi học, mà bây giờ mới có mấy bước anh đã lải nhải rồi.”

“Hồi nhỏ, em gầy như con gà con, giờ thì mập như con heo con, cõng em một lần hao tổn Chân Khí phải trở về vận khí luyện công mất ba ngày đấy.” Lâm Phóng đóng cửa đi, tiếng của mẹ Thành Hạ ở trong phòng khách vọng lại: “Đều nói con bé bắt nạt con, nhưng xem con nuông chiều con bé, còn tưởng con bé mới ba bốn tuổi sao?”

Thành Hạ mơ mơ màng màng kéo chăn đắp lên, không biết làm sao lại nhớ lại khi còn bé. Khi đó cô bốn tuổi, Lâm Phóng tám tuổi.

“Ô ô ô.” Bé gái có hai bím tóc thắt nơ con bướm màu hồng phấn tủi thân khóc, cầm đầu ngón tay bé trai: “Anh trai.”

“Hạ Hạ, sao vậy?” Bé trai cầm lấy túi sách của cô khoác lên đôi vai nho nhỏ của mình, cầm khăn tay nhỏ lau nước mắt cho cô bé: “Đừng khóc, khóc lem hết mặt, xấu lắm.”

“Anh trai, Ngô Tiểu Hào túm tóc của em, còn nói em quá xấu xí.” Bé gái vừa khóc lóc kể lể, vừa dùng tay nhỏ bé mập mạp lau nước mắt.

“Lại là Ngô Tiểu Hào à?” Bé trai suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi: “Hạ Hạ, em có muốn ăn kẹo sữa con thỏ không?”

Bé gái đang nức nở lập tức ngừng khóc, cười giòn giã trả lời: “Muốn!” Nhưng ngay sau đó lại mếu máo: “Mẹ không cho ăn.”

“Hạ Hạ, anh trai mua cho em, được không? Nhưng em phải làm một việc trước đã.” Bé trai nói.

“Việc gì?” Bé gái nghiêng đầu, chớp đôi mắt dăm lệ nhìn anh của mình.

“Em đi đánh cho Ngô Tiểu Hào một trận, sau đó anh trai sẽ mua cho em kẹo thỏ.” Bé trai nói. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên [die^ndd4nl3^quydon.c0^m](#).

Trên mặt bé gái lập tức tỏ vẻ ra sợ hãi, hai hàng lông mày nho nhỏ nhíu lại: “Nhưng, nhưng Ngô Tiểu Hào cao hơn em, em . . . em đánh không lại cậu ta!”

“Vậy em không thích kẹo thỏ nữa sao?” Bé trai hỏi.

Bé gái dùng sức gật đầu một cái: “Nhưng”

“Nếu như cậu ta còn dám bắt nạt em, anh trai sẽ đánh cậu ta thay em, đi đi, anh ở đây chờ em.” Bé trai vỗ vỗ bả vai cô bé.

Bé gái lại suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định đi vào trong nhà trẻ, đi vài bước lại quay đầu lại: “Anh trai, nhất định phải cho em mua kẹo thỏ đó nha.”

Thấy bé trai gật đầu cô bé mới yên tâm đi, nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô bé biến mất ở bên trong cửa bé trai hơi lo lắng, càng không ngừng đi tới đi lui ở cửa ra vào.

Năm phút sau, bé gái vui mừng chạy ra ngoài: “Anh, chúng ta đi mua kẹo thỏ thôi.”

Lâm Phóng có chút lo lắng, đợi một lát thấy có một phụ huynh bế một cậu bé gầy teo đang khóc ra ngoài mới yên lòng, dưới trời chiều, hai đứa bé một lớn một nhỏ nắm tay thật vui mừng đi về phía tiệm tạp hóa.

Lâm Phóng xài hết nửa tháng tiền tiêu vặt của mình.

Sau đó mấy ngày, mẹ Thành Hạ bị gọi vào nhà trẻ ‘măng vón’, nói con gái bà gần đây thái độ khác thường, rất hay bắt nạt bạn nhỏ.

Sau đó nữa, về nhà, mẹ Thành Hạ đánh cái mông Thành Hạ, còn bắt cô bé úp mặt vào tường sám hối, Thành Hạ vẫn ngậm chặt miệng không chịu bán đứng Lâm Phóng, bởi vì lo lắng cho Lâm Phóng nên còn giấu kẹo thỏ đi.

Sau đó nữa nữa, chợt có ngày Thành Hạ đau răng, rúc vào trong ngực mẹ che mặt khóc nói về sau không bao giờ bắt nạt Ngô Tiểu Hào nữa. Mẹ Thành Hạ muốn mượn cơ hội dạy dỗ cô, liền hỏi cô tại sao không bắt nạt Ngô Tiểu Hào nữa, có đúng là nếu không bắt nạt bạn thì sẽ đau răng không? die^nddanl3^quydon.c0^m.

Kết quả, Thành Hạ nói: “Nếu con không bắt nạt Ngô Tiểu Hào, thì anh sẽ không cho con kẹo thỏ, mà không ăn kẹo nữa thì răng cũng sẽ không đau.”

Bởi vì câu này mà Lâm Phóng bị ba đánh tới mức sói khóc quỳ gào cộng thêm không cho ăn cơm tối cộng thêm úp mặt vào tường sám hối.

Nhớ tới đây, Thành Hạ cười khê một tiếng, khi còn bé cô đã làm chuyện xấu có thể đếm được trên đầu ngón tay đều là do Lâm Phóng xúi giục, nhưng từ đó về sau cô cũng không bị Ngô Tiểu Hào bắt nạt nữa, cũng coi là chuyện tốt đi.

Hơn ba giờ chiều ngày hôm sau, Lâm Phóng gọi điện thoại về, bảo hôm nay được nghỉ sớm, hỏi Thành Hạ có muốn đi xem băng đảng không, mặc dù Thành Hạ cũng không quá hứng thú, nhưng mà ở nhà đã lâu nên muốn ra ngoài đi dạo điều chỉnh một chút, vì vậy lập tức mặc ầm đi.

Bắt xe đến nơi đã hẹn, Lâm Phóng đã đợi cô ở đó rồi, áo lông xanh đậm, trên cổ quấn một chiếc khăn len to dài mấy ngày trước Thành Hạ mua cho anh, ngày đó cô còn thuận tiện mua cho mình cái mũ màu trắng, Lâm Phóng nói đội lên giống như con sứa.

Hình như Lâm Phóng không nhìn thấy cô. Đi tới trước mặt anh phát tay một cái: “Này! Nhìn gì vậy?”

Lâm Phóng nghiêm trang: “Xa xa anh nhìn thấy một con sứa nhỏ bơi tới! Tới gần, định thần nhìn lại, hóa ra là em à.”

“Sứa so với rong biển anh là đồng loại, dường như đều đẹp cả.” Thành Hạ bĩu môi, tự nhiên đi cầm ngón trỏ Lâm Phóng lại phát hiện anh không có mang găng tay, vì vậy đành phải thôi, chuyển sang ôm lấy cánh tay anh: “Lâm Phóng, mình ăn cơm trước đi, em đói rồi.”

Bởi vì đang ở công viên phụ cận, ăn xong hai anh em đi bộ qua cũng tiện, tuy rằng là trời lạnh nhưng người đến xem băng đảng cũng không ít, gần như có thể dùng ‘người người nhón nháo’ để hình dung, Thành Hạ cảm khái: có phải dân thành phố H đều tham gia không vậy? di3nddanlequyd0^n.c@m.

Lúc này trời đã tối đen, tất cả đèn đều bật lên, ánh đèn chiếu lên băng càng thêm vẻ lộng lẫy, từ xa nhìn lại giống như thiên cung vậy.

Mặc dù thông tin đã đưa nói là rất đặc biệt, nhưng Thành Hạ thấy so với năm ngoái cũng không khác bao nhiêu, Lâm Phóng liền nhắc nhở cô, năm ngoái căn bản cô không đến xem, Thành Hạ lườm anh một cái: đó chính là năm trước, có thể thấy được rất không đặc sắc, cả thập kỷ cũng làm cho người ta mơ hồ.

Khi gặp Lữ Đồng, Thành Hạ lại cảm khái một lần, quả nhiên là dân thành phố H đều tham gia cả thật.

52. Chương 37

Editor: Cogau

Khi muốn gặp thì lại không thấy, không ngờ ngoài ý muốn thì lại gặp, nhưng lời muốn nói với chị ấy hình như cũng không còn cần thiết nói ra nữa, bởi vì chị ấy khoác tay một người đàn ông trông rất phong độ trưởng thành, cũng sẽ không tốt như anh trai Lâm Phóng chứ? Nhìn thấy Thành Hạ, Lữ Đồng lập tức buông cánh tay người đàn ông ra nhào tới: “Tiểu Hạ, em về ăn tết à? Mấy ngày nữa mọi người gặp mặt, em cùng đi với Lâm Phóng nha.”

“Em sẽ cố gắng, nhưng có thể em phải đi sớm chút, quay lại phải thực tập rồi.” Thành Hạ nói, xong rồi, cô nhìn ứng viên chị dâu bị người ta nhanh chân đến trước rồi, đều do Lâm Phóng không tích cực mà.

“A, vậy à. Thế thì hôm nào chị tìm đi dạo phố đi.” Lữ Đồng nói. Thành Hạ đồng ý.

Bốn người lướt qua nhau, Thành Hạ quay đầu lại nhìn, nếu như Lữ Đồng đi bên cạnh Lâm Phóng có thể xứng hơn không?

“Lâm Phóng, anh có thấy buồn không? Cảm giác giống như bạn gái mình đi mất cùng người khác vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Anh lại không có bạn gái, nói hươu nói vượn gì vậy! Đi thôi, qua bên kia xem một chút, bên đó có cầu trượt em thích chơi.” Lâm Phóng nói.

Trượt hai lần, Thành Hạ không chơi nữa: “Lâm Phóng, chờ anh khỏe hơn chúng ta đi trượt tuyết nha.”

“Thôi đi, não trái phải không cân đối như em vậy thì cầu trượt vẫn an toàn hơn một chút. Em quên năm đó học trượt patin rồi sao? Đi giày patin bước thôi mà đã ngã rồi? Thật mất mặt chứ?” Lâm Phóng cười nhạo cô.

“Lần đó, không phải là em quên đi giày patin đến sao, dạy em trượt tuyết đi, nghe nói so với trượt patin thì dễ hơn.” Thành Hạ nói.

“Rồi nói sau, lại đây, chụp một kiểu lưu niệm.” Lâm Phóng cầm điện thoại di động khoa tay múa chân, Thành Hạ lập tức cười đến ngọt ngào, Lâm Phóng nói về mặt cô thật giả dối.

Buổi tối gió lớn hơn, Lâm Phóng hơi ho, Thành Hạ vội lôi anh về nhà, vừa vào cửa nhà đã chạy thẳng tới phòng anh tìm một tờ giấy, thấy trên bàn anh bày song song hai lọ còn có chút kỳ quái: “Lâm Phóng, anh uống hai lọ cùng lúc không sợ ngọt chết à?”

Lâm Phóng cầm đặt lại: “Quên mất.” Mở nắp một lọ còn một ít, uống vài ngụm.

Ba mẹ Thành Hạ không biết đi đâu vẫn chưa về, Thành Hạ tắm rửa xong lại tiếp tục cố gắng dùng máy vi tính của Lâm Phóng để ru ngủ, nhưng bị anh đuổi ra ngoài, đá cánh cửa hai cái Thành Hạ mở ti vi xem dạ hội, quả nhiên trong chốc lát Lâm Phóng đi ra, gương mặt bắt mắt: “Thành Hạ!” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại ddi3nd@nleequydn.com

“Có chuyện gì thì anh cứ nói, anh còn phải đích thân đi như vậy.” Thành Hạ nói.

“Em có thể đổi chương trình mặc ói này bằng một chương trình bổ ích hơn không?” Lâm Phóng rất là khinh bỉ mắt liếc TV, một đám trai thanh gái lịch đang nhảy múa loạn xạ.

Nhấn một vòng các kênh: “Báo cáo, không có chương trình bổ ích nào.” Rồi lại quay lại kênh dạ hội, lại chuyển sang kênh đang diễn tuồng vai mặt hoa đang ê ê a a, Lâm Phóng tắt ti vi: “Thôi, em đi xem phim Hàn đi.”

Sau đó Thành Hạ hài lòng chiếm đoạt máy vi tính của Lâm Phóng xem phim Hàn tới lúc ngủ say sưa.

Khi ba mẹ Thành Hạ về, Lâm Phóng thì đang xem một cuốn sách dày, còn Thành Hạ ngủ trên giường chỉ lộ ra một nắm tóc đen, hai cánh tay vòng ở đỉnh đầu, nhìn qua sẽ cho là không có ai đấy.

Có lẽ là họ mở cửa đã tạo nên tiếng động, Thành Hạ đang nằm ngủ mắt bỗng tỉnh táo hoảng hốt đi ra: “Lâm Phóng, tập này chiếu xong chưa? Ồi? Mẹ, hai người về khi nào vậy?”

“Vừa về, ngủ sớm thế hả? Lại xem phim à?” Thành Hạ mẹ cười hỏi.

Thành Hạ lấy nước, bưng cái ly thoáng cái lại chui vào phòng Lâm Phóng: “Hồi này chiếu đến đoạn nào rồi? Đến đoạn họ làm người tuyết chưa?”

Lâm Phóng tay vỗ lên trán: “Chiếu được mười lăm phút thì em đã ngủ như chết rồi.”

“Giờ em tỉnh táo rồi!” Thành Hạ ngồi vào mép giường, lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm vào máy vi tính, thấy Lâm Phóng quay đầu lại “Hung dữ” nhìn cô chăm chăm, cô vội gượng tay: “Em bảo đảm, lần này tuyệt đối ngồi xem.”

“Thành Hạ, máy vi tính cho em đấy, được chưa?” Lâm Phóng cười hỏi, có chút “dữ tợn”.

“Ồi, cái này, không cần đâu.” Thành Hạ cười ha ha hai tiếng: “Em cũng có máy vi tính, nhưng là em bằng máy của anh mới có cảm giác, biến thành của em, em lại không thích xem nữa.”

Lâm Phóng đành bỏ CD vào, sau đó tự mình đi đọc sách. Có điều, mẹ Thành Hạ cắt trái cây, lần này mặc dù Thành Hạ tỉnh nhưng là bản thân lại chạy.

Kết quả là, đêm khuya Lâm gia vẫn vắng vắng tiếng đuổi bắt

Lần này, Lữ Đồng vẫn gọi điện thoại cho Lâm Phóng để tìm Thành Hạ, hẹn thời gian địa điểm với Thành Hạ xong thì vui vẻ cúp điện thoại.

“Hạ Hạ, anh có chuyện nói với em.” Lâm Phóng nói.

“Làm gì mà giống như chính thức gặp mặt lãnh đạo thế, nói đi.” Thành Hạ nói.

Lâm Phóng đóng cửa nhỏ giọng nói: “Đừng nói cho Lữ Đồng biết quan hệ của chúng ta.”

“Lâm Phóng, anh nói cho em biết đi, thật sự anh không thích Lữ Đồng sao?” Thành Hạ hỏi.

“VẬY em nói xem, vì sao anh phải thích cô ấy? Bởi vì cô ấy xinh đẹp nét na nhiệt tình lại thích anh nên anh phải thích cô ấy sao?” Lâm Phóng hỏi.

Thành Hạ gật đầu một cái.

“Thôi, có nói em cũng không hiểu đâu, đầu gỗ.” Lâm Phóng buông tay: “Dù sao cũng không cho em nói, còn nữa, anh trai em chỉ muốn tìm người vừa lùn vừa xấu, hiểu chưa?”

Thành Hạ lại gật đầu, sau đó bộ mặt đồng tình vỗ vỗ bả vai Lâm Phóng: “Lâm Phóng, thật ra thì anh không cần tự ti như vậy, thật đấy, thật ra thì tướng tá anh vẫn tạm được, đi cùng rất hãnh diện, đừng tự ti, chỉ cần anh mở lòng ra, chắc chắn không lâu sẽ có mỹ nữ để ý thôi.”

“Chỉ có em mới có thể múa mép khua môi! Dù sao cũng đừng nói, coi như là anh cầu xin em.” Lâm Phóng nói.

Lại gần, lại gần nữa: “Lâm Phóng, không phải là thích đàn ông đấy chứ?”

Trên FB đã thảo luận rồi, đàn ông tốt đều ‘đam mỹ’ hết rồi.

“Thành Hạ!” Lâm Phóng nhéo tai cô đẩy ra ngoài cửa.

“Hai đứa con nha, aizz! So với nuôi hai con chó con còn lo lắng hơn.” Mẹ Thành Hạ cốc cho cô một cái. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diendanlêquyđ(n.cOm

“Mẹ, chó con sẽ gọi ‘mẹ’ sao?” Thành Hạ cười.

Lữ Đồng vẫn xinh đẹp đứng đắn nhiệt tình, Thành Hạ bị chị ấy kéo cánh tay thì âm thầm thở dài, người này nếu là chị dâu cô thì quá tốt rồi.

Ăn cơm, đi dạo phố, hai người thân thiết như chị em gái, Thành Hạ mấy lần muốn nói lời thật tình, nhưng vừa đến khóe miệng lại nuốt xuống, Lữ Đồng mua một đồng quần áo, đi tới nổi mệt mỏi, thì kéo Thành Hạ đi uống cà phê.

“Sang năm tốt nghiệp em sẽ trở về làm việc chứ? Vậy làm sao thực tập ở bên đó đây?” Lữ Đồng hỏi.

“Công ty đó tương đối lớn, là bạn học giới thiệu giúp.” Thành Hạ nói, có lẽ là cô không về được.

“Ah, cũng được, Công ty lớn thì có thể học thêm này nọ, em và Lâm Phóng lúc nào thì kết hôn? Đến lúc đó nhất định phải nói cho chị biết, không chừng chúng ta còn cùng nhau đấy.” Lữ Đồng cười nói.

“Chị phải kết hôn à?” Thành Hạ hỏi. Trước mắt xuất hiện một con vịt nướng Bắc Kinh bay qua.

“Sớm muộn gì cũng phải kết hôn thôi.” Cà phê đưa tới, Lữ Đồng khuấy nhẹ cà phê, lông mi dày đẹp giống như cây quạt nhỏ rủ xuống.

“Vậy chị còn thích Lâm Phóng không?” Thành Hạ hỏi, Lữ Đồng lập tức ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt chợt lóe lên nụ cười khổ.

“Tiểu Hạ, có lúc thích chưa chắc phải lấy được, để ở trong lòng là tốt rồi, lời nói đơn giản chỉ là lời nói, người trong lòng thì chỉ cần anh ấy hạnh phúc mình cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Em yên tâm, chuyện này sẽ

không quấy nhiễu em nên em cũng không cần để ý, bởi vì Lâm Phóng chưa bao giờ thích chị, tình cảm chỉ như bạn thân thôi, trong mắt anh ấy cùng với mấy người lão Vu không có gì khác biệt cả, nhiều lắm chính là giới tính khác nhau mà thôi. Nhưng em cũng biết, có lúc trong mắt bác sĩ thì sự khác biệt giới tính đều không tồn tại.” Lữ Đồng nói.

“Vậy bây giờ chị yêu người kia sao?” Thành Hạ lại hỏi. Trước mắt Lữ Đồng, thào mặt nộ nhiệt tình xuống, thật ra thì chỉ cô gái là khốn khổ vì si tình, đều là phụ nữ khiến cô cũng đau lòng. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại [ddi3ndanleequyd*n.c0m](#)

Lữ Đồng cười: “Chị sẽ cố gắng đi yêu, chị sẽ từ từ lấy tình yêu đặt ở chỗ Lâm Phóng thu hồi lại từng chút từng chút một, sau đó tới một ngày chị có thể cười nhạo mình tại sao năm đó lại ngu như vậy, vì một người đàn ông không yêu mình mà lãng phí mấy năm tuổi trẻ quý báu, sau đó có lẽ chị cũng có thể đứng ở trước mặt Lâm Phóng nói với anh ấy: bà cô tôi đây năm đó mắt bị mù mới coi trọng anh.”

Thành Hạ biết mình không phải là một người dễ dàng thay đổi, nhưng Lữ Đồng cười ở trước mặt làm cho cô rất là khó chịu.

“Nếu như Lâm Phóng không có bạn gái, mà anh ấy vẫn không muốn đồng ý chị, chị sẽ vẫn tiếp tục chờ đợi anh ấy sao?” Thành Hạ hỏi.

Lữ Đồng trầm tư một hồi lâu, rồi lắc đầu một cái: “Năm năm, năm đó chị định cho mình thời hạn chính là năm năm, sau đó nếu như anh ấy yêu chị thì đổi lại anh ấy theo đuổi chị, nếu như anh ấy vẫn không yêu chị thì chị sẽ nghĩ lại mà buông tay. Em xem, chị cũng không phải là không có ai muốn, chị cần gì vì anh ấy mà để mình thiệt thòi đây? Đời người có bao nhiêu năm, chị cũng không thể đem tất cả thời gian mà lãng phí vào tình yêu được, chị cũng có rất nhiều lý tưởng muốn thực hiện, chị sẽ không chờ đợi không trông mong anh ấy thêm. Thật ra thì, tình cảm cũng như ngắm phong cảnh vậy, tại không gian này thì thắm cỏ Lavender là em thích nhất, nhưng khi em quay đầu nhìn về nơi khác, lại thấy Tulip cũng không tồi.”

Lữ Đồng rất thoải mái, làm cho cô kính nể Lữ Đồng.

“Aizz!” Thành Hạ thở dài.

“Sao thế?” Lữ Đồng hỏi.

“Không có gì, chỉ là chợt rất cảm khái chuyện duyên phận này, nếu như kỳ nghỉ đông trước chị không đi Australia không biết hôm nay sẽ ra sao.” Thành Hạ nói, loại tâm tư bi thương này là có thể lây.

“Tại sao?” Lữ Đồng hỏi.

“Bởi vì năm ngoái, em muốn nói cho chị biết chuyện Lâm Phóng là anh của em.” Thành Hạ nói. Bán đứng Lâm Phóng sẽ bị đánh, thế nhưng kiểu tự nhiên của Lữ Đồng làm cho cô thật sự không đành lòng.

Lữ Đồng sững sốt, vốn là mắt đã to, giờ phút này càng to hơn: “Em là em gái Lâm Phóng? Em gái ruột à?”

“Vâng, bọn chị không biết em bởi vì trước kia em không ở thành phố H này, em ở với mẹ ở Trùng Khánh, hai năm trước mới trở về, lúc em đóng giả là bạn gái Lâm Phóng thật không biết được sự tồn tại của chị, nếu như mà biết rõ em sẽ không đóng giả đâu.” Thành Hạ nói.

Lữ Đồng cười cười: “Cho nên nói, chị thật sự nên buông tay, chị và Lâm Phóng đúng là không có duyên phận, bất luận là nghỉ đông hay nghỉ hè chỉ cần bỏ ra 1 ngày gặp em thôi có lẽ cũng không giống nhau, nhưng đáng tiếc, thời gian hơn sáu mươi ngày, duyên phận chị và anh ấy một phần mười cũng không có.”

“Lữ Đồng, chị đừng hận Lâm Phóng được không?” Thành Hạ nói.

Lữ Đồng lắc đầu một cái: “Những gì đã qua thì để nó qua đi, hận anh ấy cũng vô ích, cũng không phải là anh ấy cầm dao bắt chị thâm mến anh ấy, tự chị chọn đường đi đây gian nan thì chỉ có thể trách bản thân thôi. Tiểu Hạ, em hãy yên tâm đi, chị đây vẫn rất rõ ràng, việc nào ra việc đấy, tình yêu là một chuyện, chị với Lâm Phóng không phải là bạn thân sao?” Nói xong lại cười: “Nói Lâm Phóng cũng đừng quá kén chọn, bỏ lỡ cô gái xinh đẹp có tài như chị đây anh ấy sẽ khó tìm được người như chị lắm.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại [diendanleequyd@n.c m](#)

“Cám ơn chị, chị Lữ Đồng.” Thành Hạ nói, rất thật lòng.

“Được, mời chị uống cà phê đi!” Lữ Đồng nói xong thì đứng lên đi nói toilet, ánh mặt trời xẹt qua trên mặt chị ấy, phút chốc Thành Hạ cảm giác như nhìn thấy trong suốt lấp lánh.

Nhìn về phía ngoài cửa sổ, chẳng biết từ lúc nào trên quảng trường nhỏ xuất hiện người tuyết đang đứng nắm tay ngược nhìn ánh mặt trời. Chợt Thành Hạ nhớ tới Giang Nam Đồng, mùa đông năm ấy, ánh mặt trời cũng từng bao phủ lên người anh như vậy, cô sẽ đứng bên cạnh anh - người tuyết kia sao?

53. Chương 38

Editor: Cogau

Sau khi đi dạo phố với Lữ Đồng, trong lòng Thành Hạ có chút bối rối nên không muốn về nhà quá sớm, vì vậy một mình trốn đi xem băng đảng, tuy là ban ngày nhưng người cũng không ít, nhìn từng khuôn mặt tươi cười mà Thành Hạ lại cười không nổi.

Lấy điện thoại di động ra cho gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng: nếu như tất cả các cặp tình nhân mà hai người đều yêu nhau thì thế giới này có phải sẽ hạnh phúc biết bao không?

Dường như ngay lập tức, Thành Hạ còn chưa kịp đeo bao tay vào, Giang Nam Đồng đã gọi điện thoại lại: “Cầu Cầu, mới vừa đọc thơ tình sao?”

“Không có, Giang Nam Đồng, có lẽ em hơi nhớ anh thôi.” Thành Hạ nói.

“Hả? Không phải mỗi ngày em đều phải nhớ anh sao? Cầu Cầu, sao vậy? Mất hứng à?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Em quen một chị, chị ấy thích Lâm Phóng, Lâm Phóng lại không thích chị ấy, nhưng em thích chị ấy, một cô gái vừa đẹp lại nhã nhặn cởi mở, anh nói xem sao Lâm Phóng lại không thích đây? Em thấy họ rất đẹp đôi. Mới vừa rồi em nhìn thấy chị ấy khóc, cảm thấy Lâm Phóng thật ghê tởm, mặc dù em biết rõ là tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Anh giải thích cho em đi!” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười khẽ một tiếng: “Lâm Phóng thật là đáng ghét!”

“Ôi! Cái này xong rồi?” Thành Hạ cau mày.

“Ừ, xong rồi, Lâm Phóng thật sự đáng ghét, một cô gái xinh đẹp nhã nhặn như vậy sao lại không thích đây? Nên biết rằng, có người bạn gái như vậy sẽ nở mày nở mặt cỡ nào chứ.” Giang Nam Đồng nói.

Quá phân biệt rồi, mùi vị không đúng lắm.

“Nếu đã biết rõ như vậy, sao anh còn tìm em làm gì?” Thành Hạ hỏi, trong lòng hơi ảm ức.

“Có lẽ bởi vì là anh đây quá ưu tú rồi, em biết không, những người quá ưu tú sẽ không giống những người khác, bề ngoài sắc sảo chưa bao giờ là trọng điểm chú ý của họ, nói cách khác, không phải họ dùng mắt đi quan sát mà là dùng tâm để cảm nhận.” Giang Nam Đồng nói.

“A, người mù!” Thành Hạ nói: “Có phải gần đây anh nghiên cứu kỹ càng thư tình bách khoa toàn thư không, sau đó tải xuống nhiều lời nghe bùi tai thể tới dụ dỗ em sao?” Đứng tại chỗ nhìn xung quanh thấy một tiệm giày vải Bắc Kinh lâu đời: “Thật ra thì, ở trong lòng anh em chính là giày vải Bắc Kinh cũ kỹ phải không?”

“Hả?” hình như Giang Nam Đồng có chút kinh ngạc, nhưng cũng phục hồi tinh thần rất nhanh rồi lại cười: “Không, là Nội Liên Thăng.”

“Nói đi xem là giày vải, hay là giày cũng không bằng đây.” Thành Hạ nhìn chằm chằm tiệm giày vải Bắc Kinh lâu đời đó, chân không tự chủ đi vào.

“Nội Liên Thăng đâu phải là giày vải bình thường chứ? Đó là dành cho quan lại quyền quý mang, mang vào sẽ được thăng lên ba cấp, đến người thợ làm giày da thì sự tinh tế khéo léo cũng không sánh bằng đâu, đây chính là trân phẩm thứ thiệt đấy.” Giang Nam Đồng nói.

“Thương tổn lòng tự ái, bạch được Vân Nam cũng thành tốt, huống chi cái người nói vuốt đuôi lời ngon tiếng ngọt này, aizz! Em chấp nhận làm giày vải vậy, dù gì còn có thể phân loại.” Mặc dù Thành Hạ nói như vậy, nhưng giọng điệu lộ ra vẻ vui sướng, bước chân bước nhanh về phía tiệm giày Bắc Kinh: “Không thèm nghe anh nói nữa, em muốn về nhà.”

“Cầu Cầu, chừng nào thì em trở lại?” Giang Nam Đồng hỏi vội.

“Mấy ngày nữa.” Thành Hạ nói, cô mua vé máy bay chuyến đầu ngày mừng tám, nhưng còn chưa hết tết, có lẽ Giang Nam Đồng còn đi thăm hỏi bạn bè, không muốn làm khổ anh phải đi đón, cô cũng không phải là không có năng lực hành vi.

“Cầu Cầu . . .”

“Ha ha, cúp máy đây, bye bye!” Thành Hạ cúp điện thoại chạy vào tiệm giày, chọn trái lựa phải rồi mua một đôi nhìn bình thường rồi về nhà.

Tự nhiên, đôi giày này bị Lâm Phóng tra hỏi mãnh liệt, ngược lại mẹ Thành Hạ chưa nói gì, ngày hôm sau lại dẫn cô đi mua quần áo hợp với đôi giày.

Thời gian trôi đi cũng đến ngày mừng tám, trong phòng chờ ở sân bay thành phố H, Thành Hạ qua cửa kiểm soát an ninh, đứng ở một bên phát tay với Lâm Phóng: “Em có việc quên nói cho anh biết.”

“Chuyện gì? Quên mang thứ gì rồi hả?” Lâm Phóng hỏi.

“Em nói cho Lữ Đồng rồi. Chuyện đó, anh đừng kích động, Lữ Đồng quyết định không cần anh nữa cho nên em mới nói, không sao đâu, anh đừng lo, em đi trước đã, đến nơi sẽ nhắn tin cho anh, bye!” Chạy giống như chạy nạn rồi biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Phóng.

Còn lại một mình, Lâm Phóng chịu sự “Chú ý” khắp nơi nên nhanh chóng rời khỏi sân bay, nếu như tai anh thính như radar thì đại khái sẽ nghe một câu thế này: người đẹp trai như thế mà cũng bị bạn gái bỏ sao? Nghiệp chướng!

Âm cuối là dạng âm than thở uể uải, rất có mùi vị “Phát biểu suy nghĩ về tình cảm chân thành”.

Trên máy bay, ngồi vào chỗ của mình, Thành Hạ lấy điện thoại di động ra xem, quả nhiên Lâm Phóng nhắn tin: Thành Hạ, anh tuyệt giao với em!

Hứ! Ai mà sợ chứ? Từ nhỏ đã là câu này rồi.

“Không thành vấn đề, tuyệt giao năm phút đồng hồ. Đúng rồi, chị Lữ Đồng còn nói, anh đừng kén chọn nữa, sau này có lẽ anh sẽ không tìm được người như chị ấy đâu, anh hãy hối hận đi. Tắt máy đây, bye!”

Thành phố S trời có vẻ âm u, nhưng so với thành phố H thì ẩm áp hơn nhiều. Xách hành lý ra cửa kiểm soát, trong đám đông liền nhìn thấy một người không nên xuất hiện. Nhưng thật ra trong lòng cô vui mừng như được trúng số vậy. Giang Nam Đồng một tay kéo hành lý một tay dắt cô.

“Làm sao anh lại biết hôm nay em trở lại?” Thành Hạ hỏi.

“Cái hay của người làm quản sinh chính là có thể tra được phương thức liên lạc của tất cả học trò, sau đó anh liền tra một chút, gọi điện thoại cho ‘mẹ vợ’ thì số điện thoại không sử dụng nữa, vì vậy lại gọi tới cơ quan cũ ở Trưng Khánh, dù sao cũng có người biết tên cơ quan mới, người ở cơ quan mới không tin tưởng, ép anh, anh không thể làm gì khác hơn nên nói là con rể của mẹ.” Giang Nam Đồng nói.

“Anh nói gì với mẹ em?” Thành Hạ hỏi, người này cũng không ngại vất vả. Nhưng hình như vĩnh viễn cô cũng không nắm được trọng điểm.

“Đương nhiên là chúc tết rồi! Thuận tiện thì hỏi khi nào em thì quay lại.” Giang Nam Đồng nói: “Dĩ nhiên, cũng đón nhận một cuộc thẩm tra lý lịch.”

“Thẩm tra cái gì?” Thành Hạ hỏi. Thật ra thì đúng là cô rất tò mò cha mẹ vợ thẩm tra con rể thế nào, nếu như lúc ấy cô ở nhà thì tốt rồi.

“Bí mật!” Giang Nam Đồng nói.

“Để em về sẽ hỏi mẹ em vậy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng vẫn lái chiếc xe Buick.

“Lại mượn xe của Hiệu trưởng Đới à? Năm mới anh ấy không cần xe sao?” Thành Hạ hỏi. Tìm đâu ra được người thầy tốt như vậy đây, bất cứ khi nào đều đưa xe cho học trò.

“Không phát hiện không giống nhau sao? Hiệu trưởng Đới quen một người Giám đốc kinh doanh xe, vừa hay năm mới có đợt giảm giá nên anh mua một chiếc.” Giang Nam Đồng nói, như vậy về sau anh có thể quang minh chính đại lái xe ra ngoài rồi.

“Mới à? Thứ này không nhìn ra, kiểu dáng cũng không khác biệt lắm. Xe là vay tiền à? Như thế không phải là sẽ phải trả hai phần vay sao? Vậy anh khỏi cần ăn rồi hả?” Thành Hạ hỏi.

“Tiền xe là ba mẹ cho anh mượn, từ từ trả không gấp.” Giang Nam Đồng nói.

“Nhưng vẫn phải trả, cha mẹ góp tiền lại cũng không dễ dàng.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng gật đầu cười nói: “Không chỉ có trả thôi, còn phải phụng dưỡng tuổi già nữa phải không? Đúng rồi, khi nào thì báo danh?”

“Mùng mười! Cuối cùng em cũng bước một chân ra xã hội rồi, thật mong đợi! Không biết thế nào nữa đây!” Thành Hạ nói.

“Không sao, em cứ yên tâm mạnh dạn đi đi, anh sẽ ở trên bờ song nhìn em, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy xuống cứu viện.” Giang Nam Đồng nói.

“Ừ, vậy em yên tâm rồi rồi.” Thành Hạ nói xong, mở điện thoại ra gửi tin nhắn báo bình an cho mẹ và Lâm Phóng: “Không biết thực tập có yêu cầu gì không.”

“Đừng lo lắng, không có đáng sợ như vậy. Đến sẽ biết thôi.” Giang Nam Đồng cầm tay của cô: “Tay cũng mập, nghỉ Tết ăn không ít nha.”

“Không có cách nào, định đi trượt tuyết, nhưng Lâm Phóng lại bị cảm mãi không khỏi nên em không dám kéo anh ấy đi chơi, cũng không có bạn bè khác, không thể làm gì khác hơn là ngày ngày đều ở nhà ăn-ngủ-ăn, không mập mới là lạ đây.” Thành Hạ nói.

“Mập thì tốt.” Giang Nam Đồng nói.

“Hả?” Thành Hạ nghi ngờ. Hiện tại, đáng gầy thì thoải mái.

“Ôm thì thích hơn, buổi tối mùa đông không sợ bị lạnh làm tỉnh giấc.” Giang Nam Đồng cười.

“Vậy mùa hè không nóng chết à?” Thành Hạ bĩu môi.

“Mở điều hòa, một máy không được thì hai máy.” Giang Nam Đồng vừa nói vừa cười: “Anh cũng cố gắng ăn mập chút, như vậy thì mùa đông chúng ta càng ấm.”

“Như thế không phải cần bốn máy điều hòa không khí sao?” Thành Hạ nói xong chợt phản ứng kịp, đập Giang Nam Đồng một cái: “Anh chiếm tiện nghi của em, ai mà cho anh ôm chứ!” Trên mặt không tự chủ nóng lên, đều do điều hòa không khí trong xe này bật lớn.

“A, vậy cho em chiếm tiện nghi của anh đây, anh cho em ôm.” Giang Nam Đồng nói.

“Mẹ em nói không nên chiếm không tiện nghi. Ôi, đi đâu vậy? Không về trường sao?” Thành Hạ hỏi, thấy phương hướng không đúng. Die3nnd@nl3quydo^~.cOm

“Đi ăn cơm, trên máy bay nhất định em ăn chưa no, làm tròn bổn phận bạn trai thì cũng nên để ý đến chuyện này một chút.” Giang Nam Đồng nói.

“Về trường ăn là được, dù sao cũng không quá xa, mới có 20’ thế nào cũng đến nơi.” Thành Hạ nói.

“Cầu Cầu, cuối năm Hiệu trưởng Đới cũng thưởng, tiền thưởng không ít, đừng có lo lắng.” Giang Nam Đồng nói. Chia lợi nhuận mặc dù không phải rất nhiều, chỉ có mấy chục triệu, nhưng cũng coi là rất tốt rồi, cứ đà này cuối năm có lẽ sẽ được chia nhiều hơn. Có điều, liếc mắt nhìn Thành Hạ, phải nói cho cô biết thế nào đây?

“Vậy thì ăn bữa này là được rồi.” Thành Hạ nói.

Còn chưa ăn xong, Tưởng Ủy đã gọi điện thoại cho Thành Hạ, hỏi cô quay lại chưa, nghe nói quay lại rồi thì dặn cô ngày mai đừng tới trễ, gặp lại ở Hải Trí.

Cúp điện thoại, Thành Hạ cau mày: “Quên hỏi Hải Trí là ở số bao nhiêu đường Duyên An rồi . . . về còn phải tra nữa.”

“Số 1869.” Giang Nam Đồng nói.

“Có một bạn trai là từ điển bách khoa thật thuận tiện nha!” Thành Hạ nói.

“Anh đưa em đi, bảo đảm an toàn, đưa tới đúng lúc đúng giờ.” Giang Nam Đồng nói.

“Không cần, về em sẽ tra tuyến tàu điện ngầm đi là được, cũng rất thuận tiện mà, Giang Nam Đồng, anh không thể tỉ mỉ từng li từng tí như vậy, sẽ làm hư bạn gái, đến lúc đó thì anh chỉ có nếm mùi đau khổ thôi.” Thành Hạ nói.

“Khổ như thế anh chịu khổ cả đời cũng được.” Giang Nam Đồng nói, yên lặng nhìn Thành Hạ.

Thành Hạ cúi đầu uống đồ uống lắm bầm một câu: “Về sau đừng xem thư tình bách khoa toàn thư rồi, nói thật buồn nôn.”

“Sao buồn nôn? Xem ra, còn phải tiếp tục cố gắng tới khi em tâm tê phế liệt.” Giang Nam Đồng nói.

“Vậy không được, trái tim tê liệt sẽ là vấn đề lớn.” Thành Hạ nói.

“Cầu Cầu, anh đây là đang tỏ rõ quyết tâm, em có thể đừng nói sang chuyện khác không?” Giọng điệu của Giang Nam Đồng có chút bất đắc dĩ.

“Nhưng không nói sang chuyện khác thì thật rất buồn nôn. Ah, em ăn no rồi, mình về đi, em còn phải dọn dẹp phòng ngủ nữa đây.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng chỉ cười, chiều ý của cô trở về trường.

Nhưng nếu như Thành Hạ biết sẽ có “lựa chọn duy nhất” như vậy cộng thêm là hôn thật lâu cô sẽ chọn ở trên bàn ăn tiếp tục nghe Giang Nam Đồng nói lời nói buồn nôn.

Đỏ mặt, tim đập, chân run, bất lực - đây chính là triệu chứng bây giờ của Thành Hạ.

“À, Giang Nam Đồng, anh về nhà đi, để em dọn dẹp một chút thôi.” Thành Hạ nói, trên mặt vẫn rất nóng, đáng tiếc lại bị Giang Nam Đồng ôm vào trong ngực không chỗ có thể trốn.

Cô vẫn cho là Giang Nam Đồng lịch sự tao nhã ấy là loại chỉ cần cô đẩy một cái là có thể ngã, nhưng bây giờ, anh giống như Thủy Thủ Popeye ăn rau chân vịt vậy, cô vừa đánh vừa đẩy nhưng anh vẫn sừng sững bất động.

“Cầu Cầu, không bằng em đến căn hộ mới ở đi, cách công ty còn gần một chút. Mấy bạn Phương Ngụ đều không trở lại, một mình em ở đây quá vắng vẻ.” Giang Nam Đồng nói.

“Vậy không thành ở chung sao?” Thành Hạ nhỏ giọng, lắm bầm.

“Nếu em nói muốn, nhất định anh sẽ toàn lực phối hợp.” Giang Nam Đồng cười.

“Anh đi nhanh đi, lát nữa dì tới kiểm tra phòng rồi, nhanh lên một chút.” Thành Hạ đẩy anh, lúc này cuối cùng anh cũng buông lỏng tay.

Bị cô đẩy ra cửa, Giang Nam Đồng vội vàng nói: “Phòng trong anh đã kêu người làm thêm cái giường rồi, rất êm, ngủ rất thoải mái.”

“Em đây ý chí kiên định, ‘mật ngọt’ đối với em không có bất cứ tác dụng gì, nếu em ăn ‘mật ngọt’ sẽ cắt đứt kíp nổ của lựu đạn cho nó biến thành lựu đạn xịt đi. Về đi, về cái giường êm ái của anh ngủ đi.” Thành Hạ phất tay với anh.

Quay lại, chạy ra phòng tắm rửa mặt, cuối cùng không còn cảm giác mặt nóng nữa, sau đó dọn dẹp hành lý, dọn dẹp xong mới chợt nhớ tới một vấn đề - thực tập, có phải nên ăn mặc đứng đắn chút không đây?

54. Chương 39

Editor: Cogau

Mùng chín, mặc dù Thành Hạ không để cho Giang Nam Đồng vất vả, nhưng anh vẫn xách một hộp giữ nhiệt vẫn thẩn từ nhà tối, nói là của mẹ anh cố ý làm cho cô ăn, nên ấn tượng của Thành Hạ đối với mẹ Giang Nam Đồng cũng tốt thêm vài phần.

Hỏi Giang Nam Đồng thực tập nên mặc gì, anh nói chỉ cần ăn mặc sạch sẽ gọn gàng là được, Thành Hạ cũng yên tâm.

Buổi tối nằm trên giường mà kích động đến nỗi không ngủ được, cũng sắp rạng sáng rồi không còn ai để làm phiền nữa, đang lặn qua lộn lại thì điện thoại đặt ở bên cạnh chợt sáng, vội lấy tới xem, lại là tin nhắn của Tiểu Thanh, không có việc lớn gì, nói cô hãy thực tập tốt.

“Ông Tiểu, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của ông có thể bình thường một chút hay không vậy? Giờ cũng mấy giờ rồi? Đừng nói với tôi là ông đang treo cổ tự tử nha, tôi không tin đâu.” Thành Hạ nhấn lại, suy nghĩ một chút, không đúng, sang năm mới tên Tiểu Thanh này nhất định là đang chơi ở ngoài đấy.

“Một mình lẻ loi ‘phòng không gối chiếu’, không học thì có thể làm gì đây? Bây giờ, Tiểu tôi đây học rất tốt, càng ngày càng tiến bộ đấy.” Tiểu Thanh trả lời.

“Ông cũng có ngày bị gái bỏ đấy, thật là, nàng tiên nào mà giúp được các cô gái tới giọng điệu này vậy ta! Ông Tiểu, Nhật Bản năm mới vui không?” Thành Hạ hỏi.

“Vui cái gì, các cô gái đi đầy đường, bước từng bước nhỏ, sau lưng gùi một cái gối đầu, trên đầu còn cài thêm chiếc lược gỗ, tán loạn khắp nơi, vóc dáng thì cao hơn cậu không bao nhiêu, mà cũng không ngại nặng.” Phía sau còn kèm thêm ký hiệu ‘đầu lâu xương chéo’.

“Cũng phải ha, loại vóc dáng thấp đó đi đầy đường mà ông trà trộn vào còn cô độc lẻ loi, chứng tỏ rằng hai cái chân dài to của người nào đó cũng không dùng được, ở trong mắt các cô ấy chỉ thích hợp để kéo xe kéo thôi! Hừ, ngủ đây, vì chuyện thực tập tốt ngày mai, không cho nói chuyện với tôi nữa.” Thành Hạ nhấn lại.

Thật ra thì, người này cũng thật đáng thương, một mình ở Nhật, nhưng mấu chốt là gái Nhật Bản hình như không thích ‘con chim công’ như cậu ta vậy.

“Ai mà nói chuyện với cậu chứ? Rõ ràng là tớ đang nhắn tin mà! Được rồi, Tiểu tôi cũng mệt rồi, Nhóc Con, cậu lui ra đi.” Tiểu Thanh trả lời.

“Ông cút đi!” Thành Hạ nhấn lại.

Tốt lắm, bây giờ không còn lo lắng nữa, để điện thoại di động xuống Thành Hạ yên tâm chìm vào giấc ngủ, trước lúc ngủ còn suy nghĩ lung tung, quả nhiên, tìm người di chuyển sự chú ý vẫn có ích đấy.

Mặc dù ngủ muộn nhưng cũng không làm trễ nải cô dậy sớm, hơn nữa còn vô cùng sáng khoái, hiếm có, Thành Hạ dùng cây lược gỗ răng nhỏ chải đầu, trước khi đi thì soi gương luyện tập một nụ cười mỉm tiêu chuẩn. Nhưng đáng tiếc, hiệu quả ‘gặp chuyện thì tới ôm chân phật’ cũng chẳng hiện ra, còn cười như Thôi Vĩnh Nguyên nữa chứ.

Vội vã chạy ra ngoài, nào ngờ ngay ngoài ký túc xá đã trông thấy Giang Nam Đồng, áo khoác màu đen quần tây dài đen, phẳng phất trông như người thành đạt vậy. Giang Nam Đồng đứng ở bên cạnh xe gọi

điện thoại, mắt nhìn vào cửa ký túc xá. Thấy cô đi ra thì cười, Thành Hạ bước nhanh tới còn nghe anh nói câu nói sau cùng: “Biết rồi ạ, Sếp, sẽ hoàn thành đúng kỳ hạn ạ.”

“Tôi sớm thế sao không ở trong xe chờ, lạnh lắm.” Thành Hạ nói. Người này sao lại cẩn thận như vậy!

“Ồ ngoài cho lạnh một chút em mới đau lòng, ha ha, đi thôi, vẫn còn sớm, đi ăn sáng đã.” Giang Nam Đồng nói xong định mở cửa xe nhưng bị Thành Hạ ngăn lại, kéo tay của anh đi tới nhà ăn.

“Đi, chúng ta đi ăn hai tô cháo nóng cho ấm bụng.” Thành Hạ nói.

“Cháo ở đây loãng lắm, không được, chúng ta đi ăn cháo ngon nổi tiếng đi.” Giang Nam Đồng cầm ngược lại tay Thành Hạ, đối bị động thành chủ động.

“Thế này không phải là quá hời rồi sao? Mà dạ dày sắt thép của em vẫn tiêu hóa được mà.” Thành Hạ cười nói.

Trong quán ăn không có người nhiều, ăn một bữa sáng cũng hết khoảng 15 phút mà thôi. Chỉ có điều, buổi sáng thành phố S đông đúc có tiếng, vì vậy khi đến được số 1869 đường Duyên An thì chỉ còn 20 phút nữa là tới thời gian hẹn.

Lúc xuống xe lại bị Giang Nam Đồng gọi lại: “Địa Cầu, cố gắng lên!”

Thành Hạ cười cười, cảm thấy mình cũng nên nói chút gì đó cho hợp với tình hình nhưng lại không biết nói câu nào bây giờ, không thể làm gì khác hơn là chọn câu nghĩ tới đầu tiên: “Trở về lái xe cẩn thận một chút nha.”

Giang Nam Đồng sửng sốt một chút nhưng lại cười ngay: “Vào đi!”

Đến cửa chính thì Thành Hạ bị chặn lại, đã nói rõ là mình tới thực tập, nhưng bác bảo vệ vẫn nhìn kỹ cô, chân mày nhíu lại: “Cô bé! Một năm, kiểu người mặt dày dùng phương pháp như cháu để tới Hải Trí tìm việc không có mấy trăm cũng có mấy chục người. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của cháu có lẽ mới vừa tốt nghiệp THCS đi, làm trợ lý cho mấy em gái ở đây cũng không đạt nữa.”

Thành Hạ dở khóc dở cười, cách mà ông bác này khen cô trẻ tuổi thật đặc biệt. Lấy Thẻ sinh viên và Thẻ căn cước ra cho bác bảo vệ xem xét kỹ càng: “Đây là thật sao?”

Thiếu chút nữa cười ngất!

“Thật cũng không được, không phải bác làm khó cháu đâu. Thật sự là nếu lỗi để cho một người vào không chỉ bị mắng, không chừng còn trừ tiền lương nữa. Tiền lương của bác vốn đã ít còn phải nuôi sống gia đình. Không phải mới vừa nói còn có người cùng đi với cháu sao? Đợi cô ấy làm nhân chứng đi.” Thái độ bác bảo vệ chuyên nghiệp làm cho Thành Hạ cảm thấy kính nể, một mặt cũng lưỡi giải thích lại, dù sao còn hơn 10 phút nữa Tưởng Ủy cũng tới rồi.

Người người đi qua lại cửa Phòng bảo vệ đều nhìn – đại loại là không hiểu tại sao nữ bảo vệ mới lại không mặc đồng phục, thật ra thì Thành Hạ cũng thật lạ, không có việc gì nhưng lại bị ảnh hưởng của ông bác đứng rất ngay ngắn, nhưng ánh mắt thì lại quan sát từng người một, những người này đều là đồng nghiệp tương lai của cô trong mấy tháng đấy.

Một chiếc xe màu đen nhanh chóng chạy tới, nhìn kiểu dáng thì không phải một kiểu xe thông dụng, hình như đã thấy qua hình ảnh trên internet.

“Chào!” Bác bảo vệ nói.

Phản xạ có điều kiện, Thành Hạ hai chân chụm lại mắt nhìn phía trước giơ tay lên chào một cái, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, chiếc xe màu đen đó đã vào cửa chính, ngay cả đuôi xe cô cũng không nhìn rõ thì đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu rồi.

Ông bác hạ cánh tay xuống, liếc mắt nhìn, chợt cười: “Cái cô bé này thật thú vị nha.”

Ngượng ngùng bỏ tay xuống, người nào thú vị à? Nếu không phải do bác chào một tiếng lớn như vậy thì đến nỗi này sao?

Tướng Úy còn chưa tới, Thành Hạ nhìn đồng hồ, tới giờ đến nơi rồi. Đang suy nghĩ thì nghe thấy bên trong cửa một người ngoắc gọi cô.

Ồi! Tướng Úy đã đến rồi, có một cô bé đứng bên cạnh cô ấy, hình như cũng đã gặp qua rồi. Chỉ có điều, thái độ bác bảo vệ lập tức cung kính “Xin mời” cô đi vào.

Thành Hạ không hiểu vì sao mình được vào, thiếu điều cẩn thận từng bước đi.

Trước mắt, Tướng Úy làm chứng cho cô, cô cùng đi vào tòa nhà với Tướng Úy và cô bé kia, thế Thành Hạ mới biết mặc dù Tướng Úy cũng tới thực tập nhưng không phải ở trung tâm thiết kế. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dieendda@nlequyd@n.c0m

Theo bảng hướng dẫn đi tới lầu 18, ra khỏi thang máy thì vừa gặp một cô gái ở quầy tiếp tân, một cô gái có nụ cười ngọt ngào không biết đang mãi miết chuyện gì, nói rõ mục đích đến, cô gái ở quầy tiếp tân gọi điện thoại nội bộ xin phép xong thì đưa thẳng cô vào không gian làm việc rất rộng rãi, sau đó cao giọng nói một câu: “Phó giám đốc Lưu, đón khách.”

Hình tượng ‘mỹ nữ’ âm âm sụp đổ.

Ở chỗ tấm pano lớn bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều cái đầu nhỏ, cơ bản đều là ‘tóc ngắn’, một người trong số đó vẫy cô: “Vào đây, trong này.”

Thảm đỏ ở hành lang trước mặt chợt biến thành hình chữ T, hai bên khán giả đều thò cổ ra, còn cô chính là thí sinh đầu tiên lên sân khấu, âm thầm hít thở thật sâu, không sao cả, có gì ghê gớm đâu, hai bên cũng không phải là kênh rạch mà lật thuyền được.

Cuối cùng cũng đi tới được trước tấm bảng tên Phó giám đốc Lưu, người này còn đang bận rộn trên bản vẽ: “Năm giây, còn nét cuối cùng này nữa thôi.”

“Anh cứ làm đi ạ.” Thành Hạ nói. Vốn là có chút sợ sệt nhưng giờ phút này cũng bốc hơi hết rồi, bởi vì giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết bầu không khí ở đây thật dễ chịu.

“Ừ!” Phó giám đốc Lưu rút cuộc cũng ngẩng đầu, nhân tiện đẩy gọng kính đen to trên mặt một cái, vẻ mặt kích động: “Cuối cùng cũng cử tới một đồng chí nữ! Các anh em, tất cả hãy đứng dậy, vỗ tay hoan nghênh Tiểu . . . đứng rồi, em tên gì vậy?”

“Thành Hạ ạ.” Có chút mồ hôi lạnh, hình như hơi quá hoan nghênh, sao cô cảm thấy rơi vào đàn sói vậy. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di3nndan.c^m

“Lại đây, mọi người vỗ tay hoan nghênh Tiểu Hạ đi.” Phó giám đốc Lưu dẫn đầu vỗ tay.

Lời dẫn xen lẫn với tin tức thời sự: tiếng vỗ tay trải qua hồi lâu không ngừng, không khí đó vô cùng nhiệt liệt. Chỉ có một mình Thành Hạ lúng túng tới nỗi khóe miệng muốn run rẩy.

“Tiểu Hạ, nói đôi lời đi.” Phó giám đốc Lưu nói.

Nói? Nói gì? Trước tiên chào hỏi đã vậy.

“Xin chào các đồng chí ạ!” Một người chap mạch nào đó nói một câu như vậy.

Sau đó, tiếng vỗ tay nhiệt liệt liền ngưng lại, một lúc Thành Hạ mới biết mình nói câu gì, ông trời ạ, để cho cô chết đi còn hơn. Mấy người đang tập trung chỉ nghe tiếng cười vang, Thành Hạ mặt đỏ rần, sau đó Phó giám đốc Lưu nói một câu làm cho cô càng xấu hổ hơn: “Các đồng chí đâu, không khí trầm lắng ở Trung tâm thiết kế của chúng ta rốt cuộc cũng được tiếp thêm sức sống mới! Mọi người vỗ tay lần nữa!”

Thành Hạ kích động tới nỗi có thể tông cửa xông ra được.

“OK, nghi thức chào đón kết thúc, lập tức vào trạng thái chiến đấu!” Phó giám đốc Lưu hô to một tiếng, quay đầu lại cười híp mắt nói với Thành Hạ: “Tiểu Hạ, em hãy đi chọn chỗ ngồi em thích đi, tạm thời chưa có việc gì, em xem chỗ nào cần hỗ trợ thì giúp một tay nhé.”

Chỗ nào chỗ nấy đều ngổn ngang, đại khái đây chính là đặc sắc của kiến trúc sư, thu dọn một cái bàn ngồi xuống, đúng là chẳng biết làm gì, không thể làm gì khác hơn là hý hoáy với một đồng dụng cụ đồ họa chuyên nghiệp. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dieenddanl3quyd0n.com

“Tiểu Hạ, cho anh mượn cây bút ở giữa một chút.” Có người gọi. Thành Hạ vội theo tiếng đưa qua, người ta nói buổi trưa mời cô ăn sườn, Thành Hạ vội nói không cần.

“Tiểu Hạ, cây thước anh tìm không được, cho anh mượn cái.” Lại có người kêu. Người này nói trưa mời cô ăn cánh gà nướng, Thành Hạ nói không cần.

“Tiểu Hạ.”

“Tiểu Hạ.”

Chờ khi dụng cụ cô đưa qua lấy lại tới nỗi bữa trưa rồi ăn vặt của ngày mai ngày mốt đều được sắp xếp, đang lật tạp chí chuyên ngành đột nhiên cảm thấy một làn gió thổi qua, một anh chàng đẹp trai vẽ đào hoa cười với cô: “Hạ Hạ, máy vi tính của anh bị tắt rồi mở không được, anh đang vội làm bản vẽ thiết kế này, em cho mượn máy vi tính dùng chút được không?”

Thành Hạ vội vàng đứng lên: “Anh dùng đi, dù sao em cũng không cần.” Cầm tạp chí, đang muốn đi qua chỗ khác thì anh chàng đẹp trai lại nói: “Em ngồi bên cạnh nhìn giúp anh chút, tương đối gấp, anh sợ có số liệu không cẩn thận lại nghĩ sai, phái nữ tụi em cẩn thận nhìn giúp anh chút nha.” Sau đó đưa cho cô bản số liệu.

Nhất định phải xong bản vẽ thiết kế. Thành Hạ nghĩ tới, nhưng cũng không dám có chút qua loa nào, mà đọc bản vẽ cẩn thận. Theo ý cô thì nửa tiếng là giải quyết xong chuyện, nhưng ông anh này lại cứ thế mà kéo dài tới tận bữa trưa.

“Hạ Hạ, chiếm máy vi tính của em thì không nói đi, nhưng em còn giúp anh như vậy, thế này đi, Chủ nhật anh mời em xem phim nhé!” Ông anh này nói.

Không đợi Thành Hạ từ chối đã nghe tiếng của Phó giám đốc Lưu nói: “Lương Bích Đoàn, hồ dữ không ăn thịt con, thỏ không ăn cỏ gần hang, cậu thu hồi lại nanh ma vuốt quỷ giùm tôi cái đi.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dieenddan.com.

Anh trai Lương Bích Đoàn ở trước mặt, gương mặt tươi cười: “Sếp! Em đây không phải là vì muốn làm tốt quan hệ giữa đồng nghiệp sao. Hạ Hạ, em đừng nghe Phó giám đốc Lưu nói vậy, anh ấy đang ghen ghét với đức hạnh trời sinh của anh đấy.”

Rất cuộc, Thành Hạ hoàn toàn bó tay, không còn gì để nói. Có người còn ‘tự kỷ’ hơn cả Tiểu Thanh nữa.

55. Chương 40

Editor: Cogau

Bữa trưa, Thành Hạ theo số đông đi tới căng tin, đếm hết lượt mới phát hiện kể cả cô và cô gái ở Quầy Tiếp tân tổng cộng mới được năm nữ, trong đó có hai người là ‘cô bé mới tốt nghiệp PTCS’. Tưởng là sẽ gặp được Tưởng Ủy ở căng tin, nhưng khi nhìn một vòng thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Bữa cơm này có thể nói là thân thiện, quan hệ mọi người với nhau xem ra cũng không tệ lắm, nhất là đối với nhân vật mới như Thành Hạ này càng thêm phần yêu mến.

Cơm còn chưa ăn xong, Giang Nam Đồng đã gọi điện thoại tới, Thành Hạ đi nghe điện thoại, nói cho Giang Nam Đồng: nước sông trong có thể nhìn thấy đáy còn có cá lội tung tăng chơi đùa nữa, đại loại là không cần dùng cứu viện, Giang Nam Đồng nói thế thì tốt rồi, còn nói buổi tối tới đón cô, Thành Hạ nói không cần, buổi tối hay kẹt xe, còn không nhanh bằng đi tàu điện ngầm.

Quay lại bàn ăn, mọi người cười hỏi có phải bạn trai yêu quý gọi điện thoại không, Thành Hạ thoải mái thừa nhận, kết quả là một đám anh trai cố làm ra vẻ thương tâm: “Tiểu Hạ, sao một tia hi vọng em cũng không chứa lại vậy?”

“Em là vì đem hi vọng để lại cho số đông các chị em!” Thành Hạ nói, cô còn biết múa mép khua môi. Huống chi mấy anh em này thật sự thật đáng yêu.

“Ngay cả đẹp trai như tôi cũng vậy, nếu treo ở trên cây sẽ có bao nhiêu cây khác khô héo mà chết!” Bạn của Lương Bích Đoàn nói, mọi người đều nhất trí vỗ tay.

Bữa trưa náo nhiệt làm khoảng cách gần lại, tới chiều Thành Hạ luôn có loại ảo giác - cô đã ở nơi này lâu rồi!

Nhưng cô vẫn có chút tò mò, phòng làm việc ở góc kia sao vẫn không thấy có người vậy?

Thoảng một cái đã hết giờ làm việc, thế nhưng Thành Hạ lại cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, thu dọn đồ đạc theo mọi người đi ra, Giang Nam Đồng gọi điện thoại nói Sếp Đới có chuyện gấp nên hôm nay không thể tới đón cô được, nói cô đi đường cẩn thận, tối sẽ gọi điện thoại lại.

Như vậy Thành Hạ cảm thấy cũng tốt, vốn là cũng không cần đưa đón như đưa đón trẻ nhỏ, mà lại không thuận đường, huống chi cô cũng không phải là trẻ em.

Ra khỏi cổng công ty đi về phía ga tàu điện ngầm, cô đang đo khoảng cách và tính toán thời gian để sau này nắm chắc, vừa đi vào vỉa hè định gọi điện thoại cho mẹ để báo cáo tình hình thì bất thành lình một chiếc xe phong cách đậu ở ngay bên cạnh làm cô giật mình, cửa xe phía sau xe kéo xuống, là Tưởng Ủy, vẻ mặt xinh đẹp tươi cười.

“Thành Hạ, sao thầy Giang lại không tới đón cậu à?” Tưởng Ủy hỏi.

“À, anh ấy có việc.” Thành Hạ nói.

“Cậu về trường à? Nếu không, để bọn tớ chở cậu một đoạn đi?” Tưởng Ủy nói.

Lời nói khách sáo rõ ràng như vậy, nếu cô làm thật thế thì trong đầu tuyệt đối là xi măng, nên Thành Hạ vội vàng từ chối: “A, không cần, tớ còn muốn đi mua chút đồ, chưa về vội, các cậu đi trước đi, cảm ơn.”

Chiếc xe xa hoa đi mất, lúc này Thành Hạ mới nhớ, trông xe này rất quen mắt, hình như là giống với chiếc xe buổi sáng, nhưng cô lại không nhìn thấy biển số xe.

Về trường, cơm nước xong định lên mạng kể với Lâm Phóng vài chuyện thú vị hôm nay, mà đợi mãi tới chín giờ cũng không thấy anh ấy, Thành Hạ đọc tin tức xong đang chuẩn bị vẽ thì cánh cửa bị gõ.

Cô nói ‘mời vào’ lại không thấy động tĩnh gì, cánh cửa lại bị gõ hai cái nữa, Thành Hạ nuốt nước miếng, cái này - là âm khí đêm khuya tới gõ cửa phòng nữ sinh ư. cái cánh cửa thất đức này lại còn không có khe để nhìn nữa chứ.

Mở cửa, một bóng đen chột tiến đến, mang theo chút khí lạnh.

“Giang Nam Đồng!” Thành Hạ hí mắt, lại đang thấy Giang Nam Đồng để xuống bao lớn bao nhỏ đồ, ah, thì ra là hai tay đều cầm đồ không thể nào mở cửa, tùm lum thứ: “Anh đi buôn hay là mua hàng giảm giá vậy?”

“Khách hàng đưa.” Giang Nam Đồng nói.

“Lại còn đưa thăm à? Hay gói?” Thành Hạ nói, đồ cả bàn nhưng để ở đâu mới được?

“Ngaoan, không nên gấp, từ từ cũng sẽ có.” Giang Nam Đồng nói.

“Anh mang về đi, em không có chỗ để. Đủ chật chội rồi.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng chuyển đề tài: “Mới vừa rồi họp chỉ lo nói chuyện, cơm cũng chưa ăn, nghĩ em cũng chưa ăn khuya nên mua một ít.” Vừa nói xong vừa mở túi giấy, bên trong xếp hai cái chén tròn song song, còn có một hộp bánh Tây với hoa văn màu tím.

“Oa, thơm quá.” Thành Hạ rất động lòng, đối với thức ăn ngon luôn luôn không có sức chống cự.

Vừa ăn, Thành Hạ vừa kể cho Giang Nam Đồng nghe về các đồng nghiệp đáng yêu ở trung tâm thiết kế, Giang Nam Đồng vừa mới nghe thì cười sau đó lại cau mày: “Phiền phức, phiền phức lớn rồi!”

Thành Hạ đang húp miếng cháo cuối cùng, thật là thơm, còn có thể ăn hai chén.

“Sao vậy?” Thành Hạ hỏi, chẳng lẽ kiểu nước trong này là giả? Chẳng lẽ bên trong có giấu cá mập lớn?

“Bạn gái rơi vào bẫy sói, buồn tới nổi tóc anh bạc sớm rồi.” Giang Nam Đồng nói.

Ha!

“Đừng lo lắng, Phó Giám đốc Lưu nói rồi, hở dữ không ăn thịt con, thỏ không cho ăn cỏ gần hang.” Thành Hạ vỗ vỗ bả vai anh.

“Chó quăn còn nhảy tường, thỏ quăn cũng cắn người nữa đấy, huống chi loại chuyện nhỏ là ăn cỏ gần hang này, Cầu Cầu . . .” Giang Nam Đồng cầm tay của cô: “Cầu Cầu, em phải nhớ, ăn cỏ gần hang đều không phải là thỏ tốt đâu.”

“Khụ khụ! Em nhớ em cũng là cỏ gần hang anh nha.” Thành Hạ cười.

“Không sai, em là cỏ gần hang anh, nhưng em thì không giống, trong lòng anh thì em là cỏ thần, cho nên anh cần thận mang em vào trong hang chăm sóc kỹ càng, chờ đơm hoa kết trái đấy.” Giang Nam Đồng nói.

“Sau đó thì sao? Sau khi đơm hoa kết trái thì sao đây?” Thành Hạ hỏi, mặc dù lời nói có chút buồn nôn nhưng nghe vẫn có vẻ hưởng thụ.

“Sau đó à? Ăn sạch sẽ! Chẳng lẽ còn tiện nghi cho người ngoài ư?” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ gơ tay lên đấm: “Cái con thỏ bụng dạ đen tối này, xem chiêu . . .”

Tay bị hai bàn tay to bao bọc, Giang Nam Đồng dùng giọng nói dịu dàng: “Coi em là thỏ bảo bối, em còn nhẫn tâm đánh sao?”

Mặt đỏ lên, Thành Hạ rút tay về: “Giang Nam Đồng, đã nói không cho đọc thư tình bách khoa toàn thư rồi, anh là tiến sĩ, là trụ cột, là tinh anh, không cho xem những thứ không bổ ích.”

“Vậy có thể cho ăn chút bổ dưỡng không?” Giang Nam Đồng cười híp mắt.

“Vậy được, học tiến sĩ rất hại đầu óc, còn phải làm việc cho sếp Đới . . . Ừm . . .” Hai tay muốn vung lên lại bị giữ chặt ở phía sau, chuyện đó, cô thì bổ dưỡng sao?

Mặc dù không phải lần đầu tiên rằng môi quăn quít nhưng triệu chứng toàn thân không có sức lực lại xuất hiện. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại diend@nl3quyd0n.c^m

“Giang Nam Đồng, anh cuồng sắc tình!”

“Oan uổng! Thật là oan uổng, chính anh nhận được sự đồng ý của em đấy!” Giang Nam Đồng ôm lấy cô, âm thanh dịu dàng không nhanh không chậm nói bên tai cô: “Trong lòng anh, em so với Linh Đan Diêu Dục còn bổ dưỡng hơn, ăn một chút là có thể cải tử hoàn sinh, sinh lực gấp trăm lần.”

“Bị anh làm cho tê chết mất! Không còn sớm nữa, anh về nhanh đi. Qua đây, mang thăm đi đi.” Thành Hạ nói.

“Bây giờ thả em ra trước, sau này sẽ bắt lại, Cầu Cầu, em không đưa anh xuống dưới lầu sao?” Cuối cùng, Giang Nam Đồng cũng buông lỏng tay, tấm thảm này là cha mẹ anh đi cả một buổi chiều thật vất vả mới mua được cùng loại với cái giường kia, nói gần đây nhiệt độ thấp, một mình Thành Hạ ở trong phòng, sợ lạnh “con dâu” của họ, nếu lấy về còn không bị anh mẹ nhắc đến choáng váng ấy chứ.

“Không tiễn, nếu bị người ta nhìn thấy lại gọi là ‘cô’, nghe già lắm.” Thành Hạ đẩy anh ra cửa.

“Vậy cùng anh đến khu nhà tiến sĩ đi, gọi em dâu có vẻ trẻ tuổi đấy.” Giang Nam Đồng cười nói. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại di33nddan.c@m

“Ba hoa, đi nhanh đi! Lái xe cẩn thận một chút.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng đi tới, ra sức nhìn một đồng hồ mà phát rầu. Song, thảm này quả thật vẫn có ích, cái chăn mùa đông của cô đang phơi mất rồi, nghĩ là sắp mùa xuân rồi nên cũng không mua vội, ai biết trời lại lạnh thế, nên cảm khái một lần nữa: có bạn trai thật tốt!

Những ngày kế tiếp Giang Nam Đồng đều đưa đón cô đi làm, dù đợi ở trung tâm thiết kế thật lâu vẫn cảm thấy thoải mái. Mặc dù rất ít gặp Tưởng Ủy, nhưng căn bản mỗi ngày đều có thể nghe được tên của cô ấy: trong thang máy, trong phòng ăn, thậm chí là trong toilet, đều truyền tới truyền lui rằng Tưởng Ủy nghiêm nhiên thành vợ tương lai của Tưởng Lập Trình Tiên Sinh – Tổng Giám đốc của Hải Trí.

Chứng cứ là: nếu không phải vợ tương lai thì sao lại tới thực tập làm Trợ lý cho Sếp lớn? Rồi sao lại ngồi trên xe Sếp lớn khi tan việc?

Thành Hạ chỉ hồi hận một chuyện: ngày đó sao không có da mặt dày tới sát vào xe để nhìn xem Thương nhân địa ốc nổi tiếng được tôn vinh cả nước chứ. Nhưng về tìm kiếm trên web thì lại phát hiện không có hình của anh ta.

Có lẽ là một lão già rất xấu xí đi, Thành Hạ suy nghĩ, nhưng cũng không đúng, Tưởng Ủy là cô gái có gia thế như vậy sao có thể sẽ coi trọng một ông già chứ?

Nhưng, suy cho cùng thì với cô cũng chẳng có bất kỳ quan hệ gì, cô chỉ muốn thực tập ở Trung tâm thiết kế cho tốt không có sai sót gì là được, tránh phiền toái thêm cho Tưởng Ủy, dù sao cũng là cô ấy giới thiệu mình tới.

Gần đây, phạm vi “chân sai vặt” của Thành Hạ lan ra khỏi phòng làm việc tới ‘vùng đất mới’ rộng lớn hơn – đó là tới Viện thiết kế lấy bản vẽ, quay về đọc bản vẽ, sau đó đưa đến công ty được ủy quyền, cũng chính là công ty tiếng tăm lừng lẫy: Tập đoàn Thành Thế.

Cô biết, đây là giai đoạn mà từng việc nhỏ đều phải trải qua, cho nên cũng không có gì để kêu ca cả. Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại dienddanl33quyd*n.c0m

Hôm nay, bên Viện Thiết kế gọi điện thoại qua nói buổi chiều tới lấy bản vẽ, Thành Hạ đã ăn cơm trưa thuận tiện đi luôn, trên xe không có nhiều người, tài xế dễ dàng chạy xe nhanh, chờ khi đèn đỏ, theo thói quen Thành Hạ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lần này nhìn ngây người, một chiếc xe thể thao màu xám bạc, người phía trong cửa xe thể thao thật là đẹp trai.

Đèn xanh sáng, tốc độ xe thể thao như tên bắn lao về phía trước, Thành Hạ vội chăm chú nhìn biển số xe.

Đến Viện Thiết kế, nhìn một cái đã thấy chiếc xe đó đậu trước lầu, lại là Viện Thiết kế à, thật cảm xúc nha, người của Viện Thiết kế quả nhiên tương đối có tiền, không tự chủ đi tới nhìn, đuôi xe héch lên, Thành Hạ nghi ngờ, ôi, nhãn hiệu Con báo nhỏ - cậu em PUMA.

Tìm được Phòng thiết kế, lễ phép gõ cửa đã nghe thấy bên trong “Mời vào”, nhưng vì sao cô kéo cửa mở còn đụng phải bức tường thịt? Cái này không thể coi là cô vi phạm quy định sao? Về mặt ‘Bức tường thịt’ bức bối đi ra ngoài. Thành Hạ bĩu môi, người này cản đường đụng vào mũi cô mà câu nói xin lỗi cũng không có.

“Xin chào, em ở Trung tâm thiết kế Hải Trí, tới lấy bản vẽ ạ.” Thành Hạ nói.

“A, đối người tới à? Em là người mới sao?”

“Vâng, em là thực tập ạ.” Thành Hạ nói.

Vừa cầm bản vẽ trong tay đã nghe thấy cửa ‘phịch’ một tiếng lại mở ra, ‘bức tường thịt’ hồi nãy lại quay lại: “Em qua đây, cầm giúp anh ít đồ.”

Được rồi, một cái nhắc tay mà thôi, giúp người làm niềm vui là truyền thống tốt đẹp của dân tộc, không so đo với người Dã Man như anh ta, cô là người có văn hóa.

Đi theo anh ta đến một văn phòng khác, trên bàn để một thùng giấy, mặc dù không lớn, nhưng . . . Truyện được đăng tải miễn phí và độc quyền tại di3nddan .c0m

“Cái này mang về cho Phó Giám đốc Lưu, cất kỹ cho anh ấy.” ‘Bức tường thịt’ giọng ra lệnh.

Mang đi đúng là không dễ dàng chút nào.

“Cầm cẩn thận đấy, mất một tờ cũng không được đâu.” Thành Hạ đã đi tới cửa, ‘Bức tường thịt’ lại bổ sung một câu như vậy.

Thật là không nhịn được nữa.

“Làm phiền anh chú ý giọng điệu một chút, mới vừa nãy anh mở cửa hại em đứng vào không xin lỗi còn chưa tính, bây giờ là em giúp anh làm việc anh nên làm, cho dù không có một câu cảm ơn cũng xin anh đừng dùng cái loại giọng ra lệnh này, em cũng không phải nhân viên của anh.” Thành Hạ nói xong suy nghĩ một chút còn bổ sung một câu: “Cho dù có là nhân viên của anh, khi đang làm việc, nếu trong tình huống không có lỗi thì cũng nên được tôn trọng.”

Xoay người đi ra ngoài, để lại ‘Bức tường thịt’ buồn cười ở đó.

56. Chương 41

Thành Hạ bê cái thùng bản vẽ, mang theo chút tức giận đi về. Trở về tới công ty, thấy cô bưng cái thùng như vậy, cô gái ở Quầy Tiếp tân vội tới giúp: “Không phải họ đưa tất cả bản vẽ thiết kế sơ bộ cho cô mang về đây chứ?”

”Không biết nữa, một người rất chảnh đưa cho em mang về giao cho Phó Giám đốc Lưu.” Thành Hạ nói.

”Ha ha, mấy người ở Viện Thiết kế thật cơ hội.” Cô gái cười nói.

Giao hết bản vẽ cho Phó Giám đốc Lưu, chờ anh ta kiểm tra cẩn thận xem có thiếu gì hay không sau đó mới cầm bản vẽ về chỗ ngồi, uống ly nước cũng vẫn còn tức giận, hạt dưa loại gì cũng có, hướng chỉ trong công việc, trong phim truyền hình không phải vẫn diễn sao, ‘ma mới’ đều bị ‘ma cũ’ bắt nạt rồi cuối cùng cũng trở thành ‘ma cũ’ đó sao.

Cúi đầu đọc bản vẽ cẩn thận, được rồi, tay cô thật ngứa, cảm thấy cái bản vẽ này có thể cải tiến được, cầm đi photo một phần để ở bên cạnh, định đọc bản vẽ xong lại làm.

Đọc bản vẽ quá nghiêm túc, nên cũng chẳng để ý đến xung quanh, mọi người đi tới đi lui cô cũng không phát hiện khác thường, khát nước nên cầm cái ly đến Phòng giải khát lấy nước, đúng lúc thấy cô gái ở Quầy Tiếp tân đang lấy cà phê, thấy cô ở đây cô gái cũng sững sốt: “Tiểu Hạ, sao cô lại ở đây?”

”Khát nước, sao vậy ạ?” Cô ấy làm Thành Hạ ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì.

”Giám đốc tới, đang phát biểu, em không biết à?” Cô gái nói, suy nghĩ một chút lại nói: “Cũng đúng, em bây giờ còn là thực tập sinh, có nghe hay không cũng không liên quan.” rồi bưng khay cà phê đi ra ngoài.

Uống nước xong ra ngoài, liếc mắt nhìn về phía phòng làm việc bên kia, nhìn xuyên qua cánh cửa đang mở có thể thấy được rất nhiều người ở bên trong, che mắt cả bóng người ở giữa. Cô là thực tập sinh, nên chẳng phải chuyện của cô, vì vậy ung dung quay về chỗ ngồi tiếp tục đọc bản vẽ.

Cái bàn bị gõ một cái, là Lương Bích Đoàn, anh nhỏ giọng: “Em gái, ‘hoàng thượng triệu kiến’, mau đi gặp đi! Cẩn thận một chút.”

Nét mặt Thành Hạ khô hài, chọc vui: “Hả? Em à? Em là thực tập mà.”

”‘Hoàng thượng’ nói không phân biệt chính thức hay là thực tập, đi đi.” Lương Bích Đoàn nói, gương mặt nặng nề, Thành Hạ cũng bị vẻ mặt của anh hù sợ.

Cửa phòng làm việc giờ phút này đang đóng, Thành Hạ cảm giác như nếu cô vừa mở cửa cũng sẽ bị hút sâu vào trong động tối, định thần lại, cửa đã ở trước mắt rồi.

”Cốc cốc!”

”Vào đi!” Âm thanh bên trong đơn giản cực kì.

Mở cửa đi vào, đến thực tập đã nhiều ngày, đây là lần đầu tiên thấy bên trong phòng làm việc này, quả nhiên đủ phong độ, lộn xộn cũng rất phong độ. Phía sau bàn làm việc, một người đàn ông đang cúi đầu tìm gì đó ở trong ngăn kéo, Thành Hạ cảm thấy áo sơ mi của anh ta thật quen thuộc.

Xong rồi, vì sao không ai nói cho cô biết Giám đốc họ gì đây? Chẳng lẽ để cho cô gọi một tiếng “Bệ hạ” ư?

"Thành Hạ?" Người đàn ông ngẩng đầu, Thành Hạ lập tức trốn to hai mắt, trời ơi, lại là người đàn ông 'cơ hội' ở Viện Thiết kế!

"Có ạ!" Trả lời theo bản năng. Lúc này, cô giống như khoai tây bị gọt sạch vỏ vậy. Dĩ nhiên cũng có thể là khen ngợi cho thành tích thực tập nhiệt tình.

"Sợ à?" Người đàn ông hỏi cô, ánh mắt lạnh lùng.

Sợ cái gì, cô cũng không làm sai chuyện gì, chẳng qua là dạy anh ta chú ý lễ phép mà thôi. Thành Hạ lắc đầu một cái: "Không sợ."

"Nhưng buổi chiều em xúc phạm tôi, không phải em sợ tôi lợi dụng việc công để trả thù riêng, gây khó dễ cho em chứ?" Người đàn ông hỏi.

"Nếu quả thật là gây khó dễ, vậy thì cũng coi như anh cũng quang minh chính đại, tối thiểu còn thông báo trước cho em." Thành Hạ nói.

"Đây coi là nịnh nọt!" Người đàn ông nói, Thành Hạ không nói tiếp. Nếu có người cố bới móc tật xấu của bạn, thì câu nào của bạn cũng đều là sai cả.

"Im lặng kháng nghị!" Người đàn ông tiếp tục nói.

Trong phòng làm việc im ắng lại, anh ta không nói lời nào, cô cũng không nói. Im lặng hồi lâu, người đàn ông thốt ra một câu: "Chuyện buổi chiều, cảm ơn em."

"Không có gì." Thành Hạ nói. Cảm ơn chẳng lẽ không phải sao? Nhưng vẫn còn thiếu một câu 'xin lỗi' đấy.

"Chuyện đụng vào em, thật xin lỗi." Giống như là biết cô nghĩ cái gì vậy, người nào đó nói.

"Không có gì, à, không, không sao." Thành Hạ nói. Trong lòng suy nghĩ đây là trận chiến gì vậy, chân thành xin lỗi hay là giải thích sau khi tiếp tục gây khó dễ đây? Thật phiền phức, thật khó đoán.

"Được rồi, nói việc chính, môi trường thực tập được chứ? Có ý kiến gì không?" Người đàn ông hỏi.

"Cũng được ạ, tất cả mọi người rất nhiệt tình và kiên nhẫn." Thành Hạ nói, có chỗ quá ưu ái.

"Tìm người hướng dẫn em đi, cảm thấy ai thích hợp?" Người đàn ông hỏi.

"Ai cũng rất thích hợp ạ." Thành Hạ nói, cô là một con 'ma mới', người ta tình nguyện hướng dẫn, cô đã cảm ơn rồi rít rồi còn dám chọn sao? Lại nói, mọi người đối với cô vẫn có đủ kiên nhẫn, cho nên ai hướng dẫn cô đều không có ý kiến.

"Vậy thì anh đi, đã nhiều năm không hướng dẫn đồ đệ rồi. Chẳng qua, yêu cầu của anh đây hơi nghiêm, tốt nhất em cũng lấy ra thái độ nghiêm túc nhất." Có lẽ, từng từ của anh đối với người khác mà nói là âm thanh rất tự nhiên, một Kiến trúc sư cao cấp – Giám đốc Trung tâm thiết kế Hải Trí lại mở cửa thu nhận đồ đệ - đây có phải là biết bao nhiêu thuận lợi, nhưng đối với cô mà nói, không khác lắm so với 'sét đánh ngang tai', cô - một thực tập sinh mà lại được nhận 'Phật tổ' như vậy làm thầy - mấu chốt là từ trường của ông 'Phật tổ' này hình như không hợp với cô, sao lại khiến cô không lo lắng được chứ?

"Có ý kiến gì không?" Người đàn ông hỏi cô.

"Không có ạ." Cô cũng không thể nói, anh không nhận tôi còn ai dám nhận tôi nữa chứ!

"Được, không có ý kiến thì tốt, vậy em đi ra ngoài đi, làm việc cho tốt, à, đúng rồi, buổi chiều em nhận lại cái hộp tài liệu đó đi, em phải đọc nhanh cho xong, hai ngày đi, chừng đó là đủ rồi." Mệnh lệnh thứ nhất rất nhanh nhưng thật không có nhân tính, đúng là một con quỷ. Cô chưa kịp phản bác cái gì thì anh đã nói: "Tốt nhất là ghi chú lại, chỗ nào có ý kiến thì nhớ ghi lại."

Vì vậy Thành Hạ chột sinh ra một loại cảm giác, không phải cô ở công ty địa ốc, mà là cô ở mỏ than Sơn Tây, hai ngày sau nhất định cô sẽ giống như 'cây sậy' – nô lệ của chế độ tư bản chủ nghĩa cho coi.

"Không thành vấn đề, vậy em đi đây, bản vẽ cũng không ít ạ." Cô nói với ông thầy 'bắt lương'.

Bước ra cửa phòng làm việc, cuối cùng Thành Hạ cũng biết vì sao gọi là ‘chuốt chì’ rồi, nhìn cô hai mắt vô hồn vẽ mặt thì tan rã, một anh chàng rất tốt bụng nhường chỗ của mình: “Xong rồi, xem ra thủ đoạn của ‘hoàng thượng’ lần này rất tàn ác, chẳng lẽ dùng Mê Hồn Đại Pháp?”

Thành Hạ cười cười: “Không, là Tội Tâm Chuông. Ah, Phó Giám đốc Lưu đâu rồi, em tìm Phó Giám đốc Lưu.” Thời gian là vàng, cuối cùng cảm nhận lúc này cũng được ghi nhớ.

Thùng bản vẽ đó, không biết sống sao đây, mặt trước mặt sau đều đóng dấu, giết người không đền mạng mà, may mà vừa nãy đã đọc kỹ bản vẽ thiết kế, ngày mai mang tới Thành Thế là được rồi.

Chấp nhận lấy bản vẽ ra mà phân loại xong: phương án, bản vẽ mặt bằng, bản vẽ mặt cắt, điện nước, thông gió, rồi thiết kế thang máy, nói cách khác, đây là một trọn bộ quá trình thiết kế. Chẳng qua không phải đồng bộ, kiểm tra đối chiếu lại cẩn thận một lần, phương án và bản vẽ thiết kế căn bản lại không khớp, cũng không biết người nào tập hợp tài liệu không kỹ lưỡng vậy. Nhìn đi, thật đùa mà.

Có người gõ bàn cô một cái: “Tiểu Hạ, tan ca đi, ngày mai xem lại.”

Ôm một chồng phương án thiết kế đi ra cùng mọi người, thang máy từ lầu cuối xuống hai chuyển nên họ vẫn còn chờ tại chỗ, Lương Bích Đoàn nói, phải đợi mấy nươg nươg ở lầu hành chính ra thì mới có thể có thang máy trống. Được rồi, cái từ ‘nươg nươg’ này thật sự rất khôi hài, đến chuyển thứ tư, thang máy xuống rất nhanh, Thành Hạ cho là không có ai, nhưng cửa thang máy vừa mở ra, cô định bước vào thì bị cô gái ở Quầy Tiếp tân kéo lại.

Thật ra thì trong thang máy rất trống, chỉ có ba người mà thôi, một nam hai nữ, một nữ là Tướng Ủy, người khác nhìn rất quen. Vì vậy Thành Hạ hiểu, cô gái ở Quầy Tiếp tân đã cứu cô, nếu không cô đã làm phiền tới ‘Thái Thượng Hoàng’ rồi.

Vẽ mặt đoan trang của Tướng Ủy lúc này cô chưa từng thấy qua, tóc vén cao, đồ công sở màu đen, trông rất già dặn.

Cửa thang máy chậm rãi ngưng lại, một cái tay nhẹ nhàng chặn cửa thang máy lại: “Lưu Dịch, đi vào đây, có chuyện!”

Mất thấy Phó Giám đốc Lưu bỏ lại họ đi theo thang máy xuống trước.

Thành Hạ suy nghĩ, ‘Thái Thượng Hoàng’ nhìn khá quen, nhiều chuyện kỳ lạ thật, tới Hải Trí còn chưa được bao nhiêu ngày đã thấy cái gì trông cũng quen mắt.

”Oa, ‘Quốc mẫu!’” Tiếng của một chàng trai, giọng vẻ hâm mộ.

”Sau này, bài hát của Công ty chúng ta có thể đổi thành ‘Song Tướng tạo nên chúng ta’ rồi.” Lương Bích Đoàn nói.

Thành Hạ liếc anh ta một cái: “Ông anh, anh thật tài!”

”Cần phải vậy.” Anh chàng Lương này da mặt dày vô cùng.

57. Chương 42

Editor: Cogau

Ra khỏi cửa chính đã thấy Giang Nam Đồng ở phía đường bên kia, vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, thấy cô ra vẫy tay một cái với cô, lúc này anh chàng Lương còn chưa đi về, thấy thế liền vội tới hỏi, Thành Hạ nói đó là bạn trai cô, anh chàng Lương im lặng một lát rồi vỗ bả vai cô: “Em gái, phải quý trọng đấy.”

Đi qua đường, Giang Nam Đồng đã cúp điện thoại đang cười híp mắt đón cô, lại thấy cô ôm một chồng tài liệu có chút buồn bực, Thành Hạ không muốn để anh lo lắng nên đã nói là mình tìm Phó Giám đốc mượn

tài liệu, muốn học hỏi nhiều một chút, Giang Nam Đồng cầm tay của cô: “Quan trọng là đừng để mệt mỏi, nếu không anh sẽ lo lắng đấy.”

Hai người đi gần mười phút mới tới bãi đậu xe, hết cách rồi, lúc tan việc không tìm được chỗ đậu, không thể làm gì khác hơn là dừng xa một chút.

”Ah, ngày mai anh khỏi cần đưa em, sáng sớm ngày mai em phải đến Thành Thế đưa bản vẽ thiết kế trước, sau đó sẽ về công ty.” Thành Hạ nói.

”Không sao mà.” Giang Nam Đồng nói.

”Nếu vì những chuyện không quan trọng này mà làm trễ giờ của anh sao được, em biết rõ anh rất bận rộn, vừa phải chuẩn bị Luận văn còn vừa đưa đón Sếp Đới đi làm, nếu như mỗi ngày đều hành hạ làm anh như tài xế của em thì người sắt cũng không chịu nổi ấy chứ, em mệt mỏi anh sẽ đau lòng, vậy anh mệt nhọc em cũng chẳng dễ chịu chút nào nha! Anh xem, khi mọi người thực tập đều chen chúc xe buýt hoặc xe điện ngầm, em cũng vậy thôi không thể ưu ái, nếu không trải nghiệm sẽ không có cảm giác.” Thành Hạ nói. Cô cũng không muốn trở thành gánh nặng của Giang Nam Đồng.

Giang Nam Đồng cười cười: “Cầu Cầu...”

”Cứ quyết định như vậy đi! Giang Nam Đồng, anh phải tin tưởng con mắt của bạn gái anh chứ, bạn gái của anh cũng không phải là hoa trong nhà kính đâu.” Thành Hạ nói.

”Nếu như quá vất vả hãy cho phép anh giúp đỡ, được không?” Giang Nam Đồng nói.

”Yên tâm đi, lồng ngực bạn trai dùng để sưởi ấm, tay áo bạn trai chính là dùng để lau nước mũi.” Thành Hạ cười nói.

”Xem ra sau này phải chuẩn bị thêm tay áo, khăn lông và khăn tay dự bị nhiều chút mới được.” Giang Nam Đồng nói.

Xe đi nửa đường, Giang Nam Đồng hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, Thành Hạ lúc này đâu còn ý định ăn cơm, nhìn một chồng tài liệu trên tay, nếu ăn thứ này mà nhớ được cô nhất định sẽ ăn mà không chút do dự.

Thành Hạ nói trở về trường ăn, Giang Nam Đồng cũng không phản đối, nhưng lúc ăn cơm lại nói ra một chuyện.

”Mẹ anh nói Tết Nguyên Tiêu ở Công ty bọn em không được nghỉ nên không thể tới nhà ăn cơm, ngày mừng hai tháng hai, mẹ xem lịch là thứ bảy, mẹ thực sự muốn gặp em đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Đối với vấn đề này, Thành Hạ đã hỏi mẹ, mẹ nói, nếu như cảm thấy hai người thích hợp gặp cha mẹ cũng không sao, nếu không đến thăm hỏi cũng có vẻ khó coi.

”A, được! Vậy em nên mua quà gì cho bác thì được nhỉ?” Thành Hạ nói.

”Em đến là quà tặng lớn nhất rồi, đừng lo lắng, quà cứ để anh chuẩn bị.” Giang Nam Đồng nói, nở nụ cười tươi rói.

”Em thì lo lắng, còn anh sao lại vui mừng như vậy nhỉ...” Thành Hạ nói.

”Gặp qua mẹ anh thì không thể chạy, bởi vì anh biết Cầu Cầu em là rất kính già yêu trẻ.” Giang Nam Đồng nói.

”Phải không? Nhảm nhí! Tuyệt đối là nhảm nhí! Còn nữa, đừng tưởng rằng nịnh bợ đôi câu là có thể dụ dỗ em nha.” Thành Hạ nói.

”Vâng ạ, biết Bệ hạ không phải người bình thường.” Giang Nam Đồng nói.

Cái từ ‘Bệ hạ’ này kích thích sự liên tưởng của Thành Hạ.

”Hôm nay em gặp được hai bệ hạ, một là Giám đốc Trung tâm thiết kế và một là Tổng Giám đốc. A, còn có một chuyện bi thương nữa, Giám đốc Trung tâm thiết kế nói muốn hướng dẫn em, nhưng cái người đó nhìn có vẻ rất quý quái.” Thành Hạ nói.

"Hả? Sao lại quý quá?" Giang Nam Đồng hỏi, ánh mắt quét qua chồng tài liệu, rõ ràng đã gọi điện thoại nhờ vả rồi, mà lão Trần Tiên Đình sao vẫn làm khó cô như vậy chứ, xem ra hôm nào phải mời anh ta ăn bữa cơm thương lượng một chút mới được.

"Chính là..." chợt nghĩ không thể để cho Giang Nam Đồng lo lắng liền vội sửa lại: "Chính là nói chuyện rất phách lối, nghe nói rất nghiêm nghị đối với cấp dưới. Sau một thời gian 'được' anh ta 'chăm sóc' có lẽ thành cây sậy khô vậy, hi vọng khi kết thúc thực tập em còn tinh thần để lết về trường."

"Sẽ, Cầu Cầu tuyệt nhất!" Giang Nam Đồng nói.

Ăn cơm xong Giang Nam Đồng đi về, Thành Hạ đi một mạch về phòng, rửa mặt xong chuyên tâm xem tài liệu, thật sự mỗi cổ mới ngẩng đầu xoa bóp, cho dù xoa nhưng một cái tay khác vẫn giữ tài liệu lên xem, điện thoại di động tự tắt cô cũng không biết, cho đến khi đầu nặng trĩu mới đứng lên vận động, thuận tiện liếc nhìn thì đã là mười hai giờ, trước kia chỉ có một lần chuẩn bị bài tập môn của Giang Nam Đồng mới hơn một giờ đi ngủ, hôm nay có thể là lần thứ hai.

Không phải cô không muốn ngủ, thật sự là thần kinh quá kích động, các tế bào đang tiến hành đồng ca: đừng ngủ. Chợt nghĩ, tại sao hôm nay không có tin nhắn chúc ngủ ngon, tìm được điện thoại di động nhìn mới biết bị tắt máy rồi, sạc pin xong lại xem thêm một tiếng nữa thật sự kiên trì không nổi, Thành Hạ nằm bò trên giường ngủ, bình thường 20 phút sau mới ngủ được, hôm nay 20 giây sau Thành Hạ đã không biết trời đất gì rồi.

Trong mơ, thầy hướng dẫn bắt lương cười âm hiểm, vỗ bàn: em xem xong rồi hả?

Đúng sáu giờ đồng hồ báo thức vang lên, Thành Hạ bò dậy rửa mặt thay quần áo đi, trên đường đi tới nhà ăn còn nghĩ phương án thiết kế, ăn xong mới sáu giờ bốn mươi nên ngồi ở nhà ăn xem tài liệu 20 phút, sau đó mới đi tới Thành Thế.

Thành Thế - Đại Tập Đoàn nổi tiếng lẫy lừng ở thành phố này, nghe nói ngoài buôn lậu thuốc phiện, súng ống đạn dược, đầu cơ trục lợi rồi buôn bán bất hợp pháp, còn lại những ngành khác họ đều nhúng tay vào. Thành Hạ đặc chí, xem đi, Đại Ca có tiền như vậy cũng họ Thành đấy.

Trên xe điện ngầm rất đông, nhưng cũng may cô lên xe từ đầu tuyến nên vẫn có chỗ, vì quá chăm chú xem tài liệu nên đi qua điểm dừng mất ba trạm, đành phải lên tuyến số 3 rồi lại chuyển tuyến số 2 để quay lại, vất vả chạy ngược chạy xuôi mới tới được Trung tâm tài chính siêu nổi tiếng của thành phố S này, những công ty đại gia đều ở nơi tắc tắc tắc vàng này.

Thật vất vả tìm được, ngẩng đầu nhìn lên, cổ lập tức về phía sau 90 độ, thật là hoành tráng, nếu như trên trời có mây có lẽ những người làm việc ở đây là cưỡi mây lướt gió đấy.

Nhìn đồng hồ, tám giờ rưỡi, thời gian hẹn là tám giờ 45', nguy hiểm thật, vừa kịp giờ.

Trong hành lang, thang máy tuy nhiều nhưng người chờ còn nhiều hơn, nhìn vòng quanh một vòng, cuối cùng cũng nhìn thấy một nhóm người coi như thiếu thang máy, thêm cô cũng sẽ không quá tải chứ? Thành Hạ gấp rút chạy tới, kịp đỡ cửa thang máy ở giây cuối cùng khi thang máy khép lại.

Thang máy từ từ đi lên nhưng hoàn toàn không có một dấu hiệu dừng lại nào, lúc này Thành Hạ mới nhận ra, vội nhìn về phía Bảng nút bấm điều khiển thang máy, nhưng lại trống không, nhìn lại thêm một lần nữa cũng vẫn không có, chẳng lẽ điều khiển bằng giọng nói? Khó hơn nữa có lẽ là điều khiển bằng não bộ chăng?

Nhìn mọi người, khuôn mặt từng người từng người một đều là tiêu chuẩn hoàn mỹ - mặt không chút thay đổi, chỉ có một cô gái trẻ có kiểu tóc giống cô, nhìn rất có cảm tình hình như muốn nói gì đó lại thôi.

"À, xin hỏi một chút, em muốn đến lầu 39, xin hỏi....." Thành Hạ hướng về phía cô bày ra dáng vẻ rất khiêm tốn.

Cô gái trẻ đồng tình nhìn cô một chút: "Không có cách nào, chỉ có thể tới lầu cuối trước, sau đó lại đi xuống."

"A, cảm ơn!" Cái thang máy chết tiệt gì vậy.....

Đến lầu 50, từng người lần lượt đi ra ngoài, có hai người còn có chút nghi ngờ quay đầu lại nhìn cô và cô bé kia tìm hiểu.

”Em lần đầu tiên tới à? Lần đầu tiên chị tới cũng gặp phải tình huống như thế, chỉ là so với em còn thảm hơn, aizz, thôi, để chị chỉ cho em cách sử dụng.” Cô gái trẻ cười nói, cười một tiếng mặt mày cong cong làm cô tưởng tượng như con cừu nhỏ.

Cô gái trẻ nhấn nút # rồi nhập mật mã sau đó lựa chọn tầng lầu, thang máy đình một tiếng mở ra.

”Được rồi đây, đến lầu 39 nó sẽ tự động mở ra.” Cô gái trẻ nói.

”Cám ơn chị. Nhưng.....” Thành Hạ vẫn không nhìn được, nói: “Người thiết kế thang máy chỗ các chị không phải là người ngân hàng đối nghề tới chứ? Làm như máy ATM vậy, lại quá nhanh, cũng quá làm cho người ta không có cảm giác an toàn, nếu như có người khủng bố trực tiếp ở bên ngoài phá hủy máy ATM này thì người đang ở bên trong chết rồi....”

Cô gái trẻ nghe xong gật đầu, hình như rất đồng ý.

”Tôi cảm thấy bọn khủng bố không đến mức cảm thấy hứng thú với công ty nghèo này đâu, chi phí quá lớn.” Một âm thanh vang lên sau lưng, hai người bị sợ vội quay đầu lại.

”A? Dạ thiếu gia.....” Cô gái trẻ nói.

Đại thiếu gia hay Tiểu Thiếu gia cô cũng không có hứng thú, Thành Hạ chỉ quay đầu lại nói với cô gái trẻ: “Cám ơn chị, em đi trước nha.” Cửa thang máy khép lại, trong nháy mắt cô thấy cô bé kia nháy mắt với mình, khuôn mặt cười.

Đến lầu 39, tìm được phòng làm việc số 3903 gõ cửa đi vào, một chàng trai tiếp cô, nghe nói là Hải Trí đưa bản vẽ thiết kế tới, thì anh ta nói Phó Quản lý Chương để anh nhận thay, lúc này Thành Hạ mới yên tâm đi. Thang máy tới, một nhóm người vui vẻ xuất hiện, loáng thoáng nghe có người nói “Chị Chương.... ..” Liếc mắt nhìn, thật có vẻ là một người phụ nữ giỏi giang.

Ra khỏi Thành Thế vẫn chưa tới chín giờ, Thành Hạ vội vàng chạy về công ty, đến lầu mười tám, cô gái ở quầy tiếp tân vừa nhìn cô đã nói sắc mặt cô không ổn, hỏi cô có phải là không thoải mái hay không, Thành Hạ lắc đầu một cái bước lên thăm trở về chỗ ngồi, tất cả mọi người đang bận, hình như hôm nay rất ăn ý không ai tìm cô làm việc vặt, nhờ vậy trước bữa trưa cô cũng yên ổn xem xong Phương án.

Hôm nay, cơm ăn chẳng có vị gì, mọi người ăn xong còn đi dạo ở gần đó cho tiêu hóa, Thành Hạ thật sự có áp lực quay lại phòng làm việc tiếp tục đọc tài liệu, thật ra thì dự toán còn đỡ, bản vẽ thiết kế thì phiền toái, bởi vì hình như chẳng có thiết kế nào là hoàn mỹ, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có khuyết điểm, vấn đề là ở chỗ, cô cho là khuyết điểm nhưng có phải ‘bệ hạ’ cũng cho rằng như thế hay không, thôi, không muốn, đọc thật kỹ đi, có thể nhìn ra bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

Quá tập trung tinh thần nên Thành Hạ hoàn toàn không để ý, cửa phòng làm việc của ‘bệ hạ’ cách âm cực tốt này lặng lẽ đóng lại, dĩ nhiên cũng không biết rằng ở bên trong Giám đốc Trần đang gọi điện thoại cho một người.

”Thầy Giang, tôi cảm thấy cậu thật sự không cần ‘chuyện bé xé ra to’ đâu, cô bạn gái nhỏ của cậu rất dồi dào sinh lực, giờ này, ăn cơm xong vẫn còn đang chịu khó đẩy.”

.....

”Cái gì Trần Tiên Đình? Cậu dám gọi thẳng tên của ông anh này sao? Cậu đang uy hiếp à? Chờ tôi gặp thầy của cậu tố cáo cậu! Còn nữa, cậu đừng quên nha, hiện tại là cậu cầu xin tôi bảo kê cô bạn gái nhỏ của cậu, nên làm cái gì trong lòng cậu hiểu rõ chứ? Cũng không cần tôi nhắc lại nhỉ? “

.....

”Ăn cơm à? Được, Tiểu Nam Quốc! Cứ quyết định như vậy đi.”

.....

”Cúp máy đây, còn nữa, tôi cảm thấy cậu đừng chăm lo mù quáng quá, cậu coi cô ấy như bảo bối vậy, Hải Trí nhiều gái đẹp thế, lấy bất kỳ người nào ra so với cô ấy thì cũng có vẻ nữ tính hơn. Được rồi đừng dài dòng nữa, biết cậu tâm hồn trong sáng, được, cúp máy đây, hôm nào không gặp không về.”

58. Chương 43

Editor: Cogau

Một ‘ông thầy’ nào đó cúp điện thoại, lại khôi phục dáng vẻ Giám đốc nên có, đi ra khỏi phòng làm việc tới bên cạnh chỗ Thành Hạ ngồi, đang muốn khen ngợi đôi câu, nhưng miệng mở ra lại khép lại, thật là sao mà khách lệ được đối với người còn đang ngủ quên đây?

Với cái bộ dáng này của cô người khác sẽ không nói anh ngược đãi lao động trẻ em chứ? Người cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi mà dáng còn như học sinh cấp 3 vậy? Tóc ngắn coi như xong, cũng không biết trang điểm, ý vào trẻ tuổi da đẹp sao, có điều mắt quầng thâm thì che giấu một cái, đôi môi hơi khô cũng không biết bôi chút son môi, hôn lên đôi môi khô như vậy làm sao có thể thoải mái đây? Không biết con mắt Giang Nam Đồng làm sao, nhiều cô gái đẹp, chín chắn, ưa nhìn như vậy thì không thích lại tìm cô gái thế này. Nhìn kỹ một chút, không trang điểm còn chưa tính, còn mang giày thể thao, chỗ họ là Trung tâm thiết kế chứ không phải là Trung tâm chuyển phát nhanh..... Xem ra, ngày mai họp nên nói một chút về vấn đề ăn mặc rồi. Rất lâu không tới, hôm qua vừa tới đã phát hiện nhân viên của Trung tâm thiết kế quá phân tán rồi, người nào người đấy phần chấn như được nghỉ phép vậy.

”Yêu quái, còn không hiện hình.....” Người nào đó đang nghiêng đầu ngủ, nói mớ.

Trần Tiên Đình nhú mày, quay lại sẽ nói với Giang Nam Đồng, bạn cậu ta nói mớ, sao lại tìm cô người yêu nhiều khuyết điểm như vậy chứ? Còn quên nói nữa, nhìn cái mũi nhỏ của cô ấy mà xem, giống như cái mũi của chó Nhật ấy.

Anh ta đứng ở đây đã lâu mà người nào đó còn chưa tỉnh, chẳng lẽ cơn thịnh nộ của anh ta còn chưa đủ mạnh hay sao? Không thể nào, anh đã luyện nhiều năm như vậy cơ mà.

Gõ cái bàn, thấy Thành Hạ mơ màng ngẩng đầu lên: “Các anh về rồi à.....” Lườm một cái lập tức nhảy dựng lên: “Chào Sếp!”

”Có phải công việc quá nhiều không?” Trần Tiên Đình khôi phục vẻ mặt trước sau như một của “Sếp”.

Thành Hạ do dự một chút nhưng vẫn nhẹ nhàng chậm rãi gạt đầu một cái rồi lập tức bổ sung: “Em sẽ cố gắng đọc xong.”

”Không phải là ‘cố gắng’, mà là ‘phải!’” Trần Tiên Đình nói, giọng nghiêm túc.

”Dạ, em cố gắng ‘phải’ đọc xong.” Thành Hạ nói, cúi gằm đầu, xem ra tối nay không cần ngủ rồi.

”Ừ, đọc đi, có chỗ nào không hiểu thì hỏi mọi người. Ngày mai, trước khi tan việc thì đến phòng làm việc của tôi.” Trần Tiên Đình nói xong, đi ra ngoài.

Ác quỷ, thật là quá ác quỷ mà, so với ‘Tứ Đại sát thủ’ còn kinh khủng hơn. Nhưng mà, hết cách rồi, phải tiếp tục cố gắng thôi.

Tan việc, Lương Bích Đoàn gọi cô, cô nói xem lại tài liệu một lát, đi về thì cũng là chờ thang máy rồi chen chúc xe buýt mà thôi, cô về trễ chút thì có thể ít người hơn. Khi cô cảm thấy mắt nhìn không rõ chữ nữa mới ngẩng đầu lên, trời đã gần tối đen rồi, vội vàng thu dọn bản vẽ rồi đi ra chờ thang máy, xem ra mệt nhọc có thể làm tiêu tan cảm giác thèm ăn của người ta, bây giờ cô đã không cảm thấy đói bụng nữa.

Thời gian chờ thang máy, cô lại đặt bút phác thảo lên bản vẽ thiết kế, cũng không nghe tiếng ‘đỉnh’, đến khi có người gọi cô: “Cô bé, xin hỏi là cô có muốn xuống lầu không?”

Thành Hạ hoàn hồn, cúi đầu bước một bước dài vào thang máy tựa vào cạnh cửa tiếp tục phác thảo bản vẽ, cũng không nhìn xem người nói chuyện là ai.

”Không biết tôi nên vui mừng vì nhân viên dốc sức với công việc như vậy hay là nên tức giận vì bị một thực tập sinh bỏ rơi đây?” Có người nói chuyện.

”Tùy tiện.” Thành Hạ mắt vẫn không rời bản vẽ.

”Ha ha!” Có người cười, hình như không tìm được.

Thành Hạ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn rồi lại cảm cúi, sau đó lại ngẩng đầu, mắt còn chớp chớp thốt lên một câu: “Thái Thượng Hoàng.....”

Trời đất ơi, Thái Thượng Hoàng mở cửa thang máy cho cô, aizz, Công Ty lớn thật tốt nha, Sếp không kiêu ngạo mà còn chiều hiền đãi sĩ.

Tướng Lập Trình ngẩn người một chút lập tức cười: “Xã hội mới không thịnh hành chế độ sùng bái phong kiến đó nữa rồi, lại nói, Thái Thượng Hoàng bình thường đều vô dụng, em coi tôi vô dụng sao?” Cái con người luôn luôn thông dong tự tại này thực sự không nhớ được anh ta là ai, hôm cô hành lễ chào ở công anh đã nhìn thấy, còn ở cửa thang máy nữa, nhưng đáng tiếc cô lại chỉ có loại hưng phấn gặp Sếp lớn mà thôi. Chỉ có điều, cũng sắp hai năm rồi sao cô vẫn ăn mặc giản dị đơn giản thế không biết nữa!

”Thật xin lỗi.” Thành Hạ nói, càng ngày càng cảm thấy người trước mặt này nhìn quen mắt. Có thể là anh ta có khuôn mặt đại chúng đi? Liếc trộm một cái, không thể nào, mặc dù so ra thì không đẹp trai hơn ông Tiểu, nhưng cũng sần sần với Giang Nam Đồng không phân biệt được hơn thua, nên cũng không thể tính là đại chúng đi?

”Thật ra thì, chúng ta đã từng gặp rồi, chúng ta còn cùng nhau thân thiết qua!” Tướng Lập Trình nói, còn phải một lúc nữa mới xuống tới lầu, rảnh rỗi không có việc làm, anh muốn nhìn phản ứng của cô bé này một chút, là hối hận hay thế nào, dù sao bây giờ các cô gái đều rất thực tế.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn anh cố gắng moi móc trí nhớ từ trong đầu ra.

Tướng Lập Trình nhìn chằm chằm vẻ mặt từ ngu ngơ đến sáng tỏ thông suốt của cô, sau đó anh nghe thấy Thành Hạ nói một câu: “Ah, bảng số nhà anh sửa xong rồi chứ?”

”Sửa xong rồi, đã sớm sửa xong rồi, nếu em lại tới thì chắc chắn sẽ không đi nhầm nữa đâu.” Tướng Lập Trình nói, có chút buồn bực: tại sao phản ứng của cô lại như vậy?

Ai mà rảnh rỗi lại đi tới nhà anh ta chứ, không ngờ người có cách làm quen không phong cách kiểu 419* như vậy lại là Sếp lớn của cô, quả nhiên, có người có tiền cũng chẳng có phong cách gì, tìm vợ mà như lựa đồ ở siêu thị vậy, so với Giang Nam Đồng nhà cô kém xa.

* Làm quen kiểu 419: 419 tiếng Anh là ‘four one nine’ đọc thành ‘for one night’ ~ Tình một đêm.

”Không có cơ hội đến nữa.” Hơn nữa cũng không còn hứng thú, chỉ cần nghĩ tới nhóm cả trai lẫn gái hóa trang như kiểu nhà giàu mới nổi nhưng tâm tư xấu xa đó thôi là cũng thấy buồn nôn rồi.

”Cũng không nhất định.” Tướng Lập Trình nói, ngày đó nghe Tướng Ủy nói tới thầy Giang, chẳng lẽ là nhà 503 có người mới du học về đó? Nghe nói nhà họ có một người làm giảng viên của Đại học T.

Thành Hạ nhún nhún vai, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, mặc dù Sếp lớn nắm giữ chén cơm của cô, nhưng cô là thực tập, không sợ!

Ra khỏi thang máy, trong đại sảnh có mấy người còn chưa về tỉnh mắt nhìn thấy cô và Tướng Lập Trình đi cùng thang máy, lập tức trợn to hai mắt, trong đầu liên phát ra “Xì căng đan” báo động, nhưng dĩ nhiên Thành Hạ hoàn toàn không cảm kích, cô đang cầu nguyện lát nữa trên xe ít người thôi để cho cô có chỗ ngồi có thể xem thêm hai bản vẽ nữa.

Cùng Tướng Lập Trình chào tạm biệt, anh ta tiếp tục đến bãi đậu xe dưới hầm, Thành Hạ cất bước ra cổng, chào tạm biệt bác bảo vệ, vừa bước được một chân thì cánh tay cô bị kéo lại làm cô giật mình.

Định thần nhìn lại, là Giang Nam Đồng.

”Cô bé, bạn trai cháu đã đợi cháu cả tiếng rồi đấy.” Bác bảo vệ nói.

Thành Hạ kéo Giang Nam Đồng đi ra ngoài: “Sao anh không gọi điện thoại, đứng đợi cả tiếng đồng hồ bị lạnh thì sao?”

”Anh chỉ đi ngang qua thôi, thuận tiện chờ xem.” Giang Nam Đồng cười nói, cái ông anh bắt lương kia lại đưa cho cô xem nhiều tài liệu như vậy, anh đâu thể yên tâm để cho cô chen chúc trên xe buýt nữa, đau lòng muốn chết đi được. Hơn nữa, Trần Tiên Đình còn miêu tả cho anh quãng thâm mật của cô.

”Thuận tiện mà chờ cả tiếng đồng hồ? Anh cho rằng chỉ số thông minh của em chỉ như trẻ ba tuổi à?” Lời Thành Hạ tuy là giận trách nhưng giọng điệu lại ngọt ngào.

”Làm sao có thể? Chỉ số thông minh của Cầu Cầu rõ ràng là bốn tuổi mà.” Giang Nam Đồng nói.

Hai người nắm tay nhau đi về phía bãi đậu xe bên kia, hai người ai cũng không để ý đến ánh mắt tìm kiếm của người trong chiếc Lamborghini phóng ra ngoài lúc chờ đèn đỏ.

Lên xe, Giang Nam Đồng rướn người về ghế sau cầm một hộp giữ nhiệt đồ ăn ra ngoài: “Nè, bữa tối của mẹ chồng yêu quý đây.”

Thành Hạ nhận lấy ôm vào trong ngực: “Giang Nam Đồng, cái này cũng là thuận tiện mang tới sao?”

”Ừ, thuận tiện, anh nói ra ngoài đi dạo, mẹ chồng em bắt anh mang đi, anh nói không mang theo thì mẹ nói nếu không mang theo thì buổi tối anh không cần về nhà nữa.” Giang Nam Đồng nói.

”Bác gái thật tốt.” Thành Hạ nói, trong lòng ngọt như uống mật vậy.

Giang Nam Đồng chợt nắm tay của cô: “Bạn trai không tốt sao?”

”Nói giỡn!” Thành Hạ rút tay ra, mở hộp cơm: “Nếu không tốt thì em đã không cần anh rồi, anh không thể hoài nghi ánh mắt em được.”

”Thế thì thưởng đi, như vậy về sau mới có động lực không ngừng cố gắng.” Giang Nam Đồng nói, chưa đợi Thành Hạ đồng ý đã bu lại sát mặt cô khẽ hôn, lại thấy mang tai cô đỏ lên rồi.

Thành Hạ quay đầu mím môi nhìn Giang Nam Đồng, tới khi thấy anh có phản chột dạ thì hôn “chụt” một cái lên mặt, rồi nhanh chóng trở về vị trí cũ, miệng còn nói: “Có ai như anh vậy, phần thưởng thì phải chờ trao tặng, sao lại tự mình ra tay cướp.....”

Giang Nam Đồng ngoài miệng thì nói ‘Ừ’, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, nếu không giành thì có thể có hai phần sao?

Giang Nam Đồng cố ý lái xe thật bình ổn - vì muốn Thành Hạ có thể ăn cơm thật ngon, đang ăn cơm miệng Thành Hạ cũng không nhàn rồi, liêu lĩnh mạo hiểm nói về chuyện mới gặp vừa rồi.

”Anh còn nhớ nhà số 581 không?” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng gật đầu, đầu chỉ nhớ, nhìn Thành Hạ trong gương chiếu hậu, gương mặt cô hưng phấn, ôi, hình như còn có chút coi thường.

”Anh biết Tổng Giám đốc của Hải Trí là ai không?” Thành Hạ hỏi.

Tướng Lập Trình.

”Không phải là người xuất hiện ở nhà 581 chứ?” Giang Nam Đồng rất “Khiêm tốn” hỏi, tránh quấy rầy người khác đang hăng hái kể chuyện.

”Đúng vậy, chính là anh ta! Không nhìn ra, ôi, lại là ông chủ lớn đấy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười cười: “Có người không để lộ tài năng.”

”Ừ, như em vậy, mặc dù bây giờ em là ‘con chim non’, nhưng em là ‘con chim non’ rất có thực lực, một ngày nào đó sẽ biến thành Phượng Hoàng, bảy sắc.” Còn thêm hậu tố định ngữ nữa.

”Sếp lớn là người thế nào?” Giang Nam Đồng hỏi, dường như lơ đãng.

Thành Hạ liền bô bô kể cho anh nghe, Giang Nam Đồng nghe, vẽ lên ký hiệu trọng điểm 5 sao (*****) đối với câu “nếu em lại tới thì chắc chắn sẽ không đi nhầm nữa đâu” đó.

”Xem ra Sếp tụi em vẫn rất nhiệt tình đối với nhân viên đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bĩu môi một cái: “Em cảm thấy là anh ta châm chọc em, nếu không còn cần phải nhắc nhở em đi nhầm cửa nữa làm gì? Em còn chẳng nhớ rõ hình dáng anh ta là tròn hay méo, đoán chừng anh ta còn muốn... cô bé này năm đó thật không biết điều, đi nhầm nhà xem mắt với mình được một nửa thì lại chạy, bây giờ hối hận đi, hối hận cũng vô dụng.”

Nhìn nét mặt cô, Giang Nam Đồng đổi 5 sao thành 4 sao rưỡi: “A, lần đó ở số nhà 581, người nói chuyện với em đúng là anh ấy à?”

”Vâng. À, cũng may anh gọi điện thoại, nếu không em còn phải nghĩ cách chạy trốn đấy.” Thành Hạ nói.

”Đầy đủ chứng minh chúng ta tâm ý tương thông, duyên phận ý trời.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ thở dài, xoa trán: “Không phải đã nói anh đừng đọc thư tình bách khoa toàn thư nữa sao?”

”Đây là lời thật tâm, không có một câu nào thật hơn so với câu này.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ dựa vào thành ghế nghiêng đầu: “Xong rồi, say cơm rồi.”

”Ngủ đi, lát nữa anh gọi.” Giang Nam Đồng nói, tắt đèn trong xe, chưa tới hai phút người bên cạnh đã ngủ thiếp đi, đèn đường lúc sáng lúc tối không ngừng thoảng qua mặt của cô, mặc dù không trang điểm nhưng theo anh thì thật sự vẫn rất đẹp.

Có lẽ Trần Tiên Đình nói đúng, anh trúng độc, hoàn toàn căn cứ vào cô mà chuyên tâm với khiếu thẩm mỹ ban đầu.

”Ta là một con Phượng Hoàng bảy sắc.....” Người nọ lẩm bẩm, thân thể co lại một cái.

”Cho nên mới rơi vào tay Giang Nam Đồng ta.” Giang Nam Đồng cười tiếp một câu.

Người khác ha ha hai tiếng lại không động tĩnh gì.

59. Chương 44

Editor: Cogau

Về đến ký túc xá, Thành Hạ vẫn còn ngủ. Mặc dù Giang Nam Đồng không đành lòng đánh thức cô nhưng lại càng không muốn cô phải thức đêm.

”Phượng Hoàng bảy sắc, tới nơi rồi.” Giang Nam Đồng rướn người qua bên cạnh cô, tay bóp nhẹ mặt của cô, làn da rất mềm mại, nõn nà.

Thành Hạ mở mắt, chỉ thấy gương mặt tuần tú của Giang Nam Đồng ở ngay trước mắt, theo bản năng đẩy ra, nói một câu: “Anh định làm gì?”

”Hôn tạm biệt.” Giang Nam Đồng cười nói, nhanh chóng hôn một cái lên môi cô, tuy chỉ là chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng đủ khiến cho Thành Hạ mặt đỏ tim đập rồi.

Được rồi, coi như anh học theo phong cách nước ngoài, nhưng vì sao còn không xịch ra?

”Xong rồi, còn muốn làm gì nữa?” Thành Hạ hỏi, lùi sát vào phía sau, đáng tiếc phía sau là thành ghế, không có chỗ tránh.

”Hôn ngủ ngon.” Giang Nam Đồng nói.

”Anh có làm hay không? Vậy anh có muốn ứng trước hôn chào buổi sáng ngày mai không vậy?” Thành Hạ lườm.

”Nếu em không phản đối, thì anh rất thích đấy.” Giang Nam Đồng cười nói.

Hai tay Thành Hạ ôm chặt lấy mặt của anh: “Cảnh cáo anh nha, nếu lại đọc những loại sách vớ vẩn đó rồi học theo, xem em xử lý anh thế nào.”

Nhảy xuống xe, Giang Nam Đồng đứng bên cạnh xe dặn dò cô ngủ sớm một chút, Thành Hạ phất tay một cái nói anh quay về lái xe cẩn thận, sau đó nhanh như chớp đi vào ký túc xá.

Vào phòng bật đèn rồi nhìn xuống dưới, đèn xe Giang Nam Đồng đang chớp nháy có quy luật, nháy ba cái xong ngừng một lát sau đó lại nháy tiếp năm cái, Thành Hạ liền phất tay một cái với anh, trong lòng ngọt ngào. Có lần, Giang Nam Đồng nhắn tin nói cho cô biết: nếu nháy liên tục ba lần thì là nói cho cô biết “Anh yêu em”, nếu năm lần là “Anh mãi mãi yêu em”.

Vốn là tâm tình đang ngây ngất, nhìn thấy một chồng bản vẽ liền tức giận, xem ra tối nay hoàn toàn không cần ngủ rồi.

Trên đường về, Lâm Phóng gọi điện thoại, Thành Hạ bảo ngày mai gọi lại cho anh, vì bây giờ cô phải đọc bản vẽ gấp để ngày mai cần dùng. Cũng trên đường về, Tiểu Thanh gửi truyện tiểu lâm, Thành Hạ nhắn lại “Ha ha, đừng làm phiền tớ nữa.”

Mười giờ, Giang Nam Đồng gửi tin nhắn nói cô đừng ngủ quá trễ, ngày mai có thể dậy trễ một chút, anh mang bữa sáng tới.

Sau đó, Thành Hạ ngủ thiếp đi, không biết là đã mấy giờ rồi, đợi cô tỉnh lại nữa thì chỉ cảm thấy người choáng váng, màn đêm bao phủ trước mặt. Cũng may, ngày mai là Chủ nhật có thể nghỉ ngơi thật khỏe một chút, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược vẫn chưa đến, cô còn phải tiếp tục cảnh vườn không nhà trống.

Rửa mặt xong nhìn xuống lầu dưới, quả nhiên Giang Nam Đồng đã đứng bên cạnh xe rồi, đang ngẩng đầu nhìn lên phòng, Thành Hạ vui mừng mở cửa sổ ra, ra sức vẫy tay với anh.

Lao xuống lầu với tốc độ như gió, Giang Nam Đồng đỡ lấy cô: “Đừng nóng vội, vẫn còn kịp.”

Đương nhiên, Giang Nam Đồng mang đến chính là bữa sáng mẹ của anh làm, cháo thịt gà nấm hương cùng hai chiếc bánh điểm tâm nhỏ đẹp đẽ, ăn còn ngon hơn so với KFC: “Anh ăn chưa?”

”Ăn rồi, ăn cháo trắng, mẹ chồng em nói đây chỉ dành cho bà xã làm việc vất vả ăn, anh đây sâu gạo chỉ có thể ăn trắng cháo thôi.” Giang Nam Đồng nói.

”Ai là bà xã anh chứ? Đừng có nói hươu nói vượn.” Thành Hạ nhai chiếc bánh ngọt, oa, ăn ngon thật.

”Em không phải là bà xã anh thì vì sao lại đi xe của anh? Vì sao cho anh hôn? Vì sao còn ăn đồ ăn mẹ anh làm?” Giang Nam Đồng cười.

”Còn chưa có kết hôn mà...!” Thành Hạ âm thanh nhỏ hơn một chút.

”Vậy ngày mai đi đăng ký kết hôn đi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bị nghẹn bánh ngọt, dùng sức uống nước nuốt xuống: “Mới sáng sớm không nên nói chuyện kinh khủng.”

Giang Nam Đồng liền cười cô.

Gần đến công ty, bởi vì bên kia khẳng định là không có chỗ đậu xe, cho nên Thành Hạ xuống xe đi bộ, để Giang Nam Đồng quay xe ở chỗ khúc cua đó đi về.

Bởi vì tối hôm qua đã đọc xong đồng bản vẽ đó, nên hôm nay Thành Hạ hơi thoải mái, phần còn lại có thể giải quyết trước khi tan tầm hôm nay. Bởi vì vui vẻ nên Thành Hạ đi bộ rất nhẹ nhàng, vừa nghĩ tới ngày mai có thể nghỉ ngơi thì càng nhẹ nhàng hơn, tưởng như là muốn bay vậy. Nhưng trong mắt người khác, có lẽ là kết quả thi của cô bé này rất tốt cho nên gương mặt hưng phấn.

Đến bác bảo vệ cũng cảm thấy hôm nay cô thật vui, hỏi cô có phải bạn trai cầu hôn rồi không, Thành Hạ rất kinh ngạc, việc đó cũng có thể nhìn ra, chẳng lẽ thực sự ông bác là người tài giỏi bên ngoài sao?

Vào tòa nhà, Thành Hạ nghĩ tới lời nói của Giang Nam Đồng sáng nay chợt thì có điểm xấu hổ, người đáng ghét, cầu hôn cũng không có thành ý, thật coi cô là rau cải trắng sao? Dù sao thì cũng coi cô như cây rau nhỏ.....

Vào phòng làm việc, chào hỏi mọi người, chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người lộ đầy vẻ kỳ lạ.

”Hạ Hạ, có việc gì vui thế? Nói cho anh trai nghe một chút coi!” Một cánh tay Lương Bích Đoàn khoác vai cô.

Thành Hạ liếc mắt: “Anh trai, chuyện này thật không thể nói cho anh biết.” Cầu hôn chuyện đâu có thể tùy tiện nói này.

Lương Bích Đoàn liền cười gian rồi lượn đi. Đến tận trưa, Giám đốc Trần Tiên Đình không tới, Phó Giám đốc Lưu cũng không có mặt, tất cả mọi người tiếp tục vui vẻ, thấy tài liệu không còn lại bao nhiêu Thành Hạ cũng xòe hai cánh lượn một vòng ở văn phòng.

Vì vậy, ăn cơm trưa xong Thành Hạ theo mọi người đi dạo phố thuận tiện mua bánh quế ăn, cũng thuận tiện giúp bạn thân của cô gái ở quầy tiếp tân tới chơi mua miếng dán giảm đau. Trở về phòng làm việc, mới vừa ngồi xuống chưa bao lâu đã nghe tiếng Trần Tiên Đình: “Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, dưới tay tôi đều là tinh binh cường tướng.”

Lúc này, Thành Hạ mới vừa ở Phòng giải khát nồng đậm mùi cà phê ra, thuận tiện nghe được “Lời nói hùng hồn” của Trần Tiên Đình, sau đó nghĩ bụng, lời nói chảnh như vậy quả nhiên là từ con người chảnh như anh ta nói ra mà thôi, nhưng lời này nói cho ai nghe đây? Suy nghĩ, đang cầm cà phê đã pha xong, rồi vừa bước một bước ra khỏi Phòng giải khát thì đã gặp ngay cả người.

Bảo lớn tới sớm sao? Hai vị ‘bệ hạ’ đương nhiên lại đồng thời ‘hiện hình’.

Cũng may, đa phần mọi người đang đi tới phòng họp, Thành Hạ lợi dụng chỗ tấm pano cộng thêm ưu thế chiều cao thân thể của mình lén nhập vào cuối hàng.

Tuy là mọi người ngồi vây vòng quanh, nhưng trong phòng họp cũng rất yên tĩnh, Thành Hạ khẽ cúi đầu nhìn ly cà phê của mình, mùi cà phê xông thẳng lên mũi, muốn uống lại không dám cúi đầu. Người anh em bên cạnh cầm giấy bút viết nhanh, viết xong nhẹ nhàng dùng chân đá đá Thành Hạ, nhìn qua thì thấy trên giấy viết: ‘bệ hạ’ còn không trà, mình em thì tay cầm loại nước ‘độc nhất vô nhị’, nên bị tội gì?

Thành Hạ liếc anh một cái, người anh em, thật phục anh đấy.

Người anh em tiếp tục múa bút thành văn: Đây đây, anh trai bưng giúp em.

Khát cứ việc nói thẳng, rõ là..... cũng may cái ly này buổi trưa mới vừa mua, còn chưa có dùng qua, cho anh ấy dùng cũng không coi là gián tiếp hôn môi gì, suy nghĩ một chút rồi lặng lẽ đưa cái ly qua, ai ngờ Trần Tiên Đình đột nhiên nói một tiếng làm sao lại thế kia: “Hai người tụi em trao đổi cái gì với nhau vậy?”

Cái ly chưa rơi xuống, nhưng hơi nghiêng một chút, nước bắn ra ngoài, đúng lúc bắn vào tay Thành Hạ mà thôi, thật không có việc gì lớn.

Nhưng hình như có chút sâu xa.

Còn nữa, Trần ‘ác ma’! Nếu không biết dùng thành ngữ thì đừng nên dùng bữa bãi, chỉ một ly cà phê mà được cho là trao đổi lẫn nhau sao?

‘Bệ hạ’ Tướng tới làm gì đây? Nghe được một lúc thì Thành Hạ đã hiểu, rảnh rồi, ở lâu chót nhàn rồi lại cảm thấy đụng phải bộ phận hành chính âm khí quá nặng nên xuống mượn chút dương khí, lời nói toàn là khách sáo vô bổ, dĩ nhiên, cũng có thể lý giải là buổi họp mặt cổ vũ, “Khích lệ tinh thần”.

Điện thoại di động rung lên, lấy ra cúi xuống xem, Giang Nam Đồng hỏi cô đang làm gì vậy, Thành Hạ suy nghĩ một chút nhắn lại: ‘Bệ hạ’ đi tuần, hành trình đang dừng chân ở Trung tâm thiết kế, bọn em vinh hạnh gặp mặt bệ hạ.

Giang Nam Đồng nhắn lại cho cô: ‘bệ hạ’ là người tính tình bất thường, ngàn vạn lần phải cẩn thận. Còn nữa, cùng nhau đi ăn tối nhé? Để dân thường anh đây dính chút mùi Đế Vương!

Chuẩn tầu! Thành Hạ nhún lại.

Giang Nam Đồng liên không có động tĩnh nữa.

‘Bệ hạ’ Tưởng nói xong, ‘hoàng thượng’ lại Trần tiếp tục, BLABLA... nói tới nỗi tất cả mọi người đều buồn ngủ. Thành Hạ xác định một chuyện, cô không có thiên phú làm lãnh đạo - cô cũng không thể tán gẫu như vậy, nói tới cái gì mà Hải Trí có thể dùng phi thuyền đi lên mặt trăng, dùng gạch che mặt trăng lại.

Ngồi tới khi mọi người đau lưng thì cuối cùng buổi gặp mặt cũng kết thúc, Thành Hạ ngồi ngay cửa nên lúc này là người đầu tiên chạy vội ra ngoài.

Mọi người trong Phòng họp đi hết, chỉ còn lại hai vị ‘bệ hạ’.

”Thực tập sinh năm nay trình độ thế nào?” ‘Bệ hạ’ Tưởng hỏi.

”Không tệ, chất lượng sinh viên Đại học T vẫn rất bảo đảm.” Trần Tiên Đình nói.

”Nếu không tệ, cho họ làm thử một hạng mục để kiểm tra đi, Phòng thiết kế không phải đều có người mới sao? Cho làm thử một hạng mục, à, cần phải làm cho giống như thật ấy.” ‘Bệ hạ’ Tưởng nói, rồi nhàn nhả dựa vào ghế.

”Vậy được sao?” Trần Tiên Đình có chút lo lắng.

”Không cho họ cơ hội thì vĩnh viễn họ vẫn là người mới, vả lại, nếu không được thì các cậu hãy chỉ dẫn, nhận các cậu làm thầy cũng không phải là để làm Bỏ Tắt.” ‘Bệ hạ’ Tưởng nói.

Trần Tiên Đình cười, liếc mắt nhìn Tưởng Lập Trình: “Tôi nói này ông Tưởng, có phải ông nghe lời đồn nên cố ý tới làm loạn không? Như ông là thể hiện muốn dụ dỗ cháu dâu của thầy tôi, chẳng hiền hậu gì đâu?”

”A, lời đồn gì?” Tưởng Lập Trình tới hăng hái.

”Sếp lớn cùng Thực tập sinh đi chung một thang máy, vừa nói vừa cười giống như vô cùng thân thiết vậy, má ơi, đây không phải là ‘giết’ người ta sao? Tôi thấy công ty nên lập quy tắc, ai mà tung tin đồn thì phải đuổi, không bao giờ bỏ nhiệm.” Trần Tiên Đình nói.

”Ôi, cậu nói xem, nếu họ biết là cô bé thực tập sinh này cùng với ông Sếp lớn là tôi đây đã từng xem mặt với nhau nhưng vẫn rất không nể mặt mà ghét bỏ tôi. Hơn nữa, lúc gặp Giám đốc Trần người ta cũng hiềm khi nhìn, có phải lời đồn này càng thú vị không?” Tưởng Lập Trình hỏi, cười rất gian xảo.

”Đừng có làm vậy, như vậy không phải là chặn con đường công danh và danh dự của con nhà người ta sao?” Trên mặt Trần Tiên Đình có chút lúng túng.

”Được, cứ quyết định như vậy, cậu đi sắp xếp đi, dù là la hay ngựa thì cũng phải dắt đi dạo, nếu tốt thì ký Hợp đồng luôn, thấy tình hình Bất động sản của chúng ta trong hai năm tới sẽ có mấy Dự án lớn đấy.” Tưởng Lập Trình đứng dậy.

60. Chương 45

Editor: Cogau

Hai người ra khỏi phòng họp chỉ thấy tình cảnh trước mắt rất tốt: nhân viên thể hiện nhiệt tình, tích cực cao với công việc, gặp được họ ở cửa vội chào hỏi.

Cuối cùng cũng đưa được vị Đại Bỏ Tắt Tưởng Lập Trình này đi, Trần Tiên Đình quay lại bên cạnh chỗ Thành Hạ, gõ gõ cái bàn: ”Đọc xong rồi sao?”

”Lạch cạch” một tiếng, Thành Hạ đánh rơi điện thoại trên bàn, mặc dù động tác cô rất nhanh - cầm quyển tạp chí đập lại, nhưng Trần Tiên Đình vẫn nhìn thấy ba chữ “Trần ma quỷ...” trên đó.

”Vâng, đọc xong rồi ạ.” Thành Hạ nói, mẹ ơi, con người quả nhiên không thể làm việc trái với lương tâm.

”Đến phòng làm việc của tôi.” Ma quỷ ư, nhìn anh rất ma quỷ sao? Có ai trẻ tuổi đầy triển vọng như anh lại như ma quỷ sao? Trần Tiên Đình nghĩ, hôm nào hỏi Giang Nam Đồng xem có phải bạn gái cậu ta rất thích đặt biệt danh cho người ta không, nhưng biệt danh này quá không thích hợp, anh vẫn cảm thấy mình là thân sĩ đấy.

Ôm một đồng tài liệu và phần ghi chú, Thành Hạ vội đi theo phía sau Trần Tiên Đình.

Vì vậy, cô thì báo cáo, còn anh ta thì vừa nghe vừa liếc nhìn đồng tài liệu kia, tốc độ cực nhanh, Thành Hạ cảm thấy trước kia anh ta nhất định là ngân hàng sao chép. Nói tới khi miệng đắng lưỡi khô cuối cùng cũng báo cáo xong, Thành Hạ đứng thấp thỏm chờ Trần Tiên Đình đưa ra lời nhận xét.

”Tự đọc à? Không ai hỗ trợ chứ?” Trần Tiên Đình hỏi.

”Sếp chưa nói có thể tìm người hỗ trợ!” Thành Hạ nói. Trong lòng có chút phần nộ, ma quỷ, đúng là ma quỷ mà, không thấy quãng thâm mắt cô sánh ngang với Gấu Trúc to rồi hả? Chẳng lẽ cho rằng mắt cô trang điểm màu khói ư?

”Tự đọc là tốt rồi, sau này, công việc tôi yên tâm giao cho em rồi.” Trần Tiên Đình nói.

Công việc ư? Công việc Ma quỷ gì đây, Thành Hạ mơ hồ có dự cảm không tốt.

”Giám đốc cứ chỉ bảo ạ.” Thành Hạ nói.

”Mới vừa rồi Sếp lớn cũng đã nói, yêu cầu nhóm thực tập sinh tụi em tham dự thiết kế cho Khu đô thị mới Hà Tây, em đấy, chuẩn bị cẩn thận hoàn thành tốt nhiệm vụ cho tôi, đừng có làm tôi mất mặt đấy.” Trần Tiên Đình nói.

Cơ hội trao vào tay người mới như cô ư, trời ạ, hưng phấn tới nỗi tim đập không đều rồi.

”Vâng, Giám đốc!” Thành Hạ nói, giọng hưng phấn tới phát run, chỉ có điều là, tiếng cùng với người có sự khác biệt thôi, Trần Tiên Đình cau mày.

”Lo sợ à? Cái này có gì mà lo sợ, cũng không phải là để em thiết kế chung cư, nhiều lắm là giao cho em vẽ bản vẽ sơ bộ.” Trần Tiên Đình nói.

Cứ tưởng là quả dưa hấu, ai dè chỉ là hạt vừng, nhưng mà đối với cái loại củ cải bắp chuối cô đây mà nói, có vừng ăn đã là may mắn vô cùng rồi, Thành Hạ nghĩ như vậy rồi dùng sức gặt đầu một cái.

Nhưng ở trong mắt Trần Tiên Đình lại biến thành: quả nhiên vẫn là người mới, nghe nói nhiệm vụ lớn đã sợ, nhiệm vụ nhỏ thì vui mừng ngay.

”Được rồi, em đi ra ngoài đi.” Trần Tiên Đình nói, rồi gọi số nội bộ kêu mấy người phòng thiết kế tới họp.

Thành Hạ bay về chỗ ngồi của mình, các anh em lập tức ân cần hỏi thăm cô, Thành Hạ nói xong, các anh em đều nói không sao cả, sẽ có thêm một người đàn ông ở sau lưng giúp Thành Hạ đạt được ước nguyện, làm Thành Hạ bay lên tận sao Hỏa.

Kích động cảm con chuột, cuối cùng nghĩ nên gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng, gửi xong thật lâu cũng không thấy nhắn lại, Thành Hạ không khỏi cau mày, tốc độ phản ứng của Giang Nam Đồng nhất định rất nhanh, chẳng lẽ điện thoại di động lại rơi xuống nước chẳng?

Mãi cho đến khi tan việc, Thành Hạ đã nhìn điện thoại di động vô số lần, trong lòng cũng bắt đầu thấp thỏm, trong đầu bắt đầu thoáng qua từng đoạn tai nạn xe cộ linh tinh... Lắc đầu một cái chửi mình đoán mò, nhưng gọi điện thoại thì đầu bên kia vẫn nói “Thuê bao Quý khách vừa gọi ...”, không thể nào không lo lắng được.

Ra khỏi cửa chính, nhìn xung quanh, chẳng có ai chột kéo cánh tay cô cả. Lại gọi điện thoại nhưng vẫn tắt máy, chột trong lòng như đứt dây không túm lại được vậy. Giang Nam Đồng nói buổi tối cùng nhau ăn cơm, không lý gì lại quên, nhất định là có chuyện lại không cách nào liên lạc kịp thời với cô, nhất định là như vậy.

Đứng ở cổng đợi một lát, vẫn không thấy Giang Nam Đồng, chưa từ bỏ ý định, Thành Hạ đi thẳng tới bãi đậu xe mà Giang Nam Đồng thường đậu lúc đón cô, vào nhìn một vòng, xe vẫn ra vào không ngừng nhưng lại không thấy Giang Nam Đồng.

Lên xe điện ngầm, Thành Hạ vẫn liên tục gọi điện thoại của Giang Nam Đồng nhưng vẫn trong trạng thái tắt máy, Thành Hạ vội vàng lên xuống xe, vòng vo ba tuyến đi tới căn hộ mới của Giang Nam Đồng, có lẽ, anh bị bệnh.....

Đến nơi, ngẩng đầu nhìn, vẫn tối thui không một tia sáng. Đi qua lại một hồi lâu dưới tầng trệt, cuối cùng điện thoại cũng reo, lúc Thành Hạ ấn nút trả lời mà tay cũng hơi run.

"Giang Nam Đồng, anh đang ở đâu vậy?"

"Cầu Cầu, em đang ở đâu, sao lại không có ở phòng?" Giọng Giang Nam Đồng hình như có chút mệt mỏi và lo lắng.

"Em đang ở dưới căn hộ mới, anh chờ chút, em về ngay." Cảm giác điều bị đứt dây bay mất lại áp đến.

"Trời lạnh em đừng đi qua đi lại, Cầu Cầu, em hãy đến chỗ Quản lý tòa nhà, anh có gửi một bộ chìa khóa. Trước hết, em mở cửa vào nhà bật máy sưởi lên kéo lạnh, anh sẽ về liền." Giang Nam Đồng đầu vào máy.

"A, vậy anh nhanh lên một chút." Cúp điện thoại mới bình tâm lại.

Đến chỗ Quản lý toàn nhà nói lấy chìa khóa, cô trực quản lý lại nói không đưa gì cả, nhất định gọi điện thoại xác nhận với Giang Nam Đồng.

"Hả? Vợ cậu mới đi công tác về ư, à được, vậy tôi đưa cho cô ấy." Cô trực quản lý cúp điện thoại, cầm chìa khóa nhưng vẫn nhìn kỹ Thành Hạ nhiều lần mới đưa chìa khóa cho cô.

Mở cửa nhà, mặc dù chưa bật máy sưởi nhưng so với bên ngoài ấm áp hơn chút, quả nhiên có người ở thì cũng khác, càng ngày càng có hơi người, nhảy lên tầng trên, oa, đúng là có chiếc giường nhỏ, nhìn dáng vẻ rất thoải mái, nằm sắp lên lẩn một vòng, quả nhiên thoải mái, so với giường ở ký túc xá của cô thoải mái hơn nhiều.

Trong lúc lơ đãng mắt quét qua đầu giường, khung hình, người ở trong là cô, chụp ở công viên Tân Giang, cười ngây ngô. Bật dậy nhìn xung quanh, trong phòng vẫn là những vật dụng cô cùng Giang Nam Đồng đi chọn, chẳng thiếu thứ gì, nhìn rất giống phòng tân hôn.

Loanh quanh một lát ở trong nhà đã ấm lên. Xem đồng hồ thấy tới giờ ăn rồi, Giang Nam Đồng cũng chưa ăn chứ? Cô đảm đang một lần xem, nhưng trong tủ lạnh lại không có gì, cho dù cô là người phụ nữ đảm đang thì cũng không thể ảo thuật được?

Nhanh chóng mặc quần áo tử tế ra ngoài, may là cô biết vị trí chợ rau gần đây.

Lòng vòng hồi lâu, trước tiên cô mua cho Giang Nam Đồng chiếc tạp dề để ở trong bếp vừa ngăn nga bài hát vừa rửa rau, cắt thức ăn. Đột nhiên, Thành Hạ cảm thấy vẫn rất hạnh phúc, trước kia khi nấu cơm còn không biết mẹ có thể về ăn hay không, giờ thì tốt rồi, nhất định là có người ăn chung với cô.

Khi Giang Nam Đồng mở cửa đi vào, thấy cửa kính phòng bếp đang đóng, Thành Hạ đeo tạp dề như một cô chủ nhỏ đang nấu đồ ăn, Giang Nam Đồng liền không lên tiếng đứng ở cửa phòng bếp nhìn.

Ở trong bếp, Thành Hạ rửa nồi xong, dọn dẹp muống dưa, nhìn nét mặt hình như còn rất hài lòng đối với tác phẩm của mình, bưng món ăn đẩy cửa ra đã thấy Giang Nam Đồng đứng ở cửa rồi, Thành Hạ không nói gì dọn đồ ăn lên bàn: "Rửa tay ăn cơm đi."

"Cầu Cầu....."

"Ăn no có hơi sức rồi nói." Thành Hạ nói, lại vào bếp mang thức ăn chén đĩa ra ngoài.

Tuy là nói như vậy nhưng Thành Hạ nhin không được lại nhắc tới: "Điện thoại di động của anh hư sao? Em gọi cả buổi chiều cũng không được."

"Đi công tác xa, bên đó tín hiệu không tốt." Giang Nam Đồng nói.

”Sau đó sao lại tắt máy?” Thành Hạ hỏi.

”Điện thoại di động từ lần trước rút xuống nước thường hay trục trặc, phát bực.” Giang Nam Đồng cười: “Em yêu, có phải em rất sốt ruột không?”

”Anh! Anh! Nói anh đó, thái độ nghiêm túc chút, nói rõ vấn đề, trước đừng có làm quen với em.” Thành Hạ nói, cả một buổi chiều cô đều sắp điên mà anh vẫn còn cười được.

”VẬY CŨNG TỐT, NÓI RÕ TOÀN BỘ RỒI LÀM QUEN.” Giang Nam Đồng liền kể từ đầu tới cuối, dĩ nhiên, anh đem phần lớn trách nhiệm đẩy tới chiếc điện thoại di động xui xẻo.

”Giang Nam Đồng, ngày mai chúng ta đi mua một chiếc điện thoại di động đi, cái này làm đồ dự bị.” Thành Hạ nói. Cái cảm giác không tìm thấy người giống như treo cổ trên xà nhà vậy.

Giang Nam Đồng tự nhiên gạt đầu, chuyện này giải quyết xong. Thành Hạ vui vẻ hạnh phúc nói về cái “Hạt vừng nhỏ” đó, Giang Nam Đồng nghe nhưng cũng không ngừng gạt đầu, thấy Thành Hạ hưng phấn mặt đỏ lên.

”Em nhất định phải làm cho tốt, không thể để cho Trần ‘ma quỷ’ coi thường!” Khăng khái tuyên thệ.

”Trần..... Ma quỷ? Em nói người Giám đốc đó à? Nhìn dáng dấp giống như thật rất ma quỷ.” Giang Nam Đồng phụ họa.

”Không phải nhìn dáng dấp, bản chất cũng rất ma quỷ, rõ ràng lại nghi ngờ em nhờ người hỗ trợ đọc bản vẽ, em là loại người như vậy sao? Vả lại, nếu như có nhờ thì sao em có thể thừa nhận đây.” Thành Hạ cười.

Cười nói ăn cơm xong Giang Nam Đồng chủ động đi rửa chén, Thành Hạ ở ngay bên cạnh nơi này lau lau một chút, chỗ kia chùi chùi một chút, thuận tiện rửa hai quả táo còn khen bản thân “Thật đảm đang”. Tới lúc ngồi trên ghế sa lon tán gẫu, Thành Hạ lại không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là gặm táo rồi khen trong phòng thật ấm áp, Giang Nam Đồng vẫn cười nhìn cô, nhìn mãi làm Thành Hạ ngắc loạn xung quanh không biết nói gì.

”Không còn sớm nữa, em đi về trước đây.” Thành Hạ nói, hơn tám giờ rồi, trời tối đen, Giang Nam Đồng từ trên ghế salon bật dậy, nhanh hơn cô một bước, kéo cô vào trong ngực.

Trong lòng Thành Hạ báo động, trên TV vẫn chiếu đấy, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ dễ phạm phải tác phong sai lầm ‘lửa gần rơm’.

”Cầu Cầu, ở lại đi!” Giọng Giang Nam Đồng nồng nàn, chân thành.

Nuốt một ngụm nước bọt: “Chuyện đó, ha ha, như vậy là không đúng, là không hợp pháp.”

”Ngày mai chúng ta đi bổ sung Đăng ký kết hôn.” Đầu của Giang Nam Đồng đặt ở trên vai cô cho nên tự nhiên Thành Hạ không thấy được anh cố nén cười.

”Ngày mai Ủy ban nghỉ.” Thành Hạ nói. Xong rồi, Giang Nam Đồng phát tỉnh.

”Thứ hai.” Khuôn mặt Giang Nam Đồng nở nụ cười thật to, đáng tiếc Thành Hạ không nhìn thấy.

”Thứ hai bọn em phải họp, chuyện rất quan trọng.” Thì ra là, vùng cũng có thể cứu mạng.

”Thứ ba.” Giọng Giang Nam Đồng rất bình tĩnh.

”Thứ ba phải đi khảo sát thực địa.”

”Thứ tư.” Giang Nam Đồng tiếp tục bình tĩnh.

”Chuyện này..., tiếp theo đều rất bận!”

Giang Nam Đồng dễ nổi nóng: “Trên sách viết, khi phái nữ được người đàn ông mình yêu cầu hôn sẽ rất vui vẻ đồng ý, nhưng Cầu Cầu em lại ra sức từ chối, vậy em không yêu anh rồi.”

”Không có, em không có không yêu anh. Em chỉ là..., chỉ là quá đột ngột.” Thành Hạ nói, hậu quả của việc đọc sách giải trí - Giang Nam Đồng chính là ví dụ.

"Đó chính là nói em yêu anh sao?" Giang Nam Đồng hỏi, giọng nhẹ nhàng âu yếm, làm cho người ta liên tưởng đến con thỏ vô hại.

"Đúng vậy. Đúng vậy, em yêu anh!" Thành Hạ vội nói, trên trán một hàng vạch đen.

"Rất yêu rất yêu sao?" Tiếp tục giả vờ thỏ.

"Ừ á..., rất yêu rất yêu." Thành Hạ tiếp tục nhăn trán.

"Cầu Cầu, rốt cuộc em cũng thổ lộ với anh rồi." Giọng của anh Giang nào đó nghe giống như con chuột uống trộm dầu vậy.

Dù có trì trệ đi nữa Thành Hạ cũng biết cô bị Giang Nam Đồng đùa bỡn, tức giận bất bình đánh vào ngực của anh: "Oa, anh quá gian trá rồi, không tính, mới vừa rồi không tính."

"Cầu Cầu, em lừa gạt anh thì không sao, nhưng không thể nói dối với các vị thần, các vị Thần đi ngang qua đều nghe thấy rồi." Giang Nam Đồng nói.

"Cũng nghe được á? Tốt, để cho họ làm chứng." Thành Hạ lườm: "Giang Nam Đồng, anh thật xấu xa."

"Anh chỉ xấu xa với em thôi." Giang Nam Đồng lại kéo cô ngồi xuống, ôm vào trong lòng: "Chiếc giường nhỏ rất thoải mái. Buổi tối còn có sao đầy trời."

"Em ý chí kiên định." Thành Hạ vừa nói vừa muốn đứng lên.

"Còn có máy sưởi ấm áp."

"Giường anh có hai chăn."

Giang Nam Đồng nhìn cô, rồi liền dựa vào trên ghế sofa, tay đặt lên trán nói nhức đầu, Thành Hạ đáp anh: "Đừng giả bộ, đừng nghĩ lừa em nữa."

Tay liền bị Giang Nam Đồng kéo lấy đặt ở trên trán anh: "Sờ xem, có phải rất nóng không? Nếu còn không tin thì tới hòm thuốc tìm nhiệt kế, anh có thể nói láo nhưng nó thì không."

Hình như là hơi nóng một chút, Thành Hạ vội theo ý Giang Nam Đồng lấy nhiệt kế để anh kẹp dưới nách, được rồi, cô tin tưởng khoa học. Bởi vì có khoa học chứng minh nên "triệu chứng lâm sàng" của Giang Nam Đồng lập tức biểu hiện ra, cả người bủn rủn vô lực, đầu vầng mắt hoa, dù sao thì là non nửa người tàn phế, hơn nữa còn nói lời thề son sắt với Thành Hạ, tình trạng như anh cho dù muốn làm chút chuyện xấu thì "Lâm sàng" cũng không cho phép. Không biết là bị cái gì mê hoặc, dù sao Thành Hạ cảm thấy cái khuôn mặt nhỏ nhắn đó hơi tái nhợt, đôi mắt hình như cũng có hơi đỏ, nhìn rất đáng thương, vì vậy lúc này tình mẫu tử phát tác.....

Đuổi Giang Nam Đồng về phòng nằm nghỉ, thấy trên tủ đầu giường để thuốc cảm, đi lấy nước cho anh uống thuốc, Thành Hạ giận trách: "Đã bị bệnh còn lái xe đi xa như thế, không muốn sống nữa sao? Bị bệnh mấy ngày rồi vậy? Còn làm bộ trước mặt em, giống như người rất khỏe vậy." Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí trên diend@n .com

"Người đó còn khổ cực đọc bản vẽ, thức đêm tới nỗi mắt thâm quầng, anh liền suy nghĩ, anh đây một đấng mày râu da dày thịt béo chỉ cần uống thuốc vào là được, nên để ý em một chút, nhưng hôm nay em được thoải mái, anh cũng yên tâm bị bệnh rồi." Giang Nam Đồng cười nói.

"Nói bậy cái gì vậy?" Thành Hạ đắp chăn cho anh xong, ngồi ở bên cạnh: "Ngủ đi, ngày mai sẽ khỏe. Lạnh không? Nếu lạnh nói em đi nấu chút nước gừng."

"Nước gừng chỉ có thể xua đi khí lạnh nhất thời, anh bị lạnh cả buổi tối, nếu không.... .. Cầu Cầu, em nằm bên cạnh anh có được không?" Giang Nam Đồng nói.

"Hay quá ha!" Thành Hạ trừng mắt nhìn anh, nhảy xuống giường chuẩn bị đi lên lầu ngủ ở chiếc giường nhỏ, nhưng qua ánh đèn mờ ở đầu giường, vẻ mặt Giang Nam Đồng thật tội nghiệp nhìn cô, muốn dừng bước..... Cô nam quả nữ, đi thôi..... Anh là bệnh nhân.

Đấu tranh một hồi, Thành Hạ vẫn nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Giang Nam Đồng đành nhìn chằm chằm cánh cửa nhỏ cười khổ một tiếng. Trong chốc lát, giống như lại có tiếng bước chân đến gần, cửa lại mở, tiến

vào trước là một đồng tử sau đó là Thành Hạ, cô động tác rất nhanh trải thảm lên sàn nhà sau đó lại chạy đi ôm chăn và gối.

”Không cho phép có suy nghĩ xấu xa, nếu không quả đấm của em sẽ không lưu tình! Ngủ đi.” Thành Hạ chui vào trong chăn đưa lưng về phía giường, để lại cái gáy cho Giang Nam Đồng.

Giang Nam Đồng cũng nghiêng người sang nằm cùng một hướng với cô, cảm thấy cái gáy đó xinh đẹp vô cùng.

Mình nhất định là ám đầu rồi, trước khi ngủ Giang Nam Đồng nghĩ như vậy.

61. Chương 46

Editor: Cogau

Thành Hạ rất buồn ngủ, đầu vừa đặt xuống gối đã ngủ thiếp đi, nhưng cho dù như vậy nửa đêm cô cũng bò dậy hai lần đo thân nhiệt cho Giang Nam Đồng, nhiệt độ hơi cao một chút, nhưng cũng may chưa tới ngưỡng nguy hiểm nên cô lại yên tâm ngủ.

Trong giấc mơ, có tiếng thao thao bất tuyệt với cô, một cái tát vung ra, Thành Hạ suy nghĩ trong lòng: sáng dậy sẽ nói với Giang Nam Đồng, sao bây giờ còn có nhiều ruồi thế chứ.

Có người nhéo tai, lại còn vỗ mặt cô. Thành Hạ cũng không mở mắt ra chỉ nói lầm bầm: “Lâm Phóng, anh còn dám quấy rầy ‘Bồn cung’ ngủ nướng nữa, xem em đánh sưng mặt sưng mũi anh đấy.”

”Sưng mặt sưng mũi khó nhìn lắm, Cầu Cầu, nếu không em đánh chỗ khác đi?” Vừa nói chuyện tay cũng chẳng nhàn rồi mà tiếp tục bứt tai.

Thành Hạ mở mắt chỉ thấy khuôn mặt của Giang Nam Đồng phóng to ngay sát.

”Sao anh lại ở trong phòng ngủ của em? Còn ở trên giường em nữa?” Thành Hạ hỏi, nhìn chằm chằm Giang Nam Đồng.

”Lại đây, ngoan, xoay người, nhìn bên kia xem.” Giang Nam Đồng nói.

Vừa nhìn đã nhớ ra, Thành Hạ ngồi bật dậy, tới sờ trán Giang Nam Đồng: “Còn hơi sốt, nhanh lên, uống thuốc.”

Giang Nam Đồng vẫn nằm, Thành Hạ nhìn trên đầu anh, một cái gối chỉnh ỉnh, xoay người nhìn lên trên giường, thiếu một cái gối còn chăn thì cũng biến mất.

”Anh xuống khi nào vậy?” Thành Hạ vén chăn, khó trách sau nửa đêm lại ngủ mê mết như vậy, hai cái chăn không những ấm còn nóng nữa ấy chứ.

”Anh lạnh, nên xuống sưởi ấm.” Giang Nam Đồng vừa nói vừa kéo cô nằm xuống: “Cháo ở trong nồi rồi, sẽ chín ngay, nằm thêm một lát đi.”

Thành Hạ có chút khó chịu, mặc dù vẫn cô đắp chăn của mình, nhưng nếu có người ngoài tới mà nhìn thấy, thì nhất định cho rằng là hai người họ “Hoang dâm vô độ”, vậy thì là vấn đề tư cách rồi.

Phía sau gáy còn có thêm một cánh tay ấm nóng, trên bả vai thêm một bàn tay, Thành Hạ không dám động dậy.

”Cầu Cầu, sau khi kết hôn chúng ta ở tầng trên hay tầng dưới?” Giang Nam Đồng nói.

”Chỗ nào thoải mái thì ở, à, cháo sẽ không khét chứ? Để em đi xem một chút.” Bất thành linh đứng dậy, Giang Nam Đồng cũng không đề phòng, rõ ràng lại để cho cô leo ra khỏi ổ đi vào phòng bếp mất.

Cháo sẽ không khét, bởi vì là tự động.

Không biết vì sao, trải qua đêm này Thành Hạ cảm giác có chỗ nào đó khang khác, cụ thể thì không nói được, chỉ là cảm giác thôi. Ăn cơm xong thì Thành Hạ thấy vẫn rất buồn ngủ, nhưng lại nghĩ đến vẫn còn có một người bệnh nên cố gắng nán lại giải quyết, kéo luôn anh đi bệnh viện truyền chai nước, cuối cùng bác sĩ nói chỉ là cảm cúm thông thường, không có gì nghiêm trọng.

Đưa anh về nhà, ăn cơm tối xong Thành Hạ chạy như bay về phòng, rửa mặt xong cầm lịch ngày xem ngày, cuối tuần tới lại chính là ngày mừng hai tháng hai rồi, nói cách khác cô phải đi gặp cha mẹ Giang Nam Đồng, vỗ vỗ ngực, còn rất hồi hộp.

Chủ nhật, chạy tới chạy tui giữa căn hộ mới của Giang Nam Đồng, rồi bệnh viện và ký túc xá, cũng may tình hình rất khả quan, chỉ cần tiếp tục chú ý uống thuốc là được.

Ngày đầu tuần đi làm, vào thang máy lại cảm thấy không khí quỷ dị, cảm giác có mắt dòm ngó cô, hình như xung quanh còn bàn luận xôn xao. Thành Hạ cho đây là ảo giác do thiếu ngủ mang lại, nhưng vào lần 18 cô gái ở Quầy Tiếp tân vừa thấy cô liền kéo cô ra một chỗ nói nhỏ, hỏi có phải trước kia cô và Sếp lớn có quen biết hay không. Thành Hạ vội phủ nhận, cô có ngu cũng biết kiểu tin đồn người ta có thể đồn đại khắp nơi này chẳng có gì tốt với mình cả, cũng không phải là điên, huống chi, nghiêm khắc mà nói, nếu như không phải là Trưởng Lập Trình nhắc nhở cô thì cô thực sự không nhớ rõ cô đã từng gặp anh ta.

”Vậy tại sao trong công ty lại đồn là em biết Sếp lớn vậy?” Cô gái ở Quầy Tiếp tân rất buồn bực.

Thành Hạ cũng rất buồn bực, chuyện này chẳng đâu ra đâu... Có lẽ về mặt cô quá “mê man” cho nên cô gái ấy cũng tin tưởng đây chỉ là lời đồn, cô ấy vỗ bả vai Thành Hạ: “Có vài người thích nói bậy luyên thuyên, thích đồn đại mấy chuyện vớ vẩn, em đừng để bụng, bọn họ thôi lắm.”

Thối mà có thể làm ô nhiễm cả diện tích lớn như vậy sao? Được rồi, tầng ô-zôn thỉnh thoảng còn bị thủng, huống chi không khí hỗn hợp xung quanh đây! Không phải cô đã từng nói với Lâm Lâm sao: chân còn có thể xỏ nhầm giày đấy?

Các anh em trong phòng đang online chưa nói gì, chính là để cho cô cố gắng làm xong hạng mục Khu đô thị mới, có vấn đề gì cứ hỏi, họ là đoàn cố vấn hùng hậu.

Trần ‘ma quỷ’ gọi số máy nội bộ yêu cầu tới phòng hội nghị để họp, đi, một hàng mấy thực tập sinh, nhìn từ vẻ tang thương, đại khái trình độ học vấn ít nhất cũng từ khoa chính quy tới đang là nghiên cứu sinh.

Trần Tiên Đình phát cho mỗi người họ tài liệu về hạng mục Khu đô thị mới, Thành Hạ nhìn lướt qua, đại loại là muốn xây 12 căn, nhìn xuống chút nữa, số phòng mỗi căn ít, phổ biến nhất là hai phòng, ba phòng trở lên cũng ít. Không cần biết phân phối thế nào.

Kết quả, Trần Tiên Đình quả nhiên vẫn rất có biện pháp, cầm một nắm giấy nhỏ ném lên bàn để cho họ bốc thăm, thật là chiêu cổ xưa nhưng thực dụng, Thành Hạ bốc được thiết kế căn hộ chỉ có một phòng.

Đang suy nghĩ thì Trần Tiên Đình nói: “Đây là căn hộ tái định cư, các em cũng biết nên làm như thế nào chứ? Được rồi, các em đi chuẩn bị đi, thứ hai đem bản vẽ thiết kế giao cho tôi.”

Ra khỏi phòng họp có một thực tập sinh còn nói nhỏ: “Căn hộ tái định cư còn thiết kế cái gì, lấy luôn bản vẽ trước kia sửa đổi một chút là sử dụng được rồi, chẳng có tính thử thách gì cả.”

Trở lại chỗ ngồi xem kỹ tài liệu, hai ngày nay khắc khổ đọc bản vẽ thiết kế nên đã ‘vỡ’ ra được nhiều thứ, chợt Thành Hạ rất cảm ơn huấn luyện của Trần Tiên Đình ‘ma quỷ’, cái này gọi là gì ta: ‘đọc rách vạn cuốn sách – xuống bút như có thần, một phút trên sân khấu – là công lao mười năm dưới khán đài’, sau này cô không gọi Trần ‘ma quỷ’ nữa mà sẽ gọi là Trần ‘Thiên sứ’.

Trước tiên, vẽ ra bản vẽ đã suy nghĩ trong đầu, với điệu bộ kẻ vẽ này Thành Hạ cảm thấy mình giống như bậc thầy đỉnh cấp của thời đại, nếu có thuận tay vẽ xấu thì đó chính là nghệ thuật. Bởi vì vẽ rất chăm chú, đương nhiên không thấy Trần Tiên Đình mượn danh nghĩa tuần tra ở trong lối đi nhỏ đi tới đi lui quảng tới ánh mắt tán thưởng.

Đang ăn cơm trưa, Thành Hạ vừa ăn còn vừa nghĩ bản vẽ phác thảo, nghĩ đến tối nhất định phải cùng Giang Nam Đồng “Sửa lại án xử sai” cho Trần Tiên Đình. Nghĩ đến chuyện này vội chạy đi gọi điện thoại

cho Giang Nam Đồng, dặn dò anh sau khi ăn trưa phải uống thuốc đúng giờ, còn phải ngủ trưa một giấc, buổi tối không cần đến đón cô. Trở lại chỗ ngồi, các anh em đều nhìn: “Ồi, thật là ngọt ngào.”

”Vâng, ngọt ngào âu yếm đấy, ghen tức sao? Ghen tức thì màu tím vợ đi, không cần thận lại trở thành thành phần xã hội không ổn định đấy.” Thành Hạ nói.

Bị mọi người cười nhạo, nói cô còn nhỏ tuổi mà ghê gớm.

Thành Hạ không biết người khác thiết kế như thế nào, dù sao cô rất chăm chỉ, mặc dù hơi ghét câu đó của Trần Tiên Đình: “Cần hộ tái định cư, các em biết phải làm sao chứ!”, nhưng biết là trong giới Bất động sản thì rất bình thường, dù sao mục tiêu của thương nhân chính là tối ưu hóa lợi ích.

Giang Nam Đồng cảm đã đỡ hơn nhiều, thoáng cái đã thấy đến cuối tuần, Thành Hạ cũng càng ngày càng hồi hộp, vì vậy thỉnh thoảng sẽ tưởng tượng một chút cảnh gặp mặt nghiêm túc.

Giang Nam Đồng nói cô đừng có lo lắng. Nói thì thật dễ, ba mẹ anh thì dĩ nhiên anh không lo lắng rồi. Tối thứ năm, vốn đã hẹn đi ăn với Giang Nam Đồng rồi, không ngờ Lâm Lâm bỗng gọi điện thoại cho cô nói cô ấy trở về trường, nhớ cô tới nỗi thất lòng, mặc dù Thành Hạ thấy ghê tởm nhưng vẫn đuổi Giang Nam Đồng về nhà ba mẹ anh ăn cơm.

Vì sao đây? Thật ra thì Thành Hạ có ý đồ nhỏ, Lâm Lâm đã trải qua ba cuộc tình, đối với chuyện này có lẽ tương đối có kinh nghiệm, cô muốn lãnh giáo một chút, nhưng chuyện này cô cũng không nói với Giang Nam Đồng.

Lâm Lâm tươi cười rạng rỡ, cách ăn mặc đứng đắn hơn nhiều, cả người toát lên vẻ tri thức, nhìn thấy Thành Hạ cô ấy ngay nhiên nói tưởng là cô bé nào giao đồ ăn tới chứ.

Hai người định tới nhà ăn ăn tối, không ngờ trên đường đi khi nghe Thành Hạ gọn gàng dứt khoát nói muốn nhờ cô chỉ bảo, cô ấy bỗng vòng vo đổi hướng, lý do vẫn còn rất đầy đủ: “Gặp người lớn, ời, ăn mặc như cậu mà tới sao? Đi đi, để ‘chị’ dẫn ‘em’ đi mua, dĩ nhiên, ‘em’ phải mời ‘chị’ ăn cơm, không cần quá cầu kỳ, bốn món mặn một món canh là được.”

Vì vậy, khi trời đã sẩm tối, Thành Hạ ôm loại tâm tình bị ai chuẩn bị tiền đưa chi phiếu và tiền mặt đang bọc trong ngực, bước lên xe buýt đi tới Trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại của thành phố S là một nơi sầm uất, cửa tiệm hàng hiệu với nhãn giá liếc mắt một cái cũng vài triệu rồi, Lâm Lâm phân tích cho cô một hồi, đầu tiên là bàn luận với cô về sắc thái bốn mùa, sau đó là phân biệt cho cô chủng loại, ý nghĩa, rồi thì màu mặc thích hợp là màu lam, màu hồng... Dù sao Thành Hạ cũng không nhớ hết đã bị cô ấy lôi vào Trung tâm thương mại.

Hết bộ này tới bộ khác, Thành Hạ sắp hết kiên nhẫn, Lâm Lâm lại tìm áo khoác cho cô thử, đi ra Lâm Lâm khen đẹp, Thành Hạ bĩu môi: “Đẹp thật sao?”

”Đẹp!”

”Vậy tớ đi nhận giải Oscar đây, nhà thiết kế Lâm ạ.” Thành Hạ nói.

Vất vả hồi lâu, căn bản là Lâm Lâm tự quyết định cho Thành Hạ mua bộ váy kiểu, một chiếc áo kiểu ôm kết hợp với chiếc váy ngắn tới gối cùng với một đôi giày cao gót. Trên đường về thì ăn cơm, Lâm Lâm còn nói rõ: sáng mai sẽ trang điểm cho cô, trước tiên phải thử hiệu quả ở công ty đã.

Thành Hạ hết sức phản đối nhưng cũng vô ích. Thứ sáu, còn chưa tới giờ thức dậy đã bị Lâm Lâm kéo dậy rồi, bồi bồi xoa xoa hết lớp này đến lớp khác rồi kéo cô đi. Còn nói với Thành Hạ: trên đường đi phải ưỡn ngực ngẩng đầu coi như mình đang đi trên sàn catwalk vậy. Giữa đường, Lâm Lâm quay sang nhắc Thành Hạ nhớ phải ngẩng đầu ưỡn ngực, lại đang đi trên đường ray tàu điện ngầm nên gót giày bị kẹt vào thiếu chút nữa không rút ra được, thật hối hận...

Qua cổng công ty, hôm nay rất kỳ quái, bác bảo vệ lại chẳng tám với cô câu nào, đi được mười bước mới nghe bác ấy nói: “Cô bé, hôm nay cháu rất đẹp!”

Vào lầu mười tám, cô gái ở Quầy tiếp tân đang bận rộn với cây chổi, chỉ liếc cô một cái: “Xin hỏi có việc gì thế?”

”Em nên buồn hay vui đây? Trông em trước kia thê thảm vậy sao?” Thành Hạ nói, sau đó liền nghe cô gái “woa” một tiếng: “Thay đổi thật lộng lẫy đó nha!”

”Chị khen em sao.” Bởi vì một tiếng “woa” này của chị ấy, làm Thành Hạ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đoán là sẽ “Woa! Woa! Woa!” rồi.

Nhưng ngoài dự đoán, các anh em lại chẳng ai “woa” cả, đều nhìn cô một cái sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra rồi đi, Thành Hạ cảm thấy phái nam còn bình tĩnh hơn. Cho đến khi Trần Tiên Đình tới, Lưu Dịch đang cong môi sắp xếp lại bàn làm việc thì đứng lên: “Sếp, có người mới tới, có nét giống Thành Hạ, nhưng Thành Hạ hôm nay tới trễ, còn chưa tới nữa.”

Thành Hạ đứng bật dậy chỉ thấy Trần Tiên Đình nhìn lướt qua bên này, nói: “Mất kiểu gì vậy? Đó không phải sao? Chỉ là sửa soạn lại, làm cho đáng vẻ sáng sửa hơn chút mà thôi.”

Sửa soạn cái gì chứ Trần ‘Thiên sứ’..... Đúng là vẻ ngoài Thiên sứ mà tâm ma quỷ.

Cho tới buổi trưa, người đến người đi đi qua bên cạnh Thành Hạ đều cố ý dừng một chút, sau đó dùng âm lượng cô có thể nghe, nói “Oa, người đẹp!”, đợi khi cô quay đầu lại liếc mắt nhìn thì tất nhiên người nọ đã che miệng cố làm vẻ đáng yêu rồi mắc ói chuồn mất.

Mặc bộ quần áo này cô hồi hận tím cả ruột, thật vất vả cầm cự đến lúc tan việc, Thành Hạ là người đầu tiên vọt ra khỏi phòng làm việc, cô thể không bao giờ ở văn phòng làm ra vẻ nữ tính nữa.

Trong thang máy, sợ lại nhận được cái nhìn chăm chú nữa, Thành Hạ dứt khoát đi cầu thang bộ xuống, trong cầu thang im ắng chỉ có tiếng giày cao gót như vó ngựa của cô lộp cộp vang.

62. Chương 47

Editor: Cogau

Nghĩa một cái, lầu mười, OK, không ngừng cố gắng, nhưng nếu như cô biết Tướng Lập Trình sẽ xuất hiện ở lầu 9 thì cô thà cột sợi dây mà tụt từ lầu 18 xuống.

”Chào Tướng Tiên Sinh ạ.” Thành Hạ nói.

Tướng Lập Trình đang cúi đầu, nghe cô chào hỏi lại ngẩng đầu nhìn phía sau Thành Hạ có vẻ chần chừ rồi gật đầu, nhìn dáng vẻ của cô như đã phẫu thuật thẩm mỹ sao? Lập tức làm Thành Hạ ngọt ngào muốn chết. Yếu, yếu trong người hay sao ấy mà trong cầu thang hoang tàn vắng vẻ cũng có thể gặp phải ‘bão’ lớn, không có yếu nhất chỉ có yếu hơn mà thôi.

Nhìn Tướng Lập Trình ở trước mặt rồi ngoảnh đầu lại nhìn cầu thang, qua cái bàn Tiếp tân một chút là cửa lầu tám rồi, đi chút nữa, chút nữa..... . Cẩn rằng một cái, Thành Hạ quẹo vào lầu tám tính đi thang máy xuống, đi cùng với loại người trên mình toàn là scandal như Tướng Lập Trình này tốt nhất là giữ một khoảng cách thì hơn.

Cô chưa từng tới lầu tám nên cũng không quen biết ai. Nhưng kỳ quái thay, mọi người đi qua đi lại đều nhìn cô, điều này làm cho cô có loại cảm giác lạnh lẽo như quỷ nhập vào người vậy. Lộp cộp bước nhanh hơn tới trước thang máy, cảm thấy có người đứng ngay bên cạnh, sau đó nữa thì cô nghe được tiếng xì xào bàn tán, cảm thấy ớn lạnh cả người. Thoáng nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, thật hoảng sợ, Tướng Lập Trình đang nhàn nhã đứng giữa đầu nhìn con số phía trên cửa thang máy.

Vì vậy, Thành Hạ ra sức kêu trời, hỏi xem ông ấy có cần trêu chọc mình như vậy không?

Thang máy tới, tuy bên trong chật ních, nhưng bởi vì Tướng Lập Trình đứng ngoài cửa nên có người chủ động đi ra, để trống một vị trí. Tất cả mọi người đều cho rằng Tướng Lập Trình sẽ đi vào là chuyện đương nhiên, Thành Hạ cũng nghĩ như vậy.

"Tôi không vội, cậu xuống trước đi!" Tưởng Lập Trình nói với người kia xong thì quay đầu lại nhìn Thành Hạ: "Chúng ta nên tiếp tục đi cầu thang đi."

Quả thực là đem toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào người Thành Hạ.

Trời ơi, vì sao lại gọi là "Chúng ta", vì sao lại nói là "Tiếp tục"? Thật lòng không để cho cô sống đây mà.

Bước một bước dài vào thang máy: "Em muốn đến nhà mẹ chồng ăn tối, cảm ơn Sếp đã nhường cơ hội cho em."

Trên cửa thang máy đang mở bị một cánh tay ngọc bám lên, Thành Hạ chỉ chỉ: "Làm phiền anh buông ra được chứ? Như vậy thang máy mới có thể tiếp tục di chuyển."

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, Thành Hạ nhìn thấy Tưởng Lập Trình cười với cô, cười đến nỗi cô rợn cả tóc gáy, trong thang máy tự nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, xì xào bàn tán cộng thêm ánh mắt càn quét như một loại tia laser làm cho người ta 'như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than' ấy.

Bình tĩnh, Thành Hạ, bình tĩnh. Mà là có người..... làm chứng.

Giang Nam Đồng đứng đợi cô dưới gốc cây ở bên kia đường, Thành Hạ có cảm giác như gặp được Thượng đế vậy, cô biết có rất nhiều người nhìn cô chờ để tung tin đồn. Khẽ cắn răng, Thành Hạ chạy như bay băng qua đường, nhào thẳng vào trong ngực Giang Nam Đồng, đồng thời nhỏ giọng nói: "Qua đây, phối hợp đi, ngọt ngào chút vào."

Mặc dù Giang Nam Đồng bị sự ái mộ bất ngờ này cùng với cách ăn mặc của Thành Hạ làm cho mất tinh thần nhưng vẫn không chậm trễ, theo bản năng anh hỏi: "Có cần hôn không?"

"Cái này cũng không cần, đi thôi, chúng ta đi cho thật tình tứ vào." Thành Hạ nói xong, cầm tay Giang Nam Đồng, đi giày cao gót cố làm ra vẻ chim nhỏ nép vào người bước đi.

"Cầu Cầu, em làm sao vậy?" Giang Nam Đồng nhỏ giọng hỏi.

"Bị quỷ nhập vào người rồi." Thành Hạ cắn răng nghiêng lợi, vẫn bình tĩnh bước đi: "Họ Tưởng nhỏ mọn, cố ý chinh đồn em."

Báo động ở trong lòng Giang Nam Đồng reo vang: "Hả? Chính như thế nào?"

Thành Hạ kể oang oang, cuối cùng còn tăng thêm câu: "Xem ra trên người 'nhà giàu mới nổi' nào đấy, tài phú và lòng dạ là tỉ lệ nghịch!" Rất triết lý, rất khẳng định.

Mặc dù rất muốn phụ họa, nhưng Giang Nam Đồng vẫn nói rất khách quan: "Hải Trí của Tưởng gia đã tồn tại hai mươi mấy năm, có điều mấy năm nay mới chú trọng đến phát triển bất động sản, Tưởng Lập Trình du học ở Đức về, thật ra thì không coi là nhà giàu mới nổi."

"Thật á? Còn có bối cảnh như vậy à?" Thành Hạ dùng giọng điệu giật mình, mắt cũng tròn tròn phối hợp.

Giang Nam Đồng gật đầu một cái, trên mặt còn mỉm cười, nhưng nắm tay Thành Hạ hơi mạnh hơn.

"Có bối cảnh như vậy mà lòng dạ còn hẹp hòi, em thấy dù anh ta có du học ở sao Hoả về thì cũng không tốt hơn bao nhiêu." Thành Hạ nói: "Em xui xẻo chộc phải người như anh ta vậy, làm sao đây?"

"Kết hôn đi, trở thành người phụ nữ có chồng." Giang Nam Đồng cười.

"Hả?" Thành Hạ nhìn anh: "Có thể đưa ra ý kiến có tính xây dựng chút không?"

"Như thế còn không có tính xây dựng sao? Kết hôn, có Giấy đăng ký kết hôn, đeo nhẫn thì tương đương với căn hộ đã bán hoặc đã cho thuê, muốn mua cũng không được, ai bảo anh ta ra tay chậm." Giang Nam Đồng nói.

Ném mùi, lời này có mùi vị là lạ nha!

"Có thể mua nhà second hand!" Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng liền nghiêng đầu nhìn cô: "Căn hộ khác bán hoặc cho thuê anh mặc kệ, còn của anh chỉ cần tới tay thì bảy mươi năm cũng không bán trao tay."

"Căn hộ nào có thể ở bảy mươi năm thế? Chất lượng căn hộ như hiện nay, ba mươi năm là hết đất rồi." Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng liền vỗ đầu cô một cái: "Những căn hộ đó sao có thể so sánh với căn hộ của anh ư? Anh dùng xi măng chuyên dụng 520! Đừng nói bảy mươi năm, đến một trăm năm cũng không có vấn đề gì, dĩ nhiên, nếu như anh có thể sống lâu như vậy."

"Chỉ có 225#, 325#, 425#, 525#..... Nào có 520# đâu? Ah, bài chuyên ngành anh học không kỹ nha." Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng khom lưng nhỏ giọng bên tai cô: "Không biết sao? Xi măng này là bản thân anh nghiên cứu chế tạo, không chỉ có 520, còn có hàng loạt 5201314 tương đương, không hiểu à? Nếu không hiểu, vậy khẳng định bình thường em không chịu khó học tập."

Vốn là không hiểu, nhưng cũng xem như đã hiểu, Thành Hạ ngẩng đầu nhìn Giang Nam Đồng, có nên mũi lòng không..... Nhưng, không hiểu sao trống ngực cũng đập thành thịch, mặt cũng dần đỏ lên.

Giang Nam Đồng đang toét miệng cười với cô, điều này làm cho Thành Hạ cảm thấy không được tự nhiên.

"Anh còn cười nữa, nói anh đó, doanh nghiệp nhỏ mà anh còn dám ồn ào ầm ĩ hay sao? Em là giám sát chất lượng ngành, có người tố cáo anh, còn nữa, anh làm thì làm, còn đặt cái tên ngốc như vậy làm gì? Có ý đồ gì?" Thành Hạ hỏi.

"Có lẽ 'Đại nhân' không biết, đây là bí quyết theo đuổi gia truyền của nhà anh đấy, bình thường người ngoài anh cũng không nói cho họ đâu." Giang Nam Đồng nói.

"Vậy anh nói cho em biết làm gì? Muốn dứt lốt để em cho anh đi cửa sau sao?" Thành Hạ hỏi.

"Nói cho em biết là bởi vì em không phải người ngoài, mà em là vợ." Giang Nam Đồng thu lại nụ cười, trở nên nghiêm túc.

"Hả? !! Quá giận anh luôn, anh lại chiếm tiện nghi của em! Đáng đánh, xem chiêu đây!" Thành Hạ giương nanh múa vuốt, nhất thời kích động mà quên mất mình đang ở con đường lớn – nơi công cộng rồi.

Nơi công cộng thì nhất định là có rất nhiều người, nên xuất hiện hoặc không nên xuất hiện..... giống như hiện tại...

"Thành Hạ?" Giọng này quen quen, Thành Hạ vội thu tay bày ra một khuôn mặt tươi cười quay đầu lại, sau đó nụ cười trở nên cứng đờ, tay tự động tìm ngón trỏ của Giang Nam Đồng nắm thật chặt.

"Chào Giám đốc Trần ạ ..., chào Tướng Tiên Sinh ạ!" Trần 'ma quỷ', ông quả nhiên là 'ma quỷ', cho nên mới mời Tướng Lập Trình ngồi xe của ông.

Không sai, một khuôn mặt anh tuấn với vẻ ông chủ cười mà như không cười ở bên trong cánh cửa xe được hạ kính xuống chính là Tướng Lập Trình.

"Ồ, anh chàng đẹp trai này là ai thế? Anh của em à?" Trần Tiên Đình hỏi.

Ai mà có kiểu ầm ĩ với anh trai như vậy chứ, nhìn kiểu gì thế!

"Chồng chưa cưới của em ạ!" Thành Hạ nói, nghĩ bụng Chủ nhật phải mua gấp một chiếc nhẫn bạc giả làm nhẫn bạch kim đeo lên ngón áp út mới được.

"Còn nhỏ tuổi mà đã có chồng chưa cưới rồi sao? Khi nào kết hôn thế?" Trần Tiên Đình hỏi.

Dầu gì cũng lái xe đẳng cấp 'chú báo nhỏ' (Jaguar), mà người lại như bà tám vậy.....

Khi nào cũng không cần phải nói cho ông anh biết, liên quan đến chuyện của ông anh sao? Nhưng cũng không thể nói như vậy được, thật ra thì Trần Tiên Đình chỉ có vẻ mặt cứng rắn nghiêm nghị một chút, trừ những thứ này ra thì còn lại đều tốt..... nhỉ.

"Chỉ cần Hạ Hạ chuẩn bị kỹ càng, chúng tôi có thể kết hôn bất cứ lúc nào." Giang Nam Đồng nói.

Giang Nam Đồng, anh là người tốt kia mà, mặc dù khi đóng cửa lại anh chiếm tiện nghi của em, nhưng anh biết cùng đối ngoại, thật là người tốt, không phải bảy mươi năm sao, em với anh cùng lăn lộn!

Bởi vì lúc này trên mặt Thành Hạ chưa hết đỏ, kết hợp với những lời này của Giang Nam Đồng cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

”Tuổi trẻ thật tốt, được rồi, Thứ hai gặp lại, Thành Hạ.” Trần Tiên Đình cười nói.

”Hẹn gặp lại Giám đốc Trần, hẹn gặp lại Tưởng Tiên Sinh.” Thành Hạ vội nói, đi nhanh lên không thì lát nữa tắc đường.

Xe chạy vụt đi.

”Anh ta chính là Trần ‘ma quỷ’, người bên cạnh đó chính là Tưởng Lập Trình.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng gật đầu một cái. Đương nhiên rồi, một người là thầy của anh, một người là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng cùng một con phố với anh mà.

”Ừ. Đi thôi, về nhà.” Giang Nam Đồng tùy ý đáp một tiếng.

”Giang Nam Đồng, thế ngày mai, ngày mai gặp ba mẹ anh ở đâu vậy?” Vừa nghĩ tới ngày mai, cô đã rất hồi hộp rồi.

”Đương nhiên là ở nhà.” Giang Nam Đồng cười, lại nghĩa bộ đồ của cô một cái: ”Em cũng đừng nói với anh là chiếc đầm này của em là diễn tập trước cho ngày mai đấy nha.”

”Cười cái gì mà cười? Có gì buồn cười đâu?” Thành Hạ bất mãn: ”Hôm nay cũng bị người ta cười một ngày rồi, anh còn quá không tự trọng nữa, cũng cười theo! Anh, anh là người không phân biệt người trong người ngoài.”

”Vừa rồi anh đã nói là bà xã rồi mà.” Cánh tay Giang Nam Đồng đặt lên bả vai cô: ”Ngày mai đến nhà anh, mẹ chồng em đã chuẩn bị rất nhiều món đặc sản cho em, còn nữa, em hồi hộp, họ còn hồi hộp hơn em, chỉ sợ em bỏ lão già anh đây thôi.”

”Không phải đã nói có thể sử dụng bảy mươi năm sao? Vậy thì đủ rồi, em cũng không có ý định sống đến 200 tuổi.” Thành Hạ nói, tiện thể tự bán mình đi.

”Vậy thì, bảy mươi năm?” Giang Nam Đồng cười đến hải lòng.

”Ừ, bảy mươi năm, thiếu một năm, không, thiếu một tháng, à không, thiếu một ngày thì em sẽ đại diện cho Giám sát chất lượng ngành phạt cho anh đóng cửa.” Thành Hạ nói.

”Ngốc! Phạt cho anh đóng cửa không bằng thu về làm sở hữu của em đi.” Giang Nam Đồng cố trêu chọc cô. Dù sao mặc kệ như thế nào cũng phải ở cùng nhau bảy mươi năm, ha ha, anh một chút cũng không chịu thiệt.

”Vậy còn sử dụng sao được nữa, cũng đã 70 năm, gạch cũng mục rồi.” Thành Hạ nói: ”Không giỡn nữa, ăn cơm đi! Hôm nay anh về trường hay là về nhà?”

”Đương nhiên là về trường rồi, ngày mai còn đón em về nhà.” Giang Nam Đồng nói.

”Ăn cơm! Ăn cơm!” Thành Hạ kéo Giang Nam Đồng, thứ sáu đến, có thể thay đổi sinh hoạt được sao.

Ăn xong, Thành Hạ kéo Giang Nam Đồng đi mua một chiếc điện thoại di động cũ rẻ, rồi quay lại lầu một đi lòng vòng, ánh mắt của Thành Hạ liếc về phía đồ trang sức, có lẽ cô nên mua một chiếc nhẫn bằng bạc giả làm nhẫn đính hôn, Giang Nam Đồng hỏi có phải cô muốn đeo một chiếc hay không, Thành Hạ vội vàng lắc đầu lúi anh chạy.

63. Chương 48

Editor: Cogau

Trở về phòng, Lâm Lâm còn chưa về, Thành Hạ thay đồ ra đi rửa mặt, quay lại thì gặp Lâm Lâm đang ngồi ở trước máy vi tính ngoắc cô: “Nhanh lên, Phương Ngu và Nhược Nhược đều online đấy.”

Mở máy vi tính ra vào nhóm, đâu chỉ có Phương Ngu và Chu Nhược Nhược, rất nhiều bạn thực tập ở nơi khác đều ở đây, mọi người tán gẫu vài câu, Lâm Lâm ném quả bom: Thành Hạ muốn đến gặp ba mẹ chồng.

Quả bom này quả nhiên rất có hiệu quả, nổ ra các loại vấn đề, nhưng điều khiến Thành Hạ muốn ói ra năm lít máu chính là hỏi cô có phải muốn có con rồi mới cưới không... .. Trí tưởng tượng của nhân loại đúng là vô cùng phong phú.

Cô không trả lời, Lâm Lâm trả lời thay: Bằng cậu ấy ư? Còn có con mới cưới á, tớ đoán Giang đẹp trai ngay cả ‘bức tường công sự’ còn chưa vào được, cách khung thành phải vài năm ánh sáng đấy.

Vì vậy, Thành Hạ thực sự bó tay luôn rồi.

Nửa đêm, Thành Hạ còn đang thấp thỏm không yên thì điện thoại chột sáng, lấy tới xem lại là Tiểu Thanh, tên này làm việc và nghỉ ngơi không thể bình thường chút sao?

Tiểu Thanh: Ôi, cô dâu xấu xí phải gặp ba mẹ chồng nên ngủ không yên phải không?

Thành Hạ bĩu môi: Đúng vậy, vừa nghĩ tới tôi đây xấu xí mà cũng có người muốn nên tôi kích động không ngủ được, ông Tiểu, ông có thể đừng mất hứng như vậy được không? Công cuộc theo đuổi tình yêu của ông có thể có chút cao hứng không vậy??

Tiểu Thanh trả lời cô là: không thể, nhìn thấy cậu là tụt cả hứng rồi.

Chắc chắn là lại bị Thành Hạ rửa một câu: ‘ông cút đi’.

Sau đó Tiểu Thanh lại đề tiện nói: Mau ngủ đi, vốn đã xấu xí, sáng sớm ngày mai mắt quầng thâm càng khó coi, thật vất vả mới ‘lừa’ được Giang Nam Đồng, bỏ qua ‘kèo’ này thì căn bản không có chuyện tốt như vậy nữa đâu.

Cúp điện thoại, Thành Hạ thực sự ngủ thiếp đi, suy nghĩ, quả nhiên mỗi người đều có một tác dụng riêng, giống như Tiểu Thanh chính là dùng để hóa giải tâm tình lo lắng.

Buổi sáng thứ bảy ấm áp thế này, nếu như không có chuyện phải gặp cha mẹ người khác thì sẽ vui vẻ nhường nào, vừa ăn sáng Thành Hạ vừa nghĩ như vậy.

Xe chạy về phía khu biệt thự siêu cao cấp Thành Hạ cũng chưa cảm thấy có chuyện gì, cô cho rằng nhà của Giang Nam Đồng ở bên kia, không có chuyện gì nên thích đi dạo trên con đường này để ngắm những căn biệt thự tráng lệ.

Xe quẹo vào con hẻm đó Thành Hạ vẫn cảm thấy không có gì, đi ngang qua cũng là bình thường mà thôi, đi qua số nhà 581 Thành Hạ còn cố ý quay đầu lại ném một cái nhìn khinh bỉ.

”Sắp tới rồi.” Giang Nam Đồng nói.

”Vâng.” Thành Hạ lên tiếng trả lời, có lẽ ra khỏi chỗ này quẹo qua ngã tư là đến rồi.

Khi xe đậu ở trước cửa số nhà 503, Thành Hạ nhìn Giang Nam Đồng: “Sao vậy? Xe hư à?”

”Không hư.” Giang Nam Đồng nói.

Lúc này, Thành Hạ cảm thấy có gì đó.

”Vậy.....”

Không đợi Giang Nam Đồng trả lời cô thì lúc này cửa gỗ đã mở rồi, một đôi vợ chồng nhà nhận đi tới thuận tiện giúp cô mở cửa xe.

”Ôi, cô bé này xinh đẹp hơn rồi.” Bà dì đeo mắt kính đáng vẻ của người trí thức nói.

”Mẹ, không phải đã nói mẹ cứ bình thường thôi sao, đừng dọa Hạ Hạ sợ chạy mất.” Giang Nam Đồng đã xuống xe, Thành Hạ xuống xe được chào đón nhiệt liệt, lúc này tay đang bị bà dì đáng trí thức nắm thật chặt, chỉ sợ cô không quen đường vào.

Thành Hạ bước đi mấy bước với vẻ ngẩn ngơ, bị lôi vào nhà rồi mà cũng vẫn chưa lên tiếng một câu nào, vẻ mặt bình tĩnh.

Giang Nam Đồng thấy bộ dáng này của cô, vội để ba mẹ đi vào bếp làm cơm trưa, sau đó kéo Thành Hạ ngồi xuống, quét mắt một vòng về phía phòng bếp bên kia, thấy hai cái đầu lén lút lút lút thập thò nhìn phía bên này.

”Cầu Cầu, em giận sao?” Giang Nam Đồng hỏi, thật ra thì anh cũng có chút thấp thỏm, không biết Thành Hạ có thể cho là anh cố ý giấu giếm mà tức giận không.

Thành Hạ nhú mày thở dài: “Buồn chết rồi, anh nói cho em biết, rốt cuộc em có nên giả bộ giận một chút, tỏ ra em rất tức giận không đây?”

Đáp án này khiến Giang Nam Đồng đỏ mặt một chút mồ hôi.

”Vậy, em thật muốn tức giận sao?” Cẩn thận hỏi.

Thành Hạ lắc đầu một cái: “Có gì mà tức giận, chỉ có điều là nhà anh quá sang trọng mà thôi, em với anh yêu nhau cũng không nói chuyện gia đình.”

Tâm tư Giang Nam Đồng mềm lại, lại quét mắt một vòng vào phòng bếp, hai ngón tay cái ở đó giờ về phía anh, sau đó cái đầu biến mất.

”Nhưng.....” Thành Hạ lại làm cho thần kinh người khác căng lên.

”Nhưng mà cái gì?”

”Nhưng em không giả bộ tức giận một chút.....” Lại gần Giang Nam Đồng hơn chút rồi nhỏ giọng nói: “Vay ba mẹ anh có thể cảm thấy là em nhắm vào căn hộ nhà anh không?”

”Ôi, Hạ Hạ, chúng ta còn sợ con không nhắm trúng ấy chứ, nhắm trúng là tốt rồi, chờ các con kết hôn thì sang tên cho các con luôn.” Âm thanh từ sau lưng tới làm Thành Hạ giật mình.

”Con không muốn!” Thành Hạ nói, cũng không phải Giang Nam Đồng không có nhà, mặc dù.. cô vẫn rất thích căn nhà này, hồi nãy mới vừa bước vào cổng cô đã nhìn thấy hoa đầy sân, hành lang thì treo hai lồng chim, còn có hai cái ghế mây, rất thoải mái.

”Không muốn ư? Vậy cũng được, vậy chờ cháu trai chúng ta ra đời thì cho cháu trai.” Mẹ của Giang Nam Đồng nói.

”Bà ơi, bà đừng tạo áp lực cho con bé, Hạ Hạ mới bao nhiêu!” Ba Giang Nam Đồng nói, Thành Hạ vừa nhìn ông tỏ vẻ cảm ơn đã nghe ông nói tiếp: “Cái gì mà cháu trai? Cháu gái cũng giống như nhau chứ.”

Nếu như chỉ có Giang Nam Đồng ở đây thì cô nhất định phải giả bộ té xỉu!! Bỗng nhiên cô cũng hiểu tại sao Giang Nam Đồng ‘xấu xa’ thế kia, đúng là cha nào con nấy mà.

Nói xong những chuyện này, Thành Hạ nghĩ đến một vấn đề: năm đó cô cũng đi qua số nhà 503 này, cũng thấy người của nhà 503 đi ra, nhưng vì sao Giang Nam Đồng lại giả bộ không quen biết đây? Hối, về mặt Giang Nam Đồng bất đắc dĩ: “Em không thấy họ khoa tay múa chân với chúng ta sao, ý là đừng chào hỏi làm em sợ.”

Khoa tay múa chân..... Ai mà để ý người xa lạ khoa tay múa chân làm gì chứ.

Chuông cửa leng keng, Giang Nam Đồng đi mở cửa, một nam một nữ đi vào, nam thì mặt râu quai nón, áo thun cao bồi giày thể thao; nữ thì dáng cao gầy, tóc đen búi lên ở phía sau, mặc dù đeo chiếc kính không gọng nhưng vẫn không giấu được đôi mắt to xinh đẹp của cô ấy, sống mũi rất cao, đôi môi không dày không mỏng rất vừa vặn, hình dáng tai cũng đều rất đẹp, áo sơ mi dài trắng kết hợp với quần lửng và một đôi dép kẹp, tuy không phải ‘đại mỹ nữ’, nhưng câu “Bụng hữu thi thư khí tự hoa”^{*} dùng ở trên người cô ấy thật sự là chuẩn xác, cô ấy có vẻ động lòng người, liếc mắt nhìn vẫn còn muốn nhìn thêm lần nữa.

^{*} Bụng hữu thi thư khí tự hoa: vẻ tự tin của người có kiến thức. Để nguyên Hán Việt thì câu văn xuôi hơn nên mình không edit.

Thành Hạ quan sát cô ấy, cô ấy cũng quan sát Thành Hạ.

”Thành Hạ phải không? Xin chào, Hà Tùng.” Cô gái nói.

”Chào chị.” Thành Hạ nói.

Nhiều thêm hai người nên không khí sôi động hơn chút, nhưng trong căn nhà này lại khiến cho Thành Hạ có điểm khó chịu, khắp mọi nơi Hà Tùng đều thể hiện như nữ chủ nhân, điểm này cô không xen vào, dù sao cũng không phải là nhà cô, nhưng có người lại muốn quản Giang Nam Đồng thì liên quan đến cô rồi?

”Nam Đồng, tới giúp em cắt trái cây.” Hà Tùng ở trong phòng bếp gọi.

Giang Nam Đồng lôi Thành Hạ cùng đi.

Lúc ăn cơm, mẹ Giang Nam Đồng kéo cô ngồi bên cạnh hai người già, thân thiết giống như con gái ruột vậy, Giang Nam Đồng ngồi ngay sát cô, Hà Tùng và anh trai Giang Nam Đồng ngồi phía đối diện, vừa vặn Hà Tùng đối diện với Giang Nam Đồng. Trên bàn ăn, Hà Tùng và ba mẹ của Giang Nam Đồng, cùng anh trai nói chuyện về Sinh Vật Học, chính xác là nói về tế bào học. Căn bản cô không hiểu, chút kiến thức về thực vật học, động vật học thời trung học này đã sớm trả lại cho thầy cô rồi.

Thật ra thì Hà Tùng rất hay nói.

”Kỳ thực, có thể nói tế bào học và kiến trúc học của tụi em cũng có phần tương đồng, sinh vật thể là do vô số tế bào tạo thành, kiến trúc thể là do từng cục gạch xây nên, nền tảng đều là từ từng chút từng chút một tạo nên, nền tảng thật sự rất quan trọng.” Hà Tùng nói.

Thành Hạ đang nhai một miếng thịt ba chỉ.

Lời này nghe giống như là sườn xào chua ngọt chưa cho đường mà đã cho mắm vậy, ánh mắt quét một vòng, trên mặt ba mẹ Giang Nam Đồng đều mang một chút giận.

Thành Hạ không nói chen vào, tiếp tục nhai thịt ba chỉ, ăn ngon thật, có mùi vị gia đình.

”Thành Hạ, em đừng thấy Nam Đồng bây giờ là tiến sĩ, nhưng khi còn bé học tập kém, thường thường đều là đếm ngược, thường bị chú Giang đánh đòn đấy, khi đó cậu ấy còn nhìn bài tập của chị, còn không cho phép chị mách cô giáo. Hình như vào năm lớp ba, tự nhiên khoa học cậu ấy còn được 0 điểm, có phải không, Nam Đồng?” Hà Tùng nói, cười.

Thành Hạ cũng cười cười, hỏi Giang Nam Đồng: “Hồi tiểu học anh học kém vậy à?”

Giang Nam Đồng gật đầu.

”Cũng may, tìm việc làm cũng không cần Bằng tốt nghiệp tiểu học, cũng chẳng ảnh hưởng gì. Khi còn nhỏ, ai chẳng có sai lầm.” Thành Hạ nói, đột nhiên cảm thấy thịt ba chỉ càng ăn ngon rồi.

”Nói cũng không thể nói như vậy, không có nền tảng vững chắc thì cũng giống như một sinh mạng vậy, nếu như quá trình phân tách tế bào ban đầu có vấn đề, vậy tương lai cái sinh mạng này hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có vấn đề. Như xây một căn hộ, nền móng không vững chắc, tương lai có khả năng là căn hộ sẽ mất an toàn, có thể động đất cấp hai thôi là đổ rồi, em thấy đúng không?” Hà Tùng nói.

”Là như vậy, không sai.” Thành Hạ nói.

A, hiểu rồi, đây chính là thanh mai trúc mã mà về sau lại dựa dẫm vào người đang làm chủ tịch hội đồng hương ở Mỹ đây mà, hiểu rồi, thấy vậy là muốn ăn xong!

Ở dưới bàn, Giang Nam Đồng nhẹ huých cô một cái, vừa định mở miệng đã nghe Thành Hạ nói: “Lĩnh vực Sinh vật em không hiểu lắm, nhưng ở trường cũng được học sơ sơ nghe chị Hà nói khẳng định không sai, trong kiến trúc học cũng rất xem trọng nền tảng, nhưng vấn đề chính là, nền tảng có vững chắc bao nhiêu, hoạch định có hoành tráng cỡ nào mà bỏ dở giữa chừng thì cũng vô ích mà thôi, vậy thì thành căn hộ đầu voi đuôi chuột rồi, Bắc Triều Tiên có tòa thành, nền móng vững chắc, kiểu dáng đẹp, cái gì cũng tốt, nhưng bây giờ lại trở thành tòa thành đầu voi đuôi chuột của thế giới, thật là đáng tiếc nha.”

Giang Nam Đồng lại đung cò hạ xuống, lập tức mẹ Giang Nam Đồng lại gấp cho cô miếng thịt ba chỉ nữa.

”Nếu như nền tảng vững chắc, lại có thượng tầng tiếp tục che chắn thì hẳn càng hoàn hảo.” Hà Tùng nói.

Thành Hạ cười cười: “Vậy cũng nên xem có xây được hay không, nếu để tình trạng đầu voi đuôi chuột thời gian quá dài sẽ có chính quyền can dự vào, những tòa thành có giá trị cao kiểu này, có lẽ cũng sớm đã trải qua quyết định của chính phủ sẽ bị tập đoàn có ánh mắt tinh tường thu mua mất, người chủ mới nơi Tắc Đất Tắc Vàng sẽ không chuyển nhượng, người không làm ăn buôn bán cũng biết cái đạo lý này, chị nói xem có đúng không chị Hà?”

”Này, đừng chỉ cố nói chuyện, ăn cơm đi, Hạ Hạ học kiến trúc, chắc chắn sẽ không làm căn hộ đầu voi đuôi chuột đâu phải không?” Mẹ Giang Nam Đồng nói.

”Vâng ạ, đây là đạo đức nghề nghiệp mà!” Thành Hạ nói.

Thật là khó chịu mà, người như vậy ngày ngày bày trong nhà cùng Giang Nam Đồng nói chút vấn đề nền tảng hay không nền tảng, trong lòng cô rất không thoải mái.

”Dễ dàng cảm được quyết định của Chính phủ như vậy sao? Nếu chủ cũ không muốn chuyển nhượng thì sao?” Hà Tùng hỏi.

Thành Hạ không nói tiếp mà quay đầu nhìn Giang Nam Đồng: “Giang Nam Đồng, Thứ hai lúc nào anh có thời gian vậy?”

”Có lớp buổi sáng. Sao vậy?” Giang Nam Đồng hỏi.

”A, em đang nghĩ, nếu có thời gian thì chúng ta bớt một tiếng để đi đăng ký.” Thành Hạ nói những lời này rất nhẹ nhàng.

”Có thời gian!” Mẹ Giang Nam Đồng lập tức nói, còn bổ sung thêm một câu: ”Tất nhiên phải có thời gian rồi.”

”Nhưng.....” Giang Nam Đồng nhìn Thành Hạ, ánh mắt có chút tránh né, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, điều này làm cho trong lòng Thành Hạ khó chịu.

64. Chương 49

Editor: Cogau

”Không có thời gian à? Vậy thì thôi, dù sao.....” Thành Hạ nói còn chưa dứt lời liền bị Giang Nam Đồng cắt đứt, mặt anh còn không được tự nhiên.

”Thời gian thì có, nhưng.....”

”Nhưng cái gì? Không muốn thì thôi, em sẽ không ép anh!” Thành Hạ trợn to hai mắt, có chút tủi thân.

”Nhưng trong kế hoạch của anh, cầu hôn không phải như thế.” Giang Nam Đồng nói xong thì nắm tay Thành Hạ: “Hạ Hạ, em cầu hôn mà một chút lãng mạn cũng chẳng có.”

Ha ha, người nào cầu hôn với anh đây..... Nhất định là cô hoa mắt rồi, tự nhiên lại thấy trong đôi mắt của Giang Nam Đồng chột lấp lánh đến vậy.

”Vậy.....”

”Đợi một lát!” Mẹ Giang Nam Đồng nói, sau đó lấy tốc độ như lốc xoáy vọt vào trong phòng, chưa đầy hai phút đã quay ra, cầm trong tay một cái hộp nhỏ “bộp” một cái để xuống trước mặt Giang Nam Đồng.

Cái hộp kia chính xác là hộp nhẫn! Quét mắt một vòng, sắc mặt của Hà Tùng ở đối diện khẽ thay đổi, môi mím lại rồi đứng lên có chút buồn bã.

Giang Nam Đồng nhìn chiếc hộp nhỏ đó, mẹ anh không có việc gì lại mở cửa đi ra ngoài, lúc trở vào thì ôm rất nhiều loại hoa rồi kêu ba của Giang Nam Đồng vào phòng, lại quay ra, mang theo mấy sợi ruy băng đã sử dụng để bó hoa.

Được rồi, Thành Hạ thừa nhận cô đã bị cha mẹ của Giang Nam Đồng ‘càn quét với tốc độ của gió’ làm cho mất hồn. Cô bị một bó hoa to với nhiều màu sắc khác nhau đưa đến trước mặt nhắc nhở phải tỉnh hồn lại, hoảng sợ thấy Giang Nam Đồng cúi đầu trước mặt cô, sao tự nhiên lại quỳ xuống đất làm gì.....

”Tiểu thư Thành Hạ, anh có chuyện rất nghiêm túc muốn hỏi em.” Giang Nam Đồng nói.

”Xin mời.” Thành Hạ đáp.

”Ngày hôm qua, anh đã giới thiệu xi măng 5201314 của Giang thị với em, rốt cuộc em có muốn đặt hàng để sử dụng trong 70 năm tới không?” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ chìa tay ra: “Được, hãy lấy ‘GIẤY CHỨNG NHẬN KIỂM ĐỊNH CHẤT LƯỢNG’ ra cho em xem trước đã!”

Tự nhiên tay bị cầm, ba mẹ ‘đào kép’ ở bên cạnh lập tức lấy nhẫn đưa cho Giang Nam Đồng, anh cầm chiếc nhẫn cẩn thận đeo vào ngón áp út của Thành Hạ: “Em thấy rõ rồi chứ, đây chính xác là bạch kim, tuyệt không giả đâu!”

Viên đá đính trên đó quả thực rất to! Đưa lên trước mặt nhìn, thật là lấp lánh, lấp lánh như châu báu của hãng vàng bạc Đông Sâm Đài Loan của nhà họ Hầu vậy, ánh sáng lấp lánh tỏa ra như kiểu quảng cáo dầu gội Diệp Đồng.

”Có GIẤY BẢO HÀNH không?” Thành Hạ hỏi.

”Khuôn mặt chân thực và tình cảm chân thành, nồng nàn của anh không thể thay thế sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

Thành Hạ lắc đầu một cái.

”Vậy Hạ Hạ à, nếu con chưa tin nó, thì con coi hai người già chúng ta đây làm Giấy bảo hành được không?” Mẹ Giang Nam Đồng hỏi.

Ôi, có phải là quá cao giá rồi không!?

”Như thế thì quá ủy khuất cho bác và bác trai ạ!” Thành Hạ nói.

”Không sao cả, không ủy khuất.” Mẹ Giang Nam Đồng vui mừng ôm lấy cô: “Hạ Hạ à, căn hộ ‘đầu voi đuôi chuột’ nhà ta giao cho con đi, con xem con cứ bỏ thiết kế của chủ cũ xây dựng lại hay làm gì, thì con cứ tùy ý!”

”Chúc mừng, Nam Đồng! Chúc mừng, Thành Hạ!” Hà Tùng nói.

”Cám ơn!” Thành Hạ nói, nhìn khuôn mặt gượng cười của Hà Tùng này trong lòng Thành Hạ đột nhiên hốt hoảng, đại khái hình như mới vừa rồi là cô bán đứng chính mình.

Bán rồi ư...

Bởi vì màn cầu hôn ngoài sức tưởng tượng này làm cho tất cả mọi người đều no rồi, mẹ Giang Nam Đồng nói lát nữa dẫn Thành Hạ đi mua quà tặng, còn thúc giục ngày mai nhanh đi đăng ký để lấy Giấy đăng ký kết hôn về, Giang Nam Đồng ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở: Hạ Hạ vẫn chưa tới tuổi kết hôn.

”Hả?” Đang kéo tay Thành Hạ vui vẻ nói chuyện, “mẹ chồng” kinh ngạc.

”Tuổi trẻ, không nhất định phải có Giấy đăng ký kết hôn mới có thể ở cùng nhau.” Ba của Giang Nam Đồng nói.

Ai? Ai muốn ở chung với con trai của người ấy nhỉ...

”Hạ Hạ sang năm là đủ tuổi rồi, cũng vừa tốt nghiệp.” Giang Nam Đồng nói.

Không dễ dàng để chấm dứt đề tài này, trong thời gian này thì Hà Tùng đã thay đồ để ra ngoài đi dạo phố.

Tán gẫu, hàn huyên tới tận bữa tối, Giang Nam Đồng nhìn ra cô không được tự nhiên liền vội vàng tìm cớ đưa cô đi. Thật ra thì, khi vừa bước ra cổng là Thành Hạ đã muốn lấy chiếc nhẫn bảo thạch sáng lấp lánh

này trả lại, nhưng mẹ Giang Nam Đồng căn bản là không cho cô có cơ hội mở miệng, mãi cho đến khi cô được nhét vào bên ghế lái phụ mới cho cô mở miệng nói một câu: “Hẹn gặp lại, bác trai bác gái.”

Lái xe ra khỏi ngõ, rồi cuộc Thành Hạ thở dốc một hơi thật to, đưa tay lên trước mắt nhìn kỹ: “Thật to, thật lấp lánh!” rồi tựa lưng vào ghế ngồi cảm khái.

Một bàn tay phải đưa qua trước mặt cô lắc lắc: “Trụi lủi, chẳng có gì cả.”

“Vậy cho anh đeo cái này đi, trở về anh giúp em trả lại cho mẹ anh đi, quá quý, em không muốn.” Thành Hạ nói.

“Vậy em tháo xuống thử xem.” Giang Nam Đồng nói.

Tháo, mình lại tháo, mà không tháo ra được...

“Tháo không được phải không, đây là chiếc nhẫn gia truyền hơn 100 năm của Giang gia, mỗi đời chỉ truyền cho người con dâu cưới về đầu tiên thôi, cho nên có linh tính, có thể phân biệt được có phải là cô dâu chân chính của Giang gia hay không.” Giang Nam Đồng nói.

“Oa, vậy nửa đêm sẽ có một ông cụ râu bạc hiện ra phải không?” Thành Hạ hỏi, cô vẫn cảm thấy đồ cổ đều có linh khí, thứ đeo trên tay này nếu như thực sự là mấy trăm năm tuổi thì đúng là hiện vật văn hóa khảo cổ quý giá tám đời, chẳng lẽ có từ trường với cô thật sao?

“Không có ông cụ râu bạc, mà có bà cụ tóc bạc.” Giang Nam Đồng nói.

Xe dừng lại ở ven đường, phía trước là một bảng chỉ dẫn đường. Thành Hạ nhìn Giang Nam Đồng: “Sao thế? Không phải là ở chỗ này nhà anh cũng có bất động sản đấy chứ?”

Đây không phải là khu biệt thự cao cấp, đây là khu CBD nổi tiếng của thành phố S.

“Rẽ bên trái hay là bên phải đây?” Giang Nam Đồng hỏi.

Ha, bên phải thì về căn hộ mới, bên trái là trở về trường.

“Đi về phía bên phải rồi quẹo trái, lên đường!” Thành Hạ nói, liếc nhìn Giang Nam Đồng: “Lát nữa anh về căn hộ mới hay là về nhà ba mẹ anh?”

“Ở căn hộ mới thì cô đơn, chẳng có ai nói chuyện cả.” Giọng Giang Nam Đồng hơi có vẻ buồn bã.

“À, thế thì về nhà ngủ là được rồi, người đầy nhà.” Thành Hạ nói.

“Không có người tri kỷ.” Giang Nam Đồng nói.

Đêm khuya mà nghe lời như thế thật là khiến người ta nổi da gà.

“Thiên tài đều cô đơn, cho nên anh một mình ở trong phòng mà hưởng thụ đi!” Thành Hạ nói, tiếp tục liếc mắt nhìn, còn muốn về căn nhà náo nhiệt tìm người tri kỷ nữa..... hừ hừ.

“Vả lại, nếu ngày nào đó bỗng nhiên em nhớ anh, muốn đến trường thăm anh thì còn được chứ.” Thành Hạ nói, không biết có tính hay không quyến rũ.....

“Nói rất có lý, có điều là, rốt cuộc bao giờ em mới có thể nhớ đến anh đây?” Giang Nam Đồng hỏi. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại dieendanl3quydn.cOm

“Đến lúc đó anh sẽ biết.” Thành Hạ trả lời.

Tới cổng trường, Giang Nam Đồng chọn gốc cây tương đối tối dừng xe.

“Giang Nam Đồng, anh giúp em tháo chiếc nhẫn này ra đi, em sợ lúc nào đó không cẩn thận lại làm mất.” Thành Hạ nói.

“Sẽ không mất được.” Giang Nam Đồng nói, anh trai anh – nhà khoa học lãng tử, đã lấp thiết bị truy tìm to bằng cỡ hạt gạo ở trong đó.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, mất thật thì làm thế nào?” Thành Hạ nói, có bán cô đi cũng không đền nổi, vì vậy vẫn cúi đầu loay hoay muốn tháo chiếc nhẫn ra.

”Đơn giản thôi, lấy thân báo đáp chứ sao.” Giang Nam Đồng nghiêng người qua, nắm được tay của cô: “Bây giờ, chúng ta phải bổ sung nghi thức cho đầy đủ rồi.”

Vì vậy, gương mặt tuần tú của Giang Nam Đồng càng ngày càng to trước mắt Thành Hạ..... Cánh tay của anh cũng chòng qua bả vai của cô ôm cô vào trong ngực...

Thành Hạ cảm thấy mạch máu của mình căng lên, cảm thấy trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm thấy Giang Nam Đồng không giống với thường ngày chỉ hôn lướt qua thôi đâu, mà răng môi quẩn quít, đây chẳng lẽ chính là nụ hôn sâu trong truyền thuyết ư? Thật nha, da đầu đều có cảm giác tê tê như dòng điện chạy qua.

Nụ hôn này khiến Thành Hạ cảm thấy dài như một thế kỷ dài vậy, tới khi cô hít thở không nổi nữa thì Giang Nam Đồng mới lưu luyến buông cô ra.

”Giang Nam Đồng, trước kia anh học lặn à?” Mặc dù ba hôn bảy vía Thành Hạ tạm thời phiêu du, nhưng cô vẫn muốn hỏi một câu như vậy.

”Đúng vậy, sao em biết? Sau này, có lẽ em sẽ phải học cho tốt, về sau chúng ta sẽ tắm bể tình mãi mãi, không lên bờ nữa.” Giang Nam Đồng nói.

”Vậy nếu bơi không nổi nữa thì làm sao?” Thành Hạ hỏi, người này càng ngày càng buồn nôn.

”Anh sẽ vĩnh viễn là phao cứu sinh của em.” Giang Nam Đồng nói, âm thanh làm cho Thành Hạ một phen phải giật mình.

Thấy ‘phao cứu sinh’ lại muốn ‘trôi’ tới, Thành Hạ lập tức nói: “Phao cứu sinh, đi thẳng, GO!”

Đi thẳng về phòng, tay trái Thành Hạ dán chặt vào quần, trước khi vào phòng ngủ thì vọt vào toilet, mân mê mãi mà vẫn không tháo được ra, thở dài, cái này sẽ không có ma lực thật chứ?

Được rồi, cầu cho Lâm Lâm còn chưa về, lấy chút xà bông thơm thử xem sao. Nhưng ai mà đoán được, vừa cầm xà bông thơm đi tới cửa phòng thì cửa phòng liền mở ra, Lâm Lâm kéo cô lại: “Sao? Cần biệt thự cực kỳ ấn tượng phải không? Các giáo sư hồi hương đủ khí thế chứ? Có bị coi thường trình độ học vấn thấp không vậy?”

Thành Hạ hí mắt: “Ah! Cậu đều biết rõ ràng ha! Vậy sao lại không nói cho tớ biết?”

Giọng Lâm Lâm nhỏ hơn một chút: “Chuyện này, Giang đẹp trai nói không muốn tạo áp lực cho cậu, cậu phải hiểu tấm chân tình mà bọn tớ đã che chở cậu.”

”Còn gạt tớ chuyện gì nữa không? Nói, nếu không..... Hừ hừ, ah, nói một chút cái người thanh mai trúc mã ‘củ chuối’ đó coi.” Thành Hạ nói, hai cái tay làm hình quỷ đưa đến trước mặt Lâm Lâm

A! A!! A

~~”Chiếc nhẫn!”

”Một viên thật to!!”

”Trời!!!”

Thành Hạ vội rút tay về, lúc này biến thành Lâm Lâm ‘nhục hình bức cung’, màn “Cầu hôn” với hoa cỏ đại hỗn tạp làm Lâm Lâm cười thiếu chút nữa ngất xỉu, xong rồi hai người lại mân mê chiếc nhẫn đó, nhưng vẫn không tháo ra được, Lâm Lâm nói, nếu thật sự muốn tháo ra thì chỉ còn cách lấy kim cắt liền bị Thành Hạ đánh cho một cái.

Vì không tháo được chiếc nhẫn ra, mãi cho đến thứ hai đi làm Thành Hạ còn không được tự nhiên lắm, tay trái luôn theo bản năng cuộn lên một chút, chỉ sợ người ta nhìn thấy chiếc nhẫn sáng loáng đó.

Chưa đi đến phòng làm việc đã bị chị gái ở Quầy tiếp tân kéo lại: “Em làm sao lại gặp Thái Thượng Hoàng ở giữa cầu thang vậy?”

Nếu em biết thì cũng không đi cầu thang đâu bà chị ạ.

”Chỉ là may mắn thôi.” Thật là tệ thôi.

Vào phòng làm việc, các anh em thấy cô lại khôi phục quần áo bình thường thì cũng hi hi ha ha chào hỏi với cô. Bởi vì sẽ phải nộp bản vẽ thiết kế ngay cho nên Thành Hạ đang chăm chú sửa trên máy vi tính, không ngại có người gọi cô: “Hạ Hạ, lấy cây thước ở bên cạnh em cho anh mượn dùng lát.” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diend@nl3quydn.com

Vì vậy mắt Thành Hạ cũng không rời khỏi màn hình, tay phải tiếp tục di con chuột, tay trái cầm cây thước đưa ra ngoài thả xuống.

”Lạch cạch.”

Quay đầu lại nhìn, bạn Lương Bích Đoàn đang thất thần, mắt thì nhìn chăm chăm ngón áp út tay trái của cô.

”Em gái, đồ chơi này giá không rẻ chứ?” Bạn Lương nói.

”Xuyt!”

Bạn Lương gạt đầu một cái, nhặt cây thước lên rồi đi.

65. Chương 50

Editor: Cogau

Cuối cùng cũng tới buổi chiều, Thành Hạ cung kính mang bản vẽ thiết kế in ra đưa tới phòng làm việc của Trần Tiên Đình, Trần Tiên Đình chỉ nhìn lướt qua rồi bảo cô đi ra ngoài, đúng lúc buổi chiều phải tới Thành Thế để đưa bản vẽ đã phê duyệt, nên Thành Hạ cũng không hỏi gì mà vội vã đi.

Người tiếp đón cô lúc này vẫn là anh chàng lần trước, cô vẫn chưa gặp được người phụ trách tiếp đãi Hải Trí – Phó Giám đốc Chương đó, nhưng trước khi cô về, tiểu thư Chương từ trong phòng ném ra một câu: “Nói Trần Tiên Đình đừng quên cuộc họp hai ngày nữa đấy.”

Giọng điệu này khiến cho người mới như Thành Hạ nghe xong trong lòng cũng bốc hỏa.

Đi thẳng về đến cổng công ty thì điện thoại đổ chuông, thì ra là Lương Bích Đoàn, giọng anh rất nhỏ: “Em gái, em về đến đâu rồi?”

”Về tới liền, sao vậy ạ?” Thành Hạ không tự chủ giọng cũng giảm thấp xuống.

”Thái Thượng Hoàng và Quốc mẫu giá lâm, đang xem bản vẽ thiết kế của bọn em, mấy người đang bị dạy dỗ.” Lương Bích Đoàn nói.

”Không thể nào chứ? Điều này cũng có thể để cho Thái Thượng Hoàng đại nhân phải thân chinh tới à? Chuyện này, nếu không thì em đi long vòng ở ngoài vài vòng đi?” Thành Hạ hỏi, tên Tưởng Lập Trình đó nhỏ mọn, có lẽ nhất định sẽ mượn cơ hội này mạnh mẽ sửa chữa cô, còn không bằng đi dạo ở ngoài thì tốt hơn: “A, đúng rồi, em nhớ ra rồi, em đến Viện thiết kế cái đã, lần trước không phải lấy nhầm bản vẽ rồi sao, em đi lấy.”

Vì vậy, Thành Hạ đi qua cổng công ty cực kỳ ngượng mà không đi vào lại nhảy lên xe tới Viện thiết kế. Một lát sau, đồng chí điều tra viên Lương Bích Đoàn lại bị cô gọi điện thoại tới, nói bảo đã qua, Thành Hạ lúc này mới yên tâm cầm bản vẽ về công ty, trên đường còn thuận tiện tạt qua siêu thị dưới tầng hầm bên cạnh Viện thiết kế mua một chiếc nhãn.

Về công ty, ai mà đoán được, còn chưa đặt tài liệu lên ghế Trần Tiên Đình đã gọi số nội bộ tới, nói cô đến phòng làm việc của anh ta, Thành Hạ cảm thấy, dù sao để cho Trần Tiên Đình mắng đôi câu cũng hơn bị Tưởng Lập Trình mắng, cái này coi như giải quyết việc chung, còn Tưởng Lập Trình đại khái sẽ lợi dụng công việc để trả thù cá nhân.

”Bộp”, bản vẽ thiết kế của cô bị ném ở trước mặt: “Sếp lớn nói em cầm bản vẽ lên, anh ấy muốn góp ý trực tiếp với em.”

”Dạ?!” Nền tới thì trốn cũng không được, chân lý mà: “Bây giờ sao ạ?”

”Bây giờ, đi đi!” Trần Tiên Đình nói, sau đó thấy Thành Hạ giống như mang trọng trách nặng nề bước thấp bước cao đi ra ngoài, Trần Tiên Đình toét miệng: “Tên nhóc Giang Nam Đồng này động tác nhanh thật, cũng lừa gạt đeo nhẫn lên rồi.”

Thang máy “đình” một tiếng rồi dừng lại, bên trong không một bóng người, Thành Hạ bước một bước vào, trong lòng vẫn còn thấp thỏm, không biết sao Tưởng Lập Trình lại muốn chinh cô.

Tầng cao nhất, rất nhiều phòng nhưng đáng tiếc không phòng nào có bảng hiệu, bố cục chống khủng bố không tệ, nhưng sao cô biết phòng nào là phòng làm việc của Tưởng Lập Trình chứ. Thật trùng hợp, một cánh cửa mở ra, Tưởng Ủy đã lâu không gặp đi ra, hai người vừa gặp mặt thấy Tưởng Ủy có vẻ không vui, Thành Hạ biết nhất định là cô ấy nghe được những tin đồn nhảm kia cho là Thành Hạ âm mưu muốn “Hoành đao đoạt ái” rồi.

Mọi người tốt xấu gì cũng cùng học một trường, Thành Hạ cũng không muốn cô ấy nghi ngờ mình như vậy, vì vậy cười cười cố ý dùng tay trái gơ bản vẽ thiết kế lên: “Tớ tới.....”

”Thành Hạ, cậu kết hôn rồi à?” Tự nhiên Tưởng Ủy nhìn thấy chiếc nhẫn có gắn viên đá quý đó.

”Ừ, mới đính hôn thôi.” Thành Hạ cười híp mắt: “Đợi tốt nghiệp là sẽ kết hôn.” Trong nháy mắt mặt của Tưởng Ủy liền ánh sáng lên.

”Hôm nào nói thầy Giang mời ăn cơm mới được.” Tưởng Ủy nói.

”Ừ, nói đến còn phải cảm ơn cậu, nếu như cậu không mời tớ tới tham dự tiệc sinh nhật thì cũng sẽ không gặp được Giang Nam Đồng rồi.” Thành Hạ nói, vội vàng phải sạch, mình hoàn toàn không có hứng thú đối với Tưởng Lập Trình!!

”Cậu tới tìm Tưởng Tiên Sinh à? Phòng này chính là phòng làm việc của anh ấy. Đừng lo lắng, anh ấy nói thiết kế của cậu tương đối khá đấy.” Tưởng Ủy nói xong còn vỗ nhẹ bả vai cô, khoan hãy nói, thật là có dáng vẻ của ‘quốc mẫu’.

Tưởng Ủy dẫn cô đến trước phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ hai cái: “Tưởng Tiên Sinh, Thành Hạ tới.”

Một câu đơn giản “Vào đi”, Tưởng Ủy liền cô đẩy vào.

Nói như thế nào đây, Thành Hạ vẫn cho là phòng làm việc của ông chủ lớn như Tưởng Lập Trình thì bàn ghế nhất định đều là gỗ tử đàn, sàn nhà là vàng ròng, rảnh rỗi còn trang trí thêm hai bộ đồ cổ quý giá phương Tây hoặc phương Đông, ngay cả bút máy dùng để ký tên cũng là vàng ròng nạm kim cương làm bằng thủ công, nhưng cảnh tượng ở trước mắt thì sao - không phải là cô đến nhầm chỗ chứ? Hay là phòng làm việc của Tưởng Lập Trình đang sửa chữa đây chỉ là nơi làm việc tạm thời? Hay là phòng làm việc đơn giản dành riêng để tiếp Thực tập sinh đây?

Nét mặt kinh ngạc của cô tự nhiên rơi vào trong mắt Tưởng Lập Trình, kỳ quái sao? Phòng làm việc của anh không khí phải rất lạ lùng sao?

”Phòng làm việc hơi sơ sài, em thông cảm.” Tưởng Lập Trình nói.

”Không sơ sài, Sếp quá khách khí.” Ít nhất vẫn là phòng riêng, mặc dù công ty họ không ở khu vực đất giá của thành phố S này nhưng có thể có được một căn phòng riêng ở nơi hai tắc đất một tắc vàng này cũng đáng quý cỡ nào rồi.

”Ngồi đi.” Tưởng Lập Trình nói. Thành Hạ đành ngồi xuống bên cái bàn đối diện anh, nhìn cái bàn một lượt, chất liệu so với bàn làm việc ở lầu dưới là một loại, chỉ có cái bảng tên của anh ta lớn gấp đôi không có ngăn cách mà thôi.

”Em cảm thấy thiết kế của em thế nào?” Tưởng Lập Trình hỏi, nhìn Thành Hạ nghiên cứu cái bàn của anh ta.

"Đó là hai hai bản vẽ em rất vừa ý." Thành Hạ nói.

"Em rất vừa ý không có nghĩa là rất tốt." Tưởng Lập Trình nói.

"Ý của anh là,... em cho rằng..... em cho rằng anh muốn em bớt nói lời khách sáo đi." Thành Hạ nói.

"Em đúng là nghe con không sợ cọp." Tưởng Lập Trình nói.

"Cám ơn anh khích lệ." Thành Hạ nói, tay cầm chặt hai bản vẽ thiết kế của cô, hơi thấp đầu nhìn, suy nghĩ khi nào thì Sếp lớn bắt đầu phê bình đây.

"Nếu như chỉ xem bản vẽ thiết kế đơn thuần, bản vẽ mặt bằng căn hộ, bản vẽ thiết kế tổng thể, lấy ánh sáng đầy đủ, gần như là rất hoàn mỹ." Tưởng Lập Trình nói.

Rốt cuộc cũng vào đề tài chính rồi.

"Nhưng nhiều năm nay, kiểu thiết kế nhà ít người cũng rất hoàn thiện, mặc dù thiết kế này gần như hoàn mỹ, nhưng thật ra thiết như thế rất nhiều. Tùy tiện cho em chọn lựa một hướng, nếu một khi không chính Nam hoặc chính Bắc thì căn hộ này sẽ có thiếu sót, nếu căn hộ là hướng Đông Tây, thì thông gió phía Nam Bắc sẽ không tốt. Còn nữa, hai căn hộ này nhìn ra được là em muốn kết hợp, một lầu hai căn, ba căn thì thiết kế mặt bằng không thành vấn đề, nhưng nếu như một lầu bốn hoặc là một lầu sáu căn, tất nhiên là thông gió lấy sáng không được, đồng ý không?" Tưởng Lập Trình nói.

"Đồng ý, nhưng lúc Giám đốc Trần phát tài liệu cũng không ghi rõ một lầu mấy căn, em chỉ thiết kế theo qui tắc thông thường nhất." Thành Hạ miễn cưỡng biện bạch đôi câu cho mình.

Tưởng Lập Trình cười hơi hé hàm răng trắng: "Nếu chưa nói thì có phải em cũng nên cân nhắc tình hình một chút không? Nếu như chỉ thiết kế theo qui tắc thông thường thì chọn một bản thiết kế trước đây sửa đổi một chút là được rồi, cần gì tốn công tốn sức lãng phí thời gian của bọn em, anh cần gì phải mời nhiều Kiến trúc sư như vậy chứ."

Xong rồi, á khẩu không trả lời được. Chỉ đành phải nhờ sự che chở của cái bàn, ở dưới dùng sức vịn đầu ngón tay mình, coi như đó là Tưởng Lập Trình.

"Bọn em, ỷ vào mình học ở trường đại học danh tiếng, nói như rồng leo, ý chí thì non nớt, đã phục chưa?" Tưởng Lập Trình còn cười.

"Phục rồi ạ!" Thành Hạ nói, rồi còn thêm trạng ngữ phía sau: "Chỉ tạm thời thôi!"

"Xem ra, để cho em phục còn không phải là chuyện đơn giản, như vậy đi, chung cư này có khoảng 40 hộ dọn đến, kiểu nhà ít người, em thiết kế đi, yêu cầu tiết kiệm diện tích mà phải là kiểu nhà hoàn mỹ, có nắm chắc không?" Tưởng Lập Trình hỏi.

Cho dù có không nắm chắc thì cô còn có thể không đồng ý sao?

"Em không dám nói hoàn toàn nắm chắc, nhưng mà em sẽ cố gắng làm hết sức, để rút ra bài học kinh nghiệm." Thành Hạ nói.

"Ồ, học được cách để lại cho mình đường lui rồi hả? Học cũng rất nhanh đấy." Tưởng Lập Trình nói, trên mặt vẫn là nụ cười đáng đánh đòn.

"Trên thế giới không có loại thiết kế hoàn hảo, mà chỉ có kiểu thiết kế thích hợp cho một loại người hoàn hảo nào đó, xin Sếp tha thứ, không phải là em để lại đường lui, mà chỉ là lời nói thật thôi." Thành Hạ nói xong đứng lên, hai tay nắm chặt hai bản vẽ thiết kế quên giấu tay trái ra sau lưng: "Tưởng Tiên Sinh, nếu không có chuyện gì khác thì em đi ra ngoài trước ạ."

"Người này mới hai ngày không gặp mà đã kết hôn rồi sao? Không phải là tôi cũng nên nói lời chúc mừng ư?" Trong đôi mắt Tưởng Lập Trình lóe lên ý cười rồi nhanh chóng biến mất.

"Cám ơn!" Thành Hạ nói xong thì nhớ tới đưa bàn tay giấu về phía sau lưng: "Vây em đi ra ngoài trước, Tưởng Tiên Sinh hẹn gặp lại."

Ra cửa, xoay người lại đóng cửa thì thấy cái ghế của Tưởng Lập Trình di chuyển sang cửa sổ sát đất.

À đúng, quên mất, chỗ đặc biệt duy nhất phòng làm việc của Sếp lớn chính là chỗ cửa sổ sát đất này.

Tướng Úy đang ôm tài liệu đứng ở cửa ra vào nói chuyện với người ta, thấy cô đi ra vội tiến tới: “Sao rồi?”

Thành Hạ nhún nhún vai: “Mắc xối xả.”

”Tớ cũng thường bị anh ấy mắc xối xả, từ từ sẽ tốt thôi.” Tướng Úy an ủi cô.

”Đến cậu còn bị chửi, vậy tớ... chẳng phải là anh ấy gặp một lần mắc một lần à? Trời ơi, thực tập bao giờ mới kết thúc đây, hừ.....” Thành Hạ thừa nhận, cô có chút cố ý, chỉ là, cô không muốn bởi vì người đàn ông không giải thích được mà khiến Tướng Úy biến thành kẻ địch.

Tướng Úy cười: “Tớ cũng vậy, mong thực tập nhanh kết thúc đi, thật sự là chuyện khổ sai.”

Thành Hạ cũng gạt đầu phụ họa, trong lòng lại suy nghĩ, biết bao nhiêu cô gái đều là sinh vật nghĩ một đằng nói một nẻo, Tướng Úy thế, thật ra thì, chính cô cũng thế, trước khi chưa có được sự đồng ý của Hải Trí cô lại vẫn chưa muốn kết thúc thực tập quá nhanh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-thi-cong-tinh-yeu>